A.J. HARTLEY

Autorul bestsellerului
Masca lui Atreus

DE PROFUNDIS

SUSPANS

A.J. HARTLEY s-a născut şi a crescut în nord-vestul Angliei, acolo unde şi-a descoperit pasiunea pentru istorie, mitologie şi arheologie. După ce ani de zile a vizitat situri arheologice şi istorice din toată Europa, s-a mutat mai întâi în Japonia, apoi în Statele Unite, unde a obţinut titlul de Master of Arts şi Doctoratul în literatură engleză la Boston University. În afara carierei de romancier, Hartley este şi scenarist, dramaturg şi regizor de teatru. De asemenea, este Distinguished Professor of Shakespeare în cadml Departamentului de Teatru şi Dans al Universităţii North Carolina. Alături de *De Profundis,* Hartley este autorul bestsellerului *Masca lui Atreus* (Editura Nemira, 2006).

ANDREW JAMES HARTLEY

DE PROFUNDIS

Traducere din limba engleză
Eugen Dumitrescu

A.J. Hartley
ON THE FIFTH DAY
2007

NEMIRA
2008

Pentru Finie,
întotdeauna fermecătoare
şi corectă

PROLOG:
MÂNIA LUI DUMNEZEU

Trebuia să se întoarcă în sat în curând. Înota de aproape o oră şi începea să obosească, deşi în cea mai mare parte a timpului făcuse pluta. Luna urcase pe cer şi, chiar dacă se obişnuise cu întunericul cerului şi al apei, nu se putea abţine să nu se scuture, cuprins din când în când de un fior, pentru care nu putea da vina pe apa călduţă. Marea era extraordinar de calmă, cu valurile rostogolindu-se atât de lin spre ţărm, încât abia le auzea peste sunetul propriei sale respiraţii şi peste cel al apei agitate de braţele lui. Trebuia să se întoarcă în sat, iar a doua zi să plece acasă. Nu găsise ceea ce căutase în aceste insule tropicale.

Doar că asta nu era pe de-a întregul adevărat. Nu găsise ce căutase, dar găsise, poate, altceva în liniştea mării, în aceste ultime trei nopţi. Trebuia să abandoneze căutările – lupta lui, la care se gândea mereu cu un amestec puternic de emoţii – dar timpul petrecut pe insulă putea uşura această renunţare şi putea bloca impulsul năvalnic de a se întoarce aici sau de a pleca în altă parte. Dar unde se putea duce în altă parte? Dacă nu era aici, poate că nu exista nicăieri altundeva.

Nu îşi îngăduise să se gândească la asta înainte, aşa că îşi zâmbi sieşi, se rostogoli pe spate şi se uită la stele, strânse cu milioanele în ciorchini cu forme pe care nu le văzuse niciodată în State. Îşi zise că, dacă ar fi avut timp la dispoziţie, ar fi putut chiar să le numere…

Se lăsă în voia curentului, simţind cum apa se răceşte uşor sub el. Ajunse la nivelul plajei şi se ridică pe mica platformă de piatră care pătrundea în mare precum coada unei şopârle vulcanice de mari dimensiuni. Îşi aminti de speranţa – nu, de convingerea – pe care o nutrise atunci când zărise prima dată acea limbă de piatră: cu siguranţă ceea ce căuta se afla acolo.

Dar nu găsise nimic, iar puţinele lui resurse se epuizaseră de mult.

În mod normal, golful ar fi trebuit să fie plin de felinarele bărcilor de pescuit, dar în noaptea asta el era singur, la fel cum fusese şi în nopţile precedente. Localnicii îl transformaseră, prin amestecul lor

de ştiinţă şi superstiţie, în regele mării. Putea înota acolo încă o săptămână şi ar fi fost lăsat singur-singurel. Dar ce sens ar fi avut? …

Un al şaselea simţ îi spuse că sub el, în apă, ceva se mişca. O secundă crezu că îl atinsese acel ceva, dar se înşelase. Ceva alunecase pe lângă el. Ceva mare.

Într-o fracţiune de secundă deveni conştient de întunericul din jur şi îşi aminti de toate acele poveşti, pe jumătate traduse, despre rechini şi creaturi ciudate, pe care le auzise de la săteni. Se îndreptă şi bătu apa viguros cu picioarele, gândindu-se cum să ajungă cât mai repede la mal. Porni spre pietre.

După ce înotă câţiva metri, panica i se mai domoli. Nu vedea nimic în apa din jurul lui, nici un semn de ceva care se mişca şi nici un indiciu că ar fi existat ceva. Inspiră adânc, se linişti şi râse scurt spre întunericul de deasupra lui. Îi juca feste imaginaţia, cea despre care superiorii lui spuneau mereu că este mult prea bogată. Făcu două mişcări uşoare de apropiere de ţărm, întrebându-se cât de departe era de el. Se ridică în picioare, îşi ţinu respiraţia, închise ochii şi se împinse în jos cât putu de mult, cu braţele deasupra capului.

Atinse ceva solid cam la şaizeci de centimetri sub el, dar nu era piatră şi nici nisip. Se mişca la contact, însă foarte uşor. În apa adâncă şi neagră de sub el era o chestie mare, dură şi nemişcată.

„Un rechin?”

Nu. Rechinii se mişcă. Se mişcă mereu. Trebuie să o facă pentru a nu se scufunda. Chestia asta… orice ar fi fost… atârna acolo, suspendată în apă, ca şi cum ar fi fost legată cu un lanţ de fundul mării.

Se simţi cuprins din nou de panică şi ţâşni icnind după aer, de parcă ar fi stat scufundat minute întregi. Imediat ce ajunse la suprafaţă începu să înoate, mai repede ca oricând, îndreptându-se spre plajă şi spre satul de dincolo de ea. Se întindea cât putea de mult, împingând apa cu mâinile şi trăgând înapoi atât de tare, încât la fiecare mişcare pieptul şi umerii îi ieşeau din apă.

Poate că ar fi fost bine să se îndrepte spre roci. Plaja era mai departe şi acolo nu ar fi trebuit să se grăbească să iasă pe ţărm: aşa, trebuia să înoate tot drumul, apoi să treacă teribil de încet prin zecile de metri de apă adâncă până la şold…

Aşa că înotă, ştiind că îşi irosea energia, că nu poate menţine un asemenea ritm până la ţărm, că orice ar fi fost acolo în apă putea înota mai repede decât el. Dar, cu fiecare secundă care trecea fără

ca nişte colţi imenşi să-l înşface de dedesubt, inspira încă o dată şi se apropia de plajă.

Luna arunca o lumină albă-albăstruie pe plaja care părea îndepărtată şi ireală, acum că idilica scenă tropicală se transformase într-un coşmar atât de ciudat. Ţărmul părea imposibil de îndepărtat, dar lucrul pe care îl atinsese nu îl ataca, nu îl muşca, nu părea să-l urmărească, iar el continua să înainteze aproape orbeşte, cu mişcări din care dispăruse orice urmă de eleganţă. Îşi abandonase liniştea în apele adânci, iar acum resimţea doar panica şi dorinţa disperată de a trăi…

Avu senzaţia că au trecut minute întregi, deşi fuseseră probabil doar câteva secunde, până ce piciorul lui lovi fundul nisipos. Încercă să alerge, dar apa îi ajungea până la piept. Disperat, începu din nou să înoate, aproape plângând de frustrare. Apoi genunchiul său atinse fundul apei şi el se ridică în picioare, după care începu să sară cu paşi mari, aşteptându-se ca de fiecare dată să fie înhăţat de călcâi. Simţi nisipul uscat şi aerul nopţii înfiorându-i trupul: reuşise să iasă din apă şi se clătina pe plajă de parcă era beat. Izbucni într-un râs nervos, permiţându-şi în sfârşit să creadă că de fapt nu se afla nimic acolo, că îşi imaginase. În mintea lui apărură tot felul de posibilităţi: un palmier căzut în apă, carena scufundată a unei bărci de pescuit, o baliză spartă…

Abia atunci se întoarse. Nu era deloc sigur de ce nu-i plăcea ce simţea că se petrece în mare, în spatele lui. Apoi îşi dădu seama de ce.

O secundă se mulţumi să se holbeze, incapabil să creadă că vedea aşa ceva, după care, cuprins de o groază amestecată cu emoţie, începu să fugă spre linia îndepărtată a satului.

Avusese dreptate. Tot timpul. Avusese dreptate.

Acum striga. Teama şi emoţia îl luau în stăpânire în vreme ce se îndepărta de plajă, strigând ca oamenii să aprindă luminile în sat. Acum le putea spune. Tuturor. Toţi aveau să vadă şi lumea urma să se schimbe.

Se gândea la toate astea, continuând să alerge cât putea de repede. Ajunse la prima căsuţă din bambus. Ideea continua să-i fie întipărită în minte în clipa în care căsuţa, împreună cu toate celelalte din sat, fu brusc aspirată în sus de un fulger imens, alb, care îi ridică la mare înălţime pe el şi pe toţi ceilalţi locuitori adormiţi, după care îi aruncă ca pe nişte popice, cu o violenţă de nedescris. Sunetul se auzi o fracţiune de secundă mai târziu, ca un bubuit de tun care zgudui aerul, transformându-se imediat într-un

muget surd.

După ce totul se termină, după ce valurile care se spărgeau de ţărm încetară să mai fiarbă, când liniştea pogorî iarăşi peste plaja înnegrită şi peste pământurile anterior fertile din jurul ei, satul şi toate vieţuitoarele lui dispăruseră.

PARTEA I

PĂZITORUL FRATELUI MEU

„Din fundul adâncului te chem, Doamne!
Doamne, ascultă-mi glasul!
Să ia aminte urechile tale la glasul cererilor mele!
Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, Cine ar putea sta în picioare, Doamne? (…)
Căci la Domnul este îndurarea, şi la el este belşug de răscumpărare!”
(Psalmul 130: 1-4, *Liturghia orelor)*

CAPITOLUL 1

Thomas Knight îşi făcu ordine pe birou în cinci minute. Oricum, nu păstrase prea multe lucruri personale acolo. Îşi luă cărţile – o ediţie completă Shakespeare, o colecţie selectă de lucrări ale romanticilor, câteva volume de Austen, Dickens, romanele lui Stephen King şi cele ale lui J.K. Rowling, cu care îi ademenea pe copii spre lectură – şi le aruncă într-o cutie de carton pe care nu izbuti să o închidă.

Îşi zise că măcar nu trebuia să spună nimănui despre asta. Nu acum.

Din acelaşi motiv pentru care nu mai avea o slujbă?

„Nu chiar”, îşi răspunse. Asta însemna un set complet diferit de greşeli.

Thomas zâmbi aiurea, luă cutia şi parcurse coridorul ce părea interminabil, care îl duse dincolo de sala de gimnastică şi de holul facultăţii, scoţându-l în parcarea în aer liber şi în şomaj. Îşi luă rămas-bun de la Frank Samuels, bătrânul om de serviciu care fuma lângă tomberoanele de gunoi, râzând tare şi strângându-i mâna intenţionat cu prea multă putere, în caz că îl privea cineva. Apoi se îndreptă spre maşină prin zăpadă, fluierând încetişor, ca şi cum ar fi fost o zi obişnuită, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume, iar dacă stătea să judece bine, chiar ăsta era adevărul. Cel puţin, ziariştii dispăruseră.

Pe drumul spre casă cumpără o sticlă de whisky ieftin, în recipient de plastic, de la Toni's, de pe Old Orchard, şi îi ură vânzătorului noapte bună.

– La fel şi dumneavoastră, domnule Knight, replică vânzătorul, adoptând atitudinea omului care nu îl mai văzuse de câteva săptămâni şi care avea sentimentul că putea trece şi mai mult timp până ce avea să-l revadă iarăşi.

Thomas cumpără o pizza de la Carmen's şi merse mai departe spre casă, pe străzile flancate de copaci şi scăldate în lumina amurgului târziu din Evanston. Mânia i se transforma treptat într-un sentiment cunoscut, de stupiditate şi eşec.

Începu să alerge, încercând să scape de acea senzaţie.

Nu era un bun alergător – nu fusese nici măcar în perioada în care se simţise cel mai în formă – şi ura fiecare pas făcut pe

trotuarele înşelătoare, simţindu-se ca un urs pe patine. Alergarea îl plictisea mereu, deşi uneori aşa ajungea să se simtă oarecum merituos. De data asta, nu putea fi vorba de aşa ceva. Cele întâmplate în aceea zi continuau să-l bântuie.

Concedierea lui fusese de mult timp previzibilă. Peter, directorul liceului (Thomas se gândea la el ca la un soi de jucărie din carton: Peter Directorul), îi oferise nenumărate şanse, iar el le ratase conştiincios pe toate, ca un om care dinamitează cu bună ştiinţă toate punţile în spatele lui. Poate că Peter nu era singurul personaj de mucava din întreaga scenă.

Ajunse acasă, făcu un duş, mâncă pizza, simţindu-se în sfârşit mai bine după douăsprezece ore de dezastru, apoi începu să bea. Până la ora opt băuse aproape un sfert de sticlă, o cantitate periculoasă pentru el. Bea dintr-un pahar de cristal, cu câte două cuburi de gheaţă, mai degrabă sorbind băutura, dar o făcea constant, aproape fără pauze între înghiţituri sau, mai bine spus, între pahare. Îşi aminti că paharul făcuse parte dintr-un set primit cadou la nuntă. Se simţea ca unul care rememorează vremuri de mult apuse.

La ora zece se duse la baie clătinându-se, strânse toate pastilele pe care le găsi şi le azvârli într-o sondă de whisky, pe care o puse pe măsuţa de cafea de lângă fotoliul de piele. Amestecul – alb cu maro, roşu şi galben - conţinea şi pastile exotice – translucide şi cu irizaţii albastre şi verzi. În esenţă, era vorba de ibuprofen şi aspirină, dar unele aveau destinaţii obscure, pe care el le uitase de multă vreme. Medicamente împotriva răcelii? Laxative?

– Aha, o să fie distractiv, rosti el cu voce tare.

Timp de câteva minute stătu şi se uită la pahar, gândindu-se; fără meditaţii despre adevărurile eterne, fără disperare, fără furii legate de ceea ce ar fi putut să fie. Îşi zise că decizia avea să fie luată în urma unei toane, ca atunci când alegeai ce haină să porţi într-o zi rece.

„Nu e suficient de bine, nu? În plus, va părea o replică la pierderea slujbei. Mai rău, va părea un gest de frondă.”

– Doamne, exclamă el. Nu asta! Orice altceva, dar nu asta!

Apucă paharul cu pastile şi îl agită, după care îl lăsă jos încet, dar cu hotărâre. N-avea chef de melodrame ieftine, nu în acea seară, chiar dacă nu vedea nici un motiv real de a se mai trezi a doua zi dimineaţă.

În acel moment începu să râdă încetişor de el însuşi. Apoi îşi

reveni, îşi dădu cu apă pe faţă la chiuveta din bucătărie şi aruncă pastilele în maşina de tocat gunoiul. Abia după ce zgomotul infernal se transformă în geamătul liniştit care anunţa că tot ce se aflase în maşină fusese tocat şi făcut fărâme se gândi că poate ar fi avut nevoie de câteva dimineaţă.

*

Rămase în casă toată ziua următoare, citind la întâmplare din *Paradisul pierdut,* pentru că descoperise că ritmul versurilor îi era familiar şi îl liniştea. Nu avea timp şi chef pentru Dumnezeul lui Milton – sau al altcuiva – dar recitirea poemului îl transpuse în anii de liceu şi îndepărtă senzaţia de cumulare a eşecurilor din sufletul lui. Ziua următoare văzu câteva filme proaste la televizor, apoi ieşi să mănânce la un restaurant. Se întoarse acasă ca să bea, pentru că era mai ieftin şi mai puţin umilitor decât să stea de unul singur într-un local. Şi, evident, făcu şi nişte jogging, pedepsindu-şi trupul pentru inadvertenţele din ceea ce Peter Directorul numea „caracterul” lui.

Avea treizeci şi şapte de ani, dar se simţea mai bătrân. Era un bărbat masiv, cu membre lungi, care se mişca lent. Fosta lui soţie i se adresa folosind numele oricărui animal care îi venea în minte, uneori cu afecţiune, şi în special numele acelor sălbăticiuni greoaie de la grădina zoologică de care oamenii se grăbeau să treacă în căutarea marilor feline care îi atrăgeau ca un magnet: tauri şi cămile, bizoni de apă şi rinoceri.

„Şi catârii”, îşi zise el. „Nu uita catârii.”

Pentru că nu era vorba doar de corpul lui şi de felul în care îl folosea. Ci şi de temperament. Mintea lui n-avea nimic de catâr în ea. De fapt, Kumi fusese suficient de drăguţă ca să-i spună că era prea inteligent pentru ca asta să fie în avantajul lui. Insă avea o anumită încăpăţânare în el, un soi de sfidare latentă care se putea transforma în atitudine războinică, dacă era stârnită. Dacă voia să fíe cinstit cu el însuşi, putea deveni extrem de insensibil atunci când era vorba de priorităţile altora. Probabil că de asta nici nu era surprinzător faptul că trăia singur de şase ani, adică de suficientă vreme ca să se obişnuiască aşa. În aceşti şase ani se trezise singur în fiecare dimineaţă, astfel că pentru el asta însemna aproape normalitatea, şi nu fiindcă nu avusese niciodată ocazia să se culce cu cineva. Lăsând la o parte starea melodramatică de beţie de acum, se simţea confortabil singur. Ceea ce îi şi convenea, de

altfel, pentru că nimeni nu-l putea suporta suficient de mult timp…

Pe chip îi apăru încă unul dintre acele zâmbete tâmpe, batjocoritoare la adresa lui însuşi, care începeau să devină ceva obişnuit.

Casa era întunecată şi rece şi îşi spuse că trebuia să facă economii din punct de vedere al încălzirii, aşa că puse câţiva buşteni pe foc şi îşi turnă încă o porţie de băutură în pahar, pe care îl ţinu în palme până când vaporii de alcool începură să-i gâdile nările. În mintea lui se derula iarăşi discuţia în urma căreia se sfârşise cariera lui.

– Când ai venit aici, spusese directorul, credeam că am dat lovitura. Copiii te iubeau. Părinţii te iubeau. Consiliul şcolii şi chiar presa te iubeau. Elevii tăi ieşeau primii la teste şi câştigau concursuri şi îşi organizau propriile lor cluburi de lectură şi de scris. Propriile lor cluburi! Era uluitor. Găseai mereu câte ceva de spus, dar aveai şi principii, erai muncitor şi, ca să fiu sincer, erai cel mai bun profesor pe care-l întâlnisem până atunci.

Thomas zâmbi uşor, amintindu-şi totul ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva. Evident, nu aşa se sfârşise discuţia.

– Dar acum cinci ani, sau cam aşa ceva, continuase Peter, totul a început să se ducă pe apa sâmbetei. Totul. Acum… Nu ştiu. Nu e vorba de cauzele tale blestemate sau de crezul tău, Thomas. Te plângi de… de toate *chestiile* astea, dar eu unul nu sunt convins că îţi pasă cu adevărat de vreuna dintre ele.

Thomas stătea acum aşa cum stătuse şi în faţa directorului, fără să fie mai aproape de un răspuns. În cele din urmă, îngăimase:

– Nu ştiu cum să rezolv problema. Aşa sunt eu. Asta fac.

La care Peter îi replicase cu o finalitate care constituise singura surpriză adevărată din acea zi:

– N-o să mai faci, Thomas. Sau, cel puţin, nu aici.

Aşa se sfârşise totul.

Când sună telefonul, Thomas abia dacă mai era conştient. Prima lui reacţie fu să-l ignore. Probabil că era Peter, sunând să-i explice că acţionase sub presiune şi sperând ca Thomas să nu-i poarte pică după cele întâmplate. În definitiv, Peter Directorul nu era un tip rău.

„Nu, domnule. Peter este un cetăţean remarcabil, un prinţ printre oamenii obişnuiţi.”

Thomas se duse încet la telefon şi rămase câteva clipe uitându-se la el, fără să se gândească la ceva anume, simţind doar o amorţeală şi un soi de epuizare. Ridică receptorul ca să oprească

soneria şi, poate, ca să pună capăt definitiv subiectului. Dacă lăsa robotul să intre în funcţiune, ar fi fost obligat să asculte scuzele lui Peter în întuneric şi apoi să le asculte din nou când ar fi trebuit să-l sune ca să-i răspundă, iar el nu mai putea suporta aşa ceva.

– Da, spuse el.

– Aş putea vorbi cu Thomas Knight, vă rog?

Era un bărbat, dar nu Peter, iar vocea părea excesiv de oficială. Presa?

– Aţi putea, replică el, dar acum este ocupat cu golirea unei sticle de whisky. Mă surprinde că mai poate constitui un subiect de ştiri. Vreau să spun că au trecut mai bine de zece minute de când a fost concediat. „Ce exagerare hamletiană”, îşi spuse, căutând să confere demnitate unui comportament infantil. Sau e vorba de un articol pe teme umanitare?

Urmă o scurtă pauză. Când reveni, vocea era prudentă, gravă chiar.

– Poftim? îl caut pe Thomas Knight, fratele părintelui Edward Knight.

În acea clipă camera începu să se învârtească. Numele fratelui său îl lovi în moalele capului.

– La telefon, rosti el, adăugând în mod inutil: Sunt fratele lui Ed Knight.

– Sunt părintele Frank Harmon, superiorul regional al Societăţii lui Iisus din Chicago.

Thomas dădu din cap, apoi se forţă să îngaime:

– Da?

Era vorba de ceva sardonic, de un soi de veche amărăciune pe care nu şi-o putea suprima atunci când avea de-a face cu oficialităţi ale Bisericii Catolice, o amărăciune care ieşea la suprafaţă chiar şi prin groaza pe care o simţea strângându-se în jurul lui ca un giulgiu de ceaţă.

– Mă tem că am veşti proaste pentm dumneavoastră, zise vocea.

CAPITOLUL 2

Banchetele taxiului erau dure şi reci, dar vechiul lui Volvo refuzase să mai dea vreun semn de viaţă după ce stătuse nemişcat două zile în zăpadă. Urmărind de pe bancheta din spate cum se desfăşoară în jurul lui străzile drepte din Oak Park şi pe şofer spunând ceva în hindusă în staţia radio, Thomas avu oarecum sentimentul că e arestat. Stratul de zăpadă avea câţiva centimetri, dar şoselele şi aleile de acces către locuinţe erau curate, astfel că impresia generală era aceea a unui lucru doar pe jumătate terminat. Casele unifamiliale se întindeau de jur împrejur. Diferenţele neînsemnate dintre ele nu făceau decât să le accentueze uniformitatea. Casa parohială, dacă ăsta era termenul adecvat, era diferită ca formă, dar nu şi ca fond.

Era lipită de o biserică dărăpănată din cărămidă, mai mică decât îşi amintea el, şi avea urgentă nevoie de reparaţii generale; acoperişul era peticit, pereţii pătaţi şi crăpaţi, iar vopseaua albastră era scorojită şi părea gata să cadă. Pe un indicator scria „Biserica Parohială St Anthony”, cu litere care începuseră să se desprindă. Thomas putea pune pariu că locul acela se umplea doar pe sfert duminicile şi chiar mai puţin în restul săptămânii. Era o biserică asemănătoare cu cea la care obişnuia el să meargă în copilărie, o construcţie oarecum demodată, parte a unei lumi pe cale de dispariţie. Nu era suficient de veche ca să devină monument, nu era suficient de mare ca să uimească, era doar o clădire construită în aşteptarea mulţimilor de credincioşi, devenită acum obscură, pierzându-şi însemnătatea pe măsură ce treceau zilele…

„Se apropie de odihna veşnică.”

Thomas ridică din umeri, puse jos valiza goală cu care venise ca să ia lucrurile lui Ed şi apăsă pe butonul soneriei. Aceasta scoase un sunet depărtat, subţire şi monoton. După aceea nu se mai auzi nimic în afara vântului rece. Thomas îşi strânse mai bine jacheta pe el. Se uită la Honda decolorată de vreme de pe alee. Formele pătrăţoase arătau că era destul de veche, iar caroseria era pe jumătate mâncată de frigul din Chicago şi, probabil într-o măsură şi mai mare, de sarea pe care autorităţile o puneau pe drumuri iarna.

Când uşa se deschise, în cadrul ei apăru un bărbat care ţinea într-o mână un sandvici pe jumătate mâncat. Avea în jur de cincizeci de ani, era subţirel, aproape chel, şi mesteca pe îndelete. Făcu un gest cu sandviciul şi se dădu la o parte, lăsându-l pe Thomas să intre. Odată cu închiderea uşii, vântul muşcător de afară încetă să se mai facă simţit, dar în vestibul nu era cu mult mai cald. Totodată, era întuneric şi mirosea a umezeală şi a igrasie.

– O ceaşcă de ceai? întrebă omul printre înghiţituri, luând-o repede înainte pe coridor.

– Aă… desigur, răspunse Thomas.

Porni grăbit pe urmele bărbatului, adulmecând mirosul untului de arahide.

– Azi e tare rece, nu? rosti omul după ce ajunseră într-o bucătărie sordidă.

– Va fi şi mai rău.

– Îţi dau ceva acum şi o să văd dacă pot să sun la un adăpost, rosti celălalt căutând într-un teanc de hârtii. Camera părea să fie folosită şi ca bucătărie, şi ca birou, deşi nu era potrivită nici pentru una, nici pentru cealaltă. Dar în perioada asta a anului sunt foarte puţine paturi libere, continuă el, fără să-şi ridice privirea.

– Îmi cer scuze, rosti Thomas. Mă numesc Thomas Knight.

– Jim, răspunse celălalt, ridicând privirea şi salutându-l din cap.

După accent, părea irlandez, sau poate scoţian. Continuă să răsfoiască printre hârtii, dându-le repede la o parte pe cele care i se păreau inutile, foarte concentrat.

– Ed Knight a fost fratele meu, zise Thomas.

Trecură câteva fracţiuni de secundă înainte ca bărbatul care îşi spunea Jim să încremenească. Apoi se îndreptă încet de spate şi scoase un oftat, surprins şi compătimitor.

– Corect, zise el. Îmi cer scuze. Credeam…

– Credeaţi că sunt un om al străzii, zise Thomas, descoperind el însuşi cu surprindere că zâmbeşte.

– De vină e valiza, replică Jim, arătând cu capul spre bagajul ponosit al lui Thomas. Şi forţa obişnuinţei.

– Nici o problemă, zise el, gândindu-se că în alte circumstanţe şi el l-ar fi putut socoti pe celălalt un om al străzii. Oricum, v-aţi comportat frumos. Şi dumneavoastră sunteţi…?

– Jim, răspunse celălalt. Credeam că m-am prezentat.

– Aşa e, replică Thomas. Voiam să spun, sunteţi îngrijitorul, grădinarul, sau?…

– Aţi văzut grădina? Pe aici nu există nici picior de grădinar, vă spun eu. Nu, sunt preotul paroh. Părintele Jim Gomall. Încântat să vă cunosc. Fratele dumitale a fost trimis să ne ajute. A fost un om bun.

Un om bun. Nu rostise cuvântul „bun” ca şi cum s-ar fi referit la pietatea sau la simţul moral al lui Ed, ci ca un soldat care vorbeşte despre un camarad căzut în luptă.

Thomas ezită o secundă prea mult, nevenindu-i să creadă că acest irlandez neîngrijit putea fi preot, dar Jim ridică din umeri fără să se simtă stingherit sau indignat. Nu-i păsa, iar Thomas reveni imediat la sentimente mai bune.

– Mai vreţi ceai?

– Ar fi minunat.

– Din nou forţa obişnuinţei, zise irlandezul. Când e nevoie de căldură, de o urare de bun venit sau de o consolare, ceaiul constituie în general prima linie de atac.

– Asta, dacă nu se trece la whisky mai întâi.

– Exact, replică preotul, cu un zâmbet care îi lumină toată faţa. Viciul obligatoriu al catolicilor. Vreţi un păhărel?

– E cam devreme pentru mine, răspunse Thomas, după care, dându-şi seama de minciuna rostită, adăugă: Cel puţin pe ziua de azi.

– Destul de adevărat, replică preotul. Atunci, rămâne ceaiul.

Băură din căni mari, ciobite, dar curate, de o parte şi alta a unei aeroterme pornite pe treapta cea mai de jos.

– E complet inutilă, zise preotul, dar dacă o dau mai tare, se sting toate luminile din clădire.

Thomas zâmbi.

– Şi ce caută un preot irlandez în Chicago?

– E mare lipsă de preoţi aici. M-a încântat ideea de a veni în America, aşa că am ales să ţin slujbe aici în loc s-o fac acasă. Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Mă consider un soi de misionar.

– Nu credeţi că în America sunt şi aşa prea multe religii? se miră Thomas.

– De aceea era nevoie de un misionar.

– Nu cred că înţeleg.

– Lăsaţi-o baltă, ripostă preotul, ridicând din umeri. E o glumă. Îmi păreţi cunoscut. Ne-am mai întâlnit vreodată?

– Nu cred. Oamenii spun că semăn cu Ed.

– Poate că asta e. Deci, când vreţi să începeţi să sortaţi lucrurile

lui Ed? Nu va dura mult, oricum. Nu sunt prea multe.

– Cum e cu... locul în care a murit? se interesă Thomas. Nu mi-a povestit nimeni. Mi s-a spus că a murit în străinătate, dar nu şi unde anume. Făcu o pauză plină de înţelesuri. Presupun că ar fi trebuit să întreb mai multe, adăugă el cu voce slabă.

Preotului i se lungi faţa.

– Nu şi-a luat multe lucruri cu el, zise el. Nimic în afara unei valize. Sau poate două. Bunurile lui lumeşti, atâtea câte sunt, se află aici, şi tot ce nu veţi lua va intra în posesia ordinului.

– Dar ce căuta acolo? întrebă Thomas. El nu era misionar, nu-i aşa?

– Nu era, răspunse Jim. Spre deosebire de mine. A fost trimis aici pentru câteva luni. Eu sunt preot diocezan. El era iezuit – membru al Societăţii lui Iisus. Într-un fel, mi-a fost „împrumutat” pentru o vreme, ca să mă ajute. Când lucrurile s-au calmat, a plecat. Îl aşteptam să se mai întoarcă o vreme aici, dar probabil că ar fi fost trimis în altă parte, până la sfârşitul anului. S-a auzit că urma să predea la Loyola.

Thomas dădu din cap, dar ceva îi spunea că preotul era prudent, evaziv chiar, în ciuda volubilităţii afişate. Părea o persoană inteligentă, iar dacă înfăţişarea sa neîngrijită nu era intenţionată, atunci cu siguranţă avea darul de a stârni confuzie.

– Deci, lucrurile lui Ed, zise Thomas. Iau ce vreau şi las restul aici?

Se părea o mare eroare şi o lipsă de respect.

– Din câte înţeleg, nu sunteţi atât un moştenitor, cât un executor testamentar, rosti preotul. Iezuiţii depun jurământ de sărăcie, aşa că el nu a avut posesiuni aşa cum avem eu şi dumneavoastră. Vor trimite un avocat care să vă asiste. Din punct de vedere tehnic, totul aparţine ordinului, deşi eu unul sunt convins că vă vor respecta dorinţele, dacă există lucruri personale pe care veţi vrea să le păstraţi.

– Nu cred că va fi cazul, replică Thomas, cu mai multă asprime decât ar fi vrut.

Preotul dădu din cap şi Thomas îşi mută privirea. Nu avea chef să intre într-o conversaţie legată de motivele pentru care pierduse complet legătura cu singurul lui frate.

– Atunci vizita dumneavoastră va fi scurtă, zise preotul, luând o gură de ceai şi privindu-şi oaspetele pe deasupra cănii. Dar puteţi rămâne aici peste noapte, dacă vreţi.

– Nu e nevoie, răspunse Thomas. Locuiesc în oraş.

– Ce înseamnă „nevoie”? Mi-ar prinde bine puţină companie.

Thomas gândi repede. Nu avea niciun motiv să se grăbească să se întoarcă acasă şi, în plus, i se părea o provocare să zăbovească în spaţiul locuit înainte de fratele lui, să pătrundă în ceea ce fusese viaţa lui, chiar dacă numai pentru câteva momente.

– Bine, acceptă el. Mulţumesc.

– Puteţi dormi în camera lui Ed, spuse preotul. În capul scării, pe stânga. În seara asta joacă Illinois. Vă place baschetul?

– Nu chiar.

– Perfect, răspunse Jim. Nici mie. Putem comanda o pizza, câteva beri şi ne putem uita la toţi lunganii ăia cum aleargă de colo-colo fără motiv.

Generozitatea afişată îl luă pe Thomas prin surprindere, aşa că avu nevoie de câteva clipe ca în vocea lui să se regăsească încântarea şi recunoştinţa.

– Ar fi excelent, zise el. Pot urca?

– Desigur. Vă voi lăsa singur, dacă nu vă deranjează, rosti preotul. Eu am o şedinţă de îndrumare spirituală.

Thomas râse.

– Aşa ceva mi-ar fi şi mie de folos, zise el, pornind spre scară şi evitând privirea celuilalt.

CAPITOLUL 3

Camera lui Ed era mică şi tristă, mobilată sumar. Mobila era ieftină, veche şi pătată în urma anilor îndelungaţi de întrebuinţare. În afară de câteva haine, în cameră se găseau doar cărţi, hârtii, o mapă de piele legată cu benzi de cauciuc, un vechi radio cu tranzistori şi câteva cutii de pantofi pline cu diverse obiecte, toate depozitate la întâmplare pe un şir de rafturi confecţionate din scânduri negeluite. Locul arăta mai puţin a cămin de preot decât ar fi arătat un dormitor comun din care locatarii ar fi fost evacuaţi în grabă. Pe perete se vedea un crucifix, dar altfel încăperea era complet lipsită de decoraţiuni, cu excepţia unui calendar *Amnesty International*. Aşa cum spusese Jim, aici nu se găsea nimic, sau în orice caz nimic de valoare. Cu excepţia timpului petrecut cu pizza şi meciul de baschet, Thomas nu avea de ce să piardă aici mai mult de o oră. Dacă ar fi ştiut, nici nu s-ar mai fi ostenit să vină. Acum trebuia să găsească o cale de a-şi omorî timpul înainte de sosirea avocatului care urma să îndeplinească formalităţile legale.

Se aşeză pe pat. Salteaua era subţire şi se simţeau arcurile rupte, care ameninţau să rupă materialul pe dedesubt.

„Doamne, ce loc infect!”

Dădea o senzaţie de pustiire şi tristeţe nemărginită. Nu semăna deloc cu propria lui casă, îşi zise întristat. Asta alesese Ed, pe acest altar îşi închinase viaţa, sacrificând Dumnezeu ştie ce pentru a locui în această chilie austeră, cu un crucifix ieftin drept companie. Lui Thomas i se părea oarecum confortabil să considere viaţa dusă de Ed o evadare, o cale de a evita traiul cotidian ucigător de suflete, dar, stând aici acum, trebuia să admită că, dacă fratele lui ar fi gândit în astfel de termeni, ar fi fost cumplit de deziluzionat. Thomas bănuia însă că Ed ştiuse exact în ce anume se bagă şi, mai mult, de ce anume fuge.

Luă una dintre cutii şi o goli cu atenţie pe pat. Părea să conţină în mare parte nimicuri (un cotor de bilet de la un meci, câteva fotografii neînrămate şi îngălbenite, o casetă audio prăfuită, un soi de medalion minuscul şi ciudat în formă de peşte, un vârf de creion), dar totul părea cumva pus la păstrare, adunat laolaltă ca şi cum odinioară ar fi avut valoare şi înţeles. Gândul îl deprimă.

Când întoarse una dintre fotografii, i se tăie răsuflarea. Se uita la

propriul lui chip, un chip zâmbitor şi încrezător, pe care Thomas îl căuta în oglindă de mai bine de şase ani. Lângă el se vedea fratele lui, îmbrăcat în costumul preoţesc – veşminte, guler, tot ce trebuia – dar arătând cumva la fel ca atunci când îl învăţase cum să evalueze o minge în zbor sau care era cea mai bună revistă umoristică. Iar lângă Ed era Kumi, cu părul lung şi negru strâns în coc, ca o japoneză. Rochia ei era aproape prea albă ca să fie imortalizată cum trebuie de aparatul foto. Cu toţii străluceau de fericire, stând în grădina aflată la doar câţiva metri de locuinţa actuală a lui Thomas. Închise ochii, îngăduindu-şi să şi-o amintească aşa cum rareori o făcea, resimţind brusc absenţa ei, aşa cum o resimţise imediat după prima ei plecare.

Poza era veche de aproape zece ani, dar ea plecase de mai bine de cinci. Pe Thomas îl izbi gândul că tocmai ziua nunţii sale însemnase începutul sfârşitului relaţiei cu fratele lui. Întotdeauna fuseseră oarecum diferiţi, dar în acea zi, evidenţa acestui fapt – dincolo de tot ceea ce urmase – reprezentase ultimul lor moment de armonie. Data următoare când se mai văzuse cu Ed, lucrurile ajunseseră deja departe. Ei trei n-aveau să mai reuşească niciodată să zâmbească la fel ca în acea poză.

Când auzi pentru prima dată soneria, o ignoră, dar când o mai auzi de două ori, îi trecu prin minte că s-ar fi putut să fie singur în clădire. Apoi îşi aminti de avocatul care venea pentru ceea ce era numit, cu un termen de luat în râs, „averea” fratelui său. Parcurse repede holul îngust şi scara abruptă, oprindu-se doar pentru o fracţiune de secundă ca să se întrebe ce trebuia să facă dacă la uşă era un om lipsit de adăpost, aşa cum îl considerase Jim pe el, sau cineva aflat într-o criză spirituală acută. Deschise uşa şi se înfioră când vântul rece îl lovi în faţă.

Omul de afară se dăduse câţiva paşi înapoi, ca şi cum ar fi vrut să caute semne de viaţă în interior prin ferestre. Îl privi pe Thomas câteva secunde fără să se mişte, ţinând într-o mână o servietă diplomat neagră, cealaltă fiind adânc înfiptă în buzunar.

– Sunteţi Knight? întrebă el.

– Da, răspunse Thomas, un pic deranjat de maniera brutală în care fusese abordat. Intraţi.

– Parks, rosti omul.

– Poftim?

– Parks, repetă el. Ben Parks.

Trecu pe lângă Thomas fără să-i întindă mâna. Avea probabil treizeci de ani, o faţă suptă încadrată de un păr cârlionţat,

barbişon şi o privire dură, care nu se îndrepta spre Thomas. Omul purta o haină care părea veche şi mult prea mare pentru el. Nu arăta deloc a avocat.

Thomas îl conduse în bucătăria sordidă.

– Vreţi să mergeţi direct în camera lui sau…

Expresia de pe chipul avocatului îi aminti de cea a lui Jim când îşi dăduse seama că Thomas nu căuta un adăpost.

– Camera lui?

– Îmi cer scuze, zise Thomas. Sunteţi avocatul care a venit pentru lucrurile lui Ed, nu-i aşa?

– Ed?

– Ed Knight, fratele meu. Preotul care a murit.

Urmă o fracţiune de secundă de nesiguranţă, după care privirea omului se lumină. Pentru câteva clipe tăcu, apoi atitudinea lui se schimbă şi se îmblânzi, astfel că păru brusc o altă persoană.

– O, sunteţi *fratele* lui. Îmi pare atât de rău! De fapt, nu l-am cunoscut niciodată pe părintele Knight şi nu îl ştiam după prenume. Am presupus că sunteţi preot.

Thomas râse auzind asta.

– Nu, răspunse el. Fratele meu a moştenit gena spirituală. Sau pe cea catolică. De mine nu s-a prins. Aşadar, continuă el, punându-se repede în mişcare pentru cazul în care mărturisirea lui l-ar fi stânjenit pe avocat şi pentru că totul era, de fapt, doar bravadă, vreţi să vă uitaţi prin camera lui?

– Desigur, zise avocatul. Ar fi foarte bine.

Thomas o luă înainte.

– Sunteţi de mult timp în oraş? întrebă Parks.

– Locuiesc aici. În fine, în Evanston, în zona de case ieftine, adăugă Thomas fără un motiv anume. Am venit imediat ce am aflat. Am crezut că va trebui să stau aici câteva zile, dar Ed pare să fi avut atât de puţine lucruri – doar dacă nu aveţi dumneavoastră habar de bunuri despre care eu nu ştiu nimic – încât s-ar putea să nu fie nevoie de aşa ceva. Şi fără îndoială că Mama Biserică se va asigura că totul este în ordine.

– Aşa este, replică avocatul.

Thomas deschise uşa cămăruţei care-i servise drept dormitor fratelui său.

– Castelul Knight, rosti el.

Avocatul rămase în cadrul uşii şi privi atent înjur fără să se mişte, ca şi cum s-ar fi temut să nu deranjeze o scenă a unei crime.

– Nu cred că voi vrea să iau prea multe, zise Thomas. În afară de cazul că se va descoperi că avea un cont *offshore* de câteva milioane, cred că ordinul va primi tot ce i-a aparţinut.

– Cunoaşteţi multe despre viaţa fratelui dumneavoastră, despre vreun bun de care noi nu ştim?

– Cred că maşina de afară a fost a lui, răspunse Thomas, deşi valorează în cel mai fericit caz câteva sute de dolari. Poate că aparţine parohiei sau iezuiţilor. Probabil că avea o valiză sau două cu el. Nu ştiu.

– Altceva?

– Uitaţi ce e, zise Thomas, noi doi nu eram foarte apropiaţi. Nu ne puteam înghiţi reciproc din multe puncte de vedere.

– Înţeleg. Îmi pare rău.

– Nu caut compasiune. Spun doar că, dacă veţi discuta cu oamenii de aici, cu cei alături de care a lucrat, veţi afla mult mai multe lucruri despre el decât dacă mă întrebaţi pe mine. Nu ştiu nimic despre fratele meu.

Era furios şi ruşinat să admită asta, dar o spusese. Şi era adevărat.

– Unde a murit?

– Poftim? făcu Thomas.

– Spuneaţi că avea o valiză sau două cu el. Era undeva în vacanţă?

– Cam aşa ceva, zise Thomas, uitându-se pe fereastră. Nu ştiu exact.

– Şi nu ştiţi unde?

Parks părea neîncrezător, ba chiar uşor iritat.

– Nu, răspunse Thomas, simţindu-se umilit, ca un ratat.

Undeva peste hotare. Îmi pare rău. Contează?

Avocatul ezită câteva secunde, apoi zâmbi iarăşi, cu o privire încrezătoare.

– Cred că nu, zise el.

– Vă supăraţi dacă vă las singur să vă ocupaţi de asta? N-aş face decât să vă stau în cale.

– Nicio problemă. Dacă am nevoie de dumneavoastră, vă strig.

Recunoscător, Thomas ieşi din cameră şi coborî la parter.

*

Thomas stătu la masa din bucătărie timp de douăzeci de minute, uitându-se în gol la cana lui ciobită şi dorindu-şi să

găsească ceva cu care să umple tăcerea şi pe urmă să plece acasă. În definitiv, nimic din ce se afla acolo nu îl privea. Se aşteptase la aşa ceva. Dacă asta însemna sfârşitul, atunci era vorba de ceva amorf şi profund nesatisfăcător, deşi Thomas nu ştia prea bine ce altceva ar fi putut spera. Se ridică brusc de pe scaun, smulse un pix din interiorul hainei şi căută prin buzunare o bucată de hârtie pe care să scrie. Întinse un şerveţel pe tăblia mesei şi scrijeli repede un mesaj:

„Jim, am plecat acasă. Nimic surprinzător, ai grijă ca lucrurile lui Ed să ajungă la oamenii şi la cauzele care au contat pentru el. Nu mă include pe mine în ele. Ştii mai bine ce ar fi vrut el. Iartă-mă că nu rămân la meci. Mulţumesc, T.K.”

Privi mesajul. Mergea. Un pic cam ieftin, un pic cam prea uşuratic, dar nu era momentul să se dea drept păzitorul fratelui său. Nu fusese aşa ceva de mai bine de şase ani; de ce ar fi pretins că e altfel acum?

Tocmai se îndrepta spre uşa de la intrare când o auzi deschizându-se şi la el ajunseră voci de bărbaţi dinspre strada măturată de vânt: Jim şi altcineva. Thomas luă biletul şi îl băgă repede în buzunar, înainte ca preotul să intre în bucătărie.

– Eşti bine, Thomas? întrebă Jim. El este părintele Bill Morretti. Ne-am întâlnit pe stradă.

Celălalt bărbat avea peste şaizeci de ani şi era cocoşat, dar ochii lui erau plini de viaţă şi isteţi.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumitale, zise omul, întinzând mâna.

– Mulţumesc.

– Vreţi să începem imediat? propuse Jim, uitându-se întrebător de la Thomas la celălalt bărbat, care îşi dădea jos paltonul greu şi vechi.

– Ce să începem? se miră Thomas.

– Îmi cer scuze, rosti Jim, zâmbind. Dânsul este avocatul care a venit să se ocupe de bunurile fratelui tău, împreună cu tine.

Pentru câteva secunde, Thomas rămase încremenit.

– Dacă dumneavoastră sunteţi avocatul, zise el, atunci cine e la etaj?

CAPITOLUL 4

Thomas reacţionă primul. Dar, înainte de a parcurge jumătate dintre trepte, fu cuprins de o mânie inexplicabilă. Jim îl urma, cu avocatul urcând mai încet pe urmele lor. Ajuns la uşa camerei, Thomas răsuci clanţa şi îşi sprijini umărul de tocul uşii, dar aceasta nu se deschise. O secundă, avu impresia că aude mişcare din încăpere, după care începu să izbească în uşă cu toată forţa şi greutatea trupului, devenind extrem de furios.

– Thomas, aşteaptă! exclamă Jim, apucându-l de braţ. Ar putea fi înarmat. Ar putea fi...

Dar Thomas nu-l ascultă. Strânse din dinţi şi izbi iarăşi uşa. Cumva, în tot zgomotul provocat de eforturile lui, îl auzi pe Jim spunându-i avocatului să coboare şi să sune la poliţie, apoi tocul crăpă şi uşa se deschise.

Camera era goală şi fereastra deschisă. Dădu năvală înăuntru, cu Jim pe urmele lui, se prinse de pervazul ferestrei şi privi afară, dar nu zări nici o urmă de paşi în zăpada de jos.

Totul se petrecu în câteva fracţiuni de secundă: mişcare în spatele lui, o bufnitură amortizată şi Jim se prăbuşi. Parks – dacă aşa se numea individul cu adevărat – se ascunsese în spatele uşii, aşteptându-i să intre. Odată ce îl doborâse pe Jim, făcu un pas ameninţător spre Thomas.

– Stai aşa, zise el, ridicând braţele ca să se apere. Ce vrei?

Dar omul nu spuse nimic. Îşi ridică braţul drept şi Thomas zări pumnul imens, asemănător unei bâte, ca şi cum individul purta o mănuşă grotesc de mare sau îşi înfăşurase ceva greu în jurul palmei.

Thomas se dădu înapoi spre fereastră, până ce simţi pervazul cu partea din spate a coapselor. Îşi ridică pumnii şi îşi flexă picioarele, aşteptând ca individul să vină spre el. Jim continua să zacă, nemişcat, pe podea.

Parks îşi arătă acum cealaltă mână şi Thomas simţi cum i se ridică părul pe ceafa de spaimă, zărind ciudatul obiect pe care îl ţinea. Era ceva ce semăna cu o sabie scurtă – avea sub treizeci de centimetri – cu lama în formă de frunză, cu un vârf lung care părea foarte periculos; arma unui psihopat sau a unui sectant. Thomas ezită, neştiind încotro să o apuce.

– Nu trebuie să ajungem la aşa ceva, rosti el, cu o voce nesigură.

– *Au contraire,* replică individul, cu un zâmbet sardonic.

Făcu un pas înainte şi îndreptă sabia într-un arc larg către faţa lui Thomas.

El reacţionă instinctiv, dându-se înapoi şi apărându-se de lamă cu braţul stâng, izbind în acelaşi timp sălbatic cu pumnul drept. Simţi arsura oţelului rece în palmă. Era o durere atât de ascuţită şi de neaşteptată, încât avu nevoie de o clipă ca să se asigure că reuşise să prindă latul lamei şi nu tăişul ei. Parks se răsuci cu umărul spre el, ferindu-se de pumnul lui, moment în care îşi ridică braţul drept şi îl lovi pe Thomas în partea dreaptă a capului. În jurul pumnului nu avea înfăşurată nici o mănuşă sau altceva din material textil. Era ceva greu şi rigid ca fierul, care îl expedie pe Thomas la podea de parcă i-ar fi retezat picioarele. Câteva secunde, Thomas pătrunse în lumea beznei şi, chiar dacă îşi dădu seama că plonjează în abis, realiză că nu poate face nimic împotriva acestui lucru.

Se prăbuşi aproape fără să scoată un sunet. Deşi nu îşi pierdu total conştienţa, fu pentru câteva clipe atât de dezorientat, încât nu reuşi să facă nici o mişcare. Sesiză vag cum Parks trece peste el, se caţără pe pervazul ferestrei şi se face nevăzut, fără ca el să-l poată împiedica.

Chiar şi după ce începu să-şi revină, Thomas rămase unde era, pipăindu-şi locul unde fusese lovit. Abia după aceea se încumetă să se ridice în şezut. La câţiva paşi de el, Jim gemu.

– A ieşit bine până la urmă, zise Thomas.

– Ce dracu’ a fost chestia aia?

– Sabia?

– Sabia? Ce sabie? făcu Jim. N-am văzut nici o sabie.

– Cred că tu erai deja la pământ, rosti Thomas, sprijinindu-se cu spatele de perete.

– Dar nici tu nu te-ai descurcat prea bine, Rocky, constată Jim. Pe focul iadului, cu ce m-a lovit?

– Cu acelaşi lucru cu care m-a lovit şi pe mine, răspunse Thomas. Era ca o mănuşă din metal. Ceva între o mănuşă de box şi cel mai mare box metalic din lume. Eşti bine?

– Cred că da. Tu?

Thomas se ridică încet, încuviinţând abia după ce ajunse în poziţie verticală şi constată că nu se prăbuşeşte din nou la podea.

– Chestia aia îmi putea sparge ţeasta, zise el. Prefer să nu mă

gândesc ce ar fi făcut cu sabia.

Jim îşi freca tâmpla stângă. Se vedea o dâră subţire de sânge acolo unde obiectul metalic zgâriase pielea capului, dar asta nu se compara nici pe departe cu cucuiul care începea să se ridice în acel loc.

– Ţi-am zis să aştepţi, rosti el. Ar putea fi înarmat, ţi-am zis. Dar tu, nu! În colţul roşu îl avem în această seară pe Thomas Knight, venit tocmai din Ţara Idioţilor.

– Mersi, replică Thomas. Îmi cer scuze.

Se întoarse şi privi pe fereastră către locul unde urmele de paşi în zăpada de pe acoperişul verandei se amestecau la margine. Se aplecă să vadă şi strada, dar intrusul dispăruse. Nici măcar nu îşi putea da seama încotro se îndreptau urmele. „La dracu'!"

Nu-şi dădea seama de ce era atât de furios. Stând aşa aplecat peste pervaz, în frig, furia păru să-l părăsească treptat, lăsând în urmă doar un sentiment de stupiditate şi ineficienţă. Înjură printre dinţi şi se întoarse spre Jim, care acum stătea

Întins pe pat, continuând să îşi maseze tâmplele. Intre timp apăruse şi avocatul în cadrul uşii.

– E totul în regulă? se interesă el.

Thomas îi aruncă o privire ucigaşă.

– E foarte bine, răspunse Jim sarcastic.

– Căuta ceva, zise Thomas, aşezându-se lângă Jim pe marginea patului şi studiind „măcelul" din încăpere: hârtiile erau răvăşite, cărţile fuseseră rupte: cele câteva lucruri ale fratelui său fuseseră distruse fără urmă de remuşcare sau de respect.

– M-a întrebat dacă sunt *Knight,* continuă el, încercând să-şi amintească. Am presupus că se referă la mine, dar cred că era vorba de fratele meu. A spus că îl cheamă Parks şi am presupus că era avocatul, dar cred că... Nu sunt sigur. Nu-l cunoştea personal pe Ed, cred că a venit special ca să îl vadă. Mai cred, adăugă Thomas, agasat de ideea care îi venise, că habar n-avea că fratele meu a murit.

Jim se încruntă.

– Nu ştiu ce să cred despre toată povestea asta, rosti el, masându-şi capul.

– Nici eu, recunoscu Thomas.

– Lipseşte ceva? întrebă Jim, ridicând una dintre cărţile rupte şi uitându-se la ea.

– Habar n-am. Cu excepţia hârtiilor, nu prea era nimic de furat de aici, şi oricum n-am de unde să ştiu dacă a dispărut vreuna.

Se întinse, îndreptă o cutie răsturnată şi zări poza de la nuntă zăcând acolo, uşor înclinată.

– Staţi aşa, rosti el. Lipseşte ceva. Un peşte mic din argint. Ştiţi la ce mă refer?

Jim clătină din cap.

– Poliţia trimite un echipaj încoace, anunţă avocatul. Au spus să nu atingem nimic.

– M-a întrebat unde a murit Ed, rosti Thomas, pe jumătate pentru el însuşi. I-am spus că nu ştiu. Nu mi-a plăcut deloc chestia asta… Mă refer la faptul că nu am ştiut. Cred că individul chiar voia să afle. Nu sunt sigur de ce voia asta, dar…

– Nici eu nu ştiu unde s-a întâmplat, zise Jim. Undeva în Orientul îndepărtat. A fost în Italia, apoi s-a dus în Japonia, dar nu cred că a murit acolo.

– Japonia? tresări Thomas.

Îl inundă un şuvoi de sentimente amestecate, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când menţiona cineva Japonia. Ca şi cum ar fi fost lovit din nou cu boxul, deşi totul devenise un soi de amorţeală rece, îngemănată cu groază. Ca şi cum s-ar fi trezit din somn ştiind că se întâmplase ceva teribil cu o zi înainte, dar fără să fie capabil să-şi amintească despre ce era vorba.

– Ce căuta în Japonia?

– Habar n-am, răspunse Jim. Am putea cere informaţii de la ordin. Adică de la iezuiţi.

Thomas se uită la el, apoi dădu încet din cap, ceea ce îi provocă o durere cumplită.

CAPITOLUL 5

– A spus că se numeşte Parks, zise Thomas, pentru a doua oară în tot atâtea minute.

– Şi peştele ăsta de argint e singurul lucru despre care sunteţi sigur că lipseşte?

Poliţistul, care se prezentase ca ofiţerul Campbell, părea plictisit, ca şi cum fusese trimis la vânătoare de cai verzi pe pereţi. Acum, că furia iniţială i se diminuase, Thomas îşi dădea seama că nu-l putea învinovăţi prea mult.

– Da. Nu am avut timp să cercetez hârtiile înainte de sosirea lui…

– Credeţi că obiectul era de valoare?

– Probabil că nu. Presupun că depinde din ce anume era confecţionat. Dacă era din argint masiv, putea valora câteva sute de dolari.

– Aţi putea descrie peştele, domnule? întrebă poliţistul, oftând şi scriind ceva într-un carneţel, cu un pix negru.

– Lung cam de zece centimetri, cu o formă destul de caraghioasă, solzii bine reliefaţi… Nu ştiu ce altceva v-aş mai putea spune.

– Formă caraghioasă? repetă Campbell.

– Bănuiesc că avea o problemă de finisaj. O coadă lată. Aripioare mari, cu aspect de lucru de mântuială.

– Şi era un peşte-bibelou ori, ştiţi dumneavoastră, un recipient sau ceva de genul ăsta? Se deschidea

– Nu ştiu.

– Credeţi că era vreun simbol, sau ceva asemănător? Pentru că fratele dumneavoastră era preot?

– Simbol? se miră Thomas. La ce vă referiţi?

– Ştiţi dumneavoastră, ca peştii ăia metalici pe care unii şi-i prind pe maşină. *Peştele Iisus.*

Poliţistul schiţă un astfel de obiect pe hârtie, ca o linie care făcea o buclă pentru a forma un corp în formă de frunză şi o coadă lată. Thomas se gândi puţin. Desenul îi amintea de o bandă Mobius sau de o parte a unei elice duble.

– Nu ştiu, răspunse el cu sinceritate. Nu m-am gândit la asta. Părea diferit. Mai realist.

– Vom ţine sub observaţie magazinele locale de suvenire, zise poliţistul. Şi spuneţi că avea o sabie? Ca, ştiţi dumneavoastră, Robin Hood sau unul dintre personajele acelea din *Lordul Inelelor?* Adică o sabie-sabie?

– O sabie scurtă, da, răspunse Thomas. Ca o sabie de legionar roman, dacă asta vă spune ceva.

– Nu. Şi v-a lovit cu ea?

– Nu, cu mănuşa aia ca o bâtă pe care o purta. Din metal. Cântărea o tonă.

– Ciudat, zise poliţistul.

– Aşa mi-am spus şi eu, replică Thomas, care se aşteptase la ceva mai mult de la omul legii.

– A mai fost şi altceva? Avem de-a face şi cu un cal sau ceva asemănător?

– Nu, răspunse Thomas, zâmbind fără să vrea.

– Sunteţi sigur?

– Cred că aş fi observat, mai ales că totul s-a petrecut la etaj.

– Şi totuşi, replică poliţistul. Haideţi să privim partea pozitivă a lucrurilor. Dacă ar fi avut intenţii serioase – adică dacă ar fi fost un hoţ adevărat, înţelegeţi? – v-ar fi împuşcat. Dumneavoastră abia dacă aţi fost atins cu o mănuşă, înţelegeţi? Partea pozitivă.

– Întregul episod m-a adus la extaz, replică Thomas.

– Bine, rosti poliţistul, zâmbind şi lăsând carneţelul deoparte. Dacă îl mai vedeţi, sunaţi-ne. Altfel, o să întreb prin jur, dar…

Ridică din umeri.

– N-ar trebui să-mi fac prea multe speranţe, completă Thomas.

– Doar dacă nu aveţi vreo legătură cu un făcător de minuni.

– Mulţumesc, replică Thomas, zâmbind iarăşi. Ajutorul dumneavoastră a fost nepreţuit.

– E datoria mea, domnule.

Pe drumul spre ieşire se întâlniră cu Jim, care căra o cutie cu dosare. Thomas îl prezentă.

– Jim, dumnealui este ofiţerul Campbell.

Jim dădu grăbit din cap şi privi în altă parte, dar poliţistul se uită fix la el, cu o privire din care plictiseala de până atunci se evaporase.

– Salut din nou, părinte, rosti el.

– Vă cunoaşteţi? se miră Thomas.

Jim continua să privească oriunde, numai în direcţia omului legii nu.

– O, ne leagă multe, zise Campbell. Nu-i aşa, părinte?

Jim nu răspunse şi poliţistul plecă fără să mai spună nimic.

CAPITOLUL 6

Omul cunoscut ca *Spărgătorul de sigilii* puse receptorul în furcă şi se gândi câteva clipe.

Se presupunea că totul se terminase. Se presupunea că totul luase sfârşit odată cu moartea preotului, dar oricât încercase *Război* ca raportul lui să pară neutru, ca relatarea unei banalităţi, nu reuşise să-şi ascundă stânjeneala din voce.

Preotul avea un frate.

Ştiuseră asta şi înainte. Evident că ştiuseră. Doar că nu păruse important până acum. „Şi nici acum nu pare important”, îşi zise el. Iar dacă devenea important, dacă acest frate al nefericitului preot devenea o ameninţare, atunci *Spărgătorul de sigilii* trebuia să se mişte, şi încă rapid.

Cu preotul amânase rezolvarea problemei, presupunând că aceasta se va soluţiona de la sine odată cu trecerea timpului, dar omul se dovedise insistent şi încăpăţânat. Nu trebuia să aştepte ca fratele lui să se transforme într-o ameninţare, înainte ca individul să devină iritant, *Spărgătorul de sigilii* avea să-l zdrobească exact ca pe un vierme ce era.

„Nu se pune problema resurselor”, îşi zise el, schiţând un zâmbet în colţul gurii. Dispunea de contacte, de bani şi de forţa necesară pentru a obţine tot felul de lucruri. Totodată, avea şi voinţă, iar aşa ceva îi înspăimânta pe inamici, sau ar fi avut darul să-i înspăimânte, dacă ei ar fi ştiut cine e el. *Spărgătorul de sigilii* era imposibil de văzut. Era capabil să strângă mâna celui mai dispreţuit inamic fără ca acesta să-şi dea seama cine e. Iar când venea vremea acţiunii, *Spărgătorul de sigilii* se afla în cealaltă parte a globului, în vreme ce oamenii lui atacau.

Cavalerii lui, aşa cum le spunea el, toţi patru hotărâţi să-i îndeplinească ordinele, erau gata se declanşeze orice fel de apocalipsă pe care *Spărgătorul de sigilii* o socotea adecvată. Îi alesese personal, pentru talentele lor speciale.

Război, generalul lui, era un soldat priceput, care îşi putea conduce trupele de asalt pe orice teren de luptă.

Molimă, spionul lui, era cel care împrăştia boala prin disimulări şi minciuni.

Foamete, organizatorul lui personal de spectacole de groază, era

cel care răspândea oroarea pe oriunde trecea.

Moarte, asul lui din mânecă, era măsura puterii lui aproape nelimitate.

Oare ce nu putea face el cu o asemenea cavalerie sub comandă?

„Nu se va ajunge la asta”, îşi zise. Dar dacă s-ar fi ajuns, de această dată nu aveau să mai existe ezitări. Deocamdată trebuia doar să-i alerteze, dar dacă va fi nevoit să-i dezlănţuie pe toţi patru, n-avea să ezite.

Spărgătorul de sigilii se gândi la cele două cuvinte pe care le scrisese în timpul conversaţiei cu *Război*:

Thomas Knight.

Privi numele omului care acum răscolea inutil ceea ce rămăsese în urma vieţii fratelui său şi, în vreme ce forma numărul de telefon al primului cavaler, simţi aproape că-i pare rău pentru nefericit.

CAPITOLUL 7

Thomas şedea lângă căminul minuscul din salonul liliputan, ascultând vorbele unsuroase ale secretarului iezuit. Răbdarea începea să-l părăsească.

– Ne pare rău pentru pierderea dumitale. Părintele Knight a fost apreciat şi respectat…

– Dar ce s-a întâmplat cu el? întrebă Thomas.

Nu avea chef să asculte detalii din viaţa fratelui său în acel moment. I-ar fi intensificat sentimentele contradictorii.

– Păi, nu ştim prea bine, rosti vocea, alegându-şi cu grijă cuvintele.

– Ce naiba mai înseamnă şi asta?

Vorbise încet, dar îşi dădu seama că preotul de la celălalt capăt al firului considerase replica lui o ofensă.

– Exact asta, răspunse secretarul. Am fost înştiinţaţi de moartea fratelui dumitale de ambasada americană din Manila, dar nu ştim de ce se afla acolo sau ce făcea în acel loc.

– Manila? se miră Thomas. Jim se întoarse spre el, cu o expresie de nedumerire. În Filipine?

– Corect.

– Credeam că se afla în Japonia, zise Thomas, resimţind aceeaşi ezitare de a pronunţa vreun cuvânt legat de acea ţară.

– Şi noi, replică secretarul, iar Thomas crezu că percepe o schimbare în vocea individului. Stinghereală? Nesiguranţă? Chiar a fost acolo, pentru o vreme. Dar se pare că a plecat în Filipine, unde a şi murit.

– Şi cum a murit?

– Credem că intr-un accident de circulaţie.

– Credeţi?

– Repet, replică preotul cu răbdare, nu dispun de toate amănuntele. Va trebui să vă duceţi la ministerul de externe pentru a afla mai multe, sau direct la ambasada statului Filipine.

– Corect. Mulţumesc.

Închise telefonul înainte ca preotul să-i mai ţină un nou discurs despre pietate şi dreapta-credinţă.

– De ce am sentimentul că nu mi se spune toată povestea? întrebă el. Se uita la telefon, dar imediat ce rosti cuvintele, îşi

întoarse privirea către Jim. Preotul se uită în jos. Cum se face că îl cunoşti pe poliţist?

– Ei, ştii tu, răspunse Jim, cu un gest de lehamite. Cartierul e mic. Intr-un fel, avem slujbe asemănătoare.

– Nu părea să te placă prea mult.

– Uneori, oamenii pe care cei ca el vor să-i închidă sunt cei pe care oamenii de genul lui Ed şi al meu încearcă să... Care e cuvântul?

– Să-i mântuiască?

– Să-i protejeze. Să-i adăpostească, răspunse Jim. Cam aşa ceva. În principal, e vorba de copii.

Thomas dădu din cap, continuând să simtă că e dus de nas.

– Spuneai că a fost în Italia înainte de Japonia? întrebă el.

– La o casă parohială din Napoli. S-a întors pentru câteva zile, înainte de a pleca spre Japonia. Uite.

Luă o carte poştală de pe şemineu şi suflă praful de pe ea. Vederea prezenta un colaj de statui şi mozaicuri de la un sit arheologic, imprimat pe fundalul unui munte conic şi al cerului albastru: Pompeii, conform înscrisului de pe spate. Alături stătea scris, cu cerneală albastră: *„De Profundis!* Salutări, Ed."

– De Profundis? se miră Thomas, studiind mozaicul.

– Psalmul 130 şi o veche rugăciune catolică, explică Jim. *Din adâncuri.* Este o declaraţie de credinţă în faţa disperării. „Din adâncuri strig către tine, o, Doamne; auzi-mi glasul. Pleacă-ţi urechea către glasul implorării mele. Dacă Tu, Doamne, ai pune la inimă păcatul, cine ar supravieţui? Dar la Tine găsesc mila şi iertarea de păcate."

– Mi se pare ciudat să scrii aşa ceva pe o carte poştală, zise Thomas.

– Eu am luat-o ca pe o glumă, răspunse Jim. Vocea disperării care răsună din acel loc frumos şi fascinant.

– Prin comparaţie cu ce e aici.

– Ed era în elementul lui, fu de acord Jim, zâmbind.

În acea clipă sună soneria.

– Scuză-mă, zise preotul. Ar fi bine să răspund.

După ce Jim părăsi încăperea, Thomas duse mâna în buzunar şi descoperi biletul pe care îl scrisese mai devreme. Îl scoase, îl citi, apoi îl mototoli şi îl aruncă în coşul de gunoi de lângă uşă. Nu avea de gând să plece încă.

Stătea în picioare când Jim reveni în încăpere. Pe chipul lui se putea citi o expresie de nedumerire şi întristare, care nu fusese

acolo înainte.

– Ce s-a întâmplat? Cine e?

– Te caută pe tine, răspunse Jim, cu o voce nefiresc de scăzută, aproape ca o şoaptă.

– Pe mine? Cine?

La întrebare îi răspunseră doi bărbaţi în costume închise la culoare, care intrară în încăpere în urma lui Jim. Unul îi arătă o insignă.

– Domnul Thomas Knight? întrebă el.

Încuviinţă, simţind că Jim aproape intrase în panică.

Suntem de la Departamentul Securităţii Naţionale. Vrem să vă punem câteva întrebări despre fratele dumneavoastră.

CAPITOLUL 8

Ziua devenea tot mai ciudată. Emoţional vorbind, Thomas trecuse de la şocul veştii legate de moartea fratelui său, prin ciudata situaţie de a se confrunta cu resturile propriei vieţi, la furia şi umilinţa bătăii cu individul care îşi spusese Parks. Acum era mai dezorientat, mai defensiv şi mai ultragiat, dar şi speriat.

– Nu te joci cu terorismul, zise Jim după plecarea celor doi. S-a terminat cu asta.

Avea dreptate. În trecutul nu prea îndepărtat, dacă ar fi spus ce îl întrebaseră cei doi s-ar fi trezit subiectul multor râsete sardonice, dar acum lucrurile se schimbaseră radical, căci întreaga ţară tresărea dacă cineva uita vreo valiză într-un loc public. Thomas mormăi iritat şi exasperat de nebunia întregii poveşti, dar în fapt era de-a dreptul alarmat.

Cei doi aveau peste cincizeci de ani, erau îmbrăcaţi sobru şi părea foarte atenţi la ceea ce fac. Unul dintre ei, un tip cu ochi înguşti care se prezentase cu numele Kaplan, păruse încordat, privind mereu înjur, de parcă era un arc comprimat, atât fizic, cât şi mental. Celălalt susţinuse întreaga discuţie. Se numea Matthew Palfrey şi zâmbea tot timpul, ca şi cum ar fi vrut să emane siguranţă, deşi rezultatul era adesea exact opus. Poate că ăsta era şi scopul acelui zâmbet permanent.

Îl întrebaseră despre „simpatiile” fratelui său şi dacă înclinaţiile lui religioase îl făcuseră vreodată să intre în contact cu lideri

religioşi din afara catolicismului. Îl întrebaseră dacă Ed avusese prieteni sau asociaţi de origine arabă şi dacă ţinea în dormitor vreun exemplar din Coran. Îl întrebaseră dacă avusese acces la sume mari de bani sau beneficiase de instruire în mânuirea armelor, o întrebare atât de bizară, încât în orice alte circumstanţe Thomas ar fi izbucnit în râs. Îl întrebaseră cât de multe ştia Thomas despre ceea ce făcuse fratele lui în ultimele şase luni şi dacă primise scrisori sau mesaje electronice de la el, precum şi dacă Ed nu suferise cumva ceea ce ei numeau „o criză de credinţă”. Thomas îşi amintise expresia *De Profundis* de pe cartea poştală, nuanţa de disperare a mesajului, dar se mulţumise să clatine din cap.

După care, extrem de politicoşi şi spunându-i mereu „domnule”, în maniera oficială tipică celor care vor să dea mereu impresia că sunt la cârma jocului, începuseră cu întrebările despre el. La un moment dat făcuseră observaţia că are un trecut de „opinii disidente” şi „credinţe anticulturale”. Fusese vreodată abordat de cei care susţineau soluţiile violente pentru rezolvarea problemelor care îl preocupau şi pe el? Fusese vreodată în Orientul Mijlociu? Avea legături cu oameni care fuseseră acolo?

Întreaga întâlnire păruse suprarealistă, şi de câteva ori Thomas îşi dorise – din nou – să râdă, dar o altă parte a lui ar fi vrut să se facă ghem până la plecarea indivizilor, deşi habar n-avea dacă asta se întâmpla deoarece se temea pentru el însuşi sau pentru ceea ce făcuse, poate, fratele lui.

„Doar că era imposibil ca Ed să fi avut vreodată de-a face cu teroriştii. În niciun caz.”

Oare chiar era convins de asta? Ştia ceva sigur despre fratele lui şi despre ce făcuse el în ultimii şase ani?

Singurul moment în care râsese fusese acela în care bărbaţii se ridicaseră să plece, iar el, dintr-un sentiment artificial de sfidare, ceruse să afle ce însemnase tot acel interogatoriu absurd.

– Îmi pare rău, domnule, zisese Kaplan. Această informaţie este secretă.

Şi nici atunci râsul lui Thomas nu devenise firesc, pentru că simţise că ar fi trebuit cu adevărat să înceapă să-i fie frică dacă lumea intrase pe tărâmul unor astfel de clişee comportamentale precum cele exprimate de cei doi indivizi.

– Cum a murit fratele meu? ceruse el să afle.

– Ancheta este încă în plină desfăşurare.

– Deci nu vreţi să-mi spuneţi nimic?

– Nu avem acceptul de a intra în astfel de detalii deocamdată, rostise Palfrey, cel cu zâmbetul permanent pe chip.

– Aş afla mai multe dacă aş zbura până la Manila?

Începuse să fie impertinent, testând limitele răbdării lor, deşi era în acelaşi timp conştient că nu mai avea slujbă, aşa că un drum până în Filipine era puţin probabil, dacă nu de-a dreptul imposibil. Avusese impresia că urmase o foarte scurtă ezitare înainte de a primi un răspuns din partea lui Palfrey.

– Nu vă vor lăsa să intraţi în ţară.

Thomas făcuse ochii mari.

– Şi chiar dacă v-ar lăsa, continuase celălalt, cu o expresie imposibil de descifrat, v-am aresta în clipa în care v-aţi întoarce.

– În plus, domnule, spusese Palfrey, vă sfătuiesc să nu discutaţi cu nimeni despre această chestiune. Ancheta este în plină desfăşurare.

Nu-i spuseseră ce anume – sau cine – era investigat.

CAPITOLUL 9

Thomas vorbi o jumătate de oră la telefon cu Departamentul de Stat şi petrecu alte zece minute încercând, fără succes, să dea de ambasadorul american la Manila. Nu reuşi să afle nimic. Fratele lui murise în Filipine, dar nimeni nu-i spusese cum murise sau ce căutase acolo. Thomas habar n-avea dacă indivizii ştiau ce se întâmplase sau nu şi le sesizase ezitările, chiar dacă un asemenea comportament putea fi socotit normal atunci când aveai de-a face cu rude îndurerate ale unui om mort. Simţi cum îi creşte nivelul de iritare pe măsură ce era pasat de la un individ la altul, dar instinctiv ştia că încercările de acest gen nu aveau să-l ducă nicăieri. Era lăsat cu ochii în soare de persoane care nu se intimidau de ceea ce spunea el. În cele din urmă, mulţumi pentru timpul acordat şi puse receptorul în furcă.

– Nimic? întrebă Jim.

Thomas clătină din cap.

– Nu pricep, zise el. Sunt pasat de colo-colo.

– Presupun că nu cunoşti nici un politician, ambasador sau oficial din Departamentul de Stat, nu-i aşa?

Thomas se întoarse spre el atât de repede şi cu o privire atât de furioasă, încât Jim se sperie.

– Ce e? se miră preotul. Voiam doar să spun…

– Ştiu, replică Thomas, revenindu-şi repede. Las-o baltă. Credeam că…

Ridică din umeri, după care, observând expresia şocată de pe chipul preotului, zâmbi.

– Soţia mea, sau mai degrabă fosta mea soţie, lucrează pentru Departamentul de Stat, zise el, uşor stingherit. Dar nu la nivelurile superioare şi noi doi nu vorbim, aşa că…

Jim se relaxă vizibil.

– Nu vrei s-o suni în legătură cu problema asta?

– Nu, răspunse Thomas.

Acum nu mai zâmbea şi Jim îşi dădu seama că nu e cazul să forţeze nota.

– Dar ce zici de Devlin? propuse Jim.

– Cine?

– Devlin, repetă Jim, ca şi cum ar fí trebuit să fie evident. Senatorul Zacharias Devlin; fratele tău îl cunoştea.

– Senatorul Devlin? se miră Thomas. Republicanul care promovează valorile familiei şi care susţine introducerea rugăciunilor în şcoli? Ed îl cunoştea?

– S-a întâlnit cu el de câteva ori.

– Nu pari impresionat.

– Crezi că ar trebui să fiu?

– Eşti preot, replică Thomas, revenindu-i zâmbetul pe chip.

– Şi ce dacă?

– Nimic. Doar că mi-am imaginat că voi, clericii, aţi avea mai multe în comun cu un astfel de tip.

Jim îl privi fix.

– Se pare că m-ai confundat cu Pat Robertson, zise el.

– Greşeala mea, replică Thomas, ridicând din umeri.

– Nu-ţi prea plac preoţii, nu-i aşa?

– În general, nu.

– Evident, persoanele de faţă se exclud, zise Jim.

– Evident.

Cei doi se priviră intens şi pentru o clipă situaţia ameninţă să devină neplăcută.

– A fost o zi grea, rosti Jim. Pentru amândoi.

Nu se referea atât la urmările morţii lui Ed, ci la faptul în sine, iar Thomas, care nu voia să pară ostil, se mulţumi să dea din cap şi să ofteze, întrebându-se de ce nu-l putea plânge pur şi simplu pe fratele lui, aşa cum ar fi procedat orice persoană normală.

– Eu aş bea ceva, zise Jim. Tu?

– Desigur, ce mama naibii…

Preotul scoase o sticlă de Bushmills dintr-un dulap de bucătărie şi turnă două degete generoase pe fundul unor căni mari.

– Nu avem pahare de cristal, rosti el, întinzând una dintre căni. Mi-ar plăcea să dau vina pe jurământul de sărăcie al iezuiţilor, dar noi luăm ceea ce ni se dă. Iar în zilele noastre nu ni se dau prea multe.

– O, să ciocnim deci pentru zilele bune ale Sfântului Imperiu Roman, zise Thomas, atunci când un act de caritate însemna…

– Daţi-ne nouă banii voştri, completă Jim fraza, zâmbind. Uită-te acum la noi. Cunosc chiar şi surori carmelite care dispun de lucruri mai bune.

Thomas rânji şi luă o gură de whisky irlandez. Era cald şi cu gust de fum: o licoare familiară pentru el, la fel de familiară precum

copilăria şi conflictul în viaţă.

– E bun, rosti el, ca şi cum nu mai băuse aşa ceva până atunci.

– Hai să vedem cât de rău le merge băieţilor din Illinois, zise Jim, îndreptând telecomanda spre televizor.

– Cum se face că Ed îl cunoştea pe Devlin? întrebă Thomas.

– Nu ştiu sigur. S-a întâlnit cu el imediat după ce s-a întors din Italia. Dar nu atunci a fost prima dată.

– Şi când s-a întors?

– Cam cu două luni în urmă. Iezuiţii au o casă a lor în Napoli şi el s-a dus acolo pentru câteva săptămâni după ce a dat o mână de ajutor aici. Lucra la o carte despre simbolurile creştinismului timpuriu. Habar n-am de ce era interesat Devlin de el.

– Îl ştiai pe Ed dinainte de a veni să muncească aici?

– Nu prea bine. Ne întâlnisem de câteva ori pe la conferinţe şi pe la diverse evenimente organizate de dioceză, dar e uluitor cât de individualişti pot fi preoţii, mai ales când unul aparţine unei dioceze considerate de rang inferior, ca subsemnatul, iar celălalt face parte din rândurile trupelor de asalt papale.

Trupele de asalt papale. Era o glumă veche, iar Thomas îşi amintea că Ed o folosea adesea în zilele când ei doi vorbeau unul cu altul. Nu era foarte amuzantă şi niciodată nu fusese prea clară. Iezuiţii nu depuneau doar jurământ de sărăcie, ci şi unul de supunere faţă de papă. Thomas presupunea că pe vremuri asta însemna ceva, dar timpurile se schimbă, iar în ultima vreme faimosul intelectualism de stânga şi activismul social al iezuiţilor stârniseră iritarea Vaticanului.

– Eşti sigur că nu ne-am mai întâlnit? întrebă Jim. Ceva de pe chipul tău…

– Nu cred, răspunse Thomas.

– Poate că ai apărut la televizor.

Thomas aşteptă, văzu că preotul îşi aduce aminte şi alese să termine cu chestia asta.

– De fapt, chiar am apărut, rosti el. Sunt profesor de liceu. Am fost. Am comis grava eroare de a-i spune unui părinte ce cred cu adevărat despre modul în care şi-a crescut fiul mincinos, trişor, plagiator şi bătăuş, un lucru la care consiliul şcolii s-a uitat chiorâş, mai ales de când s-a aflat că respectivul părinte lucra pentru compania care acorda cele mai mari sponsorizări liceului. N-am fost în ceasul cel mai inspirat al vieţii mele.

Jim zâmbi, dădu din umeri şi îşi ridică băutura.

– Să bem pentru ieşirea din scenă, zise el.

Thomas bău.

La televizor luă sfârşit repriza a treia a meciului şi, în vreme ce jucătorii în maiouri portocalii ai echipei din Illinois ieşeau de pe teren, începură să curgă reclamele.

– Deci aşa îţi petreci tu timpul? întrebă Thomas.

Nu avusese intenţia să sune atât de condescendent.

În ultima vreme lăsase mereu impresia asta, iar după aceea era de fiecare dată prea târziu ca să se corecteze. Jim se mulţumi să ridice din sprâncene.

– Când nu ţin slujbe, răspunse el, şi când nu fac vizite la cei bolnavi, nu am întâlniri pastorale, nu organizez discuţii între tineri şi adulţi, nu fac vizite la spital, nu particip la nesfârşitele şedinţe parohiale, nu coordonez… – începu să enumere pe degete sesiunile de consiliere a drogaţilor şi alcoolicilor, strângerea de alimente pentru comunitate, clasele de baptism, cinele pentru mame singure, diverse grupuri de sprijin social, instruirile diaconilor, înmormântările, întâlnirile comunitare. Pe urmă, sunt problemele reale, cum ar fi oamenii care nu-şi pot plăti chiria şi sunt daţi afară din casă în iarna din Chicago… continuă el, de data asta cu mânie în voce, pe care Thomas nu o resimţi ca fiind îndreptată împotriva lui. Nu stau tot timpul aici ca să fac mătănii.

– Sau să urmăreşti meciuri de baschet, zise Thomas, cu un ton prin care îşi cerea scuze.

– Un joc pe care îl găsesc confuz şi enervant, adăugă Jim. De fapt, e o pedeapsă să mă uit la el.

– Şi o amabilitate, zise Thomas, ridicând cana. Pe care o apreciez.

Jim ridică din umeri, ca pentru a demonstra că nu avea resentimente.

– Ţi-a plăcut Ed, zise Thomas.

– Avea mult suflet. Şi nu pentru că era preot. Era un cititor mult mai pasionat decât mine, dar nu-l deranja să-şi petreacă după-amiaza spălând vase la chiuveta din bucătărie. Ce bine e să cunoşti un preot ale cărui idei despre libertate chiar sunt puse în practică.

Thomas dădu din cap şi zâmbi.

– Crezi că ar trebui să vorbesc cu senatorul?

– N-ar strica.

Urmă o scurtă tăcere.

– Aşadar, reluă Jim, uitându-se la televizor, ce s-a întâmplat? Adică între tine şi Ed. Nu v-aţi despărţit aşa, pur şi simplu. În

pozele alea de la nuntă păreaţi destul de fericiţi împreună.

Putea răspunde în atât de multe feluri la o asemenea întrebare, aşa cum mai răspunsese şi altora înainte... Multe dintre răspunsuri erau eschive menite să ascundă adevărul. Dar Thomas era obosit şi avea impresia că era foarte posibil să nu-l mai revadă niciodată pe preot.

– El a pus capăt căsătoriei mele, răspunse el.

CAPITOLUL 10

Thomas şedea în camera de primire a senatorului Zach Devlin, din strada South Dearbom. Îşi privi mâinile. Se simţea copleşit de acel loc, cu covoare imaculate, cu mobila bine lustruită şi cu fotografiile înrămate şi cât se poate de oficiale ale lui Devlin arătând încrezător şi impozant. Pe vremuri ar fi fost încântat de perspectiva de a se întâlni cu cineva din echipa unui senator republican şi s-ar fi simţit plin de sine şi agresiv, gata să facă cele mai diverse lucruri dacă i s-ar fi cerut.

„Mă întrebam, domnule senator, cum aţi putea începe să apăraţi o politică – şi folosesc acest cuvânt în sensul lui cel mai larg – atât de stupidă…"

Ei bine, aşa ceva nu mai era posibil în ultima vreme, şi cu siguranţă nu în această zi. Azi, Thomas era nervos şi se gândise cel puţin o dată în ultimele zece minute să se ridice şi să ia ascensorul de la etajul 39 până în hol, de unde să iasă pe străzile reci şi muşcate de vânt ale oraşului.

Când sunase prima dată la biroul senatorului, se aşteptase să fie pasat de la un om la altul, aşa cum se întâmplase când telefonase la Manila sau, în cel mai bun caz, să i se dea o adresă la care să scrie sau un număr de telefon din Washington al vreunei purtătoare de cuvânt a partidului. În schimb, fusese lăsat să aştepte puţin, apoi fusese invitat să discute cu o secretară, după care fusese lăsat iarăşi să aştepte, de această dată ceva mai mult. Exact în clipa în care se pregătea să renunţe la aventură şi să închidă, secretara revenise şi îi spusese să vină la biroul senatorului în acea după-amiază. Păruse uşor surprinsă, chiar impresionată. Thomas pusese receptorul în furcă având un moral oarecum mai bun, dar acesta îi scăzuse pe măsura scurgerii orelor, iar acum era într-o stare vecină cu panica.

Recepţionera, o tânără blondă cu un zâmbet strălucitor şi larg, răspunse la telefon, rosti „da" de două ori, apoi închise şi se uită la Thomas.

– Domnul Hayes vă primeşte acum, zise ea.

– Domnul Hayes? se miră Thomas, ridicându-se încet în picioare.

Nu era cu adevărat o întrebare, ci mai degrabă o oportunitate de a mai scăpa de incertitudini.

– Secretarul personal al senatorului şi şeful biroului senatorial, răspunse fata, arătându-i o uşă lambrisată.

– Bine, replică Thomas, neştiind ce să mai spună. Mulţumesc.

Rod Hayes era cam de vârsta lui Thomas, deşi părul tuns scurt lăsa să se vadă un început de încărunţire pe la tâmple. Individul purta ochelari negri cu rame din baga, care i-ar fi putut conferi un aer de om studios, dar care arătau ca şi cum i-ar fi fost împrumutaţi de cineva ca să contrabalanseze statura lui atletică. Omul era lat în umeri şi piept, iar costumul de culoare închisă nu reuşea să ascundă trupul bine antrenat. Thomas văzu că ochii lui sunt cenuşii, uşor adumbriţi şi inteligenţi. Dar aşa ceva era de înţeles. Dacă cei de la Securitatea Naţională îl considerau pe Thomas un disident mărunt, era foarte posibil ca Hayes să ştie că se afla în compania unui inamic politic.

Omul schiţă un zâmbet uşor şi, prin aceasta, credibil.

– Domnule Knight, rosti el, îndepărtându-se de fereastră şi întinzându-i o mână puternică şi bronzată. Mă bucur că aţi putut trece pe aici. Vă rog, luaţi loc.

Thomas se duse spre scaunul indicat şi se aşeză pe el, cu prudenţă.

– Ne pare rău să auzim de pierderea suferită, continuă Hayes. Părintele Knight a fost un prieten bun al senatorului şi un aliat important.

– Chiar aşa? se miră Thomas.

– O, da, răspunse Hayes, alegând să trateze întrebarea ca fiind sinceră şi nu o batjocură, aşa cum, de altfel, intenţionase Thomas.

În fond, nu ştia absolut nimic despre ce făcuse fratele său în ultima parte a vieţii şi, cu toate că Ed pe care îl cunoscuse el era un adept fervent al democraţilor, acel Ed dispăruse de mult de pe radarul lui Thomas, cu mult timp înainte de a muri.

– Noi doi nu am fost chiar aşa de apropiaţi, zise Thomas, alegând să atace subiectul frontal, dar ştiu că era un om principial.

– Categoric.

– Păi, de aia am şi vrut să discut cu dumneavoastră, zise Thomas.

Biroul acela, cu fereastra curată ca lacrima şi tapiseriile lucitoare, acest tânăr şi atletic conservator de succes, dar şi subiectul conversaţiei lor, îl făceau să se simtă stingher şi nerăbdător să plece.

– Se pare că nu reuşesc să aflu prea multe lucruri despre ceea ce făcea fratele meu atunci când a murit, şi se mai pare că asupra

mea se efectuează un soi de anchetă legată de securitatea naţională. Nu cred că dumneavoastră sau domnul senator îmi puteţi spune mai multe sau puteţi face ceva ca să… ăăă… lămuriţi aceste aspecte, dar mă întrebam… de vreme ce senatorul îl cunoştea…

Renunţă. Ar fi trebuit să-şi exerseze discursul înainte. „Să lămurească aceste aspecte?” Parcă ar fi cerut un soi de favoare. Mai rău, suna ca şi cum el ar fi fost vinovat de ceva.

– Securitate naţională? întrebă Hayes, aruncându-i o privire dură.

Thomas se dezumflă şi mai tare. Sperase ca unul dintre cei de acolo să-i poată spune ceva imediat. Era însă evident că nici ei nu ştiau mai multe decât el.

Îi povesti despre problemele întâmpinate atunci când ceruse informaţii despre moartea fratelui său şi despre discuţia cu cei doi de la Securitatea Naţională. Nedumerirea lui Hayes păru să crească, şi îl lăsă pe Thomas să se încurce şi mai tare în depănarea poveştii. Când ajunse la partea cu intrusul care scosese sabia, Hayes se agită uşor şi muşchii din jurul ochilor i se încordară. Dădu încet din cap după ce Thomas se opri, scoase un pix din buzunarul hainei şi începu să scrie ceva pe o hârtie, mormăind din când în când câte o întrebare fără a-şi ridica privirea.

– Şi când au venit cei doi?

– Mai ştiţi cu cine aţi vorbit în Manila?

– Să fi fost un soi de accident rutier?

De fiecare dată Thomas îşi înclină capul şi răspunse, simţindu-se ca un copil îngenuncheat într-un confesional.

– Bine, rosti Hayes după o pauză de câteva secunde în care păru să decidă dacă chestiunea era epuizată sau nu. Lăsaţi datele dumneavoastră de contact la secretară şi o să vedem peste ce reuşim să dăm. Evident, dacă este o chestiune de securitate naţională, nu putem face prea multe, dar…

Se opri, privind peste capul lui Thomas, spre uşă.

– Nu este, rosti o voce din spate.

Thomas se întoarse şi îl văzu pe însuşi senatorul Devlin stând în cadrul uşii. Era un individ mare, emanând încă putere în ciuda celor peste şaizeci de ani. Avea părul des şi alb, sprâncene stufoase, ochii albaştri şi părea oarecum sălbatic. Hayes se ridică în picioare, clar surprins.

– Domnule senator, bâigui el, acesta este…

– Thomas Knight, rosti senatorul. Da, ştiu. Fata de afară îşi

foloseşte limba pe post de creier.

Intră cu paşi mari, ca şi cum abia descălecase, şi se deplasă prin încăpere de parcă ar fi împins greutăţi cu şoldurile: era un bărbat obişnuit să adopte calea directă către orice obiectiv.

– Ed Knight nu a fost terorist, pufni el peste umăr, în vreme ce îşi trântea servieta pe biroul lui Hayes. Cineva a încurcat rău lucrurile.

– Nu credeţi că ar trebui să lăsăm povestea în seama celor de la Securitatea Naţională sau de la CIA…? începu Hayes, cu o voce imploratoare, copleşit de apariţia neaşteptată a şefului său.

– Nu, ştii prea bine că nu, tună senatorul, aruncând o privire de oţel secretarului său. Îl cunoşteam bine pe Ed Knight, iar moartea lui este o pierdere enormă pentru această comunitate. Faptul că idioţii ăia din Washington vor să-i pângărească memoria prin transformarea lui intr-un soi de activist paramilitar de stânga doar pentru că s-a întâmplat să moară într-un loc nepotrivit e mai mult decât o insultă. Aici e vorba de incompetenţă şi stupiditate şi… căută un termen potrivit… blasfemie.

Hayes deschise gura ca să răspundă, dar nu mai spuse nimic. Îşi furişă privirea spre Thomas, care se ridica încet în picioare, simţindu-se ca şi cum nimerise în toiul unei certe de familie.

– Nu spune nimic, Hayes, zise senatorul, ridicând o mână autoritară.

Individul umplea întreaga încăpere, ca un general care îşi conduce trupele de pe turela tancului.

– Domnule Knight, continuă senatorul, întorcându-şi privirea intensă spre Thomas, aveţi cuvântul meu de american că vom reabilita numele fratelui dumneavoastră şi îi vom determina pe idioţii ăia să-şi facă treaba aşa cum trebuie.

Thomas se trezi că zâmbeşte, inexplicabil, resimţind ceva asemănător mândriei, dar ştiind în acelaşi timp că un astfel de sentiment era absurd şi greu de conceput. Insă îi mulţumi oricum senatorului, incapabil să nu se simtă privilegiat că se afla în prezenţa acestuia şi uimit de tonul lui, deşi ştia că, în fond, nu conveniseră asupra niciunui amănunt.

– Staţi jos, zise senatorul. Vom bea ceva. Senatul nu e în sesiune, corect? Dacă ar fi fost, m-aş fi aflat în Washington, împotrivindu-mă impulsului de a-i da una peste moacă distinsului senator de Massachusetts.

Zâmbi şmechereşte.

– Spuneţi-mi povestea dumneavoastră, îl invită el pe Thomas.

Acesta se conformă. Ca şi Hayes, senatorul rămase tăcut, mulţumindu-se să-l privească atent, pufnind şi încruntându-se din când în când, apoi dând din cap spre secretarul lui când Thomas ajunse aproape de final.

Hayes ieşi din încăpere.

– E un om bun, rosti el, arătând cu capul în vreme ce secretarul închidea uşa. E un conservator, cu „c” mic, poate, şi ceea ce eu numesc un republican strângător de fonduri, cu tendinţa de a fi ceva mai religios decât dumneavoastră, dar mai am încă până să-l transform într-un luptător adevărat.

– În vreme ce dumneavoastră sunteţi un conservator cu „C” mare? replică Thomas, regăsindu-şi ceva din aciditatea lui obişnuită.

– Nu există vreo literă suficient de mare pentru asta, replică senatorul, în vreme ce zâmbetul i se lărgi până ce îşi arătă dinţii. Să înţeleg că dumneata nu eşti?

– Nu sunt, recunoscu Thomas.

– Ei bine, mare păcat. Dar respect dreptul de a crede orice porcării liberale care vă plac. La naiba, mi-aş da şi viaţa în luptă ca să-l dobor pe cel care nu respectă aşa ceva. Aveţi o poveste pe cinste, domnule Knight. Tipul ăsta care v-a pocnit… căuta ceva anume?

– Cred că da, răspunse Thomas, dar habar n-am ce.

Senatorul se încruntă, îngustându-şi fruntea lată cu vreo doi centimetri, după care dădu din cap.

– Hayes! HAYES! tună el brusc. Unde te-ai dus, în Kentucky?

Hayes reapăru în uşă cu o tavă pe care se aflau trei pahare de cristal, fiecare cu două cuburi de gheaţă şi băutură de două degete.

– Bourbon-ul e bun? întrebă senatorul, dându-i un pahar lui Thomas.

– E foarte bun, răspunse el, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus că nu.

– În amintirea fratelui dumitale, zise senatorul, ridicând uşor paharul. A fost un om bun şi un preot bun. Iar asta o spune un baptist sudist fanatic: evident, vorbind la modul spiritual.

Dădu băutura pe gât dintr-o singură sorbitură şi trânti paharul pe biroul din mahon lustruit. Hayes îşi ridică şi el paharul pentru toast, dar nu bău.

– Aşadar, Rod, aici de faţă, v-a oferit ceva util sau v-a ameţit cu vorbăria lui birocratică în doi peri?

Thomas schiţă un zâmbet şi se uită la Hayes, care îi întoarse zâmbetul cu o expresie din care răzbătea o răbdare infinită.

– O, mi-a fost de mare ajutor, mulţumesc, răspunse Thomas, şi mi-a spus să las informaţiile de contact în cazul…

– Porcării birocratice, izbucni Devlin, uitându-se urât la secretarul lui, care se ocupa de băutura lui neatinsă, ca un şef de sală care abia aştepta să ia paharele goale ale celorlalţi. Nu ştiu ce naiba se petrece acolo – în Manila, adică, deşi cred că acelaşi lucru e valabil şi în Washington – dar voi afla şi vei afla şi dumneata de la mine. Intre timp, să nu faceţi nimic care să trezească bănuielile cuiva. Lăsaţi munca de detectiv în seama autorităţilor. Şi în seama mea.

– Vă mulţumesc, domnule senator, zise Thomas, gustând din băutura lui. Vă deranjează dacă vă întreb cum l-aţi cunoscut pe fratele meu?

Devlin păru să ezite câteva clipe, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte, dar Thomas avu impresia că Hayes îi aruncă o privire rapidă şi se întrebă ce fel de mesaj fusese schimbat între cei doi. Un avertisment? O atenţionare? Ceva de genul ăsta. Orice ar fi fost, îi amintea că, în ciuda lăudăroşeniei, senatorul era politician de carieră. Asemenea oameni nu ajungeau acolo unde erau spunând doar ce le trecea prin minte, chiar dacă senatorul era maestru în crearea iluziei că exact aşa stăteau lucrurile.

– M-a abordat cam cu un an în urmă, răspunse Devlin, cu capul înclinat meditativ într-o parte. Avea nişte idei pentru un fel de organizaţie bazată pe credinţă: interconfesiuni, înţelegeţi. Lideri ai comunităţii locale lucrând împreună pentru abordarea cauzelor problemelor sociale din oraş. Mi-a plăcut ideea. Mi-au plăcut Ed şi modul în care el gândea. Deştept, mă înţelegeţi, dar nu din cale afară de deştept: la concret, nu ceva abstract. Nu mă împac deloc cu toate teoriile şi conceptele elevate, care nu aduc niciodată pâine pe masa cuiva…

– Şi nici nu lasă pe nimeni să muncească pentru acea pâine, îl întrerupse Thomas.

Devlin dădu din cap, ignorând ironia.

– Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, replică el.

– Şi aţi păstrat legătura? întrebă Thomas, evitând subiectul deschis. V-aţi întâlnit după ce s-a întors din Italia.

Din nou o ezitare de o clipă din partea lui Devlin şi tensiunea care păru să-l cuprindă brusc pe Hayes.

– Da, răspunse senatorul. Am vrut ca el să intre în consiliul de

administraţie al unei şcoli locale. Avea experienţa necesară. Ar fi fost foarte bun pentru această treabă. Numai că se devotase muncii din parohie şi cărţii pe care o scria. Nu mai avea timp şi pentru altceva. Evident, am fost dezamăgit, dar i-am respectat alegerea.

– Şi după aceea? Aţi mai vorbit cu el înainte să plece în Filipine?

– Vreţi să ajungeţi undeva, domnule Knight? rosti senatorul cu un rânjet şmecheresc. Încep să am impresia că sunt interogat.

– Sunt doar curios, replică Thomas, bătând în retragere. Încerc să umplu spaţiile goale. Noi doi nu eram apropiaţi, cum am mai spus, şi… În fine, cred că încerc doar să aflu ce căuta acolo.

Senatorul se apropie de marginea biroului, se înclină, aplecându-se spre Thomas şi aruncându-i o privire rece şi scrutătoare.

– Vă temeţi că s-ar putea să existe un sâmbure de adevăr în toată chestia asta cu terorismul, zise el. Vă simţiţi vinovat că aţi pierdut contactul cu fratele dumneavoastră şi vă puneţi problema ca nu cumva el chiar să fi deviat de la calea dreaptă şi să fi devenit un trădător al patriei sale.

Thomas nu răspunse, nesigur de ceea ce gândea despre cuvintele lui Devlin, dar se înclină uşor sub privirea fixă a senatorului. Devlin rosti următoarele cuvinte rar şi cu precizie:

– Scoateţi-vă… chestia asta… din minte.

Thomas încuviinţă.

– Fratele dumneavoastră nu a fost terorist. Chestia asta va lua sfârşit. Amintiţi-vă de Ed pentru ceea ce a fost, nu pentru ceea ce câţiva birocraţi cu mintea aiurea cred că ar fi putut să fie. În zilele noastre toată lumea se teme: se teme chiar şi de propria-i umbră. Toţi văd terorişti şi simpatizanţi ai acestora pretutindeni. Ed nu a fost aşa. Ştiţi asta.

Thomas dădu din cap, întrebându-se dacă împărtăşea convingerea senatorului. Oricum, ei doi nu prea împărtăşeau altceva.

CAPITOLUL 11

Lui Thomas îi lipsea oraşul. Ca tânăr petrecuse mult timp acolo, dar după ce munca şi casa îl limitaseră la împrejurimile modeste ale oraşului Evanston, începuse să ajungă tot mai rar în centru. Îi plăceau spaţiile largi, cenuşii, din Chicago, copacii golaşi şi vântul care vălurea apa lacului. Se îndreptă către mal, gândindu-se la Ed şi întrebându-se ce avea să facă cu propria lui viaţă după ce căutările aveau să se încheie. Ajunse la Grădina Zoologică Lincoln Park fără să-şi dea seama şi, cum locul părea liniştit, iar intrarea era încă – uimitor – liberă, intră, aşa cum făcea de atâtea ori în vremea când el şi Ed erau copii.

Locul nu era atât tăcut, cât pustiu. Era după-amiază târziu şi foarte frig, dar se trezi plimbându-se aiurea de unul singur, gândindu-se cu o ciudată satisfacţie că era prea frig chiar şi pentru ca animalele să se aventureze afară din adăposturile lor. De obicei avea sentimente contradictorii în legătură cu grădinile zoologice, fiind atras de frumuseţea şi maiestuozitatea animalelor, dar nutrind simultan ceva asemănător cu mila pentru aceste creaturi, oricât ar fi încercat să se convingă că astfel de locuri serveau mai multor scopuri pozitive. Astăzi resimţea doar un soi de pace interioară şi o alunecare pe panta fantomatică a amintirilor.

Văzu o familie, un bărbat tras la faţă cu soţia lui, care băteau în geamul gorilelor, spre deliciul copiilor lor care ţipau. Thomas vru să obiecteze faţă de gestul lor, dar nu avea energia necesară, iar gorilele se mulţumeau să privească placide, aşteptând plecarea oamenilor. Trecu pe lângă felinele mari, uitându-se cum se agită de colo-colo leoparzii zăpezilor, apoi ieşi din nou în frig, acolo unde leii stăteau lungiţi pe bolovani peticiţi cu zăpadă, separaţi de el doar de un gard jos şi un şanţ adânc. Întotdeauna îşi sfârşeau călătoria aici pe vremea copilăriei, el şi Ed, trecând de la o cuşcă la alta şi dezbătând aprig, dar amiabil, care felină e mai tare, la fel cum discutau despre tot felul de alte subiecte. Leii arătau aşa cum păreau să arate dintotdeauna, indiferenţi şi somnoroşi, tolerând cu lenevie oamenii ca el, care veneau să caşte gura în faţa lor, conştienţi că erau stăpâni în propria ogradă, oricât de mică ar fi fost aceasta. Chiar şi astfel închişi, chiar şi în iarna din Chicago cu turnurile cenuşii de beton ale oraşului într-o parte şi apele şi mai

cenuşii ale lacului Michigan de cealaltă parte, leii aduceau cu ei o bucăţică din savana în care fuseseră stăpâni.

„Aşa ceva trebuie respectat”, îşi zise Thomas, resimţind brusc şi acut absenţa fratelui său, aşa cum nu i se mai întâmplase în acea zi.

Se uita cu atenţie la o leoaică ce mârâia şi se scărpina absentă la ceea ce se petrecea înjur, aşa că nu sesiză prezenţa bărbatului decât atunci când ajunse lângă el. Omul era îmbrăcat cu o haină groasă, mănuşi şi o şapcă tricotată care îi acoperea cea mai mare parte a feţei. Thomas începu instinctiv să se îndepărteze. Omul era prea aproape şi prea înfofolit. Brusc, individul îşi înfipse un braţ în spatele lui, împingându-l în gard.

Thomas încercă să se elibereze, dar tipul – era un alb, dar mai mult de atât Thomas nu putea să vadă – îşi împinse încheietura mâinii stângi în coloana lui vertebrală, cu o mişcare expertă care încetă înainte ca el să fi reacţionat în vreun fel. Thomas presupuse că individul îi voia portofelul – şi aşa cum merseseră lucrurile în ultimele două zile, i l-ar fi dat bucuros – dar acesta nu îşi îndreptă mâna într-acolo. Apoi individul îşi ridică genunchiul şi îl izbi în pântece, făcându-l să se îndoaie de mijloc.

– Las-o baltă, sâsâi atacatorul, cu gura lipită de urechea lui.

Timp de câteva secunde, Thomas nu-i înţelese cuvintele. Copleşit de o furie neaşteptată, îşi reveni din înghesuiala în care se trezise prins şi îl lovi pe individ cu pumnul drept. Îl izbi în partea laterală a capului, orbindu-l pentru câteva momente. O clipă avu impresia că celălalt se pregăteşte să o ia la fugă, însă lovitura lui îl înfuriase doar, aşa că individul îl lovi cu capul, cu un mârâit atât de feroce şi o privire albastră de gheaţă, încât Thomas se dădu înapoi şi panica luă brusc locul furiei. Îşi ridică pumnii ca să-şi protejeze faţa de măcelul pe care îl anticipa, dar greşeala comisă aproape că îl ucise.

Nu urmă o serie furibundă de lovituri. În schimb, individul se apropie şi îl prinse pe sub braţe, într-o îmbrăţişare sufocantă, de urs. După aceea îl ridică şi îl împinse, iar Thomas îşi simţi trupul strivit de gardul cuştii. Zări pentru o clipă ochii cuprinşi de turbare ai celuilalt şi întinderea pustie a grădinii zoologice, după care lovi şi zări iarăşi pe chipul celuilalt durerea, apoi o hotărâre implacabilă.

Brusc, Thomas îşi dădu seama că alunecă pe spate, peste balustrada metalică şi peste gardul de sârmă al cuştii. Capul şi partea de sus a corpului erau suspendate, după care realiză că

pică pe spate şi se rostogoleşte în aer. În timp ce cădea, încercă să se agaţe de gard, dar degetele sale nu se prinseră de nimic.

Se rostogoli greoi în aer, desprinzându-se de marginea de beton a cuştii şi plonjând mai bine de şase metri în şanţul uscat. Mintea i se agita febrilă anticipând îngrozit şi înfuriat impactul dureros. Cerul dispăru deasupra lui şi el căzu ca o piatră.

CAPITOLUL 12

Ateriză printre buruienile de pe fundul şanţului, zdrobindu-se de pământul îngheţat şi dur ca piatra şi lovindu-se de o cracă ajunsă cine ştie cum acolo. Piciorul stâng suferi cel mai tare, preluând întreaga greutate a corpului, astfel că se îndoi nefiresc sub el. Simţi cum i se taie respiraţia şi cum îl străbate o durere ca un junghi de foc. Zări o pleiadă de steluţe albe în faţa ochilor, apoi nu mai văzu nimic.

După ce deschise ochii, avu nevoie de câteva secunde ca să-şi amintească unde se află. Habar n-avea de câtă vreme zăcea acolo. Stratul de zăpadă nu fusese suficient de gros ca să-i atenueze căderea. Îşi simţea coastele şi şalele zdrobite. Când încercă să se mişte, piciorul stâng îl săgetă de la genunchi în jos cu o asemenea ferocitate, încât fu iarăşi pe punctul de a leşina.

„Stai nemişcat. Aşteaptă.”

Deschise ochii. Nu se vedea nimeni în jur. Nici urmă de atacator sau de alţi vizitatori care ar fi putut vedea altercaţia. Zărea doar cerul, pereţii abrupţi ai şanţului şi ramura de copac care fusese aruncată acolo cu luni în urmă şi zăcuse, aşteptându-l să cadă pe ea.

– Ajutor! reuşi el să îngaime.

Era doar un geamăt, care îl făcu să şi tuşească. Gemu din nou şi închise iarăşi ochii, redeschizându-i când auzi, plin de speranţă, o mişcare deasupra lui.

„Cineva m-a văzut căzând”, îşi zise. „Slavă Domnului!”

Dar când redeschise ochii, nu văzu pe nimeni dincolo de balustradă. Apoi o pietricică se rostogoli pe peretele de stâncă, iar el, dându-şi seama că mişcarea provenea din cealaltă parte, îşi întoarse ochii într-acolo. Capul imens al leoaicei stătea aplecat deasupra lui.

„Oh, Doamne!”

Animalul se întinse şi îşi puse o labă imensă pe marginea şanţului, testând rezistenţa pietrelor în timp ce încerca să vadă mai bine ce se afla jos. Era la doar patru metri deasupra, chiar în dreptul lui. Thomas putea vedea bine ghearele răşchirate şi pemuţele de pe dosul labei.

„Dacă animalul ăsta cade peste mine…”

Felina avea ochi de chihlimbar şi o pată deschisă la culoare pe bot. Îşi deschise gura, în parte ca exerciţiu, în parte ca un căscat, şi Thomas îşi dădu seama că animalul i-ar fi putut cuprinde capul între fălci. Colţii arătau ca nişte pumnale imense, de un alb-gălbui. Leoaica îşi mişcă o ureche, apoi îşi coborî capul, cu privirea la fel de strălucitoare şi de concentrată asupra fiinţei aflate pe fundul şanţului.

„Stai nemişcat.”

Pentru o secundă, îşi aminti de amestecul de pilule pe care se gândise să îl ia cu doar câteva zile în urmă şi de tentaţia de a le înghiţi pe toate deodată. Acum zăcea acolo, plin de vânătăi, probabil şi cu ceva fracturi, şi cu o felină de două sute de kilograme care îl privea de deasupra, iar ironia bruştei lui dorinţe de viaţă îl izbi atât de puternic, încât izbucni fără să vrea în râs.

Urechile leoaicei receptară sunetul şi animalul îşi întinse gâtul şi umerii. Thomas îşi înăbuşi chicotitul şi continuă să stea nemişcat. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că mârâitul surd pe care îl auzea, un sunet asemănător celui scos de un motor aflat la mare depărtare, provenea de fapt din gâtul animalului.

Încercă să ignore durerea şi să rămână absolut nemişcat, şi respinse din nou tentaţia de a izbucni în râs. Îşi zise că a fi mâncat de un leu poate fi ceva absurd, dar nu este deloc amuzant. Nu dacă cel mâncat eşti chiar tu.

Cel puţin, ar fi ajuns pe toate canalele de ştiri.

„Mă tem că asta nu mi-e suficient”, îşi zise el. „Trebuie să ies de aici.”

Încet, cumplit de încet, cu fiecare părticică a corpului urlând de durere, începu să se ghemuiască. Asta însemna să-şi mute privirea de la leoaică, o perspectivă îngrozitoare care îl făcu să ciulească la maximum urechile ca să audă dacă animalul coboară cumva peretele de piatră. Bănuia că l-ar fi ajuns din două salturi şi că nu ar fi suferit deloc de pe urma acestora, mai ales dacă ateriza pe ceva moale.

„Adică pe ceva ca mine.”

„Îţi eşti singur de mare ajutor, ce să zic”, replică el vocii interioare. „Te sperii singur, ca un idiot.”

Poate că nu reuşea să se caţere din nou fără ajutor, dar se îndoia că mintea leilor funcţiona într-un asemenea mod, aşa că nu-i rămânea decât să spere că bestia nu se simţea cu nimic ameninţată de prezenţa lui şi că era deja sătulă. Strâmbându-se

de durere, se întoarse către celălalt perete al şanţului şi privi bine pietrele.

S-ar fi putut căţăra, deşi nu ştia dacă va avea energie pentru aşa ceva. Nu-şi putea lăsa greutatea corpului pe piciorul stâng mai mult de o secundă înainte ca durerea să devină sfâşietoare. Se uită la leoaică. Felina îl urmărea de pe buza şanţului, mişcându-şi uşor capul, dar continuând să-l fixeze cu privirea. În acea clipă, conştientiza gravitatea situaţiei în care se afla. Felina măsura distanţa, pregătindu-se de salt.

Dacă rămânea acolo unde era, ar fi devenit doar o bucată de came pentru fălcile bestiei. Felina mârâi din nou şi dădu din coadă, iar el ştiu că e pe punctul de a se năpusti chiar înainte ca ea să-şi încordeze muşchii.

Thomas nu se îndoise nici o clipă că leoaica putea coborî peretele de stâncă, dar îl surprinse uşurinţa cu care animalul trecu la atac. Fiara sări cu o singură mişcare lejeră, aproape leneşă, cu labele ei imense amortizând impactul, astfel că membrele ei abia atinseră peticele de zăpadă depuse pe sol. Ateriză la trei metri depărtare şi se opri, cu ochii galbeni aţintiţi asupra lui şi cu botul salivând uşor.

Acolo, jos, felina părea chiar mai mare decât înainte. Atent să nu-şi ia privirea de la ea, Thomas pipăi în spatele lui solul îngheţat, după creanga ruptă pe care aterizase. O găsi, se ridică repede, sfâşiat de durere, şi făcu doi paşi în spate chiar înainte de a ajunge în poziţie verticală, în acelaşi timp scoţându-şi jacheta. Leoaica păru să se întindă înainte, ca un om dintr-un autobuz care încetineşte şi care se apleacă în faţă din pricina inerţiei. Thomas ştia că pentru felină inerţia era ceva natural, aşa că, atunci când va crede că sosise vremea, se va năpusti spre el. Iar dacă o făcea, el murea. La asta se reducea totul.

Pentru o secundă, se gândi să folosească creanga drept armă, dar gestul ar fi fost inutil. Dacă felina sărea în acel moment, chiar dacă el ar fi avut un lansator de rachete, tot n-ar fi putut să o împiedice să-l ucidă. Totul depindea de decizia animalului.

Felina îl fixă fără să clipească şi el o privi la rândul lui fix, în vreme ce ţinea în mână creanga şi jacheta. Când se simţi pregătit, inspiră scurt, se ridică în picioare şi scoase un urlet din rărunchi, agitând în acelaşi timp creanga cu haina pe ea, ca pe un steag de luptă.

Era un gest absurd, disperat, ca al unui sălbatic din Antichitate, care s-ar fi aruncat singur împotriva scuturilor implacabile ale

legionarilor romani. În momentul în care rămase fără aer, inspiră din nou şi urlă iarăşi, menţinând intensitatea sunetului cât putu de mult.

Felina ezită, iar privirea ei se îndreptă spre vârful jalnicei sperietori constituite din creanga pe care spânzura jacheta. În câteva secunde, Thomas îşi dublase înălţimea, iar leoaica era, dacă nu speriată, măcar surprinsă, ba chiar devenise nesigură. Prada era mai mare şi cu siguranţă mai zgomotoasă decât se aşteptase ea. Ignorând durerea sfâşietoare din picior, Thomas dădu ca nebunul din braţe şi scoase încă o dată urletul de barbar.

Thomas văzu trupul felinei contractându-se. Îi văzu capul retrăgându-se o secundă şi privirea îndreptată în altă parte, în vreme ce mintea ei de animal cântărea opţiunile. Era un indiciu vag că ar putea să iasă victorios – o frază care nu i se păruse niciodată mai potrivită ca acum – şi îşi reînnoi urletul cu o vigoare neaşteptată. După câteva secunde, felina începu să dea înapoi.

În acel moment, Thomas se întoarse cu spatele la leoaică şi se întinse cât putu de mult în sus pe peretele de stâncă, după care sări, căutând puncte de prindere. Peretele era rozaliu şi fusese construit ca să semene cu un strat de pietre erodate de timp. Ca atare, avu de ce să se prindă, în vreme ce felina nu avea de ce să se agaţe. Scutindu-şi cum putea mai bine de efort piciorul stâng, îşi trase greutatea corpului în sus câţiva paşi, până când reuşi să ajungă la gard.

Ştia că n-ar fi trebuit să-şi ia privirea de la leoaică, dar era prea disperat ca să joace totul pe o singură carte. Când privi înapoi, văzu că felina se răzgândise. Animalul se repezi la peretele şanţului şi se aruncă spre el, mârâind înnebunit şi dând cu laba.

Thomas îşi trase piciorul din raza lui de acţiune, se luptă cu gardul, ca să nu piardă priza, şi apoi înşfacă balustrada de deasupra lui, în vreme ce felina căzu pe fundul şanţului, înainte ca ea să sară din nou, el se căţără peste gard, chicotind în sinea lui, uşor isterizat din pricina sentimentului de uşurare.

Abia revenise pe teren sigur, că zări o negresă solidă în uniformă, care venea în direcţia lui, dinspre carusel.

– Ce naiba crezi că faci acolo? tună femeia.

Venea repede, cu ochii mari şi plini de furie, aproape la fel de ameninţătoare ca leoaica de care el abia scăpase.

Thomas analiză situaţia, ridică o mână în semn de scuze şi porni şchiopătând către bazinul focilor şi către ieşire. În vreme ce se îndepărta, se uită rapid spre şanţ, de unde leoaica îl privea încă

intens. După ce ieşi din grădina zoologică, cercetă strada cu privirea, după un taxi.

*

– E mort? întrebă *Spărgătorul de sigilii.*

– Nu, răspunse vocea din telefon. Vocea lui *Război*. E zguduit bine şi plin de vânătăi. Poate va avea nevoie de un doctor, dar va supravieţui.

– Probabil că e bine şi aşa, replică *Spărgătorul de sigilii*. Dar e speriat, da?

– Poţi conta pe asta.

– Suficient de speriat?

Război ezită şi *Spărgătorul* sesiză imediat.

– Asta credeam şi eu, rosti el.

– O s-o lase baltă, zise *Război*. E profesor de liceu. Nici măcar nu-i plăcea de fratele lui. O s-o lase baltă.

– Poate că da. Dar în caz că n-o face, vreau să stai aproape de el, mai ales dacă începe să adulmece ceva.

– Dar nu are nimic de adulmecat aici.

– Nu aici, replică *Spărgătorul de sigilii* brusc iritat, după care se calmă la fel de repede: îl trimit pe *Molimă* înapoi la Napoli. Pentru orice eventualitate.

– E imposibil ca Knight să se ducă în Italia, ripostă Război. De ce ar face asta?

– Am spus „pentru orice eventualitate”. Deocamdată, aşteaptă şi supraveghează. Oricum, dacă e să te ocupi de el aici, lucrurile vor ieşi urât. Cine ştie, adăugă Spărgătorul de sigilii cu un zâmbet la fel de brusc ca iritarea anterioară, poate că o călătorie în Europa este tocmai ceea ce îi trebuie domnului Knight. În definitiv, lumea în întregul ei este un loc foarte periculos.

CAPITOLUL 13

Era deja întuneric când Thomas ajunse din nou la locuinţa parohială; ploaia se transformase în lapoviţă. Nevăzând nici o lumină aprinsă în clădire şi neauzind zgomot, urcă scara spre camera lui Ed şi se aşeză pe patul acestuia. Era aproape convins că îşi scrântise genunchiul şi glezna în cădere, dar nu credea că-şi rupsese ceva. Avea să fie plin de vânătăi negre dimineaţă, dar în esenţă, avusese mare noroc.

„Nu ţi s-a întâmplat prea des să te bucuri la sfârşitul unei zile pentru că nu ai fost mâncat de o bestie cu colţi, nu?”

Zâmbi în sinea lui.

– Las-o baltă, îi ceruse atacatorul.

Zâmbetul i se stinse. Nu existaseră nicio tentativă de jaf şi nici vreun râs şmecheresc pentru vreo şotie reuşită, chiar dacă mortală. S-o lase baltă. Cineva încerca să-l determine, înspăimântându-l, să renunţe la cercetarea circumstanţelor în care survenise moartea lui Ed. Ei bine, reuşiseră să-l sperie bine. Dar nu suficient ca să-l oprească.

„Catâr ce eşti”, izbucni o voce în creierul lui. „Animal încăpăţânat.”

Dezordinea continua să domnească în încăpere după vizita lui Parks, hoţul care luase obiectul pe care poliţistul îl numise „peştele Iisus”. Oare acelaşi om să-l fi aruncat după aceea la lei? Nu putea şti cu siguranţă, dar nu credea. Hoţul păruse impetuos, lipsit de scrupule, sigur pe el din pricina armelor lui ciudate. Tipul de la grădina zoologică fusese un profesionist, făcând mare economie de mişcări şi dispunând de o forţă brută colosală. Individul îl săltase şi îl aruncase peste gard ca şi cum ar fi fost doar un copil. Asemenea oameni folosesc arme automate, nu săbii.

– Devlin? se întrebă el cu voce tare.

Se ridică în picioare, brusc nerăbdător să iasă din încăpere şi să scape de tăcerea apăsătoare. Voia să-l găsească pe Jim şi să-i povestească despre după-amiaza aceea în care se întâlnise cu senatorul, cu leoaica şi cu omul care îl aruncase aproape în colţii acesteia, dar când coborî scara nu văzu nici un semn că preotul ar fi fost acasă. Restul casei continua să fie cufundat în beznă, aşa că se aventură într-o zonă a clădirii pe care n-o mai văzuse, departe

de uşa de la intrare şi de bucătărie, dincolo de dulapurile uzate din lemn, printr-un coridor urât mirositor, luminat de un bec chior. În stânga era o uşă încuiată, iar în capătul coridorului se vedea o alta. Thomas o încercă şi, când aceasta se deschise, se trezi că păşeşte direct în propriul lui trecut.

Era o sacristie, unde preoţii se îmbrăcau pentru slujbă şi unde îşi ţineau veşmintele şi cele necesare pentru liturghie. Mirosea a tămâie şi a ceară de lumânări. Era o încăpere întunecoasă, cu duşumea de lemn pe jos, semănând cu cea a bisericii în care Thomas fusese băiat de altar cu treizeci de ani în urmă. De regulă, nu-i plăceau locurile închise şi întunecate, dar acesta era cu totul altfel: îi era familiar. În capătul camerei se vedea o uşă dublă care dădea spre biserică, iar prin ea se auzea un murmur slab: era Jim, ţinând slujba probabil pentru câţiva bătrânei singuratici care nu aveau nimic mai bun de făcut într-o seară rece de martie.

Pentru prima dată, Thomas resimţi pierderea fratelui său fără nici un fel de ranchiună. Locul în care se afla semăna perfect cu cel în care ei doi se hârjoneau înainte de slujbă, certându-se pe lumânări şi pe tema celui care avea să ducă crucea. Ed reuşea mereu s-o obţină. Era mai mare cu doi ani decât fratele lui, fiind mai înalt decât el, aşa că Thomas era mereu pus să facă pereche cu vreun alt băiat mai scund, iar împreună cei doi erau nevoiţi să care sfeşnicele grele de o parte şi de cealaltă a lui Ed, care mergea puţin înaintea procesiunii. Mirosul îi învie toate amintirile, ca şi cum totul s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. Chibriturile arse, aroma exotică de tămâie, toate cele aflate în jurul lui îl făcură pentru o clipă să creadă că, dacă se întoarce, îşi va vedea fratele, de zece sau doisprezece ani, trăgându-şi veşmântul alb peste cap şi imitând fomăiala nazală a părintelui Wells: „În numele Tatălui şi al Fiului...”

În ochi îi apărură lacrimi, nu din pricină că fratele lui era mort, ci pentru că Ed şi locul unde se afla acum îi arătau răspicat ce multe lucruri pierduse el între timp, ce mult din viaţa lui se risipise şi ce puţine îi mai rămăseseră. Nu dispăruse doar Ed, ci şi părinţii lui, mai mulţi prieteni şi, evident, fosta lui soţie şi, chiar dacă ea se descurca excelent, absenţa ei din viaţa lui părea să îi vorbească limpede despre izolare şi eşec. Thomas rămase nemişcat în încăperea întunecată, străduindu-se să nu plângă, dar fu readus în prezent de murmurele altădată familiare ale adunării religioase care rostea, la unison:

– *Credem în Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, Creatorul cerurilor*

şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute...

*

Slujba pe care o ascultase din spatele uşilor închise se încheiase de mai bine de două ore. Luase cina, compusă din pui rece şi garnitură de cartofi la cuptor şi fasole păstăi, la masa din bucătărie, alături de Jim, şi urmărise ştirile locale în vreme ce preotul dădea telefoane şi încerca să trimită e-mailuri de la un computer învechit şi îngălbenit, scuzându-se faţă de Thomas că are de îndeplinit nişte „chestii administrative de parohie”. Jim ascultase apoi revoltat povestirea lui Thomas despre incidentul de la grădina zoologică, spunând că Devlin pusese la cale întreaga tărăşenie.

– Poate că da, zise Thomas, mulţumit de atitudinea suspicioasă a preotului faţă de senator, şi chiar de modul în care acesta părea să-i ia partea. Dar Devlin nici măcar nu a încercat să mă avertizeze.

– Nu avea nevoie să o facă! În mod sigur avea vreo slugă gata să te omoare!

– Nu chiar, zise Thomas. Cred că individul a vrut doar să mă avertizeze. Eu am ripostat, ca să spun aşa, şi atunci el şi-a pierdut cumpătul. Puteam să fiu omorât, dar nu cred că asta a fost cu adevărat intenţia lui…

– Asta e cel mai stupid argument pe care l-am auzit vreodată, protestă Jim.

– Deci, crezi că ar trebui să mă duc la poliţie?

Jim ezită.

– Păi… Nu ştiu. Poliţia…

– Nu ai încredere în ei?

– Poliţiştilor le plac prea mult regulamentele, răspunse preotul.

– Dar nu şi Biblia?…

– Nu.

– În fine… Dacă raportez incidentul, nu voi face altceva decât să par un idiot, zise Thomas.

– De asta te temi tu? întrebă Jim, părând că revine la starea lui obişnuită de bună dispoziţie. Să nu pari un idiot?

– Păi, e cam umilitor să vorbeşti despre felul în care…

– Corect, i-o reteză Jim. Înţeleg. Dacă eu aş fi fost aruncat pe o creangă pentru a fi mâncat de lei, ştiu că aş fi fost al naibii de stânjenit. Adică, cum să te pregăteşti pentru un asemenea

eveniment?...

– Nu glumesc, Jim, ripostă Thomas. Tipul mi-a spus să las totul baltă. Dacă voi continua să cercetez moartea lui Ed, va trebui să o fac cu discreţie. Nu câştig nimic dacă vorbesc cu cine ştie ce poliţist bine intenţionat de pe vreo maşină de patrulă, dar care nu poate face absolut nimic ca să mă ajute. În plus, asta ar oferi un motiv celui sau celei care mă urmăreşte, ca să mă scoată definitiv din joc. Nu merită riscul.

– Şi eu care credeam că sunt paranoic, comentă Jim.

– Când cineva încearcă să te transforme în masă pentru leii care nu primesc carne de zebră, ţi se permite să fii un pic paranoic.

– Am înţeles mesajul, zise Jim, reuşind să schiţeze un zâmbet.

„În bârlogul leului."

– Ciudat.

– Aşa credeam şi eu.

– Mă tot întreb ce căuta Ed în Italia, zise Thomas.

– Cercetare şi un pic de odihnă, răspunse Jim. Dar am avut impresia că şi-a petrecut mult timp departe de casa de odihnă. O dată am fost sunat chiar şi aici ca să fiu întrebat dacă nu cumva el plecase mai devreme de acolo, fără să anunţe.

În bucătărie sună telefonul. Thomas se uită la ceas şi ridică din sprâncene. Era trecut de ora zece. Obişnuit să fie apelat şi chemat la orice oră, Jim se mulţumi să ofteze şi se duse în cealaltă cameră. Thomas închise ochii şi se lăsă pe spătarul scaunului. Era gata de culcare. Avusese o zi extrem de lungă şi de ciudată, ca şi cea dinaintea ei, şi nu ştia ce să facă în continuare. Se întrebă de ce mai stătea în casa parohială şi dacă era pregătit să se întoarcă în apartamentul lui pustiu.

„Ar fi bine să o faci. Vei petrece o groază de timp acolo, între patru pereţi, în următoarele luni."

Îl deprima şi îl îngrijora profund lipsa vreunei perspective de slujbă, faptul că nu mai avea cu ce să-şi ocupe timpul. Se răsuci pe scaun şi observă că Jim nu închisese computerul. Pe ecran se vedea site-ul web al parohiei. Una dintre pozele mici de pe ecran era cea de la nunta lui Thomas, poză care în format clasic zăcea acum pe podeaua camerei fratelui său. Faptul că Ed folosise acea poză, mai ales după ce ei doi pierduseră legătura, îl surprindea, aşa că se holbă la ecran întrebându-se ce se petrecuse în viaţa fratelui său înainte de moarte.

– E pentru tine.

Jim stătea în cadrul uşii şi ţinea în mână telefonul portabil.

– Poftim. O să văd dacă dau de adresa aceea de contact din Italia.

Thomas luă telefonul, încruntându-se nedumerit.

– Thomas Knight, rosti el.

– Bună, Tom.

Trecuseră probabil doar vreo două secunde, dar avu impresia că încremenise locului de mai bine de un minut.

– Tom, eşti acolo?

Nimeni nu îi mai spunea aşa. Nimeni altcineva.

– Kumi?

Nu ar fi avut nevoie să întrebe şi nici nu vrusese asta. Cuvântul îi ieşise pur şi simplu de pe buze, ca un ecou al trecutului de care fusese învăluit în sacristie. Pielea de pe mână i se făcuse ca de găină, iar inima începu să-i bată cu putere.

– Bună, Tom.

– Bună. A trecut ceva vreme.

– Cinci ani, da.

Ea rostise cuvintele fără resentimente, poate cu un pic de tristeţe în glas. În definitiv, el fusese cel care refuzase să mai discute vreodată cu ea.

– Te-am sunat acasă, dar cred că în continuare nu îţi verifici mesajele, aşa că mi-am zis să încerc să dau de tine acolo unde eşti acum.

– Corect, replică el.

Nu-şi găsea cuvintele. Jim revenise la scrierea e-mailurilor, dar zâmbetul de pe chip i se stinse când zări faţa lui Thomas, care părea că e pe punctul de a face o criză de apoplexie. Poate chiar asta făcuse.

– Ascultă, voiam doar să-ţi spun cât de rău îmi pare de Ed, zise ea.

– Bine, spuse el. Mulţumesc.

– Ştiu că în ultima vreme lucrurile nu prea au mers bine între voi, dar… În fine, e groaznic. Mi-aş dori să pot face ceva.

– Mulţumesc. Ştiu. E-n regulă. Apoi, ca şi cum i-ar fi venit o idee: Aşteaptă! De unde ştii?

Ea păru să ezite.

– Am primit un telefon de la Departamentul Securităţii Naţionale.

– Aha, replică Thomas, neştiind ce să facă cu acea informaţie.

– Aşadar, reveni ea. Eşti bine?

– Nu prea rău, să ştii.

– Cu munca e în regulă?

– E perfect, minţi el. Ştii tu, ca de obicei.

– Bine.

– Tu? Mă refer la muncă.

– A, da. Muncesc toată ziua şi nu mă joc deloc. Mă gândeam la tine când stăteam la birou, zilele trecute, răspunse ea.

Acum avea vocea limpede, aproape frivolă. Părea puţin forţată.

– Da? reuşi el să îngaime.

– Da. Mă gândeam la vremea când am mers în Arizona cu Ed şi am făcut excursia aia. A fost minunat, nu? Mă gândesc mult la trecut. Îţi aminteşti când am coborât pe albia pârâului secat? Iar Ed era acolo şi noi toţi râdeam…

– Kumi, i-o reteză el. Chiar eşti bine?

Ea îl ignoră şi vocea i se ridică puţin şi deveni mai agitată.

– Şi stăteam în hotelul ăla mic şi a fost cea mai bună perioadă şi… Iar Ed tot vorbea despre vremea când a fost în Italia. Îţi aminteşti? Mă tot gândesc la excursia aia de pe albia pârâului. Îţi aminteşti asta? Mergeam către izvoarele pârâului, iar Ed spunea că locul unde s-a dus era la fel şi… În fine. Ascultă, îmi cer scuze. Am luat-o razna. Te sun de la serviciu, aşa că n-ar trebui să stau mult de vorbă. Voiam doar să-ţi urez tot ce e mai bine şi să-ţi spun ce rău îmi pare.

– Kumi, repetă el, cu mai multă atenţie şi prudenţă acum. Eşti bine?

– Sunt bine. Zău. Tu mă îngrijorezi, Tom.

– Aşteaptă, zise el.

– Îmi pare rău, Tom. Trebuie să plec. Mai vorbim, bine? Pa.

– Kumi…

– Pa, Tom.

Legătura se întrerupse.

Thomas rămase locului în camera prost luminată, holbându-se la receptor.

– Te simţi bine, Thomas? întrebă Jim.

– Cred că nu. Pielea de pe mână continua să-i fie de găină şi brusc simţi o senzaţie cumplită de frig. Cred că lucrurile stau mai prost decât am crezut. Mult mai prost.

CAPITOLUL 14

– Era soţia ta, zise Jim, ca o recapitulare lămuritoare.

– Fosta soţie, preciza Thomas, privind în jurul lui.

Poate că ar fi fost bine să ia cu el hârtiile lui Ed.

– Fosta ta soţie, cu care n-ai mai vorbit de la divorţ.

– Nu suntem divorţaţi, ripostă Thomas. Ea n-a vrut. E catolică, înţelegi, adăugă el cu amărăciune. Nu a vrut să fie exclusă din Biserică, dar nu mai suporta să stea pe acelaşi continent cu mine. Aşa că, la sfatul fratelui meu, s-a întors în ţara în care ne-am cunoscut şi a rămas acolo.

– Şi unde v-aţi cunoscut?

– În Japonia.

Chiar şi rostirea acestui cuvânt îl durea.

– Dar ea nu e japoneză?

– S-a născut în Boston. A doua generaţie.

– Aşadar, a sunat ca să-şi exprime condoleanţele…

– Nu de aia a sunat, replică Thomas. Nu chiar. A sunat ca să mă avertizeze.

– Vorbind despre o excursie pe care ai facut-o cu ea şi cu fratele tău? Nu pricep.

– Niciodată nu am râs în Arizona, zise Thomas cu o mutră sumbră. Nu am făcut niciodată excursii. Am stat în camera de hotel şi am urlat unii la alţii timp de cinci zile, apoi ne-am întors acasă şi ea şi-a făcut bagajul şi a plecat. Se presupunea că drumul ăla ar fi trebuit să ne apropie, dar în loc de asta, ne-a separat definitiv.

– Şi nu v-aţi aventurat pe albia unui pârâu?

– Eu am făcut-o, răspunse Thomas. Ea nu. Am plecat ca o furtună şi am urcat pe un blestemat de munte. În fine, am ajuns să mă caţăr pe o stâncă, prea furios ca să acord atenţie la ceea ce fac, şi am căzut şi mi-am rupt glezna. M-am chinuit toată noaptea să ajung înapoi la maşină, moment în care eram aproape mort din cauza epuizării şi a insolaţiei. Presupunând că o abandonasem, Kumi luase deja un taxi spre aeroport, aşa că n-a aflat de păţania mea decât o săptămână mai târziu, când eram deja prea furioşi unul pe celălalt. A fost sfârşitul perfect al unei excursii în iad.

– Şi cu Ed cum a fost? El n-a putut ajuta cu nimic?

– Poate că ar fi reuşit ceva, zise Thomas, dornic să termine cu asta şi întorcându-se către Jim. Dar nu era acolo.

Jim făcu ochii mari.

– Cum?

– Poate că nu eram cuplul perfect, replică Thomas, dar dacă plecam în călătorie ca să încercăm să ne refacem mariajul care şchiopăta, nu aveam cum să-l luăm şi pe fratele meu cu noi. Mai ales că el era unul dintre motivele rupturii dintre mine şi soţia mea.

– Dar dacă ea a încercat acum să te avertizeze, de ce nu a spus răspicat despre ce e vorba? se miră Jim.

– Pentru că se teme.

– De ce anume?

– Habar n-am, dar nu se teme pentru ea, ci pentru mine. Am întrebat-o şi mi-a spus cât se poate de clar: „Sunt îngrijorată pentru tine.” A fost singurul lucru care semăna cu felul ei de a fi. Asta şi chestia aia cu revenirea la sursă.

– Care înseamnă ce?

– Cred că locul unde a început toată povestea asta, răspunse Thomas.

– Adică unde?

– „Ed spunea că e la fel ca locul acela în care s-a dus”, recită Thomas din memorie, aplecându-se către Jim.

Pentru câteva secunde, preotul rămase nemişcat, perplex, apoi Thomas îi luă mâna dreaptă şi i-o deschise. În palma preotului se afla bucata de hârtie cu adresa.

– Thomas, rosti Jim. Asta e o nebunie.

– Nu ştiu ce altceva să fac, replică el. Habar nu am ce se petrece. Fosta mea soţie crede că sunt în pericol şi, dat fiind episodul de la grădina zoologică, aş spune că are dreptate. Fratele meu este mort şi nimeni nu vrea să-mi spună de ce şi cum a murit, întreaga situaţie e o nebunie şi singurul lucru pe care îl ştiu sigur e că totul a început acolo. În Italia. Asta îmi spune şi ea. Să încep de acolo.

Ridică bucata de hârtie cu mesajul pe care fratele lui decedat i-l dictase lui Jim printr-un telefon cu paraziţi pe linie, cu mai bine de două luni în urmă.

– Am avut puţine în comun cu fratele meu, continuă Thomas, şi nu mă interesează ceea ce credea el, dar trebuie să aflu ce i s-a întâmplat. Îi datorez măcar atâta lucru. Mă duc la Napoli.

PARTEA A II-A

CEI PATRU CĂLĂREŢI

„Şi am văzut când Mielul a deschis cea dintâi din cele şapte peceţi, şi am auzit pe una din cele patru fiinţe zicând cu glas ca de tunet: Vino şi vezi.

Şi m-am uitat şi, iată, un cal alb, şi cel care şedea pe el avea un arc; şi i s-a dat lui cunună şi a pornit ca un biruitor ca să biruiască.

Şi când a deschis pecetea a doua, am auzit zicând pe a doua fiinţă: Vino şi vezi.

Şi a ieşit alt cal, roşu ca focul; şi celui care şedea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; şi o sabie mare i s-a dat.

Şi când a deschis pecetea a treia, am auzit pe a treia fiinţă zicând: Vino şi vezi. Şi m-am uitat şi, iată, un cal negru, şi cel care şedea pe el avea un cântar în mâna lui.

Şi am auzit în mijlocul celor patru fiinţe ca un glas care zicea: Măsura de grâu un dinar, şi trei măsuri de orz un dinar. Dar de untdelemn şi de vin să nu te atingi.

Şi când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul fiinţei a patra zicând: Vino şi vezi.

Şi m-am uitat şi, iată, un cal galben-vânăt, şi numele celui ce şedea pe el era Moartea; şi iadul se ţinea după el. Şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete şi cu moarte şi cu fiarele de pe pământ.”

(Apocalipsa 6: 1-8)

CAPITOLUL 15

Molimă şedea singur şi neobservat pe un scaun din fier forjat, bând espresso şi uitându-se la câţiva băieţi în zdrenţe cum alergau după o minge de fotbal în susul şi în josul unei alei înguste, pline de rufe puse la uscat, dincolo de piaţă. Nu se mai afla altcineva în minuscula cafenea napoletană şi oricum nu prea avea nimeni loc înăuntru, dacă ar fi vrut să bea ceva. Din când în când apărea cineva şi schimba câteva vorbe cu proprietarul, care stătea în spatele tejghelei, deşi astfel de vizite păreau mai degrabă sociale, pentru că americanul nu vedea nici un ban schimbându-şi proprietarul. Cineva trecu în goană pe un scuter, iar *Molimă* urmări soarele apunând dincolo de apartamentele odinioară elegante, cu faţadele lor de secol XVIII acum murdare, şi cu etajele inferioare acoperite cu afişe electorale şi mânjite cu grafitti, ca în întregul oraş. În mijlocul pieţei, circulaţia zgomotoasă a maşinilor se desfăşura în jurul unei statui ecvestre uitate de timp. Zgomotul era atât de mare, încât cineva care nu ar fi fost atent ar fi ratat cu uşurinţă soneria telefonului mobil atunci când aceasta sună.

Molimă auzi şi nici nu se uită să vadă cine era. Doar *Spărgătorul de sigilii* avea numărul lui.

– Da?

– Aşteaptă sosirea ţintei în mai puţin de o oră, rosti *Spărgătorul de sigilii* fără nicio introducere. Se va duce la *Santa Maria delle Grazie*. Ar trebui să-l aştepţi acolo.

– Sunt deja pe poziţie, răspunse *Molimă*, zâmbind.

Călăreţul de pe calul alb, primul dintre cei patru călăreţi ai apocalipsului chemaţi de *Spărgătorul de sigilii* din *Cartea Apocalipsei*, devenise subiect al multor interpretări în decursul anilor, deşi personajul îşi avea probabil rădăcinile în neamul parţilor, neam ai cărui arcaşi călare terorizaseră Roma primului secol al erei noastre. Una dintre tacticile preferate ale acestor războinici era aceea de a o lua la galop într-o aparentă retragere, după care se întorceau şi-şi întâmpinau urmăritorii cu o ploaie de săgeţi. Duplicitatea unei asemenea strategii de luptă alimenta imaginaţia cititorilor Bibliei, cărora le plăcea mai puţin istoria pură şi preferau alegoriile din simbolistica de-a dreptul ciudată a acesteia. Pentru ei, culoarea albă a calului combinată cu folosirea

înşelătoare a arcului sugerau un anumit gen letal de trădare şi falsitate. Iar lui *Molimă,* sau întruchipării moderne a acestuia, care stătea acum şi bea cafea, îi plăcea chestia asta. Ce sens avea răutatea ucigaşă dacă oricine o vedea apropiindu-se, de la un kilometru distanţă?

Ultimul gând generă în mintea lui o idee bizară.

– Ceilalţi sunt aici? întrebă el.

– Nu e nevoie să ştii asta.

– Ne-am putea încurca reciproc, insistă *Molimă* cu o izbucnire de iritare.

„N-ar fi trebuit să întreb. Îşi va da seama la ce mă refer cu adevărat."

– Vor fi şi alţi agenţi pe teren, zise *Spărgătorul de sigilii*.

Molimă inspiră adânc. Şoferul unui taxi claxonă cu putere, nefiresc de aproape.

– *Foamete*?

– E deja acolo, răspunse *Spărgătorul de sigilii.*

Molimă închise ochii câteva clipe şi strânse pumnul.

N-avea sens să mai zică altceva. Şi ce mai putea spune? Cum putea cineva zugrăvi în cuvinte groaza stârnită de o altă fiinţă umană, fără să pară o persoană slabă sau iraţională?

– Bine, rosti *Molimă*. Fă în aşa fel încât să nu-mi stea în cale.

Legătura se întrerupse, iar *Molimă* sorbi ultimele picături de cafea cu un gest hotărât, în ciuda uşoarei clătinări a ceştii pe farfurie.

Aproape în aceeaşi secundă, Thomas Knight intră în piaţă. Avea ochii mijiţi din pricina soarelui, croindu-şi drum cu valiza lui, având acel aer de anxietate şi uimire ce caracterizează turiştii din întreaga lume. Hainele îl scoteau în evidenţă ca fiind altfel, un american, aşa că părea deja deplasat chiar înainte de a se opri şi a consulta harta din ghid. Părea să şchioapete uşor. *Molimă* zâmbi şi îşi luă privirea de la el, lăsând jos ceaşca de cafea, cu o mână care acum redevenise sigură.

CAPITOLUL 16

Thomas coborâse din taxi şifonat tot şi cu o uşoară senzaţie de greaţă. Traficul se dovedise infernal şi agitat, toate maşinile mergând cu viteză mare pe străzile pietruite. De două ori avusese impresia că vor călca pietonii care se aventurau în faţa maşinii, şi chiar se izbiseră de oglinda unei dube în trecere, care răspunsese cu un claxon iritat, dar fără să-şi reducă viteza. Incapabil să priceapă o iotă din italiana şoferului, Thomas îi întinsese un pumn plin de bancnote şi omul luase zece euro fără alte comentarii, înainte de a întoarce Fiatul albastru-verzui, lovit peste tot, în direcţia din care veniseră.

Thomas trase bagajul după el şi se uită mijind ochii la numele străzilor pe indicatoarele de la colţurile clădirilor. Coti de câteva ori şi în cele din urmă găsi străduţa căutată. Acolo, unde soarele strălucea mai puţin feroce şi zgomotele traficului păreau mai estompate, descoperi o uşă mare, arcuită, înghesuită între o brutărie şi o cafenea. Uşa avea peste şase metri înălţime şi era acoperită cu vopsea verde, scorojită, şi inele de fier, înnegrite de vreme. Apăsă pe soneria încastrată în botul unui leu de bronz şi aşteptă.

Clădirea era biserica *Santa Maria delle Grazie* şi, mai important, era casa de odihnă unde fratele lui îşi petrecuse câteva dintre ultimele lui săptămâni de viaţă. Thomas, care nu vorbea italiana în afară de cele câteva fraze pe care le învăţase din ghidul de conversaţie în timpul zborului, îşi mută stingherit greutatea corpului de pe un picior pe altul. Îl aşteptau câteva minute neplăcute, asta presupunând că avea să-i răspundă cineva la sonerie.

Se deschise, cu un scârţâit, o uşă tăiată în poartă, şi pe ea ieşi un tânăr. Purta o sutană neagră, avea părul bine tuns şi se uită direct la Thomas prin nişte ochelari ovali, fără ramă. Thomas începu să-şi ceară scuze în engleză, dar înainte de a apuca să rostească ceva cât de cât important, atitudinea tânărului se schimbă. Ochii i se măriră şi făcu o jumătate de pas înapoi, cu gura deschisă, dar fără să scoată niciun sunet. Părea confuz, poate chiar speriat.

Thomas îşi înteţi ritmul scuzelor.

– Îmi pare extrem de rău că am venit neanunţat, zise el. Nu vorbesc italiana. Sper că n-am picat într-un moment nepotrivit. Mă numesc Thomas Knight. Fratele meu, Ed, a stat aici anul trecut. Era un preot din America.

– Tu eşti fratele lui, rosti preotul, nesiguranţa de pe chip dispărând dintr-odată, la fel de repede precum apăruse. Da. Îmi dau seama. Vino înăuntru.

Thomas îl urmă de-a lungul unui coridor boltit şi întunecos, unde era cu câteva grade mai răcoare decât pe stradă. Dincolo de el se vedea o mică grădină înverzită şi plină de portocali, în care fructele – mici şi încă necoapte – atârnau într-un echilibru oarecum precar. După ce poarta din spatele lui Thomas se închise cu zgomot, sunetele străzii se estompară şi el avu impresia că intrase brusc într-o reşedinţă de ţară.

– Eu sunt *padre* Giovanni, se prezentă tânărul.

Întinse o mână puternică, măslinie, şi Thomas i-o strânse o dată, scurt.

– V-aş fi anunţat că vin, începu iarăşi, dar a fost o hotărâre bruscă.

Italianul păru să nu înţeleagă prea bine fraza, aşa că Thomas dădu din mână a lehamite, semn că ceea ce spusese nu era important.

– Cauţi un loc unde să stai? întrebă preotul. Cred că avem o chilie disponibilă câteva zile, după care o să fim plini de *Franciscane.* Călugăriţe din Assisi.

– Câteva zile este perfect, răspunse Thomas, bucuros că nu era obligat să se mai aventureze în nebunia din oraş ca să-şi caute un adăpost pentru acea noapte. Îl durea piciorul după experienţa de la grădina zoologică şi se simţea epuizat. Poate reuşea să doarmă câteva ore înainte de a ieşi în oraş să cineze, după care urma să încerce să descopere ce naiba voia cu adevărat de la acea călătorie peste mări şi ţări, în afară de motivul evident, cel de a pleca din Chicago din raţiuni de sănătate.

– Cred că fratele tău a lăsat nişte cutii, zise preotul, conducându-l de-a lungul grădinii către un şir de trepte din piatră. Poate că vrei să le vezi, rosti tânărul.

Thomas avu sentimentul că brusc o ploaie răcoroasă îl izbise în plin, alungându-i oboseala.

– Da, răspunse el. Chiar acum, dacă nu te deranjează.

*

În camera în care fusese dus se aflau un pat, un dulap vechi, un birou cu un singur scaun şi un crucifix simplu din lemn, pe tencuiala albă a peretelui. Thomas se plimbă pe gresia de pe jos în picioarele goale, simţind răcoarea, apoi îşi puse o pereche de sandale şi reveni pe drumul pe care venise.

Părintele Giovanni îl aştepta în capul scărilor, cu o cheie grea din fier în mână.

– Pe aici, rosti el.

Trecură pe lângă o sufragerie vastă şi pe lângă uşa deschisă a unei bucătării de unde venea un miros puternic de pâine coaptă şi rozmarin. Pe drum discutară despre zborul lui Thomas, despre temperatura de la Chicago şi despre orarul de masă. Până în acel moment nu se pomenise deloc despre bani.

La baza altei scări, preotul salută o călugăriţă îmbrăcată în maro, care trecu pe lângă ei, apoi îl trase pe Thomas într-o debara plină de cutii şi vase.

– Acelea două i-au aparţinut lui Eduardo, zise el. Nu l-am cunoscut prea bine, dar cred că era… Făcu o pauză ca să caute cuvântul… un om interesant.

Zâmbi amintindu-şi, apoi părăsi încăperea, închizând uşa după el.

Thomas rămase locului câteva clipe, apoi trase una dintre cutii spre el şi desfăcu capacul din carton. Înăuntru se găseau cărţi, unele în engleză, altele în italiană, câteva în alte limbi, inclusiv în franceză şi latină. Cele mai multe titluri pe care le putea citi păreau lucrări teologice, exegeze biblice, istorii bisericeşti şi arheologice. Unele păreau texte ştiinţifice şi mai multe volume se refereau la, sau erau scrise de un anume Teilhard de Chardin. Dar atenţia lui Thomas se îndreptă în special asupra hârtiilor şi jurnalelor. Băgă mâna în cutie şi scoase un carneţel subţire. Înăuntru se vedeau liste şi însemnări scrise în grabă, cu scrisul cunoscut al fratelui său. Prima pagină era intitulată „Pompeii”.

Thomas schiţă un zâmbet amintindu-şi cât de studios fusese fratele lui, apoi îşi ridică privirea din carneţel când auzi voci ridicate pe coridor. Erau doi oameni care se apropiau, unul dintre ei vociferând furios.

Fără să se gândească, strecură carneţelul în interiorul hainei exact în clipa în care uşa se deschise cu putere şi un bărbat năvăli înăuntru, ţipând cu faţa roşie de furie şi cu ochii fixaţi asupra lui Thomas. În spatele lui, grăbindu-se să nu rămână în urmă,

părintele Giovanni părea alarmat şi ezitant.

Primul bărbat – după haine, tot un preot – avea probabil şaizeci de ani şi umeri largi, dublaţi de o voce tunătoare. Îşi înfipse degetul ca o suliţă în pieptul lui Thomas, rostind fără întrerupere tot felul de imprecaţii în italiană. Thomas îşi ridică mâinile, cu palmele întinse.

– Spune că trebuie să pleci, rosti preotul mai tânăr. Zice că locul ăsta e doar pentru oamenii Bisericii. Nu poţi rămâne aici.

– De ce? se miră Thomas. Ce am făcut?

Un alt schimb rapid de cuvinte în italiană. Preotul în vârstă părea să devină tot mai agitat cu fiecare secundă. Thomas îşi coborî mâinile şi se uită pieziş la părintele Giovanni, care dădu uşor din umeri.

– I-am spus cine eşti, rosti el, dar el a zis că tot ce e aici aparţine Bisericii, până ce ordinul decide altfel.

– Părintele Eduardo era fratele meu… Începu Thomas, încercând să adopte un ton împăciuitor.

– Tu pleci! tună bruscă celălalt. Acum!

După care se lăsă tăcerea, întreruptă doar de respiraţia gâfâită a preotului furios. Privirea lui rămase fixată asupra lui Thomas şi nările i se zbuciumau ca ale unui taur gata de atac.

– Astea sunt lucrurile fratelui meu, zise Thomas cu un calm pe care nu îl resimţea în adâncul sufletului. Am dreptul să mă uit la ele.

Preotul bătrân scuipă câteva cuvinte în italiană, iar stânjeneala de pe chipul părintelui Giovanni deveni şi mai evidentă. Thomas prinse din zbor cuvântul *Polizia.*

– Îmi cere să chem poliţia, zise preotul tânăr.

– Mda. Am înţeles asta.

– Îmi pare rău.

– Şi nu pot rămâne aici la noapte?

– E un hotel la colţul străzii, răspunse preotul, evident stingherit. *Executive*. Îmi pare rău.

Thomas se uită la celălalt prelat, dar furia oarbă nu dispăruse din ochii acestuia.

CAPITOLUL 17

Executive era o clădire din piatră la o aruncătură de băţ de casa de odihnă a iezuiţilor, la intersecţia dintre Via del Cerriglio şi strada Sanfelice, în inima oraşului vechi şi la mai puţin de un kilometru depărtare de castelul şi portul din Napoli. Dacă distanţa ar fi fost mai mare, Thomas – care suferea de durere la genunchi şi indignare din pricina modului în care fusese tratat – n-ar fi găsit decât cu greu hotelul. Aşa, reuşi să se cazeze fără nici un incident şi peste câteva secunde se trezi stând pe un balcon de la etajul trei, care dădea spre traficul nebun de pe strada de dedesubt, întrebându-se cum avea să doarmă cu tot acel zgomot.

Îşi aruncă haina boţită pe pat şi scoase carneţelul din buzunarul interior al acesteia. Era mai subţire decât i-ar fi plăcut lui, iar de la jumătate nu mai conţinea nicio însemnare. Notiţele erau aranjate după locaţie: Pompeii, Herculaneum, Castellammare di Stabia, Paestum şi Velia. Singura localitate care avea vreun sens pentru Thomas – şi oricum, nu cine ştie ce – era Pompeii, oraşul roman distrus de erupţia Vezuviului în anul 79 d.Hr. Fiecare secţiune a carneţelului părea să fie o listă de locuri, cea a oraşului Pompeii fiind cea mai lungă, de aproape cincisprezece pagini, după care urma cea dedicată localităţii Herculaneum. Listele păreau să fie compuse din locuri din interiorul siturilor, multe dintre ele părând reşedinţe private (Casa faunului dansator, Casa Vettii, Casa cu despărţituri din lemn), deşi alte însemnări se refereau la temple şi clădiri publice. În dreptul Paestum se regăsea o singură însemnare lungă, plină de cuvinte scrise cu cerneală de culori diferite şi cu creionul. În dreptul celorlalte două localităţi apăreau aceleaşi cuvinte: „*Nicio dovadă evidentă*."

„Despre ce anume?"

Resimţi mai întâi o mare dezamăgire. Poate că Ed cercetase situri antice în căutare de informaţii pentru cartea lui legată de simbolurile creştinismului timpuriu, dar ceea ce vedea el în carneţel nu suna deloc promiţător cu privire la terorism, Orientul îndepărtat sau orice altceva care l-ar fi putut ucide.

Se uită în jos pe stradă, unde un tânăr asiatic încerca să se strecoare printre şirurile nesfârşite de maşini şi scutere. Brusc se simţi extrem de obosit, dincolo de orice capacitate de a mai

raţiona. Închise uşa de sticlă a balconului şi coborî cu telecomanda obloanele de protecţie – ceea ce reduse simţitor zgomotul de afară – apoi se dezbrăcă şi căzu greoi pe pat. În câteva secunde adormi.

Se trezi o oră mai târziu, încă obosit, dar cumva sigur că nu mai poate dormi. Făcu un duş, se îmbrăcă cu pantaloni scurţi şi tricou, apoi coborî în holul mic al hotelului, unde dădu recepţionerului cheia de la cameră.

– Cât durează să ajung la Pompeii? întrebă el.

– În jur de o oră şi jumătate. Cu trenul, da?

– Cred că da. Pot lua un taxi până la gară?

Recepţionerul ridică receptorul şi dădu un ordin în italiană.

– Cinci minute, rosti el, uitându-se cu scepticism la pantalonii scurţi ai lui Thomas. Când ajungeţi la gară, căutaţi linia *Circumvesuviana*. Şi aveţi grijă la portofel.

Gara era murdară, cu un aspect neîngrijit, plină de oameni, inclusiv patrule de poliţişti cu câini. Nimeni nu părea să le acorde vreo atenţie, aşa că Thomas deduse că prezenţa lor acolo era cât se poate de obişnuită. Cumpărarea unui bilet de tren se dovedi complicată, obligându-l să se ducă într-o altă zonă a clădirii şi apoi să treacă printr-un pasaj lugubru până la calea ferată. Avea la el doar un aparat de fotografiat digital, pe care îl împrumutase de la Jim în Chicago, şi carneţelul lui Ed, pe care începu să îl studieze după ce trenul ieşi la lumina soarelui.

După a doua oprire într-o gară, în vagon îşi făcu apariţia o trupă de muzicanţi, lansându-se într-un cântec plin de lirism, în sunete de acordeon, tamburină şi – probabil – bas. Cei mai mulţi pasageri o ignorară, dar Thomas puse câţiva euro în pălăria unuia dintre muzicanţi, în vreme ce grupul se deplasa către vagonul următor. După aceea se întrebă dacă nu era cazul să-şi cheltuie banii cu mai multă prudenţă. Doar nu mai dispunea de nici o sursă de venit.

Un sfert din pasagerii trenului erau turişti, unii dintre ei americani. Era un grup de turişti nebronzaţi, îmbrăcaţi destul de ciudat, cu cămăşi înflorate şi şepci de baseball. Indivizii discutau cu voce tare, îşi învârteau camerele de luat vederi şi se minunau de valuta ţării în care se aflau ca şi cum înscrisurile de pe bancnote ar fi fost în sanscrită. Se comportau de parcă ar fi jucat roluri de turişti într-un film.

„Evident că ar putea fi şi alţii în tren care se comportă la fel, aşa că mai bine m-aş preface că nu-i observ.”

Thomas se uită la oamenii de lângă el şi avu impresia că nu sunt

turişti, deşi nu-şi putea da exact seama ce anume îi făcea pe italieni să arate a italieni. Pielea bronzată, ochii negri şi şuviţele de păr închis la culoare predominau, dar nu constituiau o regulă. Mai degrabă era ceva din modul în care erau îmbrăcaţi, din felul în care se comportau, care îi diferenţia clar, un soi de nonşalanţă elegantă care făcea chiar şi cel mai banal chip să pară interesant. Singura persoană care putea fi de origine americană era o femeie îmbrăcată cu o haină asemănătoare cu rasa maro a călugăriţei pe care o zărise la casa de odihnă a Bisericii.

Thomas privi pe geam spre apele mării Tireniene din dreapta sa, în vreme ce trenul cobora de-a lungul coastei pline de bărci de pescuit. Se vedeau două indicatoare mari, dintre care unul probabil l-ar fi dus în anticul oraş Herculaneum, dacă această căutare în orb a lui îl putea duce undeva. Deocamdată, fără să aibă habar ce caută şi nutrind un scepticism profund faţă de ideea că ar putea descoperi ceva important, nu credea că avea să ajungă la vreun rezultat. Resimţea vag un sentiment de asumare a unei misiuni, ceea ce îl făcea nesigur şi iritat, dar, în ciuda acestui fapt, dacă analiza felul în care arăta, nu se deosebea cu nimic de alţi turişti. Iar ideea asta îl deprima.

Îşi dădu seama de enormitatea problemei sale abia după ce trenul îl lăsă în gara Pompeii şi zări pentru prima dată situl antic. Chestia care îl aştepta nu era o adunătură de fragmente de piatră sau un ciorchine de coloane întinse pe o suprafaţă de un acru sau două de mozaic peticit. Locul acela era imens. Era, de fapt, un oraş vast şi năucitor, cu străzile întinzându-se ca nişte raze pe o distanţă de câţiva kilometri.

„Ce naiba ar trebui să fac acum?"

Începu prin a cumpăra un ghid al locului şi prin a-şi petrece zece minute la umbra unui palmier, cu studierea unei hărţi a vestigiilor istorice, marcând pe hartă toate locurile listate în carneţelul lui Ed.

– E destul de obositor, nu-i aşa? rosti o voce.

Thomas îşi ridică privirea, căutând să-şi ferească ochii de lumina puternică a soarelui. Era călugăriţa din tren.

– Aşa e, recunoscu el, ridicându-se în picioare. Suntem aici, nu? întrebă el, bătând în hartă cu un deget.

– Nu, răspunse femeia. Suntem la poarta dinspre port, aici.

– Iisuse, mormăi Thomas, care se grăbi să adauge: îmi cer scuze. Nu a fost intenţionat.

– Nu-i nevoie de scuze. Îmi dau seama că, pentru cei mai mulţi oameni, astfel de cuvinte nu înseamnă în realitate ceea ce par să

însemne.

– Aşa e, replică Thomas, liniştindu-se puţin. Aveţi dreptate.

Femeia îi zâmbi. Avea înjur de treizeci de ani, poate un pic peste, deşi era greu să îţi dai seama din pricina rasei şi a acoperământului de cap, care lăsau să i se vadă doar chipul şi mâinile. Purta un crucifix din argint în jurul gâtului, o centură albă din frânghie în jurul şalelor şi sandale groase şi bine legate în picioare. Dacă era italiancă, atunci vorbea o engleză fără cusur.

– Nu am vrut să vă întrerup, zise ea zâmbind şi dându-se un pas înapoi, ca şi cum ar fi fost gata să plece. Mi s-a părut că v-aţi rătăcit. Am impresia că vă cunosc de undeva, dar cred că mă gândesc la altcineva.

– Probabil, răspunse Thomas. Abia am ajuns din State. Din Chicago.

Călugăriţa se încruntă şi clătină din cap.

– Eu sunt din Wisconsin, zise ea. Am venit aici la odihnă.

Acum, că ea spusese de unde vine, el sesiză mai bine accentul din Nord şi vocalele deschise şi plate tipice celor din Midwest.

– Staţi o clipă, zise Thomas. Sunteţi franciscană?

– Ce m-a trădat? replică femeia, uitându-se într-un mod comic la lungimea rasei.

– Staţi la casa de odihnă a Bisericii din Napoli? *Santa Maria*… ceva.

– *Delle Grazie*! completă călugăriţa, cu un zâmbet şi mai larg. Aşa e. V-am văzut acolo, nu?

– Pentru foarte scurt timp.

– Sunteţi preot?

– Doamne, nu, răspunse Thomas. Iarăşi nu am vrut să vă jignesc. Eram doar… În vizită. Locuiesc la hotelul din colţul străzii.

– Aş spune atunci că e vorba de o coincidenţă, dar cum aici se află principala atracţie turistică din zonă, cred că nu poate fi vorba de o surpriză chiar atât de mare, zise femeia. Sunt aici de miercuri, dar mi-a fost aşa de rău de la călătorie în primele zile, că n-am apucat încă să văd prea multe lucruri. Perioada de rugăciune începe abia peste câteva zile, aşa că m-am hotărât să văd şi eu locurile interesante din zonă. Am venit aici ieri timp de câteva ore, dar mi s-a părut mult prea mult ca, să absorb totul dintr-odată. Cred că e nevoie cam de o săptămână ca să vezi tot ce se află aici.

– O săptămână? repetă Thomas, neplăcut surprins. Eu mi-am propus să acopăr totul azi.

– Păi, astăzi mai aveţi la dispoziţie doar câteva ceasuri. Situl se

închide la ora şase. Voiaţi să vedeţi ceva anume în această după-amiază?

– Nu chiar. Nu m-am aşteptat ca totul să fie atât de… *enorm.*

– Cel mai bine este de parcurs pe bucăţi, zise ea. Astăzi aveam de gând să văd zona teatrelor. Veniţi cu mine, dacă vreţi.

Thomas aruncă o privire pe hartă şi alese unul dintre locurile încercuite, bucuros că nu era nevoit să scoată pentru asta carneţelul lui Ed din buzunar.

– Speram să vizitez templul lui Isis, zise el.

– Perfect. E chiar lângă teatre. Mergem?

– Apropo, eu mă numesc Thomas, zise el, urmând-o de-a lungul unui tunel săpat în piatră, care urca spre oraşul vechi.

– Sora Roberta, răspunse călugăriţa. Mă bucur că am cu cine să vorbesc. Italiana mea poate fi în cel mai bun caz socotită de nivel elementar, aşa că am petrecut câteva zile destul de tăcute.

– Dar credeam că vă pricepeţi bine la chestia cu tăcerea, replică Thomas, zâmbind.

– Nu suntem mute, râse femeia.

Urcară pe Via della Marina către forumul roman, trecând pe lângă templul lui Apolo în stânga. Thomas era uimit. Prea puţine structuri aveau acoperiş, dar văzuse în viaţa lui clădiri de la începutul secolului XX mai degradate decât aceste vestigii vechi de două mii de ani. Străzile gemeau de turişti, cei mai mulţi în grupuri mari, cu ghid, aşa că el se întrebă cum arătase acest loc în anul în care muntele – care se înălţa în depărtare, deasupra coloanelor de piatră ale templului lui Jupiter – erupsese, acoperind zona cu o ploaie ucigaşă de lavă, pietre şi cenuşă sufocantă.

– Nu ştia nimeni că aici e un vulcan, rosti sora Roberta, urmărind direcţia privirii lui către vârful teşit al Vezuviului. Câţiva oameni cu înclinaţii ştiinţifice făcuseră unele conexiuni cu alţi vulcani cunoscuţi, precum Etna, şi existau unele îngrijorări după cutremurele din anul 62, dar oamenii obişnuiţi habar n-aveau. Azi îşi duceau vieţile lor obişnuite într-un oraş roman, iar a doua zi… Totul a dispărut. Toţi au murit.

Thomas dădu din cap, gândindu-se la Ed.

– Ciudat, nu-i aşa, continuă ea. Ar trebui să te întristeze. Ar trebui să te facă să te gândeşti la mortalitate şi chestii dintr-astea. Dar totul este atât de uimitor, că nu poţi trece dincolo de această uimire. E ca un studio de film abandonat în deşert, în care totul pare real: un muzeu în care au trăit oameni!

Călugăriţa căzu câteva clipe pe gânduri, apoi chipul i se lumină.

– Să-ţi arăt ceva, zise ea, cuprinsă brusc de un entuziasm copilăresc. E puţin în afara drumului nostru, în celălalt capăt al forumului, dar trebuie să vezi ca să-ţi dai seama la ce mă refer.

Îl conduse iute dincolo de spaţiul larg deschis al forumului – odinioară piaţa publică oficială şi comercială a oraşului – mărginit de coloane albe, şi ajunse la templul lui Jupiter, scoţând în evidenţă diverse amănunte în vreme ce mergea. Thomas zâmbi văzând cum entuziasmul ei reuşea să depăşească sobrietatea ţinutei.

– Asta a fost templul lui Vespasian, zise ea. Iar ăla de colo a fost *Lararium*, un soi de altar public dedicat zeilor căminului, cred. Undeva există un basorelief de marmură care

Îi arată pe cetăţenii oraşului aducând jertfe zeilor după cutremurul de aici. *Macellum* era piaţa alimentară. Îţi imaginezi oamenii venind aici să cumpere pâine şi peşte… Era la fel de pricepută ca un ghid.

Îl conduse pe sub o arcadă, apoi pe Via di Mercurio, cu pavajul ei din pietre mari uzat de ani îndelungaţi de trafic de căruţe, după care se opri arătând cu mândrie către intrarea unei clădiri numite Casa Poetului Tragic.

– Aici, rosti ea. Vezi? Erau nişte oameni obişnuiţi. E ca şi cum ar fi plecat undeva pentru o vreme, doar că sunt cu toţii morţi de două mii de ani.

Călugăriţa arăta spre un mozaic mare de pe podea, la intrarea în clădire, confecţionat în principal din pătrate mici albe şi negre, fiecare având o lăţime de doar un centimetru. Mozaicul înfăţişa un ogar mare, cu lanţ şi zgardă roşie, cu colţii dezveliţi. Dedesubt erau înscrise în mozaic cuvintele *Cave Canem.*

– Ce înseamnă? întrebă Thomas.

– „Fereşte-te de câine”, răspunse ea. Vezi?

Iar el văzu.

CAPITOLUL 18

Se plimbară de-a lungul străzilor cu pietrele lor mari şi inelele de priponire a animalelor, uitându-se în casele odinioară grandioase, cu bazine dreptunghiulare de colectare a apei de ploaie în mijlocul *atrium*-urilor. Unele ziduri afişau încă zugrăveala roşu-aprins originală, ornamentată cu figuri, viţă-de-vie şi animale stilizate. Trecură prin băile publice mărginite de saune, piscine răcoroase şi vestiare, se uitară cum şopârlele se furişau prin *thermopolia,* locurile de unde locuitorii antici ai oraşului cumpărau vin din amforele mari de lut fixate pe postamente de piatră lângă stradă, şi se minunară de scrijeliturile cu mesaje politice deja apărute pe ziduri.

Şi discutară. Călugăriţa era o companie surprinzător de plăcută şi Thomas se simţea confortabil în prezenţa ei, poate datorită ciudăţeniei locului şi a faptului că totul părea aşa de departe de State şi de circumstanţele care îl aduseseră acolo, îi spuse că fratele lui fusese preot şi îi povesti despre moartea lui recentă, deşi nu pomeni nimic despre misterele din jurul acestei morţi, lăsând să se înţeleagă că prezenţa lui în Italia era mai degrabă un pelerinaj decât o investigaţie, ceea ce nici măcar nu era departe de adevăr. Habar n-avea ce căuta să afle acolo, deşi o parte din el era mulţumită să calce pe urmele fratelui său. Poate că asta era tot ce putea spera să obţină de la acea vizită.

– Şi el era interesat de arheologie? întrebă Roberta.

– Cred că da, răspunse Thomas. Scria o carte despre simbolurile creştinismului timpuriu, dar nu prea ştiu ce căuta aici.

– O, dar există unele dovezi foarte interesante ale creştinismului aici, rosti călugăriţa, luminându-se iarăşi la chip. Gândeşte-te la asta! La mai puţin de cincizeci de ani după moartea Domnului, deja aici existau oameni care se adunau să I se roage.

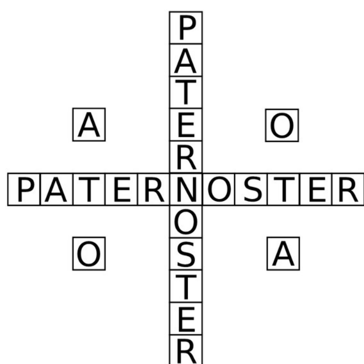
Lui Thomas nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut exista o prezenţă creştină acolo în anul 79, şi îşi mărturisi gândul cu voce tare.

– Există o casă, răspunse ea, deşi nu e deschisă publicului, care are o inscripţie pe zid. E ceea ce se numeşte un pătrat magic. Se văd cinci cuvinte în latină, aranjate în rânduri, care se citesc la fel pe orizontal şi pe vertical.

– Şi ce spun?

– Nu e important ce spun cuvintele, replică ea. E un soi de anagramă. Literele se pot rearanja cam aşa.

Se lăsă pe vine pe solul prăfos al forumului, la umbra copacilor, după care, apucând un băţ, începu să zgârie pe pământ:

Thomas se uită cu atenţie. Cunoştea suficientă latină pentru a recunoaşte cele două cuvinte-cheie pe care ea le aranjase în cruce: *Pater Noster*. Tatăl nostru.

– Sunt primele cuvinte ale rugăciunii Tatăl nostru, zise călugăriţa, lăsând perechea de A şi O să ţină loc de Alfa şi Omega greceşti, începutul şi Sfârşitul care face referire la Iisus. Aşa îşi mărturiseau în mod secret credinţa primii creştini.

Thomas nu era deloc sigur de asta. Privea cu scepticism codurile de litere, reducerea unor înţelesuri complexe şi ambigue la unele simple şi secrete. Era o strategie pe care unii dintre elevii lui o găseau atrăgătoare şi el încercase din răsputeri să-i determine să nu mai recurgă la ea. „Literatura este complexă şi are sensuri multiple”, le spunea el mereu. Cu toate astea, nu avea cum să nege că religiile, mai ales cele persecutate, foloseau simboluri secrete care aveau doar un singur înţeles „corect”. Poate că de aşa ceva fusese cu adevărat interesat fratele lui. Cu tot entuziasmul Robertei, el găsea ideea un pic dezamăgitoare.

*

Merseră mai departe spre teatre. Thomas se aşteptase să vadă ceva asemănător Colosseumului, dar echivalentul din Pompeii al măreţului circ roman era înghesuit între zidurile părţii de nord-vest a oraşului. Cu siguranţă nu aveau cum să viziteze totul înainte de închiderea sitului. Cele două teatre pe care le văzură erau

remarcabile şi în mod clar puteau fi încă folosite. Unul dintre ele era măreţ, putând găzdui poate cinci mii de oameni, celălalt era de patru ori mai mic. Thomas se căţără în capătul de sus al rândurilor de bănci din piatră şi rămase acolo cinci minute, cuprinzând cu privirea scena de marmură şi oraşul din exterior. Îi plăceau intimitatea acelui loc şi faptul că cele mai multe grupuri de turişti nu ajungeau niciodată până acolo, mai ales la o oră aşa de târzie a zilei. Dar cu cât stătea mai mult acolo, cu atât îl chinuia mai intens ideea că habar n-avea ce căuta şi că poate cel mai bine ar fi fost să considere această călătorie ca pe un soi de rămas-bun adresat fratelui său.

Când reveni lângă sora Roberta, se făcuse timpul de plecare.

– Va trebui să revii ca să vezi templul lui Isis, zise ea, conducându-l înapoi prin forumul triunghiular. Îmi pare rău.

– E-n regulă, răspunse el. Nu mi-am făcut nici un plan anume pentru următoarele zile. Pot reveni aici.

Dar în străfundurile sufletului se îndoia că o va face, şi zări în ochii călugăriţei că şi ea bănuia acelaşi lucru.

*

Magazinele de la intrare vindeau chestiile turistice obişnuite: vederi, replici din ipsos ale statuilor, deschizătoare de sticle în forma zeului Priap, ghiduri turistice şi obiecte de artizanat. Un magazin se deosebea de celelalte printr-o colecţie de arme din Roma antică, incluzând echipamente folosite de gladiatori. În mijlocul vitrinei tronau un bine cunoscut *gladius,* sabia scurtă a gladiatorilor, şi o mănuşă înzăuată, numită *cestus.*

„Aşadar, Parks a fost aici”, îşi zise Thomas, „Şi şi-a luat câteva suvenire cu care să terorizeze oraşul Chicago”

*

Roberta trebuia să se întoarcă la casa de odihnă, aşa că Thomas cină singur la un restaurant micuţ aflat la o aruncătură de băţ de port: scoici, linguini cu anşoa şi o carafă de vin roşu şi uşor. Pe la jumătatea carafei se gândi să facă şi un pic de jogging, dar piciorul începuse să îl doară după toată acea plimbare prin Pompeii. Abandonă ideea şi imediat se simţi mai bine. Luă la desert îngheţată *tartuffo* ca să sărbătorească, şi sfârşi seara cu o doză de *grappa.*

Ajuns înapoi la hotel, trecură câteva minute înainte de a-şi da seama că lucrurile din camera lui nu erau exact aşa cum le lăsase la plecare. Un buzunar al valizei pe care el îl lăsase deschis avea acum fermoarul tras. Ordinea biletelor de avion, a tichetelor de bagaje şi a permisului de îmbarcare – chestii pentru care el avea aproape o manie în privinţa aranjamentului – fusese inversată. Ar fi vrut să pună toate astea pe seama cameristei, dar ştia că în cameră nu se făcea curăţenie decât după o noapte petrecută acolo. Faptul că cineva îi umblase prin cameră cu mare grijă însemna un lucru clar: problemele cu care se confruntase în Chicago îl urmăriseră şi dincolo de Atlantic.

CAPITOLUL 19

Thomas se trezi animat de o energie neobişnuită, în parte generată de mânie. Nu-i plăcea deloc faptul că era spionat, urmărit, nu-i plăcea cum fusese alungat de preotul bătrân din casa de odihnă şi se săturase să nu ştie ce se petrece.

Îi spuse recepţionerului, un bărbat de vârstă mijlocie pe chipul căruia se putea citi plictiseală amestecată cu nerăbdare, că cineva fusese la el în cameră.

– Nu este posibil, domnule, zise italianul cu o clătinare a capului. Toate cheile sunt ţinute aici.

Cheile erau mari şi confecţionate din metal, cu etichete grele din bronz prinse cu panglici. Toate stăteau în nişte locaşuri cubice deasupra biroului recepţionerului.

– Dar dacă aţi fost nevoit să lipsiţi câteva secunde, oricine putea lua o cheie.

– Atunci ar fi fost înregistrat de camera de luat vederi, răspunse recepţionerul.

– Poate că ar trebui să ne uităm la înregistrări.

– V-a fost furat ceva din cameră, domnule?

– Nu, dar nu asta este ideea.

– Ba eu aş spune, cu tot respectul, că da. Tocmai ăsta este esenţialul.

– Pot să vorbesc cu directorul?

Recepţionerul oftă, exasperat.

– Mă voi uita la benzi în această după-amiază, răspunse el. Dacă a luat cineva cheia, vă voi anunţa.

Thomas dădu din cap şi apoi spuse:

– Puteţi da un telefon în numele meu sorei Roberta de la *Santa Mana delle Grazie*, vă rog?

– Locul acela de după colţ?

– Da.

Urmară un alt oftat şi o privire aruncată pe geamurile dinspre stradă, ca şi cum recepţionerul ar fi căutat acolo motivul pentru care acest american leneş nu-şi putea deplasa fundul pe cei cincizeci de metri până la clădire, în loc să-l pună pe el să dea telefon.

*

Sora Roberta păru surprinsă să-l audă.

– Ascultă, îi zise Thomas. Trebuie să vin acolo şi să mă uit prin lucrurile fratelui meu, dar nu vreau să fiu dat afară ca o măsea stricată.

Îi explică repede ce se întâmplase cu o zi în urmă, iar recepţionerul ridică din sprâncene auzind în ce chestii absurde se implicau oaspeţii hotelului.

– Dacă părintele Giovanni te lasă să intri, n-ar trebui să fie o problemă, zise călugăriţa, părând puţin nesigură. Monseniorul Pietro a plecat să ţină slujba la biserica lui parohială, aşa că aş zice că ai liber aici.

Thomas îi mulţumi, simţindu-se oarecum vinovat pentru că pusese la încercare conştiinţa unei fiinţe pe care o cunoştea atât de puţin, chiar dacă el unul îşi spunea că nu există motive de a-şi face scrupule morale.

Ea îl întâmpină la poartă împreună cu părintele Giovanni. Tânărul preot nu părea surprins sau tulburat de întoarcerea lui Thomas şi îl conduse iarăşi în camera de depozitare fără să scoată nicio vorbă.

– Padre Pietro este în mod nefiresc de dur, rosti el odată ajuns acolo, ridicând din umeri. Şi e bătrân. Bătrânii pot fi uneori… Cum se spune în engleză?

– Dificili? propuse Roberta.

– Încăpăţânaţi? sugeră Thomas.

– Încăpăţânaţi, fu preotul de acord. Ca nişte catâri, da.

Răsuci clanţa din fier a uşii şi le făcu semn să intre. Thomas

Îşi dădu imediat seama că se umblase la cutii. Cărţile erau toate acolo, dar hârtiile scrise de mână şi carneţelele dispăruseră.

– Unele lucruri lipsesc, rosti el.

– E posibil să fi fost mutate pentru siguranţă? i se adresă sora Roberta lui Giovanni.

Thomas simţi că îl cuprinde iritarea gândindu-se la modul în care era tratat de preoţii aceia.

– Unde le-ar fi putut pune părintele Pietro? întrebă el direct.

– Thomas, interveni Roberta, nu ştim dacă…

– Părinte? i-o reteză Thomas.

– Presupun că le-ar fi putut duce în camera lui, dar nu pot căuta acolo.

– Şi dacă fac eu asta? zise Thomas, pus pe ceartă.
– Mă tem că nu pot îngădui aşa ceva.
– Unde e camera lui? La etaj, nu-i aşa?
– Vă rog, domnule, zise preotul. Am încercat să vă ajut, dar chestia asta merge mult prea departe.
Thomas plecă. În capul scărilor privi rapid împrejurimile şi urcă al doilea şir de trepte până la etajul doi, de unde se vedeau curtea şi grădina interioară. Acolo uşile erau numerotate: camere de oaspeţi. Trecu pe lângă ele cu Giovanni şi Roberta alergând pe urmele lui, fiecare încercând să-l facă să-şi vină în fire, un lucru de care el nu se simţea capabil. În capătul galeriei găsi două uşi inscripţionate cu numele preoţilor. Puse mâna pe o clanţă şi văzu cum părintele Giovanni se încordează, luând parcă în considerare acţiuni mai drastice de oprire a intrusului. Privirile celor doi se întâlniră şi momentul de încordare dispăru atunci când Thomas apăsă pe clanţă.
– Nu e încuiată, rosti el.
– Sunt convins că părintele Pietro nu are nimic de ascuns.
– Vom vedea.
Chipul sorei Roberta se alungise.
– Nu voi lua nimic ce nu aparţine familiei mele, zise Thomas, deschizând uşa larg.
Încăperea era mică şi surprinzător de goală, chiar şi pentru o chilie de preot. Se aflau acolo un pat, un dulap de haine şi o cruce pe perete. Nu părea deloc diferită de camerele pentru oaspeţi.
– Asta-i tot? se miră Thomas, ştiind deja că n-o să găsească nimic acolo. Asta e tot ce are?
– Nu stă mereu aici, răspunse Giovanni. Are grijă de o mică parohie în altă parte a oraşului. Uneori rămâne acolo.
Thomas se uită sub pat şi deschise un sertar cu cămăşi. Nimic. Apoi văzu căminul.
Era un cămin de mici dimensiuni, probabil proiectat să funcţioneze cu cărbuni. Acum era înnegrit de resturi de hârtii arse.
Cam cald pentru un foc, rosti Thomas. Nu credeţi?
Însă în vocea lui nu se simţea triumful dreptăţii, ci doar surpriza dezamăgirii.
– Când se va întoarce părintele Pietro? întrebă el.
– Nu ştiu, răspunse preotul.
– Vrei să-mi spui unde e?
– Se ducea la biserica lui şi spunea că trebuie să meargă... În altă parte.

Ezitarea preotului, ca şi o anumită expresie de îngrijorare de pe chip îi atraseră atenţia lui Thomas.

– Unde?

– Într-un loc numit Fontanelle, răspunse Giovanni. Aceeaşi senzaţie: un disconfort sesizabil, ca şi cum cuvântul pronunţat l-ar fi supărat.

– L-aş putea găsi acolo?

Preotul izbucni într-un râs scurt, ca un lătrat anemic.

– Nu, n-ai putea intra.

– De ce nu?

– Nu e deschis publicului. Din fericire.

– Din fericire?

– Părintele Pietro se va întoarce în această după-amiază, zise preotul, îmbujorându-se uşor la faţă. Dacă vrei să vorbeşti cu el, ţi-aş sugera să aştepţi până atunci. Nu-mi dau seama ce speri să afli de la el, dar… În fine.

*

– Ce înseamnă Fontanelle? întrebă Thomas. Am un ghid, dar nu există nicio referinţă în acest sens, chiar dacă sunt aproape o sută de pagini despre Napoli.

Şedea într-o mică pizzerie la câteva străzi distanţă de gara murdară, alături de sora Roberta. Îşi luase o pizza Quattro Fromaggio deosebită de tot ce mâncase în State, plină de smântână şi un soi de brânză albăstruie, sărată şi iute, pe care acum o spăla cu un vin roşu fără nume dintr-o carafă de sticlă.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva, răspunse călugăriţa. De ce te interesează?

– Părintele Giovanni părea să nu se simtă în largul lui când a pronunţat acest nume. Thomas ridică din umeri. Chestia asta mă intrigă. În plus, orice lucru în care e implicat părintele Pietro pare să merite o cercetare mai atentă.

Roberta se încruntă, părând nu tocmai fericită de o asemenea caracterizare a bătrânului preot.

– Nu ştii dacă cenuşa aia provenea de la hârtiile fratelui tău, spuse ea, bând dintr-un pahar cu apă minerală.

– Adevărat, replică Thomas. Dar aş vrea să aflu de ce nu m-a lăsat de prima dată să mă uit la ele, chiar dacă nu s-a apucat să le ardă după aceea.

– Preoţii se pot dovedi uneori foarte protectori cu ceea ce le

aparţine, zise ea. Monseniorul este un om profund spiritual. A ţinut o predică despre Imaculata Concepţiune la puţin timp după sosirea mea. Evident, nu am înţeles prea mult – italiana mea nu e suficient de bună – dar a fost o predică frumoasă, plină de patimă şi pietate. La sfârşit mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi la gândul că Domnul a fost conceput fără de prihană, după care a intrat în această lume îngrozitoare…

Thomas clătină din cap, iritat.

– Ce e? întrebă Roberta.

– Pur şi simplu nu pricep. Nimic.

– Povestea cu carnetele sau?…

– Preoţii. Călugăriţele. Religia, răspunse Thomas, simţind cum exprimarea stării de exasperare îi face bine. Vino. O să pierdem trenul.

CAPITOLUL 20

Părintele Pietro stătea îngenuncheat pe prima treaptă a capelei şi rostea rugăciunea pentru sine, buzele lui şoptind cuvintele cunoscute, iar mintea încercând – fără succes – să se concentreze asupra conţinutului lor. Imediat ce termină rugăciunea, se aşeză pe piatră.

Perdonami, o 'signore.

„Iartă-mă, Doamne", îşi zise el. „Sunt distras. Din nou."

De la o vreme se simţea aşa, şi nu era singurul în această situaţie. Giovanni renunţase la apropierea care existase între ei după ce tânărul sosise la casa de odihnă. Pietro nu-l putea învinovăţi. Ştia că toţi credeau despre el că e secretos, paranoic, cu toane şi, la modul mai general, bizar, toate acestea intensificându-se după plecarea lui Eduardo. Vestea că preotul american murise îl lovise pe Pietro ca o măciucă şi îl aruncase într-o stare sufletească neagră, care dura de multe zile şi îi marca fiecare pas.

Apoi erau zvonurile, întotdeauna legate de Fontanelle. Evident că Pietro nu le dădea crezare şi punea relatările despre ciudatul intrus nocturn pe seama unei combinaţii între propriul lui comportament de antisocializare şi imaginaţia hiperactivă a novicilor care confundau un loc de retragere şi rugăciune cu un soi de tabără de vară. Dar zvonurile începuseră să circule odată cu venirea lui Eduardo din State şi sfârşiseră odată cu plecarea lui. Iar acum fratele lui Eduardo apăruse din senin şi zvonurile reapăruseră.

Pietro nu zisese nimic nimănui, dar cu numai o zi înainte, un tânăr călugăr benedictin de la Roma spusese că se trezise în toiul nopţii convins că în camera lui se afla cineva – sau ceva. Pietro probabil că n-ar fi luat în seamă aşa ceva, dacă călugărul nu ar fi zis că auzise acelaşi sunet pe care îl auzise un tânăr dominican în cursul ultimelor zile pe care Eduardo le petrecuse acolo: o respiraţie prelungă, zgomotoasă, care se transforma într-un soi de hârâit gutural, asemănător mârâitului unei feline.

Dar nu fusese o felină. Deoarece, cu excepţia cazului în care acel călugăr îşi imaginase totul, ceea ce fusese în camera lui nu semăna cu nimic din ceea ce se putea vedea în casa de odihnă în

timpul zilei, cu nimic din tot ce benedictinul sau dominicanul văzuseră vreodată în vieţile lor. Ceva atât de tulburător, că nu putea fi descris în cuvinte…

„Uită de asta. E vorba doar de groaza nopţii şi de oameni care vor să li se acorde puţină atenţie. Dumnezeu ştie că e mare nevoie de aşa ceva în ordinele religioase.”

Dar în acea zi, la scurtă vreme după răsăritul soarelui, el descuiase capela pentru slujba de dimineaţă şi descoperise… ce? Presupusese că fusese un câine, poate vreunul dintre cei care vagabondau uneori pe strada din faţa clădirii, deşi era imposibil să fie sigur de asta după halul în care ajunsese animalul. Avusese nevoie de o oră întreagă pentru a face curăţenie şi pentru a elimina mirosul dulceag al sângelui din încăpere. Probabil ucigaşul avusese nevoie de tot atâta vreme ca să facă animalului ceea ce-i făcuse – presupunând că era vorba de un om. Pietro spera din tot sufletul ca animalul să-şi fi dat sufletul înainte de începerea oribilului măcel.

Presupunea că va trebui să discute cu Giovanni despre toate astea. În cele din urmă.

„Şi cât anume o să-i spui?”

Pietro ştia că lui Giovanni – un tânăr serios, cu capul pe umeri – nu-i plăcea Fontanelle. Chestia asta atârna mereu între ei ca o boală prea dureroasă ca să vorbească despre ea, astfel că tânărul nu auzise despre acel loc decât din şoaptele întunecate ale celor care nu fuseseră niciodată acolo. Probabil că Giovanni sperase ca, odată ce Fontanelle trecea din mâinile Bisericii în cele ale administraţiei oraşului, şi cu planurile administraţiei de a redeschide locul pentru public, Pietro va renunţa la întreaga poveste. Numai că se întâmplase exact pe dos. Pietro nu se putea abţine, pur şi simplu. Stătea tot mai mult timp acolo, după care nutrea resentimente faţă de orele petrecute astfel, simţindu-se plin de toane şi într-o stare defensivă.

„Şi vinovat.”

„Catolicii se simt mereu vinovaţi. Aşa sunt ei.”

„Dar mai sunt şi cei care abia se simt responsabili pentru păcat şi cei care merită să se simtă aşa. Nu am dreptate, monseniore?”

„Te rog, Iisuse”, rosti el în gând. „Să nu fie din vina lui. Să nu fie el cel care…”

„L-a trezit?”

„Da, te rog, Doamne, să nu fie el.”

„Da, monseniore, roagă-te. Dar nu te ruga pentru ceea ce deja

poate că ai făcut. Nu te ruga pentru trecut. Roagă-te pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. Pentru ceea ce deja a început.”

CAPITOLUL 21

Steve Devon îşi ridică privirea de pe ecranul laptopului, unde un film de joasă rezoluţie se derula într-o fereastră de câţiva centimetri. Apoi îşi dădu capul pe spate şi râse de încântare.

– Da! exclamă el în telefonul mobil. Mă uit chiar acum la el. Omule, ai lovit-o de a văzut stele verzi!

– Abia ce am zărit-o, înţelegi? rosti fiul lui. Aşa cum spun profesioniştii atunci când vorbesc despre clipele când văd perfect mingea. Pur şi simplu am văzut-o venind spre mine. Imediat ce a plecat din mâna lui. Nu-i o nebunie?

– Cred că uneori se mai întâmplă şi aşa, răspunse Steve continuând să râdă, după care apăsă butonul de reluare a imaginilor. Sunt atât de mândru de tine, Mark. Acum o lună nici n-ai fi atins mingea aia. Şi acum, uită-te la tine! Ai o poziţie perfectă şi te concentrezi excelent. Totul e perfect. Poc! Uite cum zboară chestia aia. Prinzătorul pare total debusolat.

– Îmi cam pare rău pentru el, zise Mark.

– O să-şi ia el revanşa. Manşa asta a fost a ta. Te-ai descurcat bine, puştiule.

– Mulţumesc, tată.

– Dă-mi-o şi pe mama, bine?

– Sigur. Te iubesc, tată.

– Şi eu te iubesc, Mark. Şi, Mark…

– Da?

– Bucură-te. Meriţi asta.

– Mulţumesc, tată.

Se auziră un clic şi câteva murmure în fundal, apoi o voce de femeie.

– Nu e minunat?

– Chiar aşa, răspunse Steve. Mulţumesc că mi-ai trimis filmuleţul.

– Îmi pare rău că n-ai văzut totul pe viu. E primul meci la care lipseşti.

– Va da mai multe lovituri data viitoare.

– Ne e dor de tine, rosti ea cu voce mulţumită, dar încordată.

– Şi mie, răspunse el. Hei, mă gândeam… Vrei să rezerv o săptămână la *condominium*? Doar pentru noi trei.

– E o idee excelentă. Când crezi că se poate?

– Ar trebui să ajung acasă în cursul săptămânii. Cel mai târziu la sfârşitul lunii…

În acea clipă bâzâi telefonul din celălalt buzunar.

– Stai aşa, zise el. De la birou. Te sun imediat înapoi.

– Bine. Te iubesc.

El închise, scoase celălalt telefon şi apăsă o tastă.

– Aici e *Război*, răspunse el.

– Am aranjat cu furnizarea armelor, rosti *Spărgătorul de sigilii.* De ce ai nevoie?

– Un pistol Heckler and Koch Mark 23 Operaţiuni Speciale. Şi un revolver Taurus 415 cu cinci cartuşe şi cu teacă de prindere la gleznă.

– Asta-i tot? Nu-ţi vrei şi echipa?

Călăreţul calului roşu rânji.

– Dacă nu pot face singur treaba asta, ar trebui să te gândeşti să mă înlocuieşti.

Imediat ce *Spărgătorul de sigilii* închise, *Război* apăsă tasta de conectare de pe celălalt telefon.

– Hei, iubito, eu sunt din nou. Mda, aşadar în legătură cu excursia asta la plajă…

CAPITOLUL 22

Herculaneum era diferit de Pompeii. În primul rând, era mult mai mic şi cele mai multe vestigii aparţineau zonei rezidenţiale, nu templelor mari şi clădirilor oficiale din fratele mai mare într-ale dezastrului. Dimensiunea lui avea mai puţin de-a face cu întinderea oraşului vechi, cât cu poziţionarea celui actual: situl arheologic ajunsese chiar la marginea oraşului modem. Fără relocarea unor mase mari de oameni, excavatoarele pur şi simplu nu puteau merge mai departe.

Herculaneum dispăruse după aceeaşi erupţie vulcanică, doar că nu fusese îngropat sub cenuşă şi praf, ci sub un fluviu de noroi vulcanic care înecase oraşul, producând condiţii diferite în termeni de conservare, ba chiar carbonizând mobilierul din lemn.

Locul fusese excavat în bună măsură la întâmplare după ce un ofiţer de cavalerie care săpa un puţ în anul 1709 dăduse peste o parte din teatrul oraşului. Sub Carol al III-lea, arbitrariul săpăturilor continuase, echipele de muncitori excavând tunele la întâmplare şi luând ce puteau pentru colecţiile lor, pentru donaţii către muzee locale sau pur şi simplu ca să le vândă. Fuseseră scoase la lumină clădiri, dar excavaţiile se desfăşuraseră timp de două sute de ani fără a avea nimic de a face cu ştiinţa sau cu sistematizarea.

Vestigiile arheologice se găseau mult sub nivelul oraşului modem, construit deasupra celui antic, în unele cazuri chiar şi la peste cincisprezece metri mai sus, iar intrarea în sit însemna un lung coborâş de-a lungul unei rampe de acces.

Thomas observă imediat că străzile erau mai înguste decât cele din Pompeii, casele mai bine conservate, multe dintre ele cu al doilea cat rămas intact. Îşi aminti versurile din *Odă pe o urnă greacă* a lui Keats.

Iar străzile tale, oraş mic, tăcute vor fi
Şi nici un suflet nu se va întoarce
Ca să spună de ce arăţi atât de dezolant.
Cât de adevărat!

Sora Roberta acceptase să se întâlnească cu el la intrare în două ore. De la izbucnirea lui legată de incapacitatea de a înţelege

călugăriţele şi religia, abia dacă îi mai vorbise, aşa că decizia de a vizita situl fiecare pe cont propriu fusese o mare uşurare. Thomas nu era sigur dacă ea se simţea ofensată sau era doar nesigură în privinţa gândurilor lui legate de ea, dar ar fi fost dispus să-şi ceară scuze şi să-i dezvăluie mai multe din trecutul său, dacă aşa relaţiile dintre ei s-ar fi îmbunătăţit. Oftă gândindu-se la o astfel de perspectivă, întrebându-se de ce oare îi păsa. În definitiv, abia o cunoscuse.

„Şi totuşi, cu stilul tău de aventurier singuratic, a fost bine să ai pe cineva cu care să discuţi. Cineva care să nu te judece, sau cel puţin să nu o facă cu voce tare.” În timpul călătoriei cu trenul îi venise o idee bizară. Îi trecuse prin minte că Pietro l-ar fi putut considera nedemn de fratele său, motiv pentru care arsese hârtiile lui Ed. O astfel de eventualitate îl înfuria, deşi nu credea că era posibilă. N-avea nici o îndoială că ceea ce avuseseră în comun Ed şi Jim, Giovanni şi Pietro spunea mai multe despre cine era el decât relaţiile lui cu Thomas în ultimii ani.

Oare de aceea începuse căutarea asta în orb? Ca să dovedească faptul că îşi iubise fratele de sânge la fel de mult ca şi confraţii lui preoţi?

Clipi, se uită la hartă şi încercă să-şi dea seama mai bine unde se află. Ed listase câteva locuri, subliniindu-le pe unele. Unul dintre ele – Casa Bicentenarului – fusese trecută separat într-un pătrat roşu şi marcată cu un semn de întrebare. Părea un loc bun de unde să înceapă.

Era foarte departe de intrare, la marginea oraşului modem, dar Thomas merse repede, oprindu-se doar ca să verifice unde se află şi uitându-se la ce putea vedea din stradă: drumuri pietruite cu trotuare mai înalte, case cu uşi ornamentate şi balcoane la etaj, precum şi de acum familiarele *thermopolia* cu amforele fixate la colţuri.

Casa Bicentenarului era una dintre structurile cu două etaje mai bine conservate. O găsi fără probleme, dar clădirea era încuiată, iar ferestrele şi uşile erau ţintuite în plase din sârmă de oţel.

Thomas privi printre ochiurile plasei. Vedea picturi pe pereţi, un *atrium* adânc luminat din exterior, undeva în spatele casei, şi un şir de scări care păreau gata să cedeze. Peste tot se vedeau schele, dar înăuntru lumina era prea slabă ca să se poată distinge ceva notabil.

Îi făcu semn unui ghid din colţul străzii, o femeie scundă, cu un aer oficial, purtând ochelari imenşi de soare care o făceau să arate

ca o insectă din specia călugăriţelor.

– Îmi cer scuze, rosti el. Vă pot pune o întrebare?

Ea îl măsură câteva clipe cu privirea, ştiind că nu face parte din grupul ei.

– Una singură.

– Casa Bicentenarului?…

– E încolo, răspunse femeia, arătând cu mâna.

– Ştiu. Am văzut-o, dar…

– E închisă.

– De ce?

– Am spus *o singură întrebare,* ripostă femeia, întorcându-se cu spatele. Acolo se desfăşoară lucrări.

– Lucrări de excavare?

– Nu, răspunse ea, întorcându-se şi uitându-se urât prin ochelarii ei ca nişte farfurii, după care reveni la dispoziţia de ghid şi se adresă în primul rând grupului de turişti pe care îl conducea: Dacă priviţi în jurul dumneavoastră, veţi observa că pretutindeni se desfăşoară lucrări de consolidare a vestigiilor existente, prin întărirea pereţilor care stau să se prăbuşească şi prin îmbrăcarea arcadelor şi lespezilor care s-ar putea dărâma. E vorba de conservarea vestigiilor *existente,* rosti ea apăsat, ca şi cum ar fi avut de a face cu un idiot, *nu* de excavaţii. Întreţinerea acestui sit este un proiect costisitor şi îndelungat. Avem noroc că suntem sprijiniţi de Fundaţia Packard. Şi acum, dacă nu vă supăraţi…

Se întoarse iarăşi cu spatele la el.

– Mulţumesc, rosti el în urma ei.

Femeia dădu din mână în semn de răspuns şi de încheiere a discuţiei în acelaşi timp.

Thomas rămase acolo, ascultând zgomotele făcute de maşini spre sud. Străbătu Decumanus Maximus şi coti la dreapta pe Cardo V, o altă stradă pe care casele aveau faţadele uluitor de bine conservate. În interiorul unei zone înconjurate cu bandă izolatoare, plină de cărămizi şi schele, câţiva oameni preparau ciment şi efectuau măsurători. Intre Thomas şi ei se găsea o masă cu unelte, dosare şi mape. Oamenii încă nu-l văzuseră.

Ieşi în stradă. La câţiva metri depărtare se vedea o tablă mare, pe care era descrisă munca de reconstrucţie desfăşurată de Fundaţia Packard. Thomas îşi ascunse harta şi aparatul foto şi reveni la zona de lucru cu aerul cuiva care ştie ce face. Intrând în perimetrul şantierului, înşfăcă de pe masă o mapă şi o cască de protecţie.

– Scuzaţi-mă! zise el peste zgomotul unui picamer.

Oamenii se uitară la el şi apoi se priviră unii pe alţii. Erau cu toţii italieni. Unul dintre ei, un tânăr fără cămaşă, cu pantaloni scurţi şi tors bine bronzat, se ridică, având o expresie neutră pe faţă.

– Vorbiţi engleza?

Omul dădu din cap.

– Trebuie să intru în Casa Bicentenarului, rosti Thomas, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Italianul clătină din cap.

– Nu e sigur.

– Trebuie doar să arunc o privire ca să verific ceva. Cuvintele erau vagi şi regretă imediat că le rostise, dar tânărul – probabil un proaspăt absolvent de facultate – nu păru preocupat de asta. Va dura două minute. Chiar mai puţin.

– Lucrezi aici? întrebă tânărul.

– Fac o vizită din partea fundaţiei. Nu vi s-a spus că vin?

Celălalt clătină din cap şi ochii i se îngustară puţin.

– Pentru excavaţii? Arheologie? întrebă el.

– Nu, răspunse Thomas, zâmbind. Sunt de la administraţie... Începu el să explice, apoi renunţă cu un gest de lehamite, ca şi cum ar fi fost o pierdere de timp. Eu reprezint banii, trase el concluzia, ridicând din umeri într-un gest de autoironie.

Tânărul zâmbi.

– Stai aşa, zise el. Să văd dacă te pot duce înăuntru.

Tânărul arheolog merse înainte, cu pas lejer şi cu o grămadă de chei ruginite, pe care le scosese el ştia de unde, atârnând neglijent în mâna stângă. Îşi mişca braţele lungi şi bronzate în vreme ce mergea. Thomas privi drept înainte şi nu spuse nimic. Se îndoia că avea să facă cine ştie ce mare descoperire, dar simţea un fior de satisfacţie în urma micii lui înşelătorii.

În dreptul casei, arheologul deschise o poartă dărăpănată şi îl duse înăuntru, închizând imediat poarta la loc.

– Vin cu tine, zise el. Nu atinge nimic şi fii atent pe unde calci.

Thomas dădu din cap şi îl urmă în casa prost luminată.

– Acesta este *atrium-ul* toscan, rosti tânărul, arătând spre o încăpere spaţioasă cu tavan jos.

Se opri, ca şi cum ar fi aşteptat ca oaspetele său să preia iniţiativa, aşa că Thomas se duse hotărât în altă încăpere şi îşi consultă mapa cu un aer de profesionist. Podeaua de acolo era confecţionată din alt gen de marmură, iar pe pereţi se vedeau picturi cu multe detalii. Privi o frescă delicată în tonuri de verde-

marin cu amoraşi care jucau un soi de scenă, scriind în acelaşi timp nişte numere la întâmplare pe mapă, pentru ca însoţitorul său să nu spună nimic. După aceea trecu repede într-o altă încăpere şi apoi într-alta.

Se vedeau o grădină înconjurată de porticuri şi un hol mare, toate vorbind fără cuvinte despre opulenţa locului şi semnificaţia lui ca descoperire arheologică, dar Thomas continua să n-aibă nici cea mai vagă idee de ce fratele lui considerase acel loc ca fiind important pentru studiile lui.

– Putem merge sus? întrebă, încercând să facă întrebarea să semene mai degrabă a ordin.

– Putem urca scările, dar nu e sigur să umblăm pe podea.

Italianul îi arătă una dintre schelele din lemn şi Thomas începu să urce. Etajul era împărţit în două secţiuni. Thomas se opri, privi în penumbra profundă şi văzu imediat ce anume stârnise interesul fratelui său.

De un perete se sprijinea un dulap înnegrit din lemn, cu uşile deschise. Deasupra lui, într-un dreptunghi de zugrăveală în tonuri nefiresc de deschise, se vedea o umbră neagră, ca şi cum ar fi marcat locul unde ceva fusese agăţat pe perete, ceva suficient de preţios pentru ca stăpânul casei să-l smulgă de acolo când valul de noroi vulcanic a năvălit spre oraş. Avea forma de neconfundat a unui crucifix.

Crucea era înaltă, cu braţul orizontal scurt şi aşezat sus. Ar fi putut fi o cruce obişnuită în orice biserică catolică, doar că aceasta fusese montată pe perete la doar patruzeci şi cinci de ani după moartea lui Hristos.

CAPITOLUL 23

Thomas o luă pe Cardo IV spre ieşire, adâncit în gânduri. Dacă fratele lui făcuse cercetări legate de prezenţa timpurie a creştinismului în Pompeii şi Herculaneum, ce ar fi putut descoperi el pentru ca viaţa să-i fie ameninţată? Crucea din încăperea aceea părea firească, la fel ca inscripţia cu Tatăl nostru – dacă despre asta era vorba – din „pătratul magic” de la Pompeii. Poate că era vorba de o chestiune interesantă pentru istoricii Bisericii şi cei asemeni lor, dar pentru nici unul dintre ei nu putea constitui o noutate. Thomas trecu gânditor de la o casă la alta, printre *thermopolia* cu mozaicurile lor înfăţişând zei marini şi peşti cu aspect bizar.

Afară se opri câteva secunde, uitându-se în jur ca să vadă dacă o zăreşte pe sora Roberta. Problemele întâmpinate la Casa Bicentenarului îi temperaseră serios entuziasmul pentru acţiunile solitare. Rasa maro a Robertei s-ar fi evidenţiat de la un kilometru distanţă, chiar şi printre grupurile de turişti şi de elevi care se plimbau pe acolo. Thomas tocmai cerceta strada, când dintr-o clădire ieşi un bărbat, la doar câţiva metri în faţa lui. Omul studia o carte în timp ce mergea, dar ceva din părul lui cârlionţat şi barbişonul…

„Parks!”

Individul care devastase camera lui Ed din Chicago, omul care scăpase de Jim şi de el cu ajutorul unei săbii…

Thomas se furişă iute la adăpostul primei intrări de casă.

O parte din el ar fi vrut să se confrunte cu individul, să se ia de el în mijlocul atâtor oameni, unde acesta nu ar fi putut decât să… vorbească. Numai că, imediat ce prin minte îi trecu o asemenea idee, îşi dădu seama că n-ar fi obţinut nimic, ba chiar ar fi dat cu piciorul singurului avantaj dobândit până atunci. Privi înapoi pe stradă. Parks era tot acolo, cercetând cartea, cu un sac de plastic atârnat de umăr, un sac suficient de mare ca să ascundă o armă.

„Un alt motiv ca să păstrezi distanţa.”

Thomas se ascunse mai bine în casă şi, ca măsură suplimentară de siguranţă, se duse în camera următoare, unde se afla un mozaic cu Neptun şi Afrodita zugrăviţi în nuanţe vii de verde şi albastru. Când se uită din nou în stradă, văzu că Parks se

îndepărta de el. Thomas îl urmă, stând aproape de uşi, gata oricând să se ascundă în umbra acestora.

Nu putea fi vorba de o coincidenţă. Parks îl urmărea sau, la fel ca Thomas, o luase pe urmele lui Ed.

Ajuns la Decumanus Inferior, care împărţea în două partea excavată a oraşului, Ben Parks – sau cum naiba îl chema în realitate pe individ – coti la stânga. Continuând să rămână la treizeci de metri în urma lui, Thomas îşi iuţi paşii. Celălalt se opri în stradă şi întoarse cartea. Urmărea o hartă.

„Aşadar, nici el nu cunoaşte locul ăsta mai bine ca tine.”

Apoi individul îşi continuă drumul. Se apropiau de limita sud-estică a excavaţiilor. Deasupra, Thomas putea vedea rampa de acces către sit. Parks trecu printre nişte case dărăpănate îmbrăcate în schele, ajungând chiar la marginea săpăturilor. Thomas aruncă o privire pe harta lui. „Unde naiba se duce?”

Când îşi ridică ochii, Parks dispăruse.

Thomas se grăbi să ajungă în locul unde îl văzuse ultima dată. Spre stânga lui se găsea ceea ce pe hartă era denumit Palaestra, un spaţiu mare, deschis, cu un şir de coloane pe partea dinspre nord-vest şi un spaţiu ceremonial cu o masă de marmură care ar fi putut servi drept altar. Drept în faţă se vedea peretele de piatră al zonei excavate, cu casele oraşului modem aflate mult deasupra, iar în spatele lui se aflau tot felul de săpături. Dar Parks nu se vedea nicăieri.

Thomas înjură şi merse înainte, privind în toate părţile. Conform hărţii, se găsea chiar în stânga unei construcţii care – dacă se uita mai bine – forma o cruce mare pe planul solului, în linii clare, dar punctate. Thomas privi în jurul lui, aşteptându-se să zărească vreo structură mare pe care o ratase, dar nu vedea decât creasta de piatră care se înălţa spre rampa de acces. Verifică iarăşi harta. Conform scării de reprezentare, clădirea în formă de cruce trebuia să fie imensă, cu o lungime de cincizeci sau şaizeci de metri.

„Deci unde e?”

Mai merse puţin înainte, întrebându-se de ce crucea aia era marcată cu linii punctate. Să fi însemnat că era vorba doar de o fundaţie care aparţinea, poate, unei construcţii anterioare? Poate că da, dar asta nu-l ajuta să descopere unde dispăruse Parks.

Apoi văzu. În faţă şi spre dreapta lui se afla o intrare întunecată, dreptunghiulară, chiar în stânca crestei, flancată de ceva de semăna a piloni de sprijin din beton.

Se apropie cu prudenţă. Zona aceea era în mare parte în afara

traseelor turistice şi era ciudat de tăcută, motiv pentru care se simţi brusc extrem de vulnerabil. Putea pleca chiar atunci de acolo. Putea pleca pur şi simplu şi putea aştepta ca Parks să reapară într-un loc mai animat.

Adevărul era că nu-i plăcuseră niciodată locurile întunecoase şi închise, unde nu vedeai cine se mai află în preajma ta. După o vreme începea mereu să simtă că nu are suficient aer...

„Nu.”

Ed marcase acel loc în însemnările lui şi acum Parks îi dădea şi el târcoale. Trebuia să vadă ce se afla înăuntru.

*

Nu văzu nici urmă de Parks în interior. Spaţiul era mai mare decât se temuse el că va fi, şi era răcoare şi întuneric: practic era o peşteră, deşi Thomas se îndoia că fusese mereu aşa ceva. Roca de deasupra lui era tuful vulcanic cenuşiu rezultat prin răcirea lavei, în anul 79 d.Hr., acel loc fusese un spaţiu deschis ca străzile din jur. Spre deosebire de străzi şi case însă, această zonă nu putuse fi curăţată din cauza oraşului modem, aşa că cei ce se ocupau de excavaţii construiseră un tunel la nivelul solului din Antichitate, modelând o peşteră din ceea ce odinioară fusese un spaţiu însorit.

Dar un spaţiu pentru ce anume?

Greu de spus. Nu exista iluminat artificial. Tunelul înainta în creastă, astfel că tavanul din stâncă se ridica în forma unei cupole neregulate. În centru se găsea un pătrat de mozaic în alb şi negru, lat de câţiva metri, delimitat de frânghii. Se vedea şi o sculptură ciudată din bronz, poate o fântână, acum verde, cu caracteristici greu de definit în lumina slabă, deşi părea să semene cu un şarpe cu multe capete. Mozaicul era acoperit de praf, deşi se putea discerne o ancoră mare, un om care părea să se scufunde în apă şi un peşte bizar cu aripioare supradimensionate.

Privi conturul în formă de cruce de pe hartă. Să fi fost un bazin de înot?

Apoi auzi paşi în spatele lui. Cineva se apropia prin tunel. Se răsuci pe călcâie.

Era Parks. Thomas se deplasă repede în adâncul peşterii, ştiind că exista o singură intrare. Era prins în capcană, în întuneric.

CAPITOLUL 24

Parks se opri chiar în interiorul peşterii şi îşi dădu jos sacul de pe umăr. Nu se comporta ca şi cum ar fi ştiut că în apropierea lui se mai afla cineva.

Thomas nu putea zări decât o siluetă. Singura lumină, dinspre intrarea în tunel, bătea în spatele celuilalt. Ştia foarte bine că, pe măsură ce ochii lui Parks aveau să se obişnuiască cu întunericul, şansele lui de a rămâne nevăzut aveau să se reducă la zero. Locul acela pur şi simplu nu era suficient de mare pentru asta. Putea încerca să treacă în goană pe lângă el, mizând pe elementul surpriză, dar n-avea cum să scape neobservat, iar cu genunchiul lui rănit nu se putea baza pe viteză. Poate că l-ar fi putut înfrunta…

„Şi să te dai drept eroul unui film de acţiune? Eşti un amărât de profesor de engleză de liceu. Sau erai…”

Trebuia să iasă cumva de acolo. Încercă să-şi amintească tot ce auzise şi aflase despre oraş, despre erupţie, despre excavaţiile ulterioare, orice i-ar fi oferit o cale de scăpare, alta în afară de a se ghemui acolo, în întuneric, aşteptând să fie văzut de Parks. Dacă celălalt n-ar fi fost aşa de concentrat pe ceea ce scotea din sac, l-ar fi observat deja.

Thomas se puse în mişcare, deplasându-se cu mare prudenţă spre dreapta, lipit de peretele peşterii. Cei care făcuseră excavaţii în timpul dinastiei Bourbon le făcuseră aproape la întâmplare, săpând tot felul de tunele şi tranşee în oraşul antic în căutare de statui şi artefacte pentru colecţiile lor private. Poate că mai exista o intrare în peştera aia, pe care indivizii o abandonaseră după ce descoperiseră structura mare în formă de cruce de deasupra. Încercă încă un pas, străduindu-se să nu facă niciun zgomot, pipăind contururile stâncii din spate, sperând să găsească un loc în care să se poată ascunde. Auzi un şuierat metalic. Parks monta un dispozitiv.

„Un trepied?”

O clipă mai târziu, auzi scâncetul în crescendo al unui flash care se încărca şi îl străbătu un fior de panică. Mai avea doar câteva secunde de invizibilitate.

Se deplasă mai repede de-a lungul peretelui, ţinându-şi

respiraţia, cu faţa plină de broboane de sudoare, în ciuda răcorii. Brusc, chiar în secunda în care bliţul era pe cale să se descarce, descoperi în spatele lui un spaţiu gol.

Thomas se furişă iute înăuntru, în vreme ce peştera fu brusc luminată de o strălucire alb-albăstruie. Se văzură nişte umbre imense, care dispărură într-o fracţiune de secundă. Oare fusese observat? Aşteptă descărcarea aparatului foto, apoi reîncărcarea lui, după care, în vreme ce Parks făcea o nouă fotografie, Thomas schiţă un al doilea pas în spate, în bezna alcovului.

Numai că nu era deloc un alcov, aşa cum îşi dădu seama atunci când se întoarse şi descoperi că putea înainta. Era un tunel, chiar dacă nu foarte înalt, un tunel pe care îl făcuse cineva care excavase acolo cu două sute cincizeci de ani înainte. Trebuia să se târască, şi mai trebuia să păstreze o tăcere absolută, de vreme ce orice sunet avea să producă un ecou în peştera mare, dar poate că aşa reuşea să iasă la suprafaţă: presupunând că exista acolo suficient aer şi că pereţii tunelului nu aveau să se închidă treptat deasupra lui, facându-l să urle de groază.

Evident, dacă Parks auzea, l-ar fi prins ca pe un şoarece în cursă…

„Atunci, să te asiguri că nu te aude”, îşi zise el.

Cu o încetineală agonizantă, începu să se târască. Bliţul fulgeră din nou, iar lumina lui se împrăştie alarmant de puternic în lungul tunelului, deşi Thomas ştia că n-avea cum să fie văzut de Parks, din spatele trepiedului. Dar dacă individul s-ar fi deplasat doar câţiva paşi în lateral, l-ar fi zărit în clipa în care ar fi apăsat pe declanşator.

Simţea piatra rece şi dură în dreptul genunchilor, dar ceva mai netedă decât se aşteptase că va fi. După trei metri, tunelul cotea uşor şi întunericul se înmuia. Dacă reuşea să îşi mai păstreze cumpătul – şi norocul în acelaşi timp – alte câteva secunde, poate că va vedea lumina zilei. Poate că va ieşi de acolo.

Chiar înainte de locul în care tunelul cotea, tavanul se înălţă puţin şi el reuşi să se ridice câteva secunde şi să mai uşureze un pic sarcina de pe genunchii care îi zvâcneau. Numai că, ridicându-se, simţi ceva atingându-i ceafa. Ceva moale. Duse mâna instinctiv în sus şi simţi greutatea unei chestii prinse în părul lui. Ceva care se mişca în vreme ce el încerca să apuce mai bine. Degetele lui pipăiră ceva ca o blană şi o substanţă rece şi elastică asemănătoare pielii, dar care avea la margine un cârlig mic, asemănător unei gheare.

Un liliac.

Se schimonosi involuntar şi încercă să se descotorosească de animal, dar se lovi cu capul de tavan, ceea ce îl făcu să icnească de durere şi de scârbă, un sunet pe care şi-l înăbuşi cu o fracţiune de secundă prea târziu. Auzi mişcări rapide în peştera din spatele lui. Parks se apropia ca să vadă cine era acolo.

Thomas renunţă la orice prudenţă şi se repezi înainte, lovindu-se cu fruntea de tuf când tavanul tunelului coborî din nou. Văzu însă în faţă o lumină puternică, de un alb aproape insuportabil. Din două salturi uriaşe, care îi provocară sângerarea genunchiului rănit, se trezi afară, alergând împiedicat pe străzile oraşului antic, ca şi cum ar fi fost urmărit de ceva mult mai rău decât un simplu liliac.

*

– Ce ai păţit? întrebă sora Roberta, măsurându-l din cap până-n în picioare.

Rostise vorbele cu surprindere şi cu o preocupare care anula orice răceală pe care ar fi putut-o resimţi în legătură cu modul în care se despărţiseră.

– Putem pleca de aici? întrebă Thomas.

Era roşu ca racul la faţă, transpirat şi cumplit de răvăşit.

– Habar n-aveam că pentru tine siturile antice sunt atât de interesante, mormăi ea în timp ce urcau străzile în pantă înapoi spre staţia de cale ferată.

– Ce mai e şi asta, o mostră de umor călugăresc? ripostă Thomas.

Ea zâmbi.

– Îmi poţi povesti în tren despre aventura ta, replică ea.

Evident că el n-o făcu. Inventă o poveste despre felul în care căzuse de pe unul dintre trotuarele înălţate, într-un perimetru în care se lucrase de mântuială, şi ea îşi exprimă compătimirea în vreme ce mintea lui se întoarse la cele întâmplate. Vedea fiecare imagine – linia fantomatică a crucifixului, bazinul subteran de înot, silueta lui Parks – ca pe nişte fragmente dintr-un mozaic, mici şi dure în mâinile lui, aşteptând ca el să le aşeze în ordine, să le dea un sens. Numai că în toate astea el nu vedea altceva decât haos şi confuzie.

CAPITOLUL 25

În acea seară, Thomas deschise o sticlă de bere în camera lui şi sună la casa parohială St Anthony din Chicago. Jim păru realmente încântat să îl audă, dar tonul lui deveni repede neliniştit.

– Te caută, rosti el.

– Cine?

– Nu sunt sigur. Securitatea Naţională cu siguranţă, deşi am primit un telefon şi de la biroul senatorului Devlin. Şi unii şi alţii vor să-i suni.

– Probabil că îşi fac griji să nu mă bronzez prea tare, replică Thomas.

Ce ciudat părea modul în care devenise confortabil de familiar cu acest preot pe care abia dacă îl cunoştea. Ca în vremurile în care vorbea cu Ed, înainte ca relaţia lor să se răcească.

– Păreau destul de îngrijoraţi, zise Jim. Ca şi cum ar fi intervenit ceva nou. Tipul de la Securitatea Naţională era unul dintre cei doi care au venit aici; parcă se numea Kaplan. Spunea să-l suni direct pe el.

– Dar încă n-am fost acuzat de nimic, nu? Şi parcă trăiesc încă într-o ţară liberă.

Jim încuviinţă, dar oarecum morocănos, şi Thomas se întrebă dacă nu cumva preotul suferea în locul lui.

– Tu eşti bine? întrebă el.

– Desigur. Sunt obişnuit să rezolv singur diverse chestii.

– Trebuia s-o spui, replică Thomas, alegând ironia pentru a mai uşura situaţia. Nu ştiu cum reuşeşti să o faci. Adică să fii preot. Trebuie să te simţi cam singur.

– O, e ca în multe alte chestii, zise Jim. Ai zile bune, când te simţi implicat, productiv, parte din orice, ştii la ce mă refer, nu? În alte zile… nu-l aud decât pe Paul McCartney cântând despre părintele Mekenzie cum scria cuvintele predicii pe care nimeni n-o va asculta. Îl ştii? *„Cârpindu-şi ciorapii noaptea, când nu e nimeni acolo.”* Cred că aşa e viaţa. Te simţi cu adevărat singur atunci când viaţa pare lipsită de sens.

Thomas nu răspunse, oarecum surprins de confesiunea neaşteptată a preotului. Nu-i spusese niciodată atâtea lucruri când stătuseră împreună. De ce o făcea acum? Oare faptul că vorbeau

la telefon uşura anumite lucruri, sau faptul că locuia acolo unde stătuse Ed sau… era vorba de altceva?

– În fine, rosti Thomas. Cel puţin tu ai credinţa ta.

Îi era imposibil să spună asta fără să pară uşor condescendent, aşa că dădu să-şi retragă cuvintele, când Jim replică:

– Da, în cea mai mare parte a timpului.

Thomas avu impresia că ceva e în neregulă.

– Hei, eşti bine? repetă el întrebarea.

– În cealaltă parte a oraşului e o biserică baptistă, răspunse Jim. Afară are una din tăbliţele alea pe care poţi rearanja literele astfel încât să poţi posta diferite mesaje în fiecare săptămână. Cu câteva luni în urmă, mesajul de pe tăbliţă spunea: „Îndoiala este opusul credinţei.”

Vorbise tărăgănat, lăsând cuvintele mesajului să sune ca un şir de clopoţei.

– Şi?

– Cred că eu cred exact contrariul, răspunse Jim. Dacă ai una fără cealaltă, nu înseamnă absolut nimic.

– Grea modalitate de a trăi, comentă Thomas.

– Uneori, fu de acord Jim. Dar e mai bună decât alternativele.

– Va fi totul bine, Jim, zise Thomas, îndreptând din nou conversaţia acolo de unde o începuseră. E vorba doar de nişte porcării birocratice. Lucrurile se vor rezolva.

– Cred că da. A, să nu uit, ai mai primit un apel.

– Da?,

– Soţia ta.

– Fosta.

– Corect.

– Cea spus?

– Nimic. M-a întrebat dacă eşti aici, apoi dacă te duci în Japonia.

– De ce m-aş duce în Japonia?

– Habar n-am. A părut uşurată când i-am zis că n-o faci.

– Pun pariu, replică Thomas.

*

Thomas îşi masă genunchiul. Îl durea mai puţin ca în Chicago, iar evenimentele din Herculaneum nu păreau să fi produs vreo înrăutăţire. Câteva exerciţii efectuate cu blândeţe probabil că aveau să-i facă bine, câtă vreme asta însemna să nu se confrunte cu oamenii care voiau să-l omoare.

Se gândi cât era de ciudat ca apatia lui aproape sinucigaşă să fi fost complet eclipsată de dorinţa de a afla ce se întâmplase cu Ed. Se simţea acum plin de energie, hotărât, chiar dacă ancheta în sine decurgea încet şi cu mari ezitări, ca şi cum ar fi încercat să iasă la liman printre smârcurile unei mlaştini. Să fi făcut toate astea pentru Ed, sau pur şi simplu avea nevoie să afle adevărul? Probabil că amândouă. I se treziseră instinctele de a răsturna lumea cu fundul în sus, mai ales că acum se confrunta cu ceva anume după ce ani de zile văzuse pretutindeni doar roşu în faţa ochilor. Da, asta era. Pierduse o jumătate de deceniu învârtindu-se în cerc şi dând cu piciorul la tot ce întâlnea în cale, reuşind de cele mai multe ori doar să se rănească singur.

Acum însă lucrurile stăteau cu totul altfel. Putea să descopere ce se întâmplase cu Ed, ca un adevăr pe care simţea că e capabil să îl scoată la lumină. Nici măcar nu putea ghici înţelesul final al acelui adevăr şi prefera să nu se gândească acum la asta. Simţi nevoia să iasă ca să alerge puţin, un lucru pe care ştia că nici un doctor nu l-ar fi recomandat, fiind convins că durerea din genunchi avea să-i alunge grijile.

*

– Domnule Knight, rosti recepţionerul.

Thomas se opri din fugă la jumătatea drumului spre lift şi se întoarse.

– Am ceva să vă arăt, zise omul. Îşi îndoi degetul şi se ridică în picioare, indicându-i lui Thomas scaunul. Priviţi. Eu vă aduc ceva de băut. Bere? Vin?

– Berea e foarte bună, răspunse Thomas.

Îl durea genunchiul, dar nu atât de tare precum se temuse şi avea senzaţia că scăpase de ceva din rigiditatea acumulată după ce alergase pe străzile aglomerate, prăfuite şi vechi din Napoli. Urma să vadă cum avea să se simtă dimineaţă, dar acum simţea nevoia unei băuturi foarte reci.

Se aşeză la biroul recepţiei şi se uită la monitorul video de cincisprezece centimetri de sub tejghea. Pe ecran se derula o secvenţă de treizeci de secunde. Era neclară, monocromă şi cu întreruperi, dar ceea ce arăta era de neconfundat: un bărbat cu ochelari negri care ducea cu el o sacoşă, luând o cheie din spaţiul de depozitare din spatele recepţiei, verificând peste umăr dacă nu e văzut, după care se îndreptă spre ascensor. Apoi se întoarse,

puse cheia la locul ei şi părăsi clădirea în timp ce pe uşă intra un alt oaspete. Cele două incidente avuseseră loc în mijlocul zilei, la un interval de douăzeci de minute.

La început, Thomas nu pricepu nimic altceva decât faptul că se uita la dovada pătrunderii cuiva în camera lui, dar când secvenţa începu să se deruleze a patra oară, tresări observând şi altceva.

„Individul e japonez.”

Urmări secvenţa din nou, încercând să-şi dea seama cum ajunsese la o asemenea concluzie. Chipul omului nu se vedea clar, iar umbrele din jur lăsau să se zărească prea puţine lucruri, deşi era posibil ca individul să fie asiatic.

Privi iarăşi secvenţa şi îl frapară două lucruri. În primul rând, era vorba de mersul omului. Nu se vedeau prea multe atunci când stătea lângă biroul recepţiei, dar pe măsură ce se îndrepta spre ascensor, devenea tot mai evident că avea un şchiopătat ciudat, ca şi cum îşi târa picioarele.

Când predase în Japonia, Thomas observase că toţi îşi scoteau pantofii la intrarea în clădirea principală şi îşi puneau papuci de plastic depozitaţi într-un dulap de lângă uşă. Papucii erau astfel confecţionaţi încât te obligau să-ţi târăşti picioarele ca să nu-i pierzi, îşi aminti cum elevii lui mergeau apăsând pe călcâie chiar şi în afara şcolii, de unde rezultase un mers greoi, târşâit, pe care copiii neastâmpăraţi îl considerau ceva *cool.*

Se uită iarăşi la monitorul video. Urmă o scurtă pauză la intrarea celuilalt oaspete în hotel. Thomas privi cu atenţie şi zări scurta şi în mod sigur involuntara înclinare a capului…

O înclinare abia schiţată, din reflex. O ştia prea bine. Tipul era japonez. Thomas resimţi o undă de îndoială amestecată cu o veche nelinişte. Habar n-avea de ce o astfel de legătură cu Japonia îl făcea să se simtă mai rău, dar cu siguranţă asta i se întâmpla.

– Berea dumitale, rosti recepţionerul, dându-i o sticlă rece de Peroni, pe care se vedea un abţibild cu echipa naţională de fotbal a Italiei la Cupa Mondială din 2006. Vreţi să sun *polizia*?

Thomas clătină din cap. Cum nu-i lipsea nimic din cameră, poliţia n-avea să facă nimic.

– Vă rog doar să fiţi extrem de atent dacă tipul ăsta revine cumva, zise el. Şi vă mulţumesc.

Se întoarse către ascensor, cu berea în mână, apoi se opri.

– Mai e ceva, rosti el.

Recepţionerul îşi ridică privirea din exemplarul lui din *Il Mattino.*

– Ce anume e Fontanelle?

În mod obişnuit indiferent până la punctul de a atinge nesimţirea, recepţionerul păru acum să ezite.

– E închis, rosti el în cele din urmă, cu voce joasă şi o privire adumbrită. Nu vă puteţi duce acolo.

– Dar ce e? insistă Thomas, cu o curiozitate amestecată cu o groază de nedesluşit.

– Un loc rău. Uitaţi de el.

– Şi nimeni nu poate ajunge acolo?

– Doar morţii.

CAPITOLUL 26

Thomas luă micul dejun pe terasa de pe acoperişul hotelului. Era ora nouă şi pe terasă se mai afla un singur mesean, un american cu aspect atletic, îmbrăcat în costum, care sporovăia cu chelneriţa în fustă multicoloră într-o engleză lipsită de orice inhibiţii. Chelneriţa dădea des din cap şi zâmbea, dar nu părea să priceapă prea multe din ceea ce i se spunea.

Thomas se gândi la oferta de la bufet, compusă mai ales din diverse tipuri de pâine, biscuiţi, gemuri, Nuttella şi triunghiuri de brânză.

– Trebuia să veniţi mai devreme pentru chestiile cu adevărat bune, rosti americanul. Nici chiar atunci nu aveau ouă şi şuncă. Dar cafeaua e foarte bună.

Ca la o comandă nerostită, lângă el veni un chelner.

– Cappuccino, espresso?

– Cappuccino, comandă Thomas. *Grazzie.*

– Prego, răspunse chelnerul, întorcându-se către scara în spirală care cobora spre camerele din hotel.

– Se pare că italienii nu iau micul dejun, rosti americanul. Ciudat. Tot ce au ei de mâncare îţi face maţele praştie. Micul dejun e ca un ceai oferit de o fetiţă de opt ani. Ce imagine!

Thomas zâmbi şi se servi singur cu suc şi o farfurie de plastic cu o prăjitură cu prune.

– Eşti aici cu afaceri? întrebă individul.

– În vacanţă, răspunse Thomas.

– Norocosule. Brad Iverson, se recomandă americanul,

Întinzând o mână puternică. Computere. Insă nu lucrez în vânzări, aşa că stai liniştit.

– Thomas Knight, răspunse el, luptându-se cu impulsul de a refuza orice conversaţie. Profesor de engleză.

– Hopa, făcu Brad. Trebuie să fiu atent cum vorbesc.

– Nu mi-aş face griji în privinţa asta.

– Îmi pari cunoscut. Ai mai fost aici înainte?

Thomas clătină din cap.

– La mine e a treia oară în şase luni, zise Brad. Încă n-am văzut nimic în blestematul ăsta de Napoli care să mă determine să vin aici în vacanţă. Bănuiesc că tu ai motivele tale.

– Aşa e.

– Mie nu-mi plac cultura, istoria, chestii dintr-astea. Sunt un leneş. N-ai fost pe aici în ianuarie?

– Nu, răspunse Thomas cu răbdare. E prima dată când vin.

– Îhî, făcu Brad. Îmi aminteşti de cineva… Era un tip pe care l-am văzut de câteva ori într-un mic restaurant din port: Trattoria Medina. Un preot. Poate că era fratele tău.

O spusese pe un ton neutru, mai degrabă ca un mod de a întreţine conversaţia, dar remarca îl îngheţă pe Thomas.

– Se poate, răspunse el. De fapt, fratele meu chiar a fost aici în acea vreme.

– Glumeşti?

– Nu. Despre ce aţi discutat?

– O, ştii tu, răspunse Brad. Chestiile obişnuite…

– Aha, replică Thomas, dezamăgit, nesigur ce anume sperase să afle.

– O dată era cu un japonez.

Thomas se îndreptă în scaun.

– Japonez? Eşti sigur?

– Da, de ce?

– Am stat o vreme în Japonia, rosti Thomas, ca şi cum ar fi fost o pură coincidenţă.

– Hei, făcu Iverson, uitându-se la ceas. Trebuie s-o şterg. Mai stau pe aici câteva zile. Poate bem ceva rece cândva. Ca nişte americani în străinătate, corect?

– Corect, replică Thomas, în vreme ce celălalt îl bătu uşor pe umăr şi ieşi de pe terasă.

Oare putea să afle ceva util de la Brad? Părea puţin probabil, dar avea atât de puţine piste de urmat încât era obligat să o exploateze pe aceasta. Faptul că Ed ar fi putut avea legătură cu un japonez merita cu siguranţă să fie cercetat. Intre timp, el trebuia să aranjeze o altă întâlnire. Pentru asta, trebuia mai întâi să câştige informatorul de partea lui, şi nu putea reuşi dacă se dovedea încăpăţânat şi continua să îşi facă cunoscute cu voce tare orice iritare şi orice urmă de scepticism. Trebuia să fie subtil.

Avu în acea clipă impresia că o aude pe fosta lui soţie râzând de la mii de kilometri depărtare şi ani de zile distanţă în trecut.

CAPITOLUL 27

– Ştii cumva ce anume scria Ed? întrebă Thomas.

Părintele Giovanni ridică din umeri şi luă o înghiţitură de espresso. Acceptase să stea de vorbă cu americanul, nu fără ezitări, în speranţa că astfel va putea îmbunătăţi părerea lui Thomas despre monsenior. În sinea lui, Thomas considera asta aproape imposibil, dar dacă preotul avea nevoie să creadă aşa ceva înainte de a discuta cu el, atunci fie.

– Simboluri ale creştinismului timpuriu.

– Cum ar fi?

– Crucea.

– Şi sunt multe de spus despre asta?

– Şi eu l-am întrebat acelaşi lucru, mărturisi Giovanni.

– Şi el ce a răspuns?

– A spus: „Nu crezi că e ciudat ca simbolul universal al creştinismului să fie imaginea eşecului său: umilirea şi executarea fondatorului său?”

Thomas nu replică. Giovanni rostise fraza ca şi cum ar fi repetat cuvintele fratelui său de o mie de ori în minte până în acea clipă.

– Adică, reveni preotul cu un alt ton, dacă cineva ar vrea să pună bazele unei religii acum, dar ar fi executat, ţi-ai putea imagina că urmaşii acelei persoane ar purta simboluri ale scaunului electric sau ale funiei spânzurătorii?

– Cred că nu, recunoscu Thomas, încruntându-se.

Dar, reluă Giovanni ridicând un deget şi zâmbind, crucea este un simbol pentru că viaţa lui Hristos se rezumă în cele din urmă la moartea lui şi la preluarea păcatelor omenirii, pentru mântuirea celorlalţi.

– Aşadar Iisus a fost un sinucigaş, zise Thomas.

Din nou îşi dădu seama că nu intenţionase să spună asta. În mintea lui apăruse imaginea sticlei de băutură şi a pastilelor, şi rostise cuvintele fără să se gândească. Giovanni păru surprins, dar răspunse pe un ton neutru:

– Sinuciderea înseamnă importanţă de sine. Sacrificiul de sine este exact opusul.

– Bine, acceptă Thomas. Dar nu înţeleg de ce i-ar fi păsat lui Ed. Din câte ştiu eu, era un preot din prezent. Justiţie socială, teologia

eliberării: pentru astfel de lucruri trăia el. Ce au ele de-a face cu teologia crucificării?

– Sunt foarte strâns legate, răspunse Giovanni. Omul nu poate da dovadă de o iubire mai mare decât aceea de a-şi da viaţa pentru semenii săi. La asta se referă crucea, şi tot la asta se referă teologia eliberării: renunţarea la ceea ce ai astfel încât cei care nu au nimic să poată avea ceva. Elementele personale şi cele spirituale fac parte din societate şi politică. Acesta este mesajul Evangheliei.

– Şi aici se încheie lecţia, replică el suprimându-şi prea târziu intonaţia tăioasă din voce.

– Spune-mi, rosti preotul, eşti ateu din convingere sau din principiu?

Thomas schiţă un zâmbet auzind răzbunarea politicoasă, dar fermă, a lui Giovanni.

– E vreo diferenţă?

– Evident. Primul nu crede în Dumnezeu, celălalt refuză să creadă.

– Din principiu?

– Din cauza a ceea ce asociază el cu religia, da.

– Atunci, sunt ateu din convingere, răspunse Thomas. Nu văd nici un motiv să cred în Dumnezeu. Faptul că ceea ce se întâmplă în numele religiei are mare legătură cu ignoranţa, prejudecăţile şi spiritul distructiv nu face decât să-mi susţină convingerea.

Giovanni se uită drept în ochii lui şi, deşi nu spuse nimic, Thomas îşi plecă privirea şi luă o gură de cafea. Preotul nu-l credea.

„Poate că este îndreptăţit să nu mă creadă.”

– Eu nu sunt fratele meu, rosti el, simplu.

Cel puţin asta era adevărat.

– Nu, răspunse Giovanni.

– Adică?

– Nimic, replică preotul, continuând să-l privească fix.

– Te considerai prietenul lui Ed?

– Da, răspunse Giovanni. După ce a părăsit Italia, nu am mai corespondat, dar răspunsul este da. Credeam că-l voi vedea din nou anul acesta. Intenţiona să revină aici. Mi-a părut extrem de rău când am auzit că a murit.

– Ţi s-a spus cum sau unde a murit?

– Nu, răspunse preotul, întunecându-se brusc la faţă. E ceva…? Nu prea ştiu expresia în engleză. Ceva nu e în regulă?

– Dacă există ceva sinistru legat de circumstanţele morţii lui? Nu sunt sigur. Cred că este posibil.

– Habar n-aveam.

– Te-ai putea gândi la ceva legat de activitatea lui Ed de aici sau de ceea ce scria el, care să-l fi pus în pericol?

– Pericol din partea cui?

– Nu ştiu. A oricui.

– Nu l-am văzut în ziua în care a plecat, replică Giovanni. Eram bolnav, în spital. Nici măcar n-am ştiut unde pleacă. Mi-a lăsat o vedere.

– O mai ai?

Preotul zâmbi şi căută în interiorul hainei.

– Credeam eu că o să vrei să o vezi, rosti el.

Era o carte poştală cu imagini din Herculaneum şi era scrisă în engleză. Mesajul spunea:

> „Părinte G. Când o să primeşti asta, mă tem că eu o să fiu plecat deja. În privinţa simbolului „ ☧ ”, aproape că am dat peste filonul-mamă (sau e mai corect *filonul-tatălui),* dar acum indicatorul arată în afara Italiei şi trebuie să-l urmez. Voi trimite detalii mai târziu. Fă-te bine cât mai repede. E.”

– ☧ , rosti Thomas. Ce înseamnă?

– Înseamnă creştin. Foloseşte literele greceşti „chi” şi „rho” pe care Biserica creştină timpurie le-a folosit ca să-l desemneze pe Hristos.

– Şi ce vrea să spună prin „filonul-mamă”?

– Nu ştiu, răspunse Giovanni. Am presupus că se referă la ceva ce are legătură cu crucea, de vreme ce este simbolul creştin primordial. Dar n-aş putea pune mâna în foc.

– Şi el tocmai se întorsese de la Herculaneum?

– Se ducea pe la toate siturile antice. Herculaneum, Pompeii, Paestum, muzeul de arheologie de aici, din Napoli. În fiecare zi era într-un loc sau altul. Venea târziu acasă, adesea emoţionat şi obosit. Dar îşi ţinea cele mai multe idei pentru sine. Sau, adăugă repede preotul, nu mi le spunea mie.

– Făcea mărturisiri altcuiva?

Giovanni ridică din umeri şi nu răspunse. Thomas îi aruncă o privire dură.

– A vorbit cu Pietro? întrebă el.

– Oarecum, rosti preotul, destul de morocănos. El şi monseniorul discutau. Dar nu ştiu despre ce anume.

– Lucrau împreună?

Pe chipul lui Giovanni înflori un zâmbet, care nu ajunse să-i cuprindă şi ochii.

– O, nu. Cred că nu se înţelegeau. Cel puţin din punct de vedere al muncii lui Eduardo.

– Se certau?

– Da. Uneori violent. Dar nu ştiu de ce.

– Deci Pietro s-a bucurat de plecarea lui?

Giovanni păru să se gândească îndelung la asta, iar răspunsul pe care îl dădu trăda nesiguranţă şi ceva ce putea fi catalogat drept tristeţe.

– Cred că a fost uşurat, zise el. Dar s-a supărat foarte tare când a aflat de moartea fratelui tău. Acum pare… *diferit.*

– În ce fel diferit? insistă Thomas.

– Nu ştiu. E furios. Trist. Îngrijorat? Da, cred că da.

– Dar n-ai idee ce ar fi putut spune sau face Ed ca să-l deranjeze în halul ăsta?

– Padre Pietro e bătrân, zise Giovanni, luptându-se să-şi transpună ideile în vorbe. Mă refer la modul lui de a gândi.

– E un adept al liniei catolice dure, încuviinţă Thomas.

– Nu numai asta, replică Giovanni. Unele dintre ideile lui nu sunt doar de tip catolic vechi. Unele dintre ele n-au fost niciodată ortodoxe, n-au aparţinut niciodată – cum îi spuneţi voi? – *curentului principal.* Cu mine nu discută despre convingerile lui, pentru că noi nu suntem de acord. Nu înţeleg unele dintre ideile lui.

Thomas era intrigat, atât din pricina comportamentului tot mai ezitant şi mai prudent al preotului, cât şi din cauza celor auzite.

– De exemplu? rosti el. În ce anume crede Pietro şi tu nu?

– El crede foarte mult în… *medierea* morţilor. A oricăror morţi.

– Intervenţie?

– Da. În Biserica timpurie, oamenii se rugau prin intermediul sfinţilor, nu? Ei gândeau în termeni de rang, clasă…

– Ierarhie? sugeră Thomas.

– Da. Aşa că nu vorbeau direct cu Dumnezeu. Treceau totul prin Sfântul Pavel sau prin Fecioara Maria sau prin alţi sfinţi mai moderni: oameni care muriseră şi care interveneau pentru ei în faţa Domnului, oferindu-le o legătură personală cu Dumnezeu, un

chip pe care ei îl cunoşteau. Asta se întâmplă şi astăzi, evident, dar mai rar. Unii cred – aşa cum a crezut Luther – că sfinţii au devenit…

– Un scop şi nu un mijloc?

– Exact. Oamenii se roagă *sfântului,* nu *prin intermediul* lui.

– Şi Pietro continuă să creadă asta?

– Nu e ceva neobişnuit. Cam cu o sută de ani în urmă, în Napoli s-a ivit un anume soi de *intervenţionism* în privinţa morţilor dintr-un loc anume.

– Fontanelle? rosti Thomas, incapabil să-şi înăbuşe un fior care îi trecu prin şira spinării ca un fulger rece.

– Fontanelle, răspunse Giovanni cu un oftat. Pietro m-a dus o dată acolo, cam cu şase sau şapte ani în urmă. Nu m-am mai întors niciodată în acel loc. Nici nu vreau să mă întorc.

– Dar ce e?

– Iniţial era un soi de… care e cuvântul? De unde scoţi piatră din sol?

– Carieră?

– Da, încuviinţă preotul, zâmbind din pricina termenului. O carieră. E vorba de multe peşteri şi pasaje pe sub oraş, făcute prin extragerea pietrei pentru construcţii. Napoli e un oraş foarte vechi, înţelegi, cu dimensiuni limitate de condiţii. Aici, continuă el, aşezându-şi palma pe masă, e oraşul. Pe partea asta sunt munţii, iar pe partea asta e marea. Aşa că, pe măsura trecerii timpului – iar oraşul are o vechime de câteva mii de ani – noul oraş a fost construit deasupra celui vechi. Pământul a fost refolosit. Nu e ca Roma, care s-a lăţit, aşa că toate monumentele antice au rămas intacte în centru. Napoli se reconstruieşte peste el însuşi, aşa că toate locurile vechi sunt sub pământ. De vreme ce terenurile sunt atât de valoroase, locurile de îngropăciune au fost şi ele refolosite pe măsura trecerii timpului. Cu multă vreme în urmă, molime cumplite au decimat Italia.

– Ciuma bubonică, zise Thomas. Moartea neagră.

– Exact. Erau prea multe cadavre ca să fie îngropate. Nu existau locuri unde să fie puse. Cei mai mulţi fuseseră săraci care nu-şi permiseseră să plece din oraş, iar când au murit, corpurile lor au fost puse laolaltă fără nume. Sute de mii de morţi. În cele din urmă, au fost duşi în Fontanelle.

– Şi cum au fost îngropaţi, dacă Fontanelle era o carieră de piatră?

Giovanni schiţă un zâmbet, ca şi cum Thomas ar fi atins punctul-

cheie.

– Nici n-au fost. Au fost puşi unul peste altul. Doar oasele. În maldăre. Ca să umple golurile.

Thomas înghiţi în gol şi încercă să nu pară deranjat, dar ideea unor astfel de coridoare întunecate pline cu schelete era un coşmar.

– Cu timpul, oamenii au început să trateze scheletele ca pe nişte moaşte de sfinţi, continuă Giovanni. Au curăţat şi lustruit oasele. Le-au dus flori şi lumânări. Le-au adoptat. Au început să le adreseze rugăciuni.

Giovanni ridică din umeri şi zâmbi gândindu-se cât de simplu fusese totul, dar părea în mod clar tulburat.

– Acel loc atrage oameni bizari. Unii spun că acolo se întâlnesc mafioţii. Există şi altfel de legende.

– Cum ar fi?

– Basme populare. E imul despre un căpitan. Nu îl ştiu prea bine.

Thomas dădu încurajator din cap.

– E o prostie, rosti Giovanni.

– Spune mai departe.

Preotul se lăsă pe spatele scaunului şi se uită câteva clipe în altă parte, luă o înghiţitură de cafea şi zise:

– Bine. O femeie tânără voia să se mărite. A încercat să-şi găsească un soţ pe căile obişnuite, dar fără succes. Aşa că s-a dus la Fontanelle şi şi-a ales un cap.

– Un craniu?

– Da, un *craniu.* L-a curăţat, l-a lustruit până ce a devenit atât de neted şi de strălucitor că nici praful şi nici noroiul nu se mai lipeau de el, şi i-a cerut să o ajute. O săptămână mai târziu, a cunoscut un bărbat şi peste câteva luni s-au căsătorit. La nuntă, în mulţime a apărut un tip pe care ea nu l-a recunoscut: un bărbat înalt şi chipeş, îmbrăcat ca un căpitan de armată. El a început să-i şoptească ceva la ureche. Văzând asta, soţul a fost copleşit de gelozie. L-a lovit în faţă. Dintr-odată, chipeşul căpitan s-a făcut nevăzut, iar soţul a murit de spaimă. Când tânăra femeie s-a întors în Fontanelle, a descoperit că craniul ei lustruit avea acum un ochi negru!

Thomas zâmbi.

– Sunt multe astfel de poveşti, zise Giovanni cu un gest de lehamite. Unele amuzante. Unele înfricoşătoare. Unele se referă la anumite oase, cum e cel pe care ţi l-am spus. A existat un schelet de copil pe care unii localnici l-au îndrăgit. Când au început

lucrările de reconstrucţie în Fontanelle, au spus că-i vor ataca pe muncitori dacă nu găsesc acel schelet.

– Şi l-au găsit?

– Aşa se spune, răspunse Giovanni ridicând din umeri. Dar, înţelegi tu? Locul atrage superstiţioşii. E plin de poveşti întunecate şi de senzaţii ciudate. Mi-aş dori ca acel loc să nu fi existat niciodată.

– Şi Pietro?

– Fontanelle a fost arondat unei anumite biserici. Când Pietro a fost trimis aici, a devenit parohul acelei biserici. Dar atunci, adică acum treizeci de ani, episcopii au spus că povestea asta nu mai poate continua, că e o superstiţie. Au închis Fontanelle, au separat locul de biserică şi acum nimeni nu poate intra acolo.

– Nimeni?

Giovanni ridică iarăşi din umeri şi zâmbi din nou, cu un înţeles clar: Pietro continua să se ducă acolo, din motive pe care el nu şi le putea imagina.

CAPITOLUL 28

Când ajunse înapoi în camera de hotel, văzu clipind ledul roşu de pe telefon. Îl sunase Jim din Chicago. Thomas se uită la ceas, calculă în minte diferenţa de şapte ore şi sună.

– Jim, rosti el. Aici e Thomas.

– Am avut dreptate, rosti Jim fără nici un preambul. Când am spus că tipul de la Securitatea Naţională se comportă ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva. S-a întâmplat. Am văzut la ştiri în seara asta.

– Ce anume?

– În zorii acestei zile, agenţii Departamentului Securităţii Naţionale împreună cu anchetatorii CIA şi FBI din diviziile antitero au găsit arme ascunse în pivniţa unei case unifamiliale din suburbiile oraşului Chicago, zise Jim, ca şi cum citea dintr-un ziar. Pistoale-mitralieră AK 47. Saci cu îngrăşăminte şi alte produse folosite la fabricarea bombelor.

– Şi? se miră Thomas. Ce are asta de-a face cu Ed?

– Nu-i vorba despre Ed, răspunse Jim. E vorba despre tine.

– Cum aşa?

– Descinderea a avut loc la adresa Sycamore nr. 1247 din Evanston. Thomas, este vorba despre casa *ta*.

*

– Este o înscenare, rosti Thomas la telefon. Am vorbit cu părintele Jim Gomall de la biserica St. Anthony şi el mi-a povestit despre descinderea de la mine de acasă.

Avusese nevoie de zece minute ca să obţină legătura telefonică la biroul senatorului Devlin. Acum vorbea cu Rod Hayes, şeful de personal al senatorului, spunându-i ce aflase şi ce căuta el în Italia. Tânărul îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi zise:

– O să-l informez pe senator în privinţa asta. Eu nu dispun de autoritatea de a apela oficialităţile.

– Mulţumesc.

– Acum e într-o întâlnire, continuă Hayes, dar o să-l rog să vă sune în circa… trei ore.

– Bine, rosti Thomas, simţind că transpiră şi că nu se simte bine.

Mulţumesc.

– Şi, domnule Knight?

– Da?

– Încercaţi să nu vă faceţi griji. Senatorul e un om puternic.

– Da. Ştiu.

– Cum rezistă părintele Jim?

Întrebarea îl surprinse oarecum pe Thomas.

– Cred că bine. De ce?

– Nimic, răspunse Hayes. Îmi imaginez că are o slujbă mai dură decât a celorlalţi. Şi ultimele şase luni au fost grele pentru el, cu problema aia cu evacuarea şi toate celelalte.

– Problema cu evacuarea?

– N-aţi aflat! zise Hayes, părând brusc mai puţin sigur pe sine. Îmi pare rău. Greşeala mea. Probabil că lui nu-i place să vorbească despre asta. Vă rog să uitaţi că am menţionat chestiunea.

*

Thomas se duse la muzeul naţional de arheologie ca să îşi alunge gândurile supărătoare, mergând pe jos în tentativa de a mai atenua rigiditatea picioarelor.

Când se trezise dimineaţă, după ce alergase cu o zi în urmă, îşi spusese că ar trebui să meargă mai mult pe jos. Aşa că merse pe străzile aglomerate din Napoli, trecu de o piaţă mare unde avea loc un soi de miting politic, apoi depăşi un şir de cocioabe în care dormeau oamenii fără adăpost.

Muzeul era mult prea vast pentru ca să-l parcurgă în câteva ore, şi nici măcar concentrarea exclusivă pe exponatele din Pompeii şi Herculaneum nu reducea semnificativ mărimea colecţiei. Studie panourile pictate scoase din templul lui Isis, cu motivele lor egiptene şi alăturarea de animale marine bizare, multe cu capete de cai sau crocodili şi cozi de peşte. Pe urmă, erau mozaicurile extraordinare şi pline de viaţă luate din diverse case din Pompeii, precum şi o colecţie copleşitor de vastă de statui, moment în care Thomas renunţă. Luă o cafea în curtea muzeului şi se întoarse la hotel, verificându-şi permanent ceasul ca să se asigure că nu ratează telefonul senatorului. După ce încercă să găsească un sens tuturor acelor fragmente de artă antică, nu-i mai rămase decât speranţa că senatorul dispunea de informaţii mai limpezi şi mai directe.

CAPITOLUL 29

După ce călătorise continuu timp de treizeci şi şase de ore, sora Agnes, de la mănăstirea clariselor din Woodehester, Anglia, credea că n-avea să mai ajungă niciodată la casa de odihnă din Napoli. Sosiră cu aproape două ore întârziere şi avură timp doar pentru o cină frugală, servită în tăcere în vreme ce maica stareţă le citi din Sfântul Augustin, după care îşi despachetară puţinele bagaje cu care veniseră. Proveneau din diverse ordine religioase de pe tot cuprinsul Europei şi chiar din America, deşi majoritatea erau din Assisi, aşa că perioada de recreaţie dintre cină şi clopoţelul pentru rugăciunea de seară de la ora şapte şi cincisprezece minute fu umplută cu discuţii între surorile nou-venite.

Toate fuseseră prezentate capelanilor casei de odihnă, monseniorul Pietro, care părea un om ciudat şi sever, şi un preot drăguţ, cu vorba dulce, părintele Giovanni, care îşi ceruse scuze şi se retrăsese pe motiv că avea de pregătit predica pentru a doua zi. După rugăciunea de seară veniră Marea Tăcere de la ora şapte şi jumătate şi restul sarcinilor zilei, care trebuiau terminate până la ora nouă şi jumătate. Aveau să fie toate în pat cu luminile stinse peste încă o oră, şi să se trezească pentru rugăciunea de dimineaţă la ora cinci şi jumătate.

Sora Agnes credea că nu era o viaţă uşoară, mai ales într-o perioadă în care un astfel de regim de viaţă era permanent asaltat de materialismul şi scepticismul lumii exterioare, dar totul era compensat prin simplitate şi prin puritatea concentrării, un tip de comportament care ei i se potrivea perfect. Alesese să petreacă ultimele clipe ale acelei zile în tăcerea capelei înainte de a reveni în chilia ei, deoarece italiana ei era groaznică, iar celelalte surori vorbitoare de engleză erau americance şi, prin aceasta, la fel de depărtate de cultură ca italiencele. Sau cel puţin aşa credea ea. Agnes ştia prea bine că era o fiinţă timidă, aşa cum fusese întotdeauna, şi evita mondenităţile şi exotismele cu o asemenea hotărâre, că aproape ajunsese un obstacol în calea milei creştine căreia i se dedica zilnic. Chiar şi această călătorie fusese ideea maicii stareţe, ca un fel de tratament mascat împotriva firii ei înclinate către izolare şi teamă.

„Ce ironie”, îşi zise ea, „ca o călugăriţă să fie considerată prea

retrasă.” Insă ştia prea bine că altora le venea greu să lucreze cu ea şi că, deşi surorile clarise petreceau multă vreme în izolare, trebuia să înveţe să conlucreze. A doua zi voia să se prezinte americancelor. Cu siguranţă că aveau să găsească suficiente subiecte comune pentru ca ea să se simtă mai în siguranţă.

După căldura de afară, capela era binecuvântat de răcoroasă. Îi lipsea climatul mai blând al Angliei şi se bucura că avea să fie acasă în săptămâna Paştelui, dar şi asta făcea parte din penitenţa obligatorie pentru rănile lui Hristos. Se simţea la fel cum se simţea mereu în biserică: mică şi insignifiantă, într-un mod pe care îl găsea ciudat de reconfortant. Îşi trecu mătăniile printre degete, hotărând să spună o rugăciune înainte de culcare. Alese, ca întotdeauna, minunile misterioase.

Ignoră primele zgomote din spatele ei, presupunând că o altă soră venise în capelă, dar când le auzi din nou, însoţite de un şuierat pe care îl consideră o discuţie în şoaptă, se întoarse, indignată de nerespectarea tăcerii. Insă în capelă nu mai era nimeni, iar lipsa de familiaritate a locului o făcu să se simtă neliniştită, temătoare chiar, o senzaţie pe care nu o mai încercase niciodată până atunci în Casa Domnului.

Îşi termină rugăciunea, conştientă că scurtase partea finală şi promiţând în tăcere că va reveni a doua zi şi va spune două rugăciuni înainte de culcare. În acelaşi timp, îşi dădu seama că mâinile îi tremurau uşor în vreme ce mergea de-a lungul coridorului şi apoi când îngenunche la ieşire. Privi pentru ultima dată lumina din tabernacul, căutând putere în aceasta şi în faptul că îi amintea de prezenţa Domnului, apoi ieşi, uşa trântindu-se sec în urma ei.

Capela dădea într-un coridor cotit, cu zugrăveala scorojită şi neluminat, aşa că, odată cu închiderea uşii, singura lumină venea, filtrată, din curte. Sora Agnes se îndreptă repede într-acolo, ascultând. Îşi zise că imaginaţia îi juca feste. Era obosită şi neliniştită din pricina faptului că nu era familiarizată cu locul. Asta era tot.

Apoi, şuieratul care semăna cu un mârâit se auzi din nou. Ochii i se măriră, părul de pe ceafă i se zburli şi simţi cum i se înmoaie picioarele. Sora Agnes încremeni locului.

– Cine e acolo? rosti ea cu voce tare în direcţia coridorului întunecat.

Nu primi nici un răspuns, cel puţin nu până când încercă să mai facă un pas, după care se auzi un hârşâit vag, ca sunetul produs

de frecarea unei insecte mari pe o suprafaţă dură, sau poate de frecarea unor unghii lungi pe piatră…

Se răsuci brusc pe călcâie, uitându-se înapoi la uşa capelei.

Întunericul era aproape deplin, dar undeva, acolo, ceva deschis la culoare stătea ghemuit, ceva lipsit de păr şi nemişcat. Poate că era o statuie aflată în spatele uşii, doar că ochii îi străluceau ca nişte bucăţi de sticlă.

Sora Agnes rămase încremenită locului, incapabilă să privească în altă parte. În ochi îi apărură lacrimi.

Apoi acel ceva se mişcă, iar ea o luă la goană ţipând, ca şi cum era urmărită de oştile iadului.

CAPITOLUL 30

– Nu cred, rosti Devlin la telefon.

– Vă mulţumesc, domnule senator, zise Thomas.

– Chestia asta nu necesită doar o încredere oarbă, Thomas, replică Devlin. Fratele tău era un om bun, dar n-aş putea garanta pentru tine într-o astfel de chestiune fără ceva de care să mă folosesc.

– Şi atunci, de ce mă credeţi?

– Pentru că e prea convenabil. Nici un terorist întreg la cap nu şi-ar lăsa un asemenea arsenal în casă în vreme ce ar pleca în vacanţă. Nu are sens.

– Dar asta nu prea e o dovadă clară, domnule.

– Ţi-au spus că au găsit exemplare din Coran şi hârtii cu texte religioase dure descărcate de pe Internet?

– Nu, domnule.

– Citeşti în arabă, Thomas?

– Nu, domnule.

– Asta mi-am imaginat şi eu.

– Din nou, domnule, astea nu prea sunt dovezi…

– Nu-i vorba numai de mine, i-o reteză Devlin. Chiar şi tipii de la Securitatea Naţională sunt sceptici. Cel puţin unii dintre ei. Cei care nu tresar la fiecare umbră şi încep să tragă cu gloanţe oarbe în tot ce mişcă. Vezi tu, s-au găsit toate chestiile astea scrise în arabă: cărţi, pamflete, texte scoase la imprimantă. Chestii care ar putea proveni de oriunde. Dar nu s-a găsit nimic scris *de mână* în arabă. Cărţile sunt toate noi, armele abia dacă au fost folosite, iar

chestiilor de fabricat bombe le lipsesc elementele cruciale care să sugereze că provin din Orientul Mijlociu. Mie îmi miroase a înscenare de la o poştă.

– Şi atunci, ce să fac?

– Nimic, răspunse Devlin. Stai unde eşti. Dacă crezi că vei afla ceva despre Ed, fă-o. Lasă-i pe ei să cerceteze chestiile găsite şi vezi dacă vor veni cu ceva mai mult decât dovezi circumstanţiale.

– Bine. Mulţumesc, domnule senator.

– Să ştii, Thomas, că dacă descoperă amprentele tale pe armele alea, te spânzur cu mâna mea şi o să mă asigur că ţi se crapă capul cu cea mai mare şi mai grea carte de acolo. Ne-am lămurit în privinţa asta?

– Da, domnule. Nu se va ajunge la aşa ceva.

Închise, sperând din tot sufletul ca tot ce promisese să fie adevărat.

CAPITOLUL 31

Thomas petrecu jumătate din ziua următoare citind ghidurile pe care le cumpărase, apoi căutând pe Internet într-o cafenea mică aflată la câteva străzi distanţă de hotel, unde plăti optzeci de cenţi pentru jumătate de oră de navigare online. Află multe lucruri, cel mai important fiind acela că prezenţa timpurie a creştinilor în oraşele distruse de Vezuviu era bine cunoscută, la fel ca acrostihul *Pater Noster* şi umbra crucifixului din Casa Bicentenarului. Cele mai multe materiale online aveau în mod clar o tentă creştină, adesea jubilând uşor în legătură cu faptul că dovezile arheologice erau considerate o atestare istorică a relatărilor biblice promovate de Biserica timpurie. Un site pe care se vorbea mult despre crucea din Herculaneum aparţinea Martorilor lui Iehova, care spuneau că Iisus nu a murit pe cruce, ci pe un soi de ţeapă. Alte site-uri erau mai puţin specifice, dar păreau a conţine informaţii atât de agresive în zelul şi protecţionismul lor, că Thomas începu să se simtă neliniştit.

O sună pe sora Roberta.

– Intenţionez să mă duc la Paestum, zise el. Vrei să vii cu mine?

– Astăzi sunt închisă aici, răspunse ea, părând destul de nefericită. Un soi de chestiune de urgenţă. Una dintre surorile din Anglia a fost speriată de o fantomă azi-noapte.

– Speriată de o fantomă? repetă Thomas. Ce fel de fantomă?

– Probabil că nu e vorba de nimic. O umbră. Imaginaţia ei. Una dintre surori a sugerat că fata caută un pretext pentru a se întoarce acasă.

– Şi acum e bine?

– Evident, răspunse sora Roberta, uşor nerăbdătoare. N-a păţit nimic.

– Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine la Paestum?

– E drum lung până acolo. Trebuie să iei trenul până în Salerno. Astăzi nu dispun de timpul necesar. Mă gândeam să urc pe Vezuviu după-amiază. Se spune că priveliştea e superbă şi mi-ar prinde bine să ajung până la crater, ca să văd cu ochii mei cauza tuturor acestor cercetări arheologice.

– Atunci, rămâne pe altă dată, zise Thomas.

Vezuviul părea un obiectiv demn de vizitat după ce termina cu

toate celelalte. Sau când ele aveau să termine cu el.

*

Thomas se duse singur la Paestum, aşteptându-se să găsească un alt oraş roman bine conservat, o altă victimă a erupţiei vulcanice, numai că, din câte înţelesese din ghid, era altceva. Fusese o aşezare grecească, fondată cu circa şase sute de ani înainte de naşterea lui Hristos, dar care – la fel ca Napoli – fusese ocupată de sarmiţi şi apoi de romani. Se găsea la sud de Pompeii şi Herculaneum, în golful Salemo, dincolo de raza de acţiune distructivă a Vezuviului. De fapt, oraşul fusese locuit până în epoca medievală, într-un declin continuu, iar la un moment dat în cursul secolului al VIII-lea sau al IX-lea, populaţia – decimată de malarie şi de raidurile sarazinilor – părăsise localitatea, lăsând oraşul antic la discreţia buruienilor şi a mlaştinilor.

Nu părea o perspectivă extrem de promiţătoare, aşa că, după ce parcurse drumul de la gară, Thomas fu uluit să vadă trei temple dorice masive înălţându-se în centrul anticului oraş. Prin formă, simplitate şi prin faptul că erau perfect conservate, depăşeau ca frumuseţe orice văzuse el în Italia şi, de fapt, oriunde în lume. Coloanele masive din piatră aurie sprijineau fresce monumentale. Nu lipseau decât acoperişurile şi tencuiala colorată care odinioară acoperea piatra.

Timp de câteva minute, Thomas se uită uluit la ele. Dimensiunile templelor, împreună cu aerul de antichitate care lipsea vestigiilor pe care le văzuse în alte părţi, degajau o maiestuozitate aproape mitică. La Herculaneum îl impresionase ideea de obişnuit, ideea că oraşul fusese locuit de oameni precum el însuşi, un loc care murise, dar a cărui amintire se păstrase vie, lăsând în urmă indicii ale vieţii în picturile de pe pereţii caselor. Aici totul era altfel. Aici se putea simţi istoria la o scară epică, plină de forţă şi demnitate: o istorie care friza legenda.

Ştia prea bine că totul era o proiecţie a propriului suflet, ceva pe care orice istoric sau arheolog serios ar fi respins-o ca fiind o dispoziţie romantică. Cu toate astea, el aşa simţea, şi rămase uluit şi umilit că nu mai auzise înainte de acest sit. Era o cu totul altă problemă găsirea locului de unde ar fi trebuit să înceapă cercetările pentru a descoperi ceea ce constituise o zonă de interes pentru fratele lui mort – şi cum putea potrivi acea bucată din mozaic cu ceea ce deja reuşise să afle.

Celelalte situri aveau câte un specific istoric unic. Acolo se evidenţia un singur an, ba chiar un singur moment în care cerul aruncase o ploaie de cenuşă şi foc. Prin contrast, acest loc evoluase de-a lungul secolelor, până la dispariţia materialului uman care îl menţinuse în viaţă. Chiar dacă el nu ştia nimic despre arta romană, cel puţin putea fi sigur că ceea ce văzuse în Pompeii data din anul 79 sau măcar era încă în folosinţă în acel an. Aici nu putea face asemenea presupuneri. Orice fragment de piatră pe care îl vedea putea face parte dintr-o istorie de o mie de ani de viaţă continuă în acelaşi loc. Dacă descoperea lucruri pe care Ed le-ar fi găsit interesante, habar n-ar fi avut cum să le găsească un sens istoric. Dar nu era singurul care se confrunta cu această dilemă. Aşa cum înţelesese din cele citite, arheologii erau în dezacord de mai bine de două sute cincizeci de ani cu privire la scopul diverselor structuri, căror zei ai Greciei le erau închinate templele şi, în cazul uneia dintre clădiri, dacă aceasta era un templu sau nu. Clădirea fusese denumită generic Templul Herei, regina zeilor Olimpului (echivalentul grec al Iunonei romane), dar în ghidurile mai vechi era numită Bazilica.

Thomas oftă, se uită la cele scrise de fratele lui şi încercă să se orienteze. Se afla aproape de extremitatea nordică a sitului, lângă templul lui Ceres (Demetra la romani), un templu care era posibil să fi fost închinat şi zeiţei Atena, de unde se deschidea priveliştea spre sud, dincolo de forum, către templele lui Poseidon (Neptun) sau Apolo şi Hera (Iunona), la circa şapte sau opt sute de metri depărtare. Totul genera confuzie. Însemnările lui Ed făceau referire la „mormintele scufundătorilor”, deşi ele nu erau menţionate pe harta din ghid. Thomas se încruntă, se urcă pe ceea ce odinioară ar fi putut fi o masă sau un podium, străbătu trei trepte masive şi erodate de timp, de unde privi întinderea plată a sitului.

Undeva în faţa lui, o ciocănitoare îşi luă zborul din iarbă şi îşi întinse cu graţie aripile. Thomas o urmări cum zboară în valuri, cu coada şi aripile licărind pe fundalul violet al munţilor. Pasărea reveni pe sol în apropiere de amfiteatrul pe jumătate excavat pe lângă care trecuse la intrare, şi unde un bărbat cu binoclu stătea întors spre el. Imediat ce Thomas îl văzu, individul îşi lăsă jos binoclul şi se întoarse cu spatele, dar nu înainte ca el să zărească ceva din faţa lui pe sub ochelarii mari de soare. Înainte ca individul să se îndepărteze prefacându-se brusc atras de ceva, Thomas fu convins că îl mai văzuse pe acest japonez şi înainte, traversând strada din faţa hotelului *Executive* şi apoi iarăşi pe banda video…

Ca şi înainte, prima lui reacţie fu una de mânie. Venise cu avionul din Chicago, fusese făcut cu ou şi oţet de monseniorul Pietro, scăpase de Parks în Herculaneum ca un animal hăituit şi se săturase să mai fugă. Cel puţin acolo, în lumina soarelui şi în spaţiu deschis, unde turiştii stăteau în grupuri ca nişte cirezi de vite, n-avea cum să fie în pericol. Coborî de pe piedestalul de piatră şi porni cu pas iute către amfiteatru, spunându-şi că măcar de data asta avea elementul surpriză de partea lui.

De fapt, o luă chiar la fugă, în măsura în care îi permise genunchiul. Imediat ce coborâse de pe platforma de piatră pierduse contactul vizual cu japonezul. Acum singurul lucru pe care îl mai putea face era să ajungă repede în locul unde îl zărise ultima dată. Îşi lăsă capul în jos şi alergă ca un taur, resimţind căldura şi dorindu-şi să simtă pe piele adierea răcoroasă a primăverii din Chicago.

La circa o sută de metri în stânga sa, turiştii cumpărau vederi de la tarabele şi buticurile care se înşirau de-a lungul drumului de acces de pe cealaltă parte a unui loc de adunare, încadrat de garduri înalte. În dreapta lui se aflau vestigiile joase ale zidurilor antice, întrerupte din loc în loc de câte o coloană sau un copac solitar. Nu existau mulţimile pe care le văzuse în Pompeii şi, în ciuda deschiderilor şi a luminii puternice, era destul de uşor să te pomeneşti singur. Îl străbătu un fior de nelinişte ca un junghi, dar se scutură repede şi mări pasul. Intrarea în amfiteatru era o arcadă imensă de piatră – aproape ca un tunel – într-un zid înalt de aproape cinci metri. Thomas o străbătu alergând, în principal pentru că nu-i plăcea să stea prea mult în semiîntunericul tunelului. Amfiteatrul se întindea în faţa lui, ca un semicerc puţin adânc de iarbă şi pământ acoperit de praf, înconjurat de şiruri de scaune din piatră, totul fiind mărginit de malul abrupt pe care se găsea drumul de acces de deasupra. Nu se vedea nimeni înăuntru. Thomas se răsuci încet spre arcada de la intrare. Atunci individul care şezuse ghemuit în alcovul de lângă arcadă se năpusti asupra lui ca o felină asupra prăzii.

CAPITOLUL 32

Thomas resimţi în plin forţa atacului şi se prăbuşi pe solul arenei sub greutatea atacatorului. Pentru câteva clipe, păru incapabil să gândească sau să acţioneze, după care îl cuprinse vechea furie şi se trezi lovind cu pumnii şi genunchii, în vreme ce celălalt se străduia să se elibereze.

Înainte de evenimentele care îi puseseră viaţa în pericol cu o săptămână în urmă, Thomas nu mai dăduse vreun pumn din liceu, dar în acea clipă îi reveni totul în corp – adrenalina, panica, sângele în ochii injectaţi – la un nivel superior chiar, pentru că amândoi erau fiinţe umane şi Thomas ştia, instinctiv şi cu certitudine, că celălalt îl putea ucide, sau putea încerca să o facă…

Japonezul era mic de statură şi subţirel, dar puternic. Totodată, era rapid în mişcări. Lovi cu pumnii de două ori. Thomas simţi lovitura în gât şi pentru câteva clipe nu mai putu să respire şi avu senzaţia că va vomita. Se rostogoli în genunchi, în vreme ce atacatorul se desprinse de el. Dar nu putea îngădui ca lucrurile să se sfârşească astfel.

Printr-o pură izbucnire de voinţă, se repezi după individ, alergând împiedicat şi ţinându-se de genunchiul lovit. Sări şi celălalt se prăbuşi greoi, incapabil să evite lovitura. Thomas se urcă pe el şi omul îşi întinse mâinile ca nişte gheare, căutându-i ochii. Thomas îşi dădu cât putu de mult capul pe spate, prinse cu mâna mărul lui Adam al celuilalt şi strânse cu putere. Degetele japonezului i se înfipseră în obraji şi Thomas simţi cum ţâşneşte sângele. Cu mâna liberă apucă un pumn de ţărână şi îl băgă în gura deschisă a celuilalt. Japonezul încercă să scuipe, dar el îi închise gura şi i-o ţinu apăsată cu toată puterea de care era capabil. Aproape instantaneu, japonezul începu să se zbată ca un peşte pe uscat. Timp de aproape zece secunde se agită înnebunit, după care în ochii lui apăru o expresie de disperare imploratoare, iar corpul i se linişti, predându-se.

Thomas îşi retrase mâna şi se lăsă pe spate, dându-i voie omului să-şi aplece capul şi să scuipe pământul, după care să se ridice în patru labe ca să înlăture mizeria. Spre deosebire de japonez, el era doar lovit uşor şi sângera.

– De ce mă urmăreşti? întrebă, ridicându-se în picioare.

Omul mormăi ceva în japoneză.

– Cum?

– *Eigo ga hanashimassen,* rosti el.

– Pe dracu' nu vorbeşti engleza, ripostă Thomas, simţind că se înfurie iarăşi.

Făcu un pas către individ şi acesta se schimonosi, incapabil încă să se ridice. Scuipă încă o dată, apoi păru să se calmeze.

– L-am cunoscut pe fratele tău, rosti el într-o engleză impecabilă, aproape lipsită de accent. Mă numesc Satoh.

– Continuă.

– Am avut o înţelegere. El nu şi-a respectat partea lui.

– Ce fel de înţelegere?

– El a făcut rost de ceva pentru mine şi apoi a refuzat să-mi dea ce era al meu.

Thomas se uită cu îndoială la individ. Japonezul se întoarse şi se aşeză cu greutate pe sol.

– Şi de ce anume a făcut rost? întrebă Thomas.

– Informaţii.

– Despre ce? Ar fi mai bine să-mi răspunzi mai repede şi mai clar, sau o să-mi pierd răbdarea.

Satoh schiţă un zâmbet. Din buza inferioară îi curgea sânge.

– Ai auzit vreodată de crucea din Herculaneum, domnule Knight?

– Da. Am şi văzut-o.

Celălalt rânji şi clătină din cap.

– Nu, zise el. Ai văzut urma lăsată pe peretele unei case în care atârna pe vremuri crucea. Eu vorbesc despre obiectul în sine.

– Dar nu există nici o cruce, ripostă Thomas.

– Până acum trei luni nu exista, într-adevăr, zise celălalt. Respiraţia individului începea să revină la normal. De fapt, chiar părea că începe să-i placă situaţia. Un avocat din Ercolano care locuia la circa o jumătate de kilometru depărtare de excavaţii îşi săpa o piscină în grădină. A descoperit un drum roman şi o parte dintr-un schelet uman. Fără să anunţe pe cineva, a săpat în jurul scheletului până ce a eliberat toate oasele. De cutia toracică era prinsă o cruce din argint care se potrivea perfect cu umbra de pe peretele din Casa Bicentenarului.

Thomas făcu ochii mari.

– Prostii, zise el. Ar fi acum expusă într-un muzeu. Fotografia crucii ar fi în toate ghidurile, pe fiecare site de pe Internet…

– Nu şi dacă omul care a făcut descoperirea a murit la scurtă vreme după ce i-a acordat încredere unui tânăr preot american

care căuta simboluri ale creştinismului timpuriu.

Thomas stătea pe loc, privindu-l tăcut. Asiaticul rânji şi mai tare, dar amuzamentul său era plin de amărăciune.

– Aşa e, Thomas, zise Satoh. Fratele tău a luat obiectul în custodie ca să-l „cerceteze”. Voia să documenteze descoperirea, să o studieze şi să scrie despre mica emblemă în formă de peşte din centrul crucii.

Dar după ce a ţinut obiectul câteva zile, i-a venit o idee mai bună.

– Să-l vândă? se miră Thomas.

Încerca să pară sarcastic, neîncrezător, dar cuvintele păreau lipsite de conţinut, trădându-i disperarea.

– Ai idee cât ar fi putut valora? zise Satoh. Primul crucifix din lume. Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te cât ar fi dat colecţionarii numai ca să-l vadă. Dar ca să-l deţină? Putea cere oricât voia. Zeci de milioane? Mai mult? Cineva ar fi plătit. Iar eu eram cel care trebuia să mă asigur că totul merge conform planului.

– Nu cred o iotă din ce îmi spui.

– Nu pari foarte sigur de asta.

– Fratele meu nu ar fi făcut aşa ceva, zise Thomas, provocându-l pe celălalt să contrazică o afirmaţie care era mai puţin legată de o convingere reală şi mai mult de păstrarea intactă a unei versiuni a trecutului.

– Ce ştii tu despre asta? ripostă japonezul. Abia dacă îl cunoşteai. Eu îl ştiam la fel de bine ca tine. Mai bine chiar.

După aceea Thomas avea să se gândească la acel moment şi să-şi dea seama că fusese atras în capcană. Atunci însă, confuzia şi frustrarea s-au transformat într-o furie oarbă care l-a făcut să-şi încleşteze pumnii şi să schiţeze doi paşi mari spre locul unde stătea celălalt.

Satoh îşi calculă mişcările cu precizie. În vreme ce Thomas se apropia, el se rostogoli spre stânga, pivotând pe o mână, şi sări în picioare, răsucindu-se în acelaşi timp în aer. Nu apucase să-şi termine mişcarea de rotaţie, că piciorul lui drept era deja suficient de ridicat ca să-l izbească pe Thomas drept în falcă.

Lovitura îl năuci. Se trezi dat pe spate cu o asemenea violenţă, încât avu impresia că i se frânge gâtul. Era inconştient deja înainte de a atinge solul.

CAPITOLUL 33

Thomas se trezi cu soarele fierbinte în ochi, cu falca durându-l ca şi cum ar fi avut un abces dentar şi cu mai mulţi turişti holbându-se la el de parcă ar fi asistat la ultima confruntare regizată de pe scena amfiteatrului de la Paestum. Satoh nu se vedea nicăieri.

Respinse ofertele de ajutor şi porni spre ieşire, umilit şi confuz, sigur acum doar pe faptul că înţelegea şi mai puţin în ce anume fusese amestecat fratele său.

Nu-i venea să creadă. Cum ar fi putut să creadă? Satoh era un mincinos care îl spiona, care intrase prin efracţie în camera lui şi care – atunci când fusese prins – aruncase prima poveste inventată care îi venise în minte. Nici lupta nu fusese corectă, căci japonezul îl momise, până la lovitura aceea de graţie. Thomas îşi frecă falca. Nu. Nu putea să creadă aşa ceva. Nimic nu se potrivea.

Dar o parte a lui ştia în egală măsură că elementele care nu se potriveau nu erau cele corecte. Chestia cu crucea din Herculaneum nu fusese inventată pe moment. Era un motiv prea bun. Se potrivea prea bine cu faptele. Şi, dacă era să fie sincer cu el însuşi, cel mai greşit i se părea modul în care îl făcuse pe individ să vorbească. Sfârşitul luptei demonstrase că Satoh dispunea de aptitudini reale în artele marţiale. Acum lui Thomas i se părea cel puţin bizar faptul că el, un simplu profesor de liceu, reuşise să facă pe cineva ca Satoh să se dea bătut şi să pară că cere îndurare.

Oare afacerea asta cu crucea din Herculaneum să nu fi fost altceva decât o dezinformare, o campanie de defăimare precum sugestiile despre legăturile cu terorismul care încercaseră să-l determine pe el să nu mai pună întrebări? Dacă aşa stăteau lucrurile, planurile indivizilor nu aveau să funcţioneze. Nu era vorba de loialitate sau de dragoste pentru fratele lui. Era vorba de atitudinea lui obişnuită de sfidare şi de nevoia de a cunoaşte adevărul, care ieşise la suprafaţă în numeroase momente stânjenitoare ale carierei lui, mai ales atunci când se credea dus cu vorba.

Biletul de intrare în sit îi conferea şi dreptul de a vizita muzeul, aşa că porni într-acolo, ca să vadă ce putea descoperi printre exponate, dar şi ca să scape de murdăria şi sângele de pe haine.

Găsi o toaletă şi se spălă îndelung, încruntându-se când îşi văzu în oglindă obrazul tăiat şi umflătura de deasupra ochiului. Îi era imposibil să se aranjeze astfel încât să pară un turist obişnuit. Îşi pipăi rana şi se strâmbă, oprindu-se abia atunci când în toaletă intrară doi bărbaţi care păreau a fi olandezi şi care îl priviră cu o îngrijorare nedisimulată. Thomas plecă în grabă.

Exponatele şi maniera de prezentare erau impresionante. Locul dispunea de aer condiţionat, iar artefactele erau dispuse aerisit în vitrine din lemn deschis la culoare, pe suporturi elegante în pereţi: basoreliefuri în piatră ale lui Hercule, un cap de bronz al lui Zeus descoperit într-un râu local, diverse vase antice, statuete din teracotă, o pereche de vaze extraordinare din bronz descoperite în ciudatul *heroon* triunghiular pe care îl văzuse afară, în apropierea muzeului. Altarul părea să dateze din secolul al VI-lea î.Hr. Şi arheologii fuseseră obligaţi să îndepărteze o parte din acoperişul sigilat ca să pătrundă înăuntru. Acolo găsiseră şase vase din bronz cu miere, care se conservase foarte bine şi era comestibilă încă.

Oricât de impresionante ar fi fost exponatele, Thomas îşi dădu seama de importanţa vizitei sale abia când ajunse într-o încăpere din spate. Acolo se găseau cinci lespezi din piatră, pe care fuseseră pictate scene cu tineri odihnindu-se pe divane, cântând la diferite instrumente şi jucând ceva ce părea să implice băutul şi aruncatul cupelor de vin. Bărbaţii purtau cununi cu frunze, dar altfel erau goi, cel puţin până la brâu, fiind acoperiţi până jos cu cearşafuri sau pânze. Tinerii erau în general grupaţi în cupluri, iar doi dintre ei se atingeau într-o manieră care pentru Thomas avea clare conotaţii sexuale. În fond, la grecii antici asemenea comportamente nu erau stigmatizate, aşa cum se întâmpla în lumea creştină.

Lespezile constituiau cele patru laturi ale unei cutii lungi din piatră: un mormânt, pictat pe dinăuntru.

Pe capacul sarcofagului era reprezentat un bărbat gol – probabil decedatul – care se arunca, arcuindu-se, într-o apă albastră mărginită de copaci stilizaţi.

„Mormintele scufundătorilor.”

Thomas îl privi, apoi răsfoi ghidul. Mormântul data din secolul al V-lea î.Hr. Şi era unic. Imaginea scufundătorului, spunea ghidul, era o metaforă a trecerii sufletului de la viaţă la moarte şi în lumea de dincolo.

Thomas privi scena cu atenţie, uluit de energia şi graţia pe care le degaja imaginea. „Oare asta a simţit şi Ed în ultima secundă, un

salt eliberator într-un mediu nou, dătător de viaţă, care a spălat instantaneu toate murdăriile acumulate în viaţa asta?”

I-ar fi plăcut să creadă aşa ceva, dar pentru el moartea continua să însemne întuneric, un zid: un sfârşit, nu o tranziţie. Ed nu se aruncase în ape răcoroase şi nu urcase pe ţărmul cine ştie căror câmpii elizee, aşa cum nici nu se înălţase la ceruri ca să se alăture corului de îngeri din Rai. Ed plecase definitiv, iar Thomas era la fel de departe de a afla de ce murise fratele lui, după încă o zi ciudată de umblat prin situri antice care deveniseră ultima locuinţă pentru atâţia morţi din vechime.

Se uită iarăşi prin însemnările lui Ed.

– Unde e celălalt? îl întrebă Thomas pe un curator în vârstă, care se repezise să admonesteze pe cineva fiindcă folosise bliţul ca să facă o poză.

– Celălalt? se miră omul, uitându-se nedumerit la faţa lui Thomas, pe care se redeschisese tăietura de deasupra ochilor.

– Mormintele scufundătorilor, spuse Thomas, citind din carneţel. Sunt mai multe. Unde sunt celelalte?

– Nu mai sunt altele, răspunse omul, uşor ofensat. Doar ăsta. Doar ăsta în întreaga lume.

Thomas deschise ghidul la harta sitului.

– Unde a fost descoperit? Nu l-am văzut afară.

– Nu în oraş, răspunse omul, ca şi cum avea de-a face cu un retardat mintal. În *necropolis.*

După care îşi înfipse degetul în marginea hărţii, dincolo de ziduri. Apoi ridică privirea şi arătă spre nord. Thomas nu mai aşteptă şi alte indicaţii. În vreme ce străbătea drumul care împrejmuia situl, căutând Porta Aurea – poarta aurie din vechile ziduri ale oraşului – începu să resimtă efectele scurtei lupte cu Satoh. În afară de tăieturi, şoldul drept începea să-i dea junghiuri acolo unde căzuse pe el, iar partea stângă a pieptului îl durea la fiecare respiraţie. Să fi avut coaste fisurate?

„Ar trebui să nu te mai gândeşti la genunchiul rănit.”

Îşi zise că merge în direcţia oraşului modem, numai că aici nu exista o dezvoltare urbană la fel ca la Pompeii şi Herculaneum; dincolo de zidurile oraşului antic se găseau câmpuri pustii, hambare părăginite şi tot felul de buruieni înalte. Continuă să meargă, resimţind tot mai acut durerea dintre coaste şi sudoarea de pe ceafă în vreme ce înainta pe drumul pustiu şi neumbrit. Avea tot mai pregnant sentimentul lipsei de scop. Căldura plutea ca o ceaţă densă peste câmpurile verzi şi galbene. Chiar şi

păsările se făcuseră nevăzute, astfel că singurele semne de viaţă proveneau de la urmele uscate lăsate de şopârlele care fugeau să se ascundă la apropierea lui.

Apoi, înainte de a zări maldărele de pietre în iarba înaltă, văzu în depărtare un schelet metalic şi un şir strălucitor de panglici portocalii: o zonă de săpături. Ieşi repede de pe drum şi se îndreptă într-acolo prin buruieni. Peste câteva secunde zări un bărbat înalt şi osos, în pantaloni scurţi, cu o pălărie cu boruri largi, aplecându-se să privească ceva pe sol.

Omul stătea cu spatele la Thomas, astfel că acesta se apropie fără să fie văzut, gândindu-se ce să spună. Păşi peste banda portocalie de protecţie şi se trezi într-un dreptunghi de pământ prăfos, curăţat de buruieni, unde pietrele erau aşezate ca o fundaţie de zid.

– Scuzaţi-mă, domnule, rosti el. Vorbiţi engleza?

Omul sări în picioare, se întoarse şi îşi scoase pălăria de pe cap cu o singură mişcare fluidă. Doar că nu era un bărbat. Era o femeie, neobişnuit de înaltă şi de lată în umeri, dar suficient de zveltă în talie, cu păr negru care acum i se revărsă peste umeri în valuri ondulate. În ochii verzi se putea citi furia.

– Ce crezi că faci? Ieşi din pătratul ăsta!

– Îmi cer scuze, zise Thomas, cu avântul brusc retezat, uitându-se ca prostul la picioarele lui. Aveţi dreptate.

Începu să meargă înainte. „E americancă.”

– Nu într-acolo, idiotule, tună femeia. Înapoi pe unde ai venit.

Apoi îl privi şi ochii i se îngustară, ca şi cum n-ar fi văzut bine din pricina soarelui sau ca şi cum el i-ar fi amintit de cineva.

– Credeam că… rosti iarăşi Thomas, nesigur pe sine. Îmi cer scuze, cine eşti *dumneata*?

– Cine sunt *eu*? ripostă femeia, cu ochii măriţi din pricina îndrăznelii lui. Sunt Deborah Miller şi conduc lucrările în acest sit, aşa că vreau să pleci de aici.

CAPITOLUL 34

– Da, l-am cunoscut pe fratele tău, zise ea. Nu foarte bine. Îmi pare rău să aud că a murit.

Furia ei se evaporase aproape la fel de repede precum izbucnise, imediat după ce Thomas îi spusese cine e.

– A venit aici cam la o săptămână după descoperire, continuă ea. La început a fost uimit.

– Care descoperire? se miră Thomas.

– Al doilea mormânt de scufundător. Am crezut că ştii. Thomas zâmbi amar şi clătină din cap. Aşadar termenul „morminte” folosit de fratele lui fusese corect până la urmă. Măcar atât. Ed nu comitea asemenea greşeli.

– Aproape o săptămână a tot venit pe aici, reluă ea. Nu vorbea mult, fapt care pe mine mă bucura, ca să fiu sinceră, mai ales că era preot. Nu prea ştiu să mă port cu preoţii. Oricum, ultima dată când l-am văzut era emoţionat, făcând mereu însemnări într-un carneţel şi strălucind ca un puşti de opt ani care a câştigat o cantitate imensă de îngheţată. Apoi a dispărut.

Ochii ei erau trişti. Nu se umpluseră de lacrimi ca într-o melodramă, dar erau trişti, iar Thomas se hotărî să aibă încredere în ea.

– Aşadar există un alt doilea mormânt de acest gen, remarcă el, pe jumătate pentru sine. Mă uimeşte că nu se ştie despre el, cel puţin prin partea locului, dată fiind mândria cu care este privit primul.

– Primul este termenul corect, replică ea. Cel de aici nu va avea parte de aceleaşi aprecieri pentru că e ulterior celuilalt. Cu mult. Ceea ce e o veste bună pentru mine.

– De ce?

– Locul s-ar umple de arheologi. Vreunei universităţi locale i s-ar acorda controlul excavaţiilor sau pur şi simplu ar fi trecute sub aripa guvernului italian. Primul mormânt datează din circa 500 î.Hr. Ăsta de aici este din epoca medievală timpurie, cam cu o mie de ani mai târziu. Haide, să-ţi arăt.

Se ridică şi Thomas fu izbit din nou de înălţimea ei. Nu că ar fi fost lipsită de graţie. Nici pe departe. Se mişca cu o surprinzătoare economie de gesturi, dacă nu chiar cu eleganţă, ca o girafa. Îşi

dădu imediat seama că, dacă ar fi dat glas gândurilor sale ar fi avut probleme. Era genul de femeie care nu suporta aiureli din partea nimănui.

– Aşadar, zise el, dacă nu te superi că întreb, de ce excavaţi aici? Eşti din?…

– Acum din Atlanta, răspunse ea.

Nu avea nici urmă de accent din Sud.

– Mă aflu aici pentru că am convins guvernul grec să sprijine financiar o expediţie către ceea ce odinioară a fost o aşezare grecească. Italienilor nu le pasă câtă vreme nu iese nimic din ţară, iar eu nu distrug nimic de valoare în timpul săpăturilor. Trimit un inspector în fiecare săptămână ca să vadă dacă am descoperit Farul din Alexandria. Altfel mă lasă în pace.

– Farul din… cum?

– Scuze, rosti ea, înlocuind seriozitatea expresiei cu un început de zâmbet. Umor de arheolog. Farul din Pharos a fost una dintre cele şapte minuni ale lumii antice. E foarte departe de aici.

– Înţeleg, rosti Thomas, urmărind-o cu interes.

Avea treizeci şi ceva de ani. Peter Directorul i-ar fi spus „raţă bătrână”. Îşi dădu seama că începea să-i placă de ea.

– Sunt curator de muzeu, explică ea. Sună mai important decât este în realitate. Oricum, aveam nevoie de o mică pauză şi de ceva muncă de teren. Am făcut un soi de favoare guvernului grec şi ei m-au ajutat să capăt lucrarea asta. Impresionant, nu-i aşa? Privi în zare, peste deşertul de buruieni şi şanţuri. Din când în când primesc ceva ajutor de la unii studenţi locali, dar în cea mai mare parte a timpului sunt singură. Ceea ce îmi convine de minune.

Thomas o credea. „Poate că e sufletul meu pereche. Preferă şi ea să fie singură.”

– Aici e.

Ajunseseră la o construcţie dărăpănată făcută din foi de plastic transparent şi schele învechite, un soi de cort de nici doi metri în lăţime şi doar pe jumătate atât în lungime. Ea se opri şi îl conduse printr-o spărtură în plastic.

Înăuntru, aerul era fierbinte şi uşor dulceag, umed ca după iarba proaspăt cosită, dar lumina era filtrată şi Thomas simţi cum faţa i se relaxează în vreme ce ochii se obişnuiau cu penumbra. Mormântul pe care îl descoperise semăna cu cel grecesc: cinci plăci de piatră, toate fiind acum învelite cu folii transparente din plastic. Ea dezveli fiecare lespede cu o grijă infinită şi cu o urmă de zâmbet care îi îndulcea trăsăturile.

Thomas rămase înmărmurit. În loc de băutorii tolăniţi pe divane de pe mormântul grecesc, pe cele două plăci mai lungi din laterale fuseseră pictate cruci. Plăcile mai scurte prezentau un peşte stilizat cu aripioare frontale proeminente şi cu dinţi ciudat de bine definiţi. Ultima lespede, capacul, limpezea legătura cu celălalt mormânt. Era aproape aceeaşi imagine: scufundătorul gol care străbătea spaţiul către suprafaţa apei. Singura diferenţă era aceea că motivele crucii şi peştelui apăreau şi aici, în colţurile picturii, iar apa către care plonja scufundătorul era de un roşu-aprins.

CAPITOLUL 35

– De ce este apa roşie? întrebă el, uitându-se la pictură.

– A, întrebarea de un milion de dolari. Fratele tău a întrebat acelaşi lucru.

– Şi?

– E un mormânt creştin, zise ea, studiind imaginile din nou, ca şi cum le-ar fi văzut pentru prima dată şi evaluându-le cu respect. Datează cam din secolul al VII-lea. Crucea creştină şi peştele ca simboluri au fost introduse în vechile reprezentări asociate cu moartea. Nu sunt expertă în teologie creştină, dar aş spune că, dacă în cazul primului mormânt al scufundătorilor apa reprezintă trecerea spre moarte, ceea ce vedem noi aici este un fel de înviere: scufundătorul – decedatul – pe punctul de a fi purificat…

– De sângele Mielului, trase Thomas concluzia în locul ei.

– Corect. Sângele lui Hristos, proslăvit în slujbe, sângele dat ca jertfa pentru păcatele omenirii pe dealul Golgotei: acestea sunt mijloacele mântuirii. Este vorba de o refolosire tipic creştină a unei iconografii vechi de secole, în scopuri proprii. Fratelui tău i-a plăcut la nebunie.

– De ce?

– Pentru că mormântul grecesc şi cel de aici sunt separate de peste o mie de ani. Cultura şi climatul religios s-au schimbat radical. Dar chiar dacă oamenii au întors spatele păgânismului, modul în care se înţelegeau şi se exprimau pe ei înşişi în calitate de creştini era încă influenţat de memoria populară şi de obiceiurile din perioada păgână. Aici este vorba de o înmormântare creştină, dar imaginile religioase derivă de la oameni care i-au adorat pe Apolo şi pe Poseidon cu o mie de ani înainte, oameni care au trăit la câteva sute de metri de aici.

– Şi asta e ceva normal? se miră Thomas.

El ştia că, la fel ca alte religii de succes, creştinismul preluase tot atât de multe obiceiuri câte înlocuise, dar nu avusese niciodată parte de un exemplu atât de elocvent.

– Ai văzut statuetele din teracotă ale zeiţei Hera din muzeul de arheologie? întrebă Deborah.

– Cred că da. Nu le-am acordat o atenţie prea mare.

– Sunt zeci şi au fost descoperite în acest sit şi în altele din zonă.

Forma locală a acestor statui o arată pe regina zeilor ţinând o rodie, despre care se presupune că este un simbol al fertilităţii, datorită seminţelor pe care le conţine, nu?

– Şi?

– Şi dacă vei merge pe drumul spre Capaccio şi vei intra în biserica de acolo, ghiceşte ce vei descoperi că ţine în mână Fecioara Mana?

– O rodie?

– Bingo! Madona cu Rodie din Capaccio. Eu cred că e o imagine interesantă, dar alţii… nu cred la fel.

– De ce?

– Ca de obicei, răspunse ea. Oamenii vor ca religia lor să fie unicat, autosuficientă, neinfluenţată de diverse chestii precum cultura, structura socială şi politica. Dacă ar recunoaşte că o parte a religiei lor este modelată de oameni şi de vremurile în care au trăit ei, atunci ar trebui să se confrunte cu ideea că religia lor nu a răsărit în întregime din mintea lui Dumnezeu. Unii oameni găsesc o astfel de idee tulburătoare.

– Şi tu nu?

– Eu nu.

– Dar Ed?

– Nici el nu părea să fie tulburat, răspunse ea, părând să mediteze la întrebare. A fost parţial motivul pentru care i-am permis să-şi vâre nasul în treburile mele.

– Să înţeleg că nu oricine are parte de un asemenea privilegiu.

Ea se încruntă.

– Acest sit a fost descoperit din întâmplare şi eu n-am ajuns la faţa locului decât la câteva săptămâni după aceea, iar până atunci au avut loc săpături neoficiale.

– În scop de jaf?

– Nu sunt sigură. Rămăşiţele umane au putrezit până la dispariţie. Această zonă a fost frecvent inundată de mlaştini, iar umezeala distruge oasele. Din mostrele de sol putem afirma că trupul decedatului a putrezit aici, dar n-a mai rămas nimic din el.

– Dar crezi că e posibil să fi fost şi alte lucruri în mormânt? întrebă el. Lucruri care au fost furate?

– Greu de spus cu certitudine. Dacă a fost luat ceva, s-a întâmplat înainte ca vreo oficialitate să arunce o privire asupra acestui loc. Nimic nu lipseşte în mod evident. Dar mie mi se pare ciudat. Celelalte morminte medievale din zonă conţin tot felul de obiecte funerare: armuri, arme, bijuterii, vase şi altele asemenea,

îngropate alături de persoana decedată. Aici… Nimic.

– Şi oamenii au tot venit să vadă ce se întâmplă de când ai preluat conducerea lucrărilor?

– Ce bine că semeni fizic cu părintele Ed, zise ea. Încep să mă satur de toată povestea asta.

– Cum ar fi, de pildă, un japonez.

– Îl cunoşti? întrebă ea repede, cu suspiciune în voce.

Thomas îi arătă tăietura de deasupra ochiului.

– Ne-am întâlnit astăzi.

– A fost aici de câteva ori, de obicei noaptea, când nu era nimeni prin preajmă. Făcea poze, punea întrebări – nimic specific – şi în general mă evita pe mine. Când a apărut prima dată, i-am spus pe unde să plece, chestie care a părut să-l irite. Deborah zâmbi aducându-şi aminte. Nu-mi puteam imagina de ce l-ar fi interesat mormântul. A întrebat şi el de ce este apa roşie şi despre celelalte simboluri.

– A spus ceva despre crucea descoperită la Herculaneum? întrebă Thomas.

Încerca să fie prudent, dar instinctiv simţea că poate avea încredere în această femeie deşirată şi dificilă, iar el avea nevoie să-i afle părerea referitor la ceea ce îi spusese Satoh.

– Crucea-umbră din Casa Bicentenarului? Nu, de ce?

– Crezi că e posibil să fi fost descoperit crucifixul care a lăsat acea urmă pe perete?

– Nu, răspunse ea, luând o înghiţitură de apă.

Thomas ridică din sprâncene.

– Pari destul de convinsă.

– Chiar sunt, replică ea. „Crucifixul” care a lăsat acea urmă nu a putut fi descoperit pentru că nu un crucifix a lăsat-o. Pur şi simplu.

– Cum poţi să fii atât de sigură? Am văzut urma. Cu siguranţă semăna cu un crucifix.

– Ştiu, zise ea, la fel de sigură. Dar sunt o mulţime de lucruri care pot lăsa urme în formă de cruce. Putea fi un simplu raft.

– Dar mulţi cred că a fost o cruce creştină, insistă Thomas. Am citit mai multe relatări despre asta…

– Online?

– Da, răspunse Thomas, puţin iritat de amuzamentul din privirea ei.

– Data viitoare când mai ai timp să intri pe Internet, încearcă să tastezi „aselenizare trucată” în orice motor de căutare vrei. Vei fi uimit de numărul de site-uri care vor apărea pe ecran. Iar dacă tot

nu-ţi vine să crezi, încearcă să tastezi „Holocaust trucat”.

Zâmbetul aproape îi dispăruse acum de pe chip, ca şi cum ea însăşi ar fi trecut prin toate astea.

– Bine, acceptă Thomas, deci sunt o mulţime de porcării pe Internet, cele mai multe postate de psihopaţi şi oameni cu un program…

– Şi de cei incredibil de prost informaţi care cred că deţin adevărul absolut pentru că vor să creadă în el, i-o luă ea înainte. Citeşte cărţile respectabile şi de bun-simţ publicate de instituţii reputate şi vei vedea că, deşi este foarte posibil să fi existat creştini în Herculaneum, aproape cu siguranţă ei nu foloseau crucifixuri în scop religios şi n-aveau să folosească aşa ceva decât peste vreo trei sute de ani.

– Dar cum rămâne atunci cu pătratul magic din Pompeii?

– Ce-i cu el? Acelaşi gen de pătrat apare pretutindeni pe cuprinsul Imperiului Roman. Este o şaradă în cuvinte şi nu este deloc limpede că ar avea vreo semnificaţie mistică, darămite vreuna creştină. Da, din el se pot forma cuvintele Pater Noster – dacă laşi deoparte câteva litere – dar tot din el se pot forma o mulţime de alte grupuri de cuvinte, cele mai multe fără nici un înţeles. În structura pătratului nu există nimic cruciform. Transformarea lui în cruce ar fi o exagerare – şi o spun la modul literal. Din nou, e vorba de cei care vor să descopere o versiune clară şi imobilă a propriei lor religii, aşa că procedează în consecinţă. Asta nu înseamnă că acolo se află ceea ce caută ei.

Thomas începu să se simtă ca o frunză în aer, nu doar pentru că avea sentimentul că se postase singur în poziţia unui naiv, ci pentru că fundamentul motivaţional construit de el pentru moartea lui Ed – care fusese întotdeauna şubred – părea acum să se spulbere complet, lăsându-l fără nimic de care să se agaţe. Ca şi cum ea ar fi tras un şut construcţiei lui şi imaginii palide pe care el reuşise cât de cât să o compună.

– Dar nu este ăsta un argument al faptului că inexistenţa unor cruci timpurii reprezintă o profeţie care se autoîmplineşte? zise el. Adică, dacă fiecare lucru este respins pentru că e prea timpuriu…?

– Presupun că da, admise ea. Dar crucea ca simbol începe să cucerească Imperiul Roman *după* ce Constantin a „oficializat” creştinismul, iar asta nu s-a întâmplat decât în secolul al IV-lea. Folosirea crucii ca simbol *înainte* de această dată reprezintă o aberaţie. Peştele este mult mai legat ca simbol de creştinismul timpuriu. Teologia mântuirii a avut nevoie de secole ca să se

maturizeze. Crucea a devenit centrul creştinismului abia după apariţia credinţei că Iisus a apărut pe lume *ca să* moară şi să mântuiască. Pur şi simplu în anul 79 nu se ajunsese la un asemenea stadiu al religiei.

Thomas şedea tăcut pe o buturugă deasupra pătratelor de pământ excavate. De acolo putea privi înapoi spre oraşul antic şi putea zări partea de sus a templelor de piatră, care sclipeau chihlimbarii în lumina începutului de seară. Nu ştia ce să mai spună.

– Japonezul ţi-a pomenit ceva despre cum se presupune că ar fi arătat crucifixul ăsta? întrebă Deborah.

– Din argint, răspunse Thomas. Marcat cu semnul peştelui.

Ea se încruntă.

– Presupun că nu este imposibil, zise ea. Dacă accepţi ideea că în secolul I creştinii au folosit cruci – ceea ce eu nu pot să presupun… Oraşul Pompeii dispunea de ceva argint de calitate, iar simbolul peştelui are sens ca parte a conceptului.

– Dar tu nu crezi asta, zise Thomas.

– Îmi pare rău. Dacă te consolează cu ceva, mă îndoiesc că Ed ar fi crezut şi el. Îşi cunoştea bine domeniul: mai bine decât mine.

Thomas tresări.

– Ar trebui să mă întorc înainte de plecarea ultimului tren, zise el, fără să fie sigur când pleca acel ultim tren.

Stătuse acolo mult mai mult decât intenţionase, iar în curând avea să se întunece.

– Stai aşa, zise ea. Merg cu tine. La o asemenea oră îmi place să mă plimb prin sit, după plecarea turiştilor. N-am vrut să te ofensez.

– Sunt eu un turist? Credeam că sunt un detectiv.

Merseră în tăcere de-a lungul câmpurilor peste care se lăsa întunericul serii, iar Thomas se gândi cât de ciudat era faptul că petrecuse atâta timp în ultimele zile în compania unor femei pe care nu le cunoştea. Fără a include aici fostele lui eleve – pe care nu le considera nişte adulţi, în ciuda unor lucrări pe care i le dăduse spre lectură profesoara de studii sociale şi care demonstrau contrariul – probabil că vorbise cu Deborah şi cu sora Roberta mai mult decât vorbise cu orice altă femeie de foarte multă vreme. Poate chiar mai mult decât îşi aducea aminte. Se întrebă care era motivul şi dacă o găsea atrăgătoare pe vreuna dintre ele. Fiecare dintre cele două era atrăgătoare, în moduri diferite, dar o astfel de idee nu-i venise în minte până acum.

„Nu se întâmplă niciodată, nu? Nu de când…”

Gata cu asta!

– Cât vei sta în Italia? întrebă el.

– O săptămână, răspunse ea.

Ajunseră la marginea oraşului vechi, unde vestigiile, dezbrăcate de farmecul lor coloristic de lumină în scădere, păreau dărăpănate şi sărăcăcioase, cu excepţia locurilor unde templele se ridicau ca nişte creste în umbră. Reintrară în sit. Era deja închis publicului, dar poarta era deschisă şi nu se vedea nici un agent de pază care să-i întoarcă sau să le ceară biletele. De fapt, nu se vedea nimeni în jurul lor.

– Sunt gata să plec acasă, zise ea. Călătoria aici a fost o binecuvântare, cel puţin educaţională, dar… Nu sunt un arheolog de teren. Mai degrabă îmi place să cataloghez şi să aranjez exponate: aşa am un control mai mare. Săpăturile în speranţa vagă că ai putea descoperi…

Atenţia lui Thomas fu atrasă de ceva din interiorul templului lui Ceres, o formă curios de deschisă la culoare proiectată pe masa întunecată a unei coloane, încetini pasul, holbându-se şi întrebându-se de ce simţea că i se pune un nod în gât, ca o groază rece care îl făcu să-şi dorească să se întoarcă, să o ia la fugă, înainte ca ochii lui – sau mai degrabă creierul – să discearnă bine ce era acea formă.

– Ce e aia? întrebă el, aproape în şoaptă. Pare a fi…

Vocea i se stinse.

– Un om, răspunse Deborah.

Groaza lui i se transmise şi ei. Întunericul părea să se lase acum cu repeziciune în jurul lor, iar pe deasupra vestigiilor nu se auzea niciun sunet.

– Ar trebui să plecăm de aici, zise Thomas.

De la moartea lui Ed se aflase de câteva ori în pericol, dar nu se simţise niciodată aşa cum se simţea acum, atât de îngrozit, dorindu-şi cu atâta disperare să se afle în altă parte. I se făcuse frig. Resimţea panica din timpul coşmarurilor când îţi dădeai seama că ceva groaznic e pe cale să se întâmple, dar nu ştii cum să eviţi deznodământul sau cum să te trezeşti.

„Peste câteva clipe, îşi zise el, vei vedea şi îţi vei dori să nu fi venit niciodată aici. Îţi vei dori…”

– O, Doamne, şopti Deborah. Se găseau acum în dreptul frânghiei care îngrădea accesul în templu, în umbra imensă aruncată de masiva construcţie. *Chiar este* un om.

După care o luă la fugă înainte, sărind peste frânghie şi urcând

treptele mari de piatră, iar Thomas o urmă, atras ca de un magnet, chiar dacă el ar fi vrut să fugă în altă direcţie. Dar când Deborah se opri, încremenind cu mâinile la gură, ca şi cum s-ar fi străduit să nu ţipe, Thomas văzu bucata de carne şi abia reuşi să-şi dea seama că era un cadavru plin de sânge legat strâns de coloană – prins, se părea, cu propriile lui măruntaie.

CAPITOLUL 36

Rămaseră amândoi încremeniţi, paralizaţi de groază. Apoi Thomas începu să vomite, îndepărtându-se de templu către platforma pe care stătuse ceva mai devreme în cursul zilei şi unde zărise pentru prima dată sclipirea binoclului…

Se forţă să se întoarcă spre cadavru şi reuşi chiar să facă doi paşi spre el, doar ca să fie sigur.

– E Satoh, şopti el în întuneric.

– Da, îi răspunse Deborah tot în şoaptă.

Părea ciudat de calmă, ca şi cum şocul i-ar fi alungat orice altă emoţie.

– Cel care a făcut asta, începu Thomas, ar putea foarte bine să…

– Fie încă prin preajmă, trase ea concluzia pe acelaşi ton lipsit de inflexiuni. Da, aşa e.

– Trebuie să plecăm. Să găsim ajutoare.

– Ajutoare? se miră ea.

Întrebarea îl trezi pe Thomas ca o palmă peste faţă. Nu putea să găsească nici un fel de ajutoare, şi oricum nu pentru omul care era prins de coloană cu burta spintecată astfel încât tot ce exista mai jos de coaste să devină o mare gaură neagră şi plină de sânge…

„Nu te gândi la asta. Pleacă.”

Vru să plece, şi o luă pe ea de mână. Gestul lui păru să o trezească din şoc. Thomas simţi cum corpul ei se încordează şi cum mintea ei revine la normal, apoi ea preluă controlul.

– Îi ştiu pe oamenii de la restaurantul din colţ. Toţi ceilalţi care muncesc aici locuiesc în oraş. O să le cerem să sune la poliţie.

Deborah îl trase după ea şi el se văzu nevoit să alerge ca să ţină pasul. Continuau să se ţină de mână, ca supravieţuitorii unui naufragiu care se temeau să nu fie smulşi unul de lângă celălalt. Poarta de ieşire se găsea pe drumul pe care veniseră. Deborah se îndreptă hotărâtă într-acolo, luând-o direct prin iarba înaltă. Se simţeau amândoi uşuraţi şi mai puţin şocaţi după ce lăsaseră cadavrul în urmă, iar Thomas riscă o privire înapoi, în umbrele prelungi lăsate de amurg în oraşul mort, pierzându-şi echilibrul atunci când Deborah se opri brusc, fără niciun avertisment.

– Ce e? întrebă el.

– Uite, şopti ea, cu o voce în care revenise ceva din stilul de

robot lipsit de viaţă. Uite. Poarta.

Thomas privi. Poarta prin care intraseră în sit cu doar câteva minute înainte era acum închisă.

– Putem sări peste ea, zise Thomas.

– Poate că da. Dar cine a închis-o?

Ideea ei îl arse ca o înţepătură de păianjen.

– Crezi că el e încă aici, în apropierea noastră?

„El? Ce om ar face aşa ceva?...”

Deborah ridică din umeri. Avea chipul palid şi privirea ei scruta împrejurimile.

– Cu câteva ore în urmă m-am luptat cu Satoh, zise Thomas, iar tipul ăla ştia să aibă grijă de el. Nu am chef să am de-a face cu cel care…

Dădu repede din cap spre templu, cu trofeul măcelărit prins de coloană, dar reuşi să nu privească intr-acolo.

– Crezi că ne aşteaptă? şopti ea.

– Cred că a vrut să-l vedem pe Satoh, spuse Thomas gândindu-se mai bine. Cred că vrea să ne înspăimânte.

Deborah îi aruncă o privire aproape sardonică. Mai că nu-i spuse: „Atunci înseamnă că se descurcă bine.” Thomas privi în jurul lor, spre întinderea vestigiilor. De acum era întuneric bine, iar asasinul putea fi oriunde; orice zid spart, orice coloană fracturată, orice grămadă neregulată de pietre şi vegetaţie putea deveni un ascunziş pentru el.

„Îţi tot spui că e un bărbat. Ar putea fi o femeie. Sau ar putea fi vorba de mai mulţi oameni care acţionează împreună.”

De fapt, nu credea asta. Era doar suficient de încastrat în prejudecăţi ca să-i vină greu să îşi imagineze o femeie comiţând o asemenea faptă, şi mai păstra suficientă credinţă în umanitate ca să nu creadă că aşa ceva putea fi comis de un grup de oameni care lucrau împreună, discutau…

„Grupurile de oameni, comunităţile şi chiar naţiunile întregi au făcut lucruri şi mai rele.”

Poate că da. Dar ceea ce văzuseră acum părea opera unui singur individ. O minte perversă. Cineva care se bucurase de ceea ce face.

– Sunt două căi de a ieşi de aici, zise Deborah. Pe aici şi pe sus, între templul lui Apolo şi Asklepeion. Pe care vrei să o folosim?

– Pe asta, răspunse el. Cealaltă presupune traversarea întregului sit. Iar acolo sunt mult prea multe locuri unde s-ar putea ascunde.

– Dar cadavrul e aici. Poarta a fost închisă cu doar câteva

minute în urmă, zise Deborah. Trebuie să fie încă în această zonă.

– Până când reuşim noi să trecem de toate vestigiile, el ne-ar putea aştepta în celălalt capăt. Iar drumul e mai înalt decât situl, aşa că ne poate vedea de la distanţă.

Nu-i spuse că perspectiva de a se întoarce în acel labirint de piatră prin beznă era prea îngrozitoare pentru ca el să o ia în considerare la modul serios. Deborah îl privi ţintă, gândindu-se.

– Bine, acceptă ea, dând drumul mâinii lui, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că o ţine. Ce faci?

Thomas se aplecase. Când se ridică, în mână ţinea o piatră mare.

– În caz că… Începu el.

Ea dădu repede din cap, ca şi cum n-ar fi vrut ca el să termine fraza.

Împreună, cu mare atenţie, porniră spre poartă. Atunci auziră sunetul: un şuierat gutural şi aspru în spatele lor, nefiresc de puternic în aerul nopţii.

Era sunetul pe care l-ar fi scos o felină de dimensiuni mari, care ar fi tras aer printre colţii dezveliţi. Thomas se răsuci pe călcâie, căutând înnebunit sursa sunetului, cu mâna dreaptă ţinând strâns piatra la înălţimea umărului.

La baza templului, la câţiva metri de cadavrul mutilat al lui Satoh, stătea o siluetă deschisă la culoare, ghemuită ca un liliac pe stâncă. Stătea nemişcată, iar de la o asemenea distanţă Thomas nu prea vedea mare lucru, cu excepţia ţestei lipsite de păr, gurii larg deschise şi a membrelor întinse, care se prinseseră de piatră ca nişte tentacule. Individul era slab ca un schelet şi părea gol. Se uita spre ei cu o fixitate răutăcioasă, care îi îngheţă lui Thomas sângele în vene.

Deborah porni spre poartă, dar pentru câteva secunde el nu îşi putu mişca picioarele şi nu reuşi decât să privească, paralizat de groază, cum silueta începu lent să se târască spre ei pe membrele ei subţiri, ca de păianjen, şuierând în vreme ce se apropia. Apoi Deborah îl trase şi el o luă la fugă după ea.

CAPITOLUL 37

– Ce naiba a fost chestia aia? întrebă Thomas.

În cele trei ore în care discutaseră cu poliţia nu pusese această întrebare, dar acum, că ancheta se terminase, o făcu.

– Chestia aia? se miră Deborah. A fost un om, Thomas.

– Nu semăna cu un om, replică el. Nu se mişca aşa cum se mişcă un om.

– Nu avea ce să fie altceva, rosti ea cu hotărâre. Şi chiar arăta a om. Unul ciudat, e drept, dar am fi putut bănui asta din fapta pe care a comis-o.

Thomas nu era sigur dacă ea chiar era convinsă de asta sau doar se prefăcea, dar ştia că are dreptate.

Ajunseseră la restaurantul din colţ fără ca asasinul să dea vreun semn de viaţă. Probabil că se mulţumise să-i sperie. Apelaseră la femeia de vârstă mijlocie şi plină de scepticism care locuia în restaurant şi ea chemase poliţia. Thomas nutrea o mare recunoştinţă pentru faptul că Deborah ştia italiana mult mai bine ca el.

„Lunatic asasin" şi „vampir" nu erau termeni din vocabularul lui.

Habar n-avea de ce îi venise în minte cuvântul „vampir". Evident că nu credea în astfel de lucruri şi nu nici că acea… chestie îl omorâse pe Satoh. Doar că fusese şocat de paliditatea ucigaşului şi de mersul lui ca de crab, ca *Nosferatu*…

Până la terminarea anchetei, poliţia deja ridicase un soi de cort protector peste o parte a templului lui Ceres, iar întregul sit era acum scăldat în luminile alb-albăstrui ale mai multor proiectoare cu halogen. Mediul de acolo părea supranatural, ca într-un vis. Slavă Domnului că poliţiştii nu îi ceruseră să privească iarăşi cadavrul sau, mai rău, să se întoarcă în sit.

Fuseseră anchetaţi separat, dar după ce totul se terminase, el şi Deborah îşi comparaseră răspunsurile.

Thomas constată uşurat că niciunul dintre ei nu ascunsese vreun detaliu, aşa că relatările lor coincideau. Fuseseră sincere şi răspunsurile amândurora la întrebarea-cheie, aruncată ca din întâmplare de translatorul care fuma ţigară de la ţigară în încăperea în care poliţia îşi stabilise temporar baza operaţională:

– L-aţi cunoscut pe defunct?

Thomas ştia că orice nepotrivire între versiunea lui şi cea a lui Deborah i-ar fi băgat repede în bucluc. Aşa că le povestise despre modul în care Satoh îi scotocise camera de hotel, despre faptul că se luptaseră în acea zi, despre presupusa legătură a japonezului cu Ed, a cărui moarte îl adusese pe el în Italia. Translatorul insistase de mai multe ori asupra fiecărui punct, cerând clarificări, iar el răspunsese la diversele întrebări rapide ale şefului anchetatorilor, cei trei oameni uitându-se unii la alţii cu precauţie, ca şi cum s-ar fi pregătit de o bătălie.

Camoranesi era un bărbat masiv cu o mustaţă mare, neagră, şi ochi trişti, cu pleoape grele. Ca şi translatorul, fuma continuu şi vorbea cu o voce joasă şi gravă, ca o persoană care cunoştea atât de multe lucruri din faţa neplăcută a vieţii umane, încât devenise imun şi aproape plictisit. Prin contrast, translatorul, un tânăr parcă abia ieşit de pe băncile facultăţii, părea la fel de şocat ca Thomas şi, cu toate că în decursul lungii lor discuţii chipul i se mai lumină puţin, repulsia provocată de cele auzite nu-l părăsi nici o clipă.

Nu le plăcuse ceea ce le spusese el. Complica o situaţie şi aşa încâlcită, iar Thomas îşi dădea seama de asta. Erau nevoiţi să ia legătura cu americanii, poate chiar cu Interpolul, iar dacă Thomas îl „citise” bine pe Camoranesi, poliţiştii oricum credeau că asemenea măsuri nu aveau nici un sens. Erau de părere că au de-a face cu un soi de psihopat. Care n-avea nici o legătură cu cruciada lui Thomas.

Iar el nu-i putea învinovăţi. La sfârşitul anchetei, şi el ajunsese să aibă impresia că moartea lui Satoh fusese rodul unei simple coincidenţe. Poate că individul îl urmărise pe Thomas, poate că şi pe Deborah, dar asta părea să nu aibă nici o legătură cu moartea lui. Pur şi simplu japonezul se aflase în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, şi căzuse victimă unui maniac. Iar aşa ceva se putea întâmpla oriunde în lume, deşi era destul de greu de crezut.

Poliţiştii nu-i spuseseră nimic din toate astea în mod direct. Făcuseră o copie a paşaportului lui – pe care Thomas îl ţinea la el după cele întâmplate la hotel – şi îi ceruseră nume şi date de contact din Italia şi din Statele Unite. El le dăduse datele lui Jim din Statele Unite şi pe cele ale lui Giovanni de la casa de odihnă din Napoli. Poliţiştii ridicaseră din sprâncene văzând că ambele persoane de contact sunt preoţi, iar ciudăţenia acestui fapt îl surprinsese şi pe el. Îi luaseră amprentele, iar Thomas acceptase fără să protesteze. Nu avea nimic de ascuns.

Nu avu nevoie de mai mult de zece minute ca să discute cu Deborah după aceea, şi oricum nu prea ştia ce să-i spună. După ce îi relată ce declarase poliţiei, Deborah îi dădu numărul de telefon şi el îl notă, îndoindu-se că aveau să mai vorbească vreodată şi întrebându-se cum ar fi fost posibil să discute despre cultură şi istorie când tot ce îi lega era mânjit de oroarea acelei seri.

După ce-şi luară rămas-bun cu inimile îndoite, Thomas fu invitat într-o maşină de poliţie şi condus la gara locală. Acolo stătu douăzeci şi două de minute singur într-o sală de aşteptare murdară, a cărei fereastră era atât de înaltă, încât încăperea semăna cu o celulă. După aceea, fu invitat într-o altă maşină de poliţie, care îl duse direct la hotelul *Executive* din Napoli.

Era ora două dimineaţa. Îi ceru recepţionerului să deschidă barul doar cât să poată lua două beri în cameră, pe care le bău cu înghiţituri lungi imediat ce intră. Se dezbrăcă repede şi se băgă în pat, sperând doar să fie suficient de obosit ca să nu viseze nimic.

CAPITOLUL 38

Spărgătorul de sigilii se uită la afişajul de pe telefon şi răspunse la al treilea apel.

– Da?

– Aici e *Molimă*. Avem o problemă.

– Sunt conştient de situaţie.

– Ce naiba a fost în mintea ta? Puteam să-ţi spun că se va întâmpla aşa ceva.

Spărgătorul de sigilii se uită pe fereastră. Se aşteptase la un asemenea răspuns de la *Molimă*. *Război* era mereu bine pregătit. *Moarte* executa ce i se spunea, iar *Foamete* era… În fine, cine ştia ce-i trece prin minte? Dar *Molimă* îşi spunea mereu părerea şi provoca. Presupunea că aşa ceva era inevitabil atunci când lucrai cu forţă de muncă închiriată – chiar dacă scump – dar oricum situaţia asta îl obosea.

– Proiectul decurge conform planului, zise el. Dacă va fi nevoie, te vei alia cu *Război*.

– Şi dacă decid să elimin ţinta pentru totdeauna?

– Această decizie nu-ţi aparţine.

– Nu asta am întrebat, zise *Molimă.*

– E singurul răspuns de care ai nevoie.

După ce *Molimă* închise, *Spărgătorul de sigilii* se gândi la opţiunile pe care le avea. Knight fusese lăsat în viaţă atâta vreme pentru că păruse mai util sau mai puţin riscant să fie lăsat să se învârtă în cerc fără nici o noimă, ca un pui cu capul tăiat. Dar dacă începea să miroasă ceva, putea deveni repede un pericol. Pragmatic ca întotdeauna, *Spărgătorul de sigilii* nu voia mai multe cadavre decât era strict necesar, dar moartea lui Thomas Knight putea deveni curând o chestiune inevitabilă, o chestiune de slujire a binelui mai mare.

Continua să ţină telefonul în mână. Formă un număr, gândindu-se la instrucţiunile pe care avea să i le transmită lui *Război.*

CAPITOLUL 39

– Ai avut o noapte grea? întrebă Brad Iverson peste exemplarul său din *Wall Street Journal* când Thomas intră în restaurant, cu zece minute înainte de sfârşitul micului dejun.

– Da, răspunse Thomas. Am dormit prost.

– Aşa se pare, replică Brad, făcând pe şmecherul.

„Dobitocule”, îl apostrofă Thomas în gând.

– Sper că tipa a meritat, continuă Brad, râzând o singură dată scurt, cu capul dat pe spate.

Thomas schiţă un zâmbet vag, dar nu simţea deloc nevoia de a juca un astfel de joc.

– Şi ce itinerar ai azi, turist Thomas?

– Încă nu m-am hotărât, răspunse el, mai mult pentru sine. Cred că o să mă mai duc o dată la Pompeii.

– Ce tâmpenie! O dată nu ţi-a ajuns? Ce naiba vezi la mormanele alea de pietre?

– Se pare că nu destule, replică Thomas.

*

Se duse la casa de odihnă fără să-i pese dacă uşa avea să-i fie deschisă de Pietro, de Giovanni sau de Roberta. În acea zi avea chef să discute cu toţi trei. Găsi porţile deschise pentru a permite intrarea unui camion de livrări.

– Provizii pentru *Franciscana,* rosti Giovanni, cumva cu greutate, făcându-i semn să intre. Restul vine mâine.

– Am auzit că v-aţi speriat puţin din pricina uneia dintre ele, zise Thomas.

Giovanni ridică din umeri.

– Probabil că nu-i nimic, rosti el, deşi Thomas se îndoia că preotul chiar credea asta.

Pietro avea să fie plecat toată ziua, dar, după ce află cum îşi petrecuse Thomas seara, Giovanni promise că-l va convinge pe monsenior să stea de vorbă cu el pe îndelete.

– Te deranjează dacă noi doi vorbim acum? întrebă Thomas.

Giovanni se uită la ceas.

– Bine, acceptă el. O oră. Dar nu aici. Locul ăsta devine…

Renunţă să mai caute cuvântul potrivit şi îşi cuprinse capul cu mâinile: zgomotos, înnebunitor, frustrant.

Porniră pe jos spre intersecţia cu Via Medina, unde traversară cu prudenţă şi merseră mai departe spre mare, pe lângă un şir de faţade elegante din secolul al XVIII-lea, acum înnegrite şi pline de grafitti. Trecură de un şir de restaurante mici, cu terasele din stradă închise până la ora prânzului, dădură ocol unei fântâni impozante pe marginea căreia se ridicau statui care aminteau vag de mitologia marină, apoi, destul de brusc, ajunseră în faţa unei fortăreţe impozante şi bine întreţinute, *Castello Nuovo.*

– Prima dată am venit aici cu fratele tău, zise Giovanni. El mi-a arătat locul.

– Cred că atunci când trăieşti undeva, nu prea îţi dai seama ce le-ar plăcea vizitatorilor, replică Thomas.

– Aşa este, zise preotul. Castelul este tipic napolitan: strat peste strat. Sub pământ se găsesc vestigii greceşti, apoi romane. Clădirea este de secol XIII, dar a fost restaurată în secolul al XV-lea şi încă o dată după aceea. Acum consiliul orăşenesc se întruneşte aici. Lui Ed îi plăcea… care-i cuvântul?

– Istoricul?

– Da, rosti Giovanni, dând din cap dintr-o parte în alta ca pentru a spune că „nu chiar”. Mai degrabă *continuitatea,* da?

– Da.

Intrară în castel peste o punte lată de lemn şi pe sub o arcadă sculptată cu motive florale, flancată de coloane şi surmontată de o frescă cu cai şi o şaretă. Arcada era aproape la fel de înaltă precum cele două turnuri masive, închise la culoare, care o încadrau, şi îi conduse către o curte interioară mărginită de pietre mari. Thomas rămase locului, absorbind din priviri vârsta – continuitatea – locului, în vreme ce Giovanni cumpără două bilete de la ceea ce pe vremuri fusese o gheretă de acces.

– Mi-ai vorbit despre interesul lui Ed pentru simboluri, zise Thomas când preotul se întoarse. Îţi aminteşti ceva anume legat de acest lucru?

– Nu ştiu prea multe despre munca lui, răspunse Giovanni, dar îmi amintesc că aduna imagini ale peştelui din catacombele din Roma şi alte forme de artă creştină timpurie.

– Simbolul peştelui? Cum sunt chestiile alea pe care le vezi pe maşini?

Giovanni ridică din umeri şi pomi să urce un şir lung de trepte.

– A fost un simbol al creştinismului timpuriu, zise el. Un desen

foarte simplu. Unii cred că la început a fost un cuvânt pe care îl poţi forma din primele litere ale altor cuvinte.

– Un acronim?

– Da, răspunse Giovanni. Dar cred că era şi un soi de cod. Limba Bisericii timpurii era greaca, iar cuvântul folosit pentru peşte era *ikthus.* Fratele tău mi-a arătat asta. Aşteaptă.

Ajunseseră la unul dintre turnurile cu vedere la mare, unde se găsea o încăpere circulară cu banchete din piatră: o sală de dezbateri sau un tribunal. Tavanul boltit avea probabil douăzeci de metri înălţime şi era încadrat de arcade din piatră. Giovanni scoase un şerveţel de hârtie din buzunar, se sprijini de marginea unui pupitru din lemn şi începu să scrie cu un pix de culoare neagră:

I I*esous: Iisus,*
K K*ristos: Hristos,*
Θ TH*eou: Al Domnului,*
Ý U*ios: Fiu,*
Θ S*oter: Mântuitorul.*

Thomas privi cuvintele în vreme ce Giovanni îi arăta prima literă a fiecăruia.

– Vezi? rosti el. *Ikthus.* Peşte, dar şi Iisus Hristos, fiul Domnului şi mântuitorul. Cuvântul a fost folosit astfel încât creştinii persecutaţi să se poată recunoaşte unii pe alţii. Când se întâlneau, unul dintre ei desena o linie ca asta.

Schiţă o linie curbă, ca un val stilizat.

– Iar celălalt completa imaginea.

Adăugă partea de jos a curbei, unind liniile în capătul din stânga pentru a forma capul peştelui şi încrucişându-le în dreapta pentru a forma coada.

– Iar imaginea asta e foarte veche? întrebă Thomas.

– Poate una dintre cele mai vechi. Ed spunea că e un simbol folosit şi de alte religii, dar Biserica creştină timpurie l-a revendicat ca aparţinându-i. Noul Testament este plin de istorii în care se vorbeşte despre peşte.

– Vă voi face pescari de oameni, spuse Thomas.

– Şi hrănirea a cinci mii de oameni, zise Giovanni. Eduardo spunea că peştele era şi un „simbol arhetipal al fertilităţii”.

Preotul zâmbi amintindu-şi cuvintele.

Merseră mai departe o vreme în tăcere, până ce ajunseră într-o

încăpere lungă care dădea spre mare şi a cărei podea era confecţionată din sticlă groasă. Dedesubt puteau vedea nivelul inferior al clădirii: resturi de cămări, celule, pasaje şi morminte, unele conţinând schelete.

– Se spune că fundaţia este plină de tunele care datează din primele zile ale clădirii, zise Giovanni. Unele ar putea face legătura cu marea. Există o legendă care spune că prizonierii lăsaţi în temniţă urlau noaptea. Când paznicii au venit de dimineaţă să verifice, au descoperit că deţinuţii nu mai erau în celule. După câţiva ani, soldaţii au trecut prin toate tunelele şi au descoperit un crocodil care scăpase de pe o navă venită din Egipt şi care trăia de atunci acolo. Au ucis şi au împăiat reptila, şi au atâmat-o deasupra porţii. E doar o legendă, dar lui Eduardo i-a plăcut.

Zâmbi din nou, de această dată visător.

– Ar trebui să mă întorc, oftă el. Tu trebuie să te duci la Pompeii, iar eu să mă descurc cu călugăriţele.

Thomas încuviinţă.

„Simboluri”, îşi zise el. „Cruci şi peşti. Din cauza lor să fi murit Ed? Cum?”

– Totul este atât de… Nu se potriveşte, rosti el cu voce tare. Îmi scapă ceva.

Giovanni nu-i răspunse şi Thomas se întrebă din nou dacă prietenii lui Ed nu-i ascundeau informaţii ca să-i protejeze amintirea, sau ca să se protejeze pe ei înşişi. Dacă da, să se protejeze de ce anume? Şi de cine?

CAPITOLUL 40

Ajuns înapoi la casa de odihnă, o găsi pe Roberta agitându-se.

– Mergi din nou la Pompeii astăzi? întrebă ea.

Era un soi de preludiu la rugămintea de a i se alătura lui, dar Thomas îşi simţi inima îndoită. Se simţise bine în compania ei, dar acum voia să fie singur, ca să mediteze.

– Da, răspunse el, încercând să fie amabil. Eşti sigură că nu ţi-a ajuns cât ai văzut din locul ăla?

– E mai bine decât să stau aici, replică ea. Iar astea sunt ultimele mele zile de libertate înainte de a începe perioada de izolare. Te superi dacă vin cu tine?

Odată rostită o rugăminte într-o asemenea manieră, cu un soi de speranţă disperată în priviri, ce mai putea spune el?

– Te aştept aici.

Ea plecă în grabă să se pregătească. Aproape în aceeaşi clipă, Giovanni îşi îţi capul peste balustrada curţii şi îl strigă.

– Tocmai au sunat poliţiştii. Vin încoace ca să discute cu tine.

Prima reacţie a lui Thomas fu să plece, dar un asemenea gest n-avea sens, aşa că se forţă să se aşeze undeva. Camoranesi sosi aproape imediat, însoţit de un şofer în uniformă şi de translator. Îi explică lui Thomas că sunase de la hotelul *Executive.*

– Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Thomas.

Camoranesi scoase o mică legătură de cârpe din buzunar şi începu să o desfacă.

– Aţi mai văzut asta până acum? rosti translatorul, privindu-l pe poliţist. A fost găsită în hainele decedatului.

Era peştele de argint furat de Parks din camera lui Ed din Chicago. Thomas îl luă, simţi greutatea şi răceala obiectului, apoi le povesti. Timp de câteva minute nimeni nu spuse nimic, apoi apăru Roberta, întrebând dacă Thomas era gata de plecare, aşa că poliţistul luă obiectul şi îl băgă la loc în buzunar fără alte comentarii. În vreme ce se ridicau în picioare, Camoranesi mormăi câteva cuvinte în italiană, apoi se întoarse şi porni spre ieşire.

– Vrea să îl contactaţi înainte de a părăsi hotelul, rosti translatorul.

– Am devenit suspect? întrebă Thomas.

Translatorul păru stânjenit.

– Nu ştiu, răspunse el, iar Thomas îl crezu.
Însă în adâncul sufletului, era convins că devenise.

CAPITOLUL 41

Roberta vorbi continuu, mai întâi în aglomeratul autobuz numărul 2, care îi culese din faţa dughenei de tutun de vizavi de hotelul *Executive*, apoi în gară, în tren şi în cele din urmă în interiorul fierbinte şi lipsit de umbră al sitului. Vorbi despre Italia şi italieni, despre mâncarea din Italia, despre limba italiană şi despre cât de mult şi-ar fi dorit să o înţeleagă mai bine. Pe urmă vorbi despre nervozitatea care o cuprinsese la gândul apropierii perioadei de izolare, îşi spuse părerea despre groaznica noapte petrecută de Thomas, despre iminenţa morţii („poate veni oricând: totul e să fii pregătit") şi despre necesara pregătire spirituală pentru moarte. Vorbi despre minunile arheologiei şi istoriei şi despre modul în care confruntarea cu trecutul putea schimba prezentul oricui. Pe scurt, spuse o mare parte dintre lucrurile pe care le zisese şi înainte, iar dacă până atunci totul sunase ca şi cum ea le-ar fi gândit, acum părea că le-ar citi de undeva. În vreme ce ea asculta un ghid din forum, Thomas dispăru în spatele templului lui Apolo şi aşteptă acolo până când ea renunţă să mai cerceteze feţele din jur şi îşi continuă drumul singură.

*

Îi părea oarecum rău pentru Roberta, dar asta plănuise încă de la început să facă. Nu văzuse pătratul magic cu ochii lui şi ştia că accesul publicului la acesta era interzis. În tren concepuse un plan pentru a găsi un loc în care să se ascundă, poate în amfiteatru, un loc suficient de îndepărtat de părţile cele mai frecventate ale sitului, şi să aştepte acolo terminarea programului de vizitare. După închiderea sitului, avea să localizeze casa lui Paquius Proculus, să intre prin efracţie şi să vadă cu ochii lui ce ascundea acel pătrat.

Intre timp, vizită toate locurile menţionate în carneţelul lui Ed, locuri pe care în cea mai mare parte le ratase cu ocazia vizitei precedente: băile cu mozaicurile lor cu creaturi marine şi – cel mai important – templul lui Isis, pe lângă care trecuse de două ori la precedenta vizită fără să-l vadă. În tot acest timp încercă să proceseze cumva ceea ce ştia legat de cercetările lui Ed, de Parks,

de modul în care micul peşte de argint ajunsese la Satoh, de povestea crucii din Herculaneum şi, cel mai mult, de circumstanţele morţii lui Satoh. Haosul din gândurile lui era reflectat de siturile pe care le privea: mozaicuri fragmentate, structuri pe jumătate intacte de cărămidă, piatră şi argilă, case anonime întinzându-se de-a lungul unor străzi pustii. Nu exista nici o ordine, nici o secvenţialitate; nimic nu avea sens. Ajunse în templul lui Isis şi văzu doar piese dintr-un puzzle pe care nu spera să îl rezolve vreodată. Oare ce văzuse fratele lui aici atât de important? Ce fusese acel loc pe vremuri? La ce slujiseră acea coloană şi acel altar? Şi de ce era adorată o zeitate egipteană într-un oraş roman de secol I?

Ultima întrebare abia îi venise în minte, aşa că se opri să mediteze la ea. Roma cucerise teritorii din nordul Africii. Thomas îşi amintea din Shakespeare de legătura Cleopatrei cu Iuliu Cezar şi cu Marc Antoniu. Aşadar, cultul lui Isis fusese importat, absorbit în panteonul roman aşa cum erau absorbite culturile străine în cadrul unui imperiu, aşa cum avea să fie absorbit creştinismul şi transformat în religie oficială trei secole mai târziu?

Studie rămăşiţele templului. Totul se afla într-o curte pătrată, înconjurată de o alee de-a lungul căreia se înşiruiau coloane, cu trepte de acces spre altar în centrul pătratului. În jurul spaţiului deschis erau aranjate mai multe blocuri mari din piatră, deşi Thomas habar n-avea dacă acestea erau soclurile unor statui sau altare. Intr-un colţ al pătratului se găsea o clădire ca un bloc, acoperită cu tencuială albă. Thomas căută în ghid. Clădirea era *purgatorium*-ul, adică o construcţie care conţinea o încăpere încuiată, la subsol, unde odinioară se păstra apă luată direct din Nil: apa sfântă.

Se apropie de structura deschisă la culoare, privind-o deja frustrat şi uşor plictisit. Apoi îşi miji ochii, atras de o imagine familiară, şi privi din nou. Puţin deasupra capului se afla o frescă cu peşti. Peşti ciudaţi, cu aripioare supradimensionate în faţă şi, în unele cazuri, cu nişte dinţi triunghiulari, ca de crocodil.

„Iarăşi peşti."

Parcurse repede în minte celelalte situri pe care le văzuse în acea zi, precum şi pe cele însemnate de Ed, şi realiză brusc că întâlnise constant imaginea peştelui de când venise în Italia. Văzuse peşti pe mozaicurile băilor şi în bazinul de înot din Herculaneum, pe mormântul creştin cu apă roşie al scufundătorului din Paestum, în obiectul de argint furat de Parks şi

regăsit asupra lui Satoh, în tot felul de locuri din Pompeii şi, cel mai clar, acolo, într-un templu greco-roman închinat unei zeităţi egiptene.

Thomas simţi că i se accelerează pulsul. Despre asta să fie vorba? Şi dacă da, ce putea să însemne oare? Se uită fix la relieful de pe tencuială, la formele curioase ale peştilor, cu boturile umflate, cozile agitându-se, fălcile cu colţi şi aripioarele alea masive care semănau cu…

„Cu nişte picioare.”

Era un cult egiptean, iar unul dintre animalele care în mod limpede era legat de Egipt era crocodilul. Oare acele imagini ciudate puteau fi reprezentări ale unor astfel de animale făcute de romani care nu văzuseră niciodată crocodili? Dar el văzuse picturile de templu din muzeul din Napoli şi acestea erau pline de divinităţi egiptene cu capete de şacal şi motive care proveneau din cunoaşterea adevărată a Egiptului. Totodată, văzuse o mulţime de reprezentări de peşti peste tot în Pompeii şi Herculaneum, multe dintre ele uşor de recunoscut şi veridice. Iată însă că existau şi celelalte reprezentări, cele ciudate, cu aripioare imense care semănau cu nişte picioare. Nu toate proveneau din Egipt. Proveneau de aici şi probabil fuseseră imagini locale grefate pe cultul importat al lui Isis, aşa cum rodia zeiţei Hera fusese grefată pe cultul Fecioarei Maria.

Aşadar simbolul peştelui cu picioare era local şi era vechi, şi – aşa cum demonstra mormântul din Paestum – fusese adaptat pentru uzul creştin. Giovanni spusese că peştele în forma lui cunoscută are multe rezonanţe simbolice pentru creştini, dar un peşte cu picioare ar fi avut cu siguranţă mai multe implicaţii. Un peşte cu picioare putea face legătura între uscat şi apă şi putea – dacă Thomas se gândea mai bine – să devină ecoul mersului pe apă al lui Hristos în vreme ce apostolii lui îngroziţi se ascundeau în barcă pe apele mării Galileei. Dacă mormântul din Paestum folosea simbolul scufundătorului ca pe o imagine care sugera trecerea spre moarte, oare utilizarea de către creştini a unui peşte cu picioare nu putea sugera un soi de transcendenţă, de trecere prin moarte şi dincolo de aceasta: capacitatea de a trăi în ambele medii?

Ce îi scrisese Ed lui Giovanni?

„Ca un admirator de simboluri ☧*, aproape că am dat peste filonul-mamă (sau e mai corect filonul-tată??!!), dar acum*

indicatorul arată în afara Italiei şi eu trebuie să-l urmez.”

Să fi fost peştele cu picioare simbolul matern al creştinismului timpuriu? Icoana supremă a triumfului lui Hristos împotriva morţii? Dacă da, de ce nu devenise acest simbol o parte importantă a iconografiei bisericeşti, şi unde se dusese Ed ca să-l găsească? Şi de ce îl omorâse o asemenea cercetare – ca şi pe Satoh? Thomas habar n-avea, dar se simţea dintr-odată plin de energie. În sfârşit începea să înţeleagă ceva.

CAPITOLUL 42

Thomas o găsi pe Roberta aşteptându-l la poarta dinspre port. Pentru el, pătratul magic era deja un concept inutil. Ed nu fusese interesat de cruci şi probabil nu credea faptul că acestea erau simboluri creştine în anul 79. Dacă povestea lui Satoh despre crucea din Herculaneum conţinea ceva adevăr, atunci cheia consta cu siguranţă în faptul că acea cruce era marcată de imaginea unui „peşte ciudat”. Aşa ceva cu siguranţă ar fi stârnit curiozitatea lui Ed.

– Şi acum, ce urmează? întrebă Roberta pe drumul de întoarcere.

Thomas îi împărtăşise esenţa gândurilor care îl frământau, ca o cale mai puţin obişnuită de a-şi linişti conştiinţa pentru că o abandonase. Probabil că şi ea era singură, aşa cum păreau să fie multe persoane dedicate religiei, mai ales într-un astfel de loc.

– Trebuie să discut cu Pietro, răspunse Thomas. Fără divagaţii, fără scuze, fără ostilitate. Dacă el nu-mi spune ce trebuie să ştiu, o să dau numele său poliţiei.

– Crezi că are vreo legătură cu moartea acelui japonez?

– Nu, răspunse el. Dar cred că a fost amestecat într-un puzzle mai complicat, care l-a avut ca figură centrală pe fratele meu.

– În după-amiaza asta face vizite la bolnavi, zise Roberta. Nu se va întoarce înainte de ora şase. Hai să facem o pauză de vreo oră, să analizăm problema şi apoi mergem să vorbim cu el.

Thomas se uită câteva clipe la chipul ei alb şi rotund şi la ochii serioşi. Probabil că avea nevoie de o pauză ca să dea sens celor aflate.

– Ce fel de pauză?

– Coborâm la staţia Ercolano, explică ea, vizibil emoţionată. Mi-a venit o idee. Haide, Thomas, izolarea mea începe mâine şi după aceea nu voi mai putea ieşi. Încă o excursie de câteva ore, apoi îl poţi vedea pe Pietro, bine?

Pentru prima dată îl lăsă singur cu gândurile lui. În vreme ce mergeau de-a lungul ţărmului, cu peticele lui de plajă de nisip negru, Roberta scoase un telefon mobil argintiu dintr-un buzunar al mânecii rasei. Thomas ridică din sprâncene văzând telefonul.

– O, rosti ea, în zilele noastre ne-am mai modernizat şi noi.

Thomas rânji.

– *Pronto,* rosti ea în telefon, apoi, cu voce mai şoptită: Părinte Giovanni.

Se prezentă într-o italiană poticnită, dar corectă, şi puse o serie de întrebări. Răspunsurile primite părură să o satisfacă.

– Despre ce a fost vorba? întrebă Thomas.

– Aşteaptă şi ai să vezi, răspunse ea, pe un ton de fetiţă pusă pe glume.

*

Surpriza îi aştepta pe stradă la staţia Ercolano: o maşină Fiat albă, închiriată, cu două uşi.

– Trebuie să o ducem înapoi la ora şapte, aşa că avem două ore şi jumătate la dispoziţie, zise ea, mulţumită de stratagemă. Am vrut să fac asta încă de când am ajuns aici.

– Să faci ce anume?

– Să vizitez cauza tuturor problemelor, rosti ea, ca şi cum ar fi fost evident.

Pentru o fracţiune de secundă, Thomas avu senzaţia că îi stă inima în loc. La ce se referea ea? Oare ce ştia?

– Vezuviul! exclamă Roberta zărind uluirea pe chipul lui. Vulcanul.

– O, replică el. *Acea* cauză.

Roberta manevră manetele, clătinând din cap şi chicotind pentru sine.

*

Era o şoferiţă surprinzător de bună, fapt îmbucurător, pentru că drumul către cealaltă parte a oraşului era îngust şi sinuos, iar în clipa în care începură să urce panta muntelui, lucrurile se deteriorară. Robertei îi plăceau în mod clar curbele în ac de păr, sunetele de claxoane la fiecare viraj, pietricelele care cădeau când maşina trecea pe marginea drumului, însă Thomas ajunse repede să se sature de toate acestea, iar după zece minute începu să i se facă rău. Trecură de două ori pe lângă nişte care mari cu lemne care coborau de pe culme, iar alte maşini goneau constant pe lângă ei cu viteze inconştient de mari.

– Hopa! exclamă Roberta atunci când o dubiţă albă se ivi chiar în faţa lor după o curbă, îi rată cu câţiva centimetri, claxonându-i

cu furie, apoi îşi continuă drumul spre oraş fără să încetinească. Ce-a mai zburat!

Părea cu adevărat încântată de toată povestea. Thomas se uită la conul purpuriu al vulcanului, de deasupra pădurii, şi încercă să ignore drumul lor în zigzag.

După ce în sfârşit se opriră într-o parcare de pietriş roz-maroniu, Thomas privi câteva minute spre mare, pe deasupra copacilor, ca să permită stomacului său să se relaxeze.

– Haide, îl înghionti sora Roberta, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o colegă mai leneşă.

Thomas îşi îndreptă privirea în sus. Erau încă departe de crater.

– De aici mergem pe jos, rosti călugăriţa, ca şi cum ar fi vorbit despre o trataţie specială.

Porni cu avânt în lumina soarelui în amurg, cu crucifixul de pe piept valsând într-o parte şi alta la fiecare pas hotărât şi scoţând sunete uşoare, metalice. Intrarea pe poteca de acces spre vârf era străjuită de o poartă. Majoritatea turiştilor se îndreptau deja înapoi spre oraş. Femeia subţire şi cu părul lung de la poartă se uită la ceas.

– Drept în sus, pe urmă în jos. Nu mai mult de cincisprezece minute la crater, rosti ea, rupând bilete dintr-un carnet.

La câţiva metri dincolo de poartă, poteca începu să urce abrupt, făcând tot felul de meandre.

„Chestia asta va fi mai dură decât credeam”, îşi zise Thomas, cu sufletul greu. După o zi de umblat, picioarele îl dureau deja îngrozitor.

Poate că n-ar fi trebuit să vină. Dar o parte din el voia să vadă vulcanul. Aşa cum spusese Roberta, aici era inima istoriei oraşelor Pompeii şi Herculaneum, oraşe care altfel ar fi evoluat normal, fără ca nimeni să-şi mai aducă aminte de gloria lor din secolul I.

Poteca urca acum drept, străjuită într-o parte de un gard din bârne de lemn, iar în cealaltă de peretele de stâncă al vulcanului. La o asemenea înălţime nu mai erau copaci, iar piscul se înălţa golaş şi neted, cu excepţia locurilor unde nişte bolovani din rocă poroasă fuseseră aruncaţi din con. Thomas se aşteptase ca stâncile să fie de culoare cenuşie, dar nuanţele de bază erau maroul, rozul şi violetul, iar stânca semăna mai degrabă cu un burete, plină de buzunare de aer. Din loc în loc creşteau petice de iarbă şi licheni, dar, spre deosebire de bogăţia vegetaţiei de la poalele muntelui, aici sus sărăcia era extremă. Piscul în sine era lipsit de orice vegetaţie, ca un peisaj lunar, dar având un soi de

frumuseţe sălbatică.

Toată lumea se îndrepta spre casă. Pe lângă ei trecu în grabă o pereche de adolescenţi italieni, dar ceilalţi turişti – mulţi oameni la cincizeci sau şaizeci de ani, şi niciunul din partea locului – păreau epuizaţi. În vreme ce se căţăra anevoie pe pantă, lăsând-o pe Roberta în faţă, Thomas privi în spate de câteva ori. Posibil ca ei doi să fi fost ultimii vizitatori admişi în acea zi.

Avură nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă în vârf, iar când o făcură constatară că tarabagiul care vindea băuturi răcoritoare şi vederi îşi strângea marfa, iar piscul era aproape pustiu. Pe partea interioară a potecii, neregularităţile care formau marginea craterului erau întrerupte din loc în loc de crăpături late, lanţurile montate direct în stâncă ferindu-i pe turişti să cadă în hău. Thomas privi în jos, fără să ştie sigur la ce anume trebuia să se aştepte, şi descoperi o depresiune conică imensă, formată din stânci mici. Pe margini se vedeau roci despicate, arse, care păreau dure ca o cremene, dar care ajunseseră aşa din pricina forţei erupţiei. Din pereţii vulcanului ieşeau fuioare subţiri de fum, dar platoul central al depresiunii părea nemişcat şi liniştit. Nu se simţea nicio căldură, ci doar un vag iz de sulf.

– Pe aici, zise Roberta, îndepărtându-se de margine către o cărare mai îngustă decât cea pe care veniseră.

Cărarea cobora pe partea exterioară a conului, după care dispărea.

– Unde duce? întrebă Thomas, cu o privire uşor neliniştită.

– Înconjoară craterul, explică Roberta, cu voce veselă. Trebuie să facem asta ca lumea. Haide, Thomas.

El o urmă cu paşi grei, în vreme ce soarele începea să apună şi ultimii turişti părăseau piscul.

– De cealaltă parte, rosti ea cu voce tare peste umăr, vom putea privi peste crater spre golf.

– Abia aştept, murmură Thomas.

– Şi putem rosti o rugăciune.

„Din ce în ce mai bine."

Picioarele începeau să-l doară rău.

– Încetineşte puţin, strigă el după Roberta. Cred că primesc stigmatele.

– Ce anume? exclamă ea, oprindu-se şi întorcându-se spre el.

– Stigmatele, repetă Thomas. Ştii tu, când îţi sângerează mâinile şi picioarele. În cazul meu, picioarele.

– A, stigmatele, făcu ea. Am înţeles altceva.

Părea în continuare uşor nedumerită, poate chiar ofensată.

– Scuze, rosti el. A fost o glumă proastă.

– E-n regulă. M-am obişnuit ca oamenii să nu înţeleagă minunile.

– Şi tu crezi în astfel de lucruri? întrebă el. Era o întrebare sinceră, fără niciun fel de ironie. În manifestarea rănilor lui Hristos?

– Bineînţeles, răspunse ea. Misterioase sunt căile Domnului şi minunile pe care El le face, intonă ea, cu un ton serios.

– Dar tocmai stigmatele, insistă Thomas. Adică, ce sens are? De ce ar provoca Dumnezeu răni deschise oamenilor? Nu pricep.

– Ei bine, eu n-am întâlnit niciodată aşa ceva, răspunse ea. Deşi sunt convinsă că se întâmplă. Lumea e plină de păcătoşi, iar uneori Domnul consideră că e bine să pedepsească păcatul prin miracol.

Thomas se uită îndelung la ea, dar Roberta îşi continuă drumul, evitându-i privirea.

– Uite, spuse ea. Aproape am ajuns pe cealaltă parte.

– Da.

– Cred că ar trebui să ne rugăm pentru odihna sufletului acelui om ucis. Locul ăsta este plin de măreţia lui Dumnezeu.

Roberta se căţără pe stânci până în buza craterului şi privi dincolo de prăpastia vulcanului, spre mare.

Soarele coborâse bine şi devenise stacojiu, astfel că interiorul conului era împărţit în două, jumătate umbră profundă, jumătate o întindere de piatră care părea să ardă cu o lumină portocalie ca o flacără. În jurul lor nu se mai afla nimeni.

– Îngenunchează alături de mine, rosti ea, lăsându-se în genunchi, cu chipul scăldat în lumină şi radiind de credinţă.

Thomas se căţără alături de ea, dar nu îngenunche. Mintea îi lucra cu febrilitate.

– Cum spuneai că-l cheamă? Pe mort? întrebă Roberta, cu ochii închişi şi cu mâinile împreunate în faţa ei, cu degetele în sus, ca o întruchipare a Fecioarei.

– Satoh, răspunse Thomas, absent.

– Îi mulţumim Domnului pentru această zi îmbelşugată şi ne rugăm pentru sufletele domnului Satoh şi al fratelui Edward Knight, începu ea. Odihnească-se în pace. Tatăl nostru, carele eşti în Ceruri…

Roberta intonă cuvintele rar, pentru ca Thomas să i se poată alătura. El o făcu, dar cu stângăcie şi cu vocea abia şoptită. Se aşteptase la ceva mai potrivit, de genul „O, Doamne, dă-i odihnă veşnică…” Sau cam aşa ceva. Insă ea alesese Tatăl nostru.

– … dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele… continuă ea.

Thomas privea acum golul imens şi fumegând de dedesubt. Resimţea puternic urcuşul, iar acel loc avea ceva suprarealist, ca şi rugăciunea - prima după mulţi ani – pentru fratele lui mort, alături de această femeie pe care nu o cunoştea.

– … precum şi noi iertăm greşiţilor noştri…

Parcă totul se petrecea într-un vis, ca şi cum toate îndoielile şi toată tristeţea lui ieşiseră pe neaşteptate la suprafaţă; dar acum alte lucruri începeau să-l sâcâie, îşi aminti că Pietro ţinuse o predică legată de Imaculata Concepţiune, iar el parcă o auzea printr-un tunel plin de ecouri…

„Evident că n-am înţeles foarte mult din ea – italiana mea nu e suficient de bună – dar a fost o predică frumoasă, plină de devotament şi pietate. La sfârşit, aproape că i-au dat lacrimile la gândul Domnului nostru conceput fără păcat, apoi intrând în această lume groaznică..

Îşi amintea că în acel moment ceva îl iritase, dar de atunci nu se mai gândise la asta. Nu cumva Imaculata Concepţiune nu avea nici o legătură cu naşterea lui Hristos? Abia dacă îşi mai amintea de astfel de lucruri, dar era destul de sigur că era mai degrabă vorba de naşterea Fecioarei Maria, singura persoană de la Adam şi Eva care apăruse pe lume fără stigmatul păcatului originar, încruntându-se, Thomas încetă să mai rostească vorbele cunoscute ale rugăciunii şi o lăsă pe Roberta s-o continue singură.

– Căci a ta este împărăţia, puterea şi slava…

Amorţeala şi alunecarea către amintiri dureroase dispărură imediat din sufletul lui.

– Acum şi în vecii vecilor. Amin.

În minte îi reveniră alte cuvinte.

„Uneori Domnul consideră potrivit să pedepsească păcatul prin miracol.”

Să pedepsească? Prin stigmate?

Stigmatele reprezentau un semn al pocăinţei, o manifestare a unei devoţiuni sfinte faţă de trupul răstignit al lui Hristos.

„Căci a ta e împărăţia..

Şi chiar dacă multor catolici nu le mai păsa de aşa ceva în ziua de astăzi, de la un franciscan te-ai aştepta să ştie…

„În vecii vecilor..

Mai ales atunci când cel mai cunoscut dintre toţi purtătorii de stigmate fusese…

– Sfântul Francisc, şopti el cu voce tare. În aceeaşi fracţiune de secundă, deveni conştient că Roberta nu mai stătea îngenuncheată lângă el. Era în spatele lui.

CAPITOLUL 43

Molimă se mutase înainte de a termina rugăciunea. Knight părea pierdut în reverie, obosit şi un pic melancolic, adică exact în starea în care vrusese ea de la bun început să-l aducă. Se ridică tăcută în picioare, scoţând revolverul Walther automat din buzunarul de la brâu şi îndreptându-l spre ceafa lui cu aceeaşi mişcare expertă, rezultatul experienţei, cu care ridicase siguranţa. Doar două focuri şi apoi mai avea de făcut mormântul superficial din cenuşă şi lavă întărită pe panta izolată a vulcanului. Puteau trece ani până când cineva ar fi descoperit cadavrul.

*

„Catolicii, îşi zise Thomas, nu rostesc aceste ultime versuri ca parte a rugăciunii Tatăl nostru. În timpul slujbei, ele intrau în răspunsul colectiv dat preotului."

„Izbăveşte-ne, Doamne, de cel rău", rosti preotul din amintirea lui, în vreme ce Thomas se aruncă peste marginea vulcanului, cu o fracţiune de secundă înainte ca arma să se descarce în spatele său. *„Şi dă-ne nouă pacea cea de toate zilele..."*

*

Molimă înjură când glonţul trecu mult pe deasupra americanului.

„Ce dracu' s-a întâmplat?"

Individul se aruncase în crater, ca şi cum ar fi ştiut că ea era pe punctul de a-i împrăştia creierii pe stâncile muntelui. Înaintă, blestemând sandalele afurisite cu care era încălţată.

Ridică arma şi privi de-a lungul ţevii în vreme ce se apropia de margine. Individul n-avea unde să se ascundă. Operaţiunea devenea dificilă, şi ei avea să-i fie mai greu să scoată cadavrul undeva unde să-l poată îngropa, dar n-avea cum să-l scape şi poate că avea să-l facă să şi plătească pentru îndrăzneala dovedită.

*

Thomas căzu în crater şi se rostogoli, încercând să se echilibreze ca măcar să poată privi în jurul lui.

Era deja aproape întuneric, dar nu suficient ca ea să nu-l poată ţinti bine. Întinse mâna după o ieşitură promiţătoare de stâncă pe panta craterului, o rată şi continuă să se rostogolească alţi câţiva metri. Pentru o fracţiune de secundă o zări stând pe buza craterului, cu rasa luminată de ultimele raze ale soarelui, cu faţa lividă şi cu arma ridicată şi împroşcând moarte.

Auzi sunetul o fracţiune de secundă mai târziu, când praful vulcanic ţâşni în sus la câţiva centimetri de capul lui, acolo unde glonţul se înfipse în stâncă. Apoi se lovi de o coamă stâncoasă care răsărea pe panta craterului ca o spinare de balenă şi se prinse de ea cu toată puterea pentru a se opri din cădere. În aceeaşi clipă se strâmbă de durere. Stânca era fierbinte.

*

Molimă trase repede două focuri, fără a-şi atinge ţinta. Hotărî să inspire adânc şi să ţintească cu mai mare grijă, dar în acel moment Knight se opri din rostogolire şi se prinse de o ieşitură de stâncă. Din pricina acestui fapt rată şi următorul foc, după ce urmărise rostogolirea lui. Glonţul lovi stânca la vreo treizeci de centimetri sub el. În aceeaşi secundă, el făcu un salt în jurul ieşiturii şi dispăru din raza ei vizuală.

Simţi cum o cuprinde iar furia. Verifică magazia de cartuşe şi începu să coboare cu prudenţă în crater.

*

Partea inferioară a coamei era o fisură, sau o serie de fisuri şi, chiar dacă nu erau foarte vizibile în umbra amurgului, prin ele ieşeau fuioare subţiri de abur fierbinte. Imediat ce se simţi sigur pe picioare, Thomas îşi desprinse mâinile de stâncă şi le deschise larg în aer pentru a şi le răcori. Nu-şi mai simţea palmele băşicate şi, în afară de o oarecare senzaţie de usturime, nu credea că arsura era profundă. Căută în jurul lui o piatră mai mică, o găsi, şi se pregăti sufleteşte pentru venirea Robertei.

Timp de un minut şi ceva nu auzi nimic, dar nimeni nu se putea deplasa pe o asemenea suprafaţă fără să stârnească pietricelele din drum în josul pantei, aşa că o auzi atunci când mai avea un pas sau doi până la coamă.

„Dacă ai fi în locul ei, ce ai face?”

*

Molimă se opri, cu picioarele goale larg desfăcute, îşi lăsase sandalele incomode şi zgomotoase pe buza craterului. Ţinea arma cu ambele mâini, plimbând-o încet în stânga şi în dreapta, cu ţeava în jos, aşa cum fusese instruită. Nemernicul s-ar fi putut ascunde în continuare în spatele coamei, sau putea încerca să se furişeze prin lateral. Cel mai bine era să se apropie de el peste vârful coamei. Puse un picior pe coamă şi se ridică.

Dură o secundă pentru ca senzaţia de arsură din tălpi să-i ajungă la creier, după care începu să ţopăie. Brusc îl zări pe Knight, care o aştepta, ţâşnind într-un salt prelung spre ea. Trase, dezechilibrată, şi rată.

„Să nu scap naibii arma din mână.”

*

Thomas o lovi cu toată greutatea corpului, împingând pistolul la o parte. Ea nu dădu însă drumul armei, chiar dacă se prăbuşi cu spatele pe stâncă, într-o fracţiune de secundă arma era iarăşi îndreptată spre el. Thomas se repezi peste ea, îi ţintui braţele pe stâncă şi încercă să o facă să dea drumul armei pe care o strângea bine în palma dreaptă.

Numai că era puternică. Thomas era atât de obişnuit cu deghizarea ei de călugăriţă, că încă nu-i venea să creadă că în realitate era altceva, dar presiunea exercitată asupra încheieturii mâinii cu care o ţinea el jos, pentru a îndrepta revolverul către coastele lui, îl făcu să scape instantaneu de orice urmă de surprindere şi uimire, de tot ceea ce însemna „sora Roberta”.

„Te va ucide. Acum.”

Cu stânga continuând să încerce să controleze mâna în care ea ţinea arma, Thomas îşi eliberă mâna dreaptă, îi prinse bine faţa şi îi răsuci capul cât putu de tare şi de repede. Dacă ea ar fi anticipat mişcarea, probabil că n-ar fi reuşit niciodată aşa ceva, numai că femeia nu prevăzuse mutarea surprinzătoare şi el reuşi să-i răsucească faţa şi să o ţină aşa câteva secunde.

Sora Roberta căzuse pe spate chiar lângă crăpătura prin care ieşea fum. Aburul vulcanic o izbi drept în faţă şi ea urlă de durere, începând să se zbată cu mişcări care o făcură să deschidă cealaltă

palmă. Arma căzu pe stâncă, iar Thomas se repezi asupra ei.

Se întoarse şi văzu că ea se ridicase şi se îndrepta spre el. Avea partea stângă a feţei roşie din pricina aburului fierbinte, în ochi i se citeau furie, ură şi altceva, ceva care semăna cu îngâmfare şi satisfacţie.

„Ştie că nu o să tragi în ea.”

Thomas ezită, apoi, când ea se pregătea să se arunce asupra lui, strânse mai bine arma şi o pocni dur în frunte.

Femeia căzu cu greutate peste el, inconştientă, iar pentru câteva clipe lungi el rămase pe panta craterului şi se uită la cer, începând să resimtă din plin răcoarea şi liniştea serii, care se lăsau peste el.

CAPITOLUL 44

Thomas o lăsă acolo unde căzuse. Probabil că avea să mai rămână inconştientă o vreme, iar după ce avea să-şi revină, va constata că nu mai are nici un mijloc de transport la dispoziţie. Thomas îi luase arma şi telefonul. Parcurse drumul lung până la parcare, escaladă poarta încuiată, apoi se urcă la volanul maşinii închiriate.

Faptul că Roberta fusese gata să-l ucidă îl făcuse să nu mai ştie ce să creadă. Acum ştia sigur doar trei lucruri: primul era acela că nişte oameni puternici erau dispuşi să ucidă pentru ca nimeni să nu ancheteze moartea lui Ed. Thomas înţelesese asta şi înainte, dar îl surprindeau acum dimensiunile subterfugiilor folosite şi lipsa de scrupule a ucigaşilor. Din acel moment nu se mai putea încrede în nimeni.

În al doilea rând, trebuia să obţină cât mai multe informaţii de la bătrânul monsenior.

În al treilea rând, trebuia să părăsească repede şi fără probleme Italia. Habar n-avea încotro să se îndrepte sau cum să plece, dar nu mai avea nici un dubiu că Roberta – sau cum naiba o chema pe femeia aia – nu lucra singură. Era convins că, dacă mai petrecea o noapte la hotelul *Executive*, avea să fie ultima din viaţa lui.

Conduse până la staţia Ercolano, unde abandonă maşina, rezistă nevoii de a bea o bere de la un bar din preajmă şi luă un tren până la Garibaldi şi apoi un taxi până la hotel. În tren cercetă numerele de telefon formate sau primite de Roberta, dar toate directoarele de adrese fuseseră şterse.

– Te căutau poliţiştii, frăţioare, rosti Brad cu un zâmbet larg pe chip. Stătea tolănit la barul hotelului cu un pahar de suc de portocale în mână. Îl abordă pe Thomas înainte ca acesta să-şi ia cheia de la cameră. Ce ai făcut?

Thomas încremeni. „Roberta?” Categoric nu încă. Iar ea nu s-ar fi dus la poliţie. Trebuia să fie vorba de Satoh.

Schiţă un zâmbet şi se întoarse spre recepţioner.

– Vor să-i sunaţi imediat ce ajungeţi aici, rosti italianul. Iar dacă n-o faceţi, trebuie să-i sun eu în locul dumneavoastră.

Cuvintele avuseseră un ton întrebător şi Thomas fu obligat să gândească cu repeziciune.

– Ce-ar fi să ies, începu el prudent, ca să discut cu preotul de la colţul străzii, după care să mă întorc şi să purtăm această conversaţie?

Recepţionerul îl privi lung.

– Grăbiţi-vă, rosti el în cele din urmă.

*

Ceasul arăta ora nouă. La soneria casei de odihnă răspunse Giovanni, care imediat clătină din cap.

– Pietro nu e aici, zise el. E la biserică. *Santa Maria del Carmine*.

– Ai un număr de telefon de acolo?

– Da, răspunse Giovanni, căutând în buzunar şi scoţând cartea de vizită a casei de odihnă. Al doilea număr.

– Bine, rosti Thomas, plecând.

– Nu va vorbi cu tine, îl avertiză Giovanni.

– N-are de ales, replică el din mers. Şi nici eu nu am.

Se îndepărtă repede de hotel, formând numărul pe telefonul Robertei şi cercetând strada aglomerată, cu privirea în căutarea unui taxi.

Pietro răspunse la al treilea apel, rostind numele bisericii cu un mormăit repezit.

– Aici e Thomas Knight. Fratele lui Eduardo. Nu închideţi.

Habar n-avea cât de bine vorbea Pietro engleza. Făcu o pauză şi de la celălalt capăt îi răspunse tăcerea.

– Da, rosti în cele din urmă cealaltă voce, care părea extrem de îndepărtată.

– Vin să vă văd, zise Thomas, cu un ton hotărât. Acum. Cineva tocmai a încercat să mă omoare.

Nu ştia în ce măsură bătrânul înţelegea ceea ce auzea, dar nu-i păsa.

– Bine, replică preotul.

Thomas se opri, surprins. Fără ţipete? Fără ameninţări? Apoi vocea reveni, vorbind rar şi cu atenţie.

– Tanaka e mort? se auzi în receptor.

– Tanaka? se miră Thomas.

– Japonezul.

– Mi-a spus că îl cheamă Satoh.

– E mort?

– Da.

Urmă încă o pauză lungă, apoi ceva care semăna cu un oftat.

– Bine, rosti vocea.
– Bine… ce anume? se miră Thomas.
– Îţi voi arăta hârtiile lui Eduardo.
– Nu le-aţi ars?
– Nu.
Thomas simţi un fior de satisfacţie, temperat de furie.
– Dar aţi făcut totul ca să cred că le-aţi ars, ca nu cumva să vă cer să le mai văd. Unde sunt? Le vreau acum.
– La messa.
– La slujbă?
– Da, răspunse preotul. Tu vii?
– Să vin la slujbă? replică Thomas, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
– Da. Vino. Roagă-te pentru mine.
– Nu, răspunse Thomas, respingând iritat invitaţia. N-avea chef de ramuri de măslin întinse de alţii, mai ales după ce „Roberta” folosise aceleaşi metode pe Vezuviu.
– Doar jumătate de oră, insistă preotul.
Fie bătrânul folosea o formă scurtată a liturghiei, fie era foarte rapid. Însă acolo n-avea să mai fie nimeni, şi nici cor care să cânte. Astfel slujba putea să fie într-adevăr scurtă. În fond, nu era invitat la o slujbă programată dinainte. Era o slujbă ţinută doar între ei doi.
„Te-ai putea duce. Stai în spate şi ascultă, aşa cum obişnuiai să procedezi.”
– Începeţi singur, zise Thomas. Voi ajunge acolo până la final.
– Bine, acceptă preotul, după care linia telefonică se întrerupse.

Thomas luă un taxi până dincolo de muzeu şi printr-un labirint incredibil de străduţe. Şi acolo, la fel ca în celelalte părţi ale oraşului, bisericile erau amplasate între clădiri laice şi, cum le lipseau spaţiile verzi din faţă, puteau fi identificate doar după uşile ornamentate şi nelipsitele inscripţii în latină de deasupra. Pe măsură ce străzile se îngustau şi deveneau mai sărăcăcioase, şi chiar dacă trecea pe lângă clădiri care odinioară fuseseră opulente, Thomas căuta tot mai intens cu privirea biserica *Santa Maria del Carmine.* Traficul devenea mai aglomerat, dominat de automobile mici şi de scutere, adesea conduse de tineri, toţi râzând şi strigând unii la alţii.
Străzile pietruite din cartierul *Sanita* erau intens circulate, iar la intersecţii se aflau pieţe improvizate unde oamenii făceau

curăţenie după ce vânduseră toată ziua scoici, crabi şi raci. Şoferul opri de două ori şi se aplecă pe fereastra maşinii ca să ceară îndrumări. O femeie tânără într-un tricou roz, cu ochelari de soare de marcă, le indică strada fără să scoată vreo vorbă, după care îşi văzu mai departe de drum printre maşinile care claxonau, ca şi cum nu le-ar fi văzut sau – mai probabil – ca şi cum le-ar fi desconsiderat. Maşinile o ocoleau precum valurile Mării Roşii despărţindu-se în calea lui Moise, iar ea coti mai departe pe o stradă la intrarea căreia tronau rufele spânzurate de balcoane, ca un arc de triumf. Thomas îi dădu şoferului zece euro şi acesta plecă în trombă, părând bucuros să se întoarcă în cartiere mai cunoscute. Thomas nu-l putea învinovăţi. De la sosirea în Italia nu se simţise nicăieri atât de stingher, şi poate nu se mai simţise aşa de ani buni.

„Din Japonia.”

Acolo nu erau turişti. Thomas intrase în inima unei comunităţi care îl privea ca pe o curiozitate. Nu remarcase nici un semn al mult trâmbiţatei criminalităţi a oraşului, dar noaptea, într-un asemenea loc, avea sentimentul că îşi pusese singur o ţintă în jurul gâtului. Simţea privirile deschise, interesate şi vag amuzate ale oamenilor de toate vârstele aţintite asupra lui în vreme ce străbătea locurile în care aceşti oameni munceau, se distrau şi trăiau. Îi venea să-şi ceară scuze că le deranjează liniştea. Dacă şi Pietro îl arunca în stradă, era foarte posibil să aibă nevoie de mai mult decât de nişte simple scuze ca să iasă teafăr dintr-un asemenea loc.

Cu străzile neluminate, în preajma lui se lăsase o beznă aproape completă.

„Minunat.”

Simţea greutatea armei în buzunarul hainei.

– Bună, rosti un băiat de pe bicicleta lui. Bună, americanule.

Puştiul avea poate opt ani. Tovarăşii lui izbucniră în râs şi repetară salutul puştiului. Cineva strigă „Coca-Cola” şi grupul de copii râse şi mai tare, după care se făcu nevăzut în noapte.

Santa María del Carmine era o clădire galben-deschis, o culoare întreruptă de cenuşiul pietrelor. Clădirea era bine întreţinută şi veche, fără să fíe monumentală. Thomas observă, uşor înfiorat, că strada se numea Via Fontanelle dia Sanita. Se apropie de uşa bisericii, apucă butonul clanţei şi îl răsuci. Uşa se deschise încet şi fără zgomot.

CAPITOLUL 45

Biserica era răcoroasă şi slab luminată. Naosul se zărea doar la lumina câtorva candele din faţa unei statui şi în reflexia metalului din altar. Băncile de lemn erau pustii. Nu se auzea nici un sunet şi nu se vedea nimeni prin preajmă.

Thomas înaintă cu prudenţă, ascultând ecoul propriilor paşi. Resimţea amestecul ciudat de nelinişte şi admiraţie pe care bisericile i-l stârneau întotdeauna, întărit de această dată de sentimentul anticipării. Habar n-avea la ce să se aştepte din partea bătrânului preot. Inhală cu putere aerul din lăcaşul sfânt, simţind urme de tămâie şi ceară de lumânări, după care înaintă de-a lungul coridorului cu bănci, către altar. În dreptul balustradei altarului se opri, îşi învinse pornirea de a îngenunchea şi intră printr-o uşă din perete.

Uşa dădea spre un coridor care ducea către o sacristie minusculă, pustie ca şi restul bisericii.

– Alo? rosti el cu voce tare. Monsenior Pietro?

Nimic.

Văzu în colţ o scară în spirală pe care o urcă, spre chilia micuţă a preotului: un prici, o sobiţă şi o chiuvetă. Toaleta se găsea pe coridorul dinspre sacristie. Chilia nu beneficia de iluminat central, iar lampa de birou arunca o lumină slabă, umplând de licăriri arămii întreaga încăpere.

Thomas privi în jurul lui. *„Părintele Mekenzie, uscându-şi ciorapii noaptea, când nu e nimeni acolo...”*

Privirea îi căzu pe o carte. *Hymn ofthe Universe,* de Pierre Teilhard de Chardin. Numele i se păru cunoscut, iar cartea era în engleză. Era una dintre cărţile lui Ed.

O deschise la întâmplare şi descoperi un pasaj marcat cu o linie verticală de creion. Citi:

> *„Fiţi binecuvântate, materie brută, sol pustiu, piatră încăpăţânată: voi, care vă înclinaţi doar în faţa violenţei, voi, care ne forţaţi să muncim dacă vrem să mâncăm.*
>
> *Fiţi binecuvântate, materie cuceritoare, mare violentă, pasiune de neînfrânat: voi, care ne devoraţi dacă nu ajungem să ne temem de voi.*

Fiţi binecuvântate, materie puternică, marş irezistibil al evoluţiei, realitate mereu nou-născută: voi, care, scuturându-ne mereu convingerile, ne forţaţi să mergem tot mai departe în căutarea adevărului.”

Thomas se întoarse la prima pagină şi citi despre autor: un iezuit francez de la începutul secolului XX.

„Ciudat”, îşi zise el. „Şi neliniştitoare o asemenea convingere, un asemenea misticism bizar şi intens, mai ales în slujba unui subiect atât de concret. Materie? Ce ramură a catolicismului închină ode materiei?”

Thomas clătină din cap, ascultând cu atenţie liniştea din jur şi gândindu-se la ceea ce spusese Pietro la telefon. Se părea că îl cunoscuse pe Satoh, deşi îl numise Tanaka, iar moartea acestuia părea să fi schimbat ceva. De ce?

Ţipătul care sfâşie liniştea – un geamăt puternic, prelung, care se furişă pe scară de undeva de departe – îl făcu pe Thomas să ţâşnească în picioare şi să o ia la fugă spre scări, cuprins de oroare şi disperare.

CAPITOLUL 46

Coborî treptele fără nici o speranţă, mânat doar de dorinţa nebună de a şti. Alergă, cu inima bătându-i cu putere, împiedicându-se pe trepte, apoi în sacristie şi iarăşi prin coridorul neluminat. Dădu năvală în biserică.

Era la fel de pustie. Uşile din spate continuau să fie închise. Băncile erau goale. Thomas păşi pe partea ridicată a sanctuarului, cu spatele la altar, şi privi spre naos: nimic.

Apoi auzi o bătaie uşoară, ca un răpăit de ploaie în spatele lui.

Se întoarse încet, înfiorat brusc şi simţind un ghem în stomac. În spatele altarului, podeaua din piatră era întreruptă de un bazin de formă neregulată şi, cu toate că lumina era slabă, era clar că lichidul din interior era de un roşu-închis. În bazin căzu o nouă picătură de lichid, apoi încă una. Thomas se forţă să-şi ridice privirea.

De peretele din spate al amvonului era prins un altar înalt cu un tabernacul auriu şi şase lumânări înalte şi, deasupra tuturor acestora, o icoană înrămată cu Fecioara şi Pruncul pe un postament triunghiular. În faţa acestei icoane, suspendat la capătul unui lanţ greu, prins de galeria cupolei, atârna monseniorul.

„Nu. Nu aşa ceva. Nu acum.”

Sutana ruptă a preotului era înnegrită şi sclipea din pricina sângelui închegat, aşa că era greu de spus cum anume murise, dar se părea că lanţul care îl ţinea suspendat fusese trecut prin pieptul lui, astfel încât nefericitul atârna acum prins de stern.

Thomas rămase încremenit câteva clipe, apoi auzi un sunet slab şi privi în sus. Preotul deschisese ochii, încă trăia.

Thomas privi înnebunit în jurul lui. Momentul de suprarealism se destrămase. Nu se putea urca pe altar până la preot. Trebuia să ajungă în galeria cupolei.

„Unde simt blestematele alea de scări?”

Porni în fugă spre sanctuar şi deschise uşa sacristiei, în perete se căsca o nişă, iar în spatele acesteia se vedea un şir de trepte de piatră. Le urcă câte două o dată şi ieşi ca o furtună în galerie, atât de năvalnic încât aproape că se răsturnă peste balustradă.

Galeria era îngustă, iar balustrada era construită dintr-o singură

bară de fier forjat care încercuia cupola la înălţimea şoldului. Thomas se forţă să încetinească, apoi se apropie de locul unde lanţul fusese prins de inelul de fier. Câţiva metri de lanţ zăceau aruncaţi intr-un colţ. Thomas ar fi avut nevoie de mult timp ca să desfacă lanţul care îl ţinea suspendat pe preot, aşa încât nu-i rămânea decât să-l tragă pe nefericit în sus. Prinse lanţul, mânjit pe alocuri de sânge, şi începu să tragă.

Pietro era un bărbat masiv. Thomas se opinti, dar nu reuşi să-l clintească. Încercă să petreacă lanţul pe după umăr, dar cupola nu-i dădea libertate de mişcare şi, cu cât trăgea mai tare, cu atât avea mai mult senzaţia că va fi el însuşi aruncat peste balustradă. Se opri şi inspiră adânc. Sub el, bătrânul preot gemu. N-avea să mai reziste mult.

Thomas se sprijini cu picioarele de baza de fier a balustradei, se lăsă pe spate cât putu de mult şi începu să tragă folosindu-se doar de braţe şi de piept. Trase o mână după cealaltă, câte zece centimetri de lanţ o dată, cu capul pe spate, cu dinţii încleştaţi, cu umerii încordaţi şi cu sudoarea curgându-i din belşug pe piept. Trăgea cu o mână până ce pumnul îi ajungea în dreptul umărului, apoi repeta mişcarea cu cealaltă. Fiecare opinteală era mai dificilă decât precedenta şi îi întindea la maximum muşchii şi tendoanele. De două ori avu senzaţia că palmele îi alunecă pe lanţ, aşa că fu nevoit să se oprească şi să ţină lanţul strâns, până ce se simţi din nou capabil să tragă. În cele din urmă, urlând de efort şi furie, îl aduse pe preot sus. Îl prinse de subsuori şi îl trase în sus peste balustradă. În acest timp, pistolul îi căzu din buzunar, atinse podeaua galeriei şi alunecă pe sub balustradă, apoi căzu dedesubt, pe podeaua bisericii, unde scoase un zgomot ca de tunet.

„E deja mort”, îşi zise Thomas, gemând de efort. Timp de câteva secunde preotul nu se mişcă şi nu scoase nici un sunet. Faţa mânjită de sânge era pământie.

Apoi pleoapele se mişcară şi se deschiseră pe jumătate, iar buzele i se dezlipiră.

– Thomas, rosti el, încet, străduindu-se să vorbească. Îmi pare rău.

– E-n regulă, zise el, luptându-se cu groaza din suflet şi uitându-se doar la chipul omului, ca să nu-i vadă şi restul trupului. E-n regulă.

– *Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa,* şopti bătrânul.

„Greşeala mea, greşeala mea, greşeala mea enormă…”

– Ce ai făcut?

– Tanaka, rosti nefericitul.

– Japonezul? Ce-i cu el?

– L-am dus înăuntru.

– Înăuntru unde?

Dar Pietro închise ochii din nou şi din aceştia răsăriră lacrimi, deşi Thomas nu-şi putu da seama dacă din pricina durerii sau a amintirilor. Preotul era pe moarte. Mai avea doar câteva secunde de trăit.

– Hârtiile lui Ed, zise Thomas, forţându-se să pună întrebarea, chiar dacă avea remuşcări pentru asta, dar ştiind că era ultima lui ocazie de a mai întreba.

Preotul schiţă un zâmbet. Viaţa îl părăsea cu repeziciune.

– Il Capitano, rosti el.

– Cum? icni Thomas. Ochii preotului se închiseseră. *Capitano?* Cum adică? Pietro? PIETRO!

Apoi ochii se deschiseră din nou, ca ai unui peşte care încearcă să lupte împotriva curentului, după care o mână prinse încheietura lui Thomas cu o putere surprinzătoare şi neaşteptată. Preotul deschise gura, dar în ciuda încordării muşchilor gâtului, de pe buzele lui nu ieşi niciun sunet.

– Ce? întrebă Thomas cu disperare în glas. Spune-mi.

Strânsoarea de pe încheietura mâinii deveni şi mai puternică, trăgându-l mai aproape, iar monseniorul apucă să-i şoptească la ureche, scoţând fiecare cuvânt cu mare greutate şi cu o hotărâre care semăna cu un gest testamentar:

– Il mostro, icni el. Monstrul. El… e… Încă… aici…

După care muri.

Tăcerea de după ultima lui şoaptă fu întreruptă brusc de un mârâit şuierat, iar Thomas se răsuci pe călcâie şi zări creatura pe care o văzuse în Paestum, ghemuită în capul scărilor la nici zece metri de locul în care stătea el.

CAPITOLUL 47

Era un om. Intr-adevăr. Era gol până la brâu, palid şi subţire, cu braţe lungi, umeri largi şi o faţă ridată, de copil, cu ochi mici şi deschişi la culoare. Când mârâia, Thomas îi vedea dinţii ascuţiţi, în formă de V. Era lipsit de păr, mânjit de sânge şi emana răutate. Intr-o mână ţinea o sabie lungă curbată, cu lama ascuţită ca un bisturiu, dar lată ca de satâr.

Thomas nu avea nevoie să zărească acea fiinţă în mişcare ca să-şi dea seama cât de mortală putea fi arma în mâinile ei. Nu exista o altă uşă şi nici altă scară în afara celei pe care tocmai se ivise individul.

Fără să mai stea pe gânduri, Thomas prinse capătul lanţului în ambele mâini, aruncă restul peste balustradă şi sări în gol deasupra candelabrului.

Lanţul era alunecos în palmele lui. După ce se stabiliză, se lăsă să alunece de-a lungul lanţului. Ajunse pe podeaua sanctuarului înainte ca ucigaşul lui Pietro să apuce să vadă bine unde a dispărut. Se aştepta ca individul să coboare pe scară, aşa că fu extrem de surprins şi alarmat când omul sări ca o broască spre lanţ şi coborî pe el fără nicio problemă. Thomas plecă repede, repezindu-se către uşa sacristiei.

Încercă uşa exact în clipa în care celălalt îşi termina coborâşul: încuiată. Alergă spre spatele bisericii şi spre intrarea principală, pe unde putea ieşi pe strada plină de oameni, dar şi aceasta era încuiată. Scutură mânerul broaştei şi înjură, apoi se întoarse şi-l văzu pe omul cu faţa de copil înaintând încet de-a lungul coridorului din stânga, ţopăind, pe toate cele patru membre. Mai era o singură altă uşă pe unde se părea că poate ieşi din biserică.

Goni de-a lungul coridorului din dreapta, căutând din priviri arma care-i scăpase din buzunar. Nici urmă de ea. Se apropia de uşă.

„Fii deschisă! Te rog, Doamne, fă să fie deschisă!”

Era. Intră într-un coridor asemănător cu cel de pe peretele opus, care ducea spre sacristie, şi o luă la fugă. Uşurarea de moment i se transformă în panică atunci când văzu cum coridorul se termină într-o altă uşă. Dacă aceasta era închisă, era prins în capcană…

Încercă uşa. Clanţa se mişcă, dar uşa nu se clinti. Trase şi

împinse în ea, conştientizând mârâitul ucigaşului care se apropia în spatele lui, după care zări cheia neagră în broască. O răsuci, cu mâini tremurânde, după care împinse. Prea repede. Simţi broasca opunând rezistenţă şi fu nevoit să-şi ia umărul din uşă şi să răsucească cheia complet. Auzea mârâitul tot mai aproape.

Broasca cedă. Thomas împinse, cu ochii măriţi de groază şi cu inima bătându-i nebuneşte, şi trecu dincolo de prag. Închise uşa în urma lui, dându-şi seama prea târziu că ar fi putut lua cheia ca să încuie uşa din cealaltă parte.

Simţind aerul răcoros al nopţii pe faţă, avu pentru o secundă impresia că a ieşit în libertate. Apoi zări pereţii înalţi de beton de o parte şi de cealaltă a coridorului şi văzu cum acesta se termină într-un perete de stâncă la doar câţiva metri în faţă. Deasupra lui, cerul nopţii era pe jumătate acoperit de ramuri de copaci care se întindeau pe deasupra coridorului deschis. Uşa din spatele lui începu să se deschidă încetişor şi mârâitul se făcu iarăşi auzit.

Thomas porni repede înainte, cu ochii măriţi de spaimă, căutând disperat în sus şi în jurul lui o cale de a ieşi din fundătură. Nimic. Dar apoi privi şi în jos.

În podeaua de piatră se vedea o deschizătură creată de mâna omului, rotundă ca gura unui puţ, iar înăuntrul acelei guri de puţ se afla o scară lungă de lemn, care cobora în adâncurile pământului. Deasupra găurii era agăţată o lanternă neagră, într-un cârlig prins în piatră.

Thomas privi încă o dată în spatele lui, văzu uşa deschizându-se şi începu să coboare. Cinci paşi, zece, douăzeci, treizeci în întunericul tot mai dens, apoi faţa palidă, ca de lună plină, a ucigaşului în capul scării, cu ochii lui duri şi dinţii îngrozitori, iar Thomas sări până jos în gol, trăgând de scară şi luând-o de la marginea găurii, ca Jack rupând vrejul de fasole înainte ca uriaşul să poată veni după el.

Scara căzu cu un zgomot asurzitor care stârni ecouri împrejurul lui, în cavernele şi coridoarele de piatră. Ucigaşul nu putea veni pe acolo, dar putea folosi lanţul ca să coboare, sau poate chiar era capabil să sară în gol. Thomas nu era încă în siguranţă şi, chiar dacă ar fi fost sigur că scăpase, nu s-ar fi simţit deloc mai bine, deoarece ştia perfect unde ajunsese.

Era în Fontanelle.

„Domnul să aibă în grijă sufletul meu”, se rugă el în gând.

CAPITOLUL 48

Nu voia să vadă ce e în jur, dar nu se putea deplasa fără lumină, mai ales cu monstrul ăla acolo sus. Apăsă butonul lanternei şi aceasta aruncă un fascicul de lumină gălbui şi subţire. Thomas îndreptă lanterna în sus, prin puţ, şi nu zări altceva decât piatră şi ramurile îndepărtate pe fundalul cerului. Nici o faţă ca o lună plină, nici o siluetă subţiratică coborând în puţ…

Roti fasciculul de lumină în jurul lui, aşteptându-se la un tunel mucegăit şi îngust, precum cele săpate de arheologi în Herculaneum, dar descoperi o grotă largă şi pătrăţoasă, suficient de încăpătoare ca să fie considerată spaţioasă. Tavanul se găsea la mai bine de opt metri deasupra lui, iar pereţii se întindeau într-un unghi uşor, astfel că îţi puteai imagina o formă exterioară piramidală. Thomas inspiră aerul dinăuntru. Nici un iz neplăcut, nici o senzaţie de aer stătut, nici un sentiment că intrase într-un mormânt. Nu încă.

„Nu-i atât de rău”, îşi zise el, începând să înainteze.

După ororile de care se temuse şi cele prin care trecuse, ceea ce vedea acum acolo aproape că îl făcea să râdă cu voce tare.

„Trebuie să găsesc doar o altă ieşire. Nu-i rău. Putea fi şi mai rău.”

Chiar era. Fasciculul lanternei se lovi de un perete jos, înalt poate de un metru, care se întindea pe lungimea coridorului de ambele părţi. De fapt era un soi de raft, pe care erau depozitate obiecte cu aspect ciudat, deschise la culoare, oarecum familiare chiar şi privite de la distanţă, dar pe care le desluşi mai bine doar când se apropie de ele.

Erau oase. Grămezi de oase. Oase de om. Femururi lungi puse cap la cap şi stivuite sub forma unei grămezi prelungi. Apoi un şir de cranii cu faţa înainte. Apoi alte femururi. Alte cranii, înşirate de-a lungul peretelui într-un tipar regulat. Doar acolo se găseau rămăşiţele mai multor sute de oameni, care zăceau aranjate ca nişte cărămizi, fiecare constituind odinioară scheletul unei fiinţe vii.

Thomas văzuse oase umane şi înainte, dar acum era altceva. În primul rând, erau atât de multe şi stăteau atât de aproape, că era suficient să întindă mâna şi le-ar fi atins.

Merse înainte până ce ajunse la o răscruce a tunelului, de unde coridoarele păreau să se întindă în toate părţile, afundându-se în beznă, toate pline cu aceleaşi grămezi de oase. Modelul aranjamentelor varia, dar asta îi îngreuna lui sarcina de a se obişnui cu mediul, la fel cum se întâmpla şi cu apariţia ocazională a altor segmente de schelet: clavicule sau câte o cutie toracică intactă.

În unele locuri, craniile fuseseră introduse în cutii cu părţi frontale din sticlă, câte unul, două sau trei la un loc. Multe cutii erau etichetate cu nume, iar Thomas îşi zise că erau numele celor care adoptaseră acele oase, nu ale morţilor. Craniile lipsite de ochi care îl pândeau din umbră erau anonime. Thomas se simţea ca şi cum ar fi dat peste o imensă groapă comună dintr-un lagăr de concentrare, şi chiar dacă oamenii ale căror resturi zăceau acolo căzuseră mai degrabă pradă bolilor decât armelor, el le simţea prezenţa atât de intens, că părul de pe ceafă i se ridică precum o perie şi în propriile lui oase pătrunse o senzaţie de frig cumplit.

Apucă pe unul dintre coridoarele largi, încercând să nu privească prea de aproape rămăşiţele umane aranjate în stive, şi descoperi că se uită la trei cruci de mărimea unui stat de om, cea din mijloc puţin mai înaltă decât celelalte două. Îndreptă fasciculul lanternei în jos şi văzu că fiecare cruce se ridica dintr-o grămadă de cranii umane.

„Golgota”, îşi zise el, începând să tremure involuntar. Era ceea ce Evangheliile numeau „locul căpăţânii”.

Nu era de mirare că Giovanni ura acest loc şi că Biserica interzisese accesul publicului. Nu era doar macabru, ci încărcat de superstiţii şi de ceva mai profund şi mult mai neliniştitor: aranjamentul oaselor indica un ritual, ba chiar o relaţie de coabitare cu morţii, cu însăşi ideea de moarte.

Thomas îşi aminti de o capelă din Roma în care oasele călugărilor morţi fuseseră încorporate în decoraţiunile interioare. Era o bizarerie, dar conferirea unui scop estetizat şi pios morţii nu avea nimic din forţa acestui loc, a cărui ordine era mult mai ambiguă. Capela romană prezenta moartea ca pe un portal de trecere pentru credincios, inevitabil de parcurs, dar uşor de străbătut pentru creştinul pios. Aici se vedea doar moartea în forma ei cea mai macabră şi deloc înfrumuseţată, aşa că Thomas se simţea precum Hamlet în cimitir, în prezenţa a ceea ce toată lumea ştie, dar reuşeşte să ignore.

Thomas verifică telefonul Robertei, dar acesta nu avea semnal,

iar el nici nu se aşteptase la altceva sub atâtea straturi de piatră. Porni iarăşi înainte, cu lanterna fixată în faţă pe cărare, astfel încât să nu mai vadă craniile nenumărate şi lipsite de viaţă.

„Mai exact, ca ele să nu te vadă pe tine.”

Şi asta.

Se trezi însă într-o nouă cavernă, unde fusese construită un soi de structură masivă, asemănătoare cu frontonul unei biserici, înaltă poate de zece metri şi împărţită în nişe care înconjurau o reprezentare a Inimii Sacre. Fiecare nişă era plină cu oase, iarăşi femururi puse unul peste altul şi cranii depozitate cu sutele până la tavanul cavernei, astfel că pentru o clipă Thomas se simţi copleşit de prezenţa strivitoare a morţilor adunaţi la limita de vizibilitate a fasciculului lanternei şi dincolo de aceasta, în beznă.

Trebuia să găsească o ieşire.

Rămase pe loc, privind în jur, şi fu gata să meargă mai departe când un impuls îl făcu să se întoarcă pe călcâie. Zări nişte puncte minuscule de lumină în întuneric, undeva sus, în stânga lui. Făcu câţiva paşi într-acolo, ridicând lanterna, dar fără prea mare succes, aşa că îndreptă fasciculul în jos. Se opri şi se cutremură văzând un geam gros în podeaua de stâncă, iar sub acesta o grămadă de schelete maronii, pe care se mai zăreau bucăţi de cârpe şi poate chiar nişte resturi mumificate de came. Îşi zise că probabil aşa fuseseră descoperite toate cadavrele înainte de a fi strânse în cavernele din Fontanelle. Înconjură geamul din podea, continuând să privească în sus şi, deodată, zări iarăşi acelaşi lucru: puncte mici luminoase, ca nişte

„Stele.”

Se uita la cerul nopţii.

Merse mai repede înainte, luminându-şi drumul cu lanterna, şi descoperi că tunelul se îngusta pe măsură ce partea de sus se lărgea. Pereţii nu mai erau constituiţi din stânca în care fuseseră săpate cavernele, ci din blocuri de piatră înalte de circa cinci metri. Uşurat, începu să alerge, sigur că găsise o ieşire, numai că la un moment dat întunericul din faţa lui se îngroşă şi se solidifică. Ajunsese la un perete din lemn şi metal, negru şi gros, în care erau înfipte ţepuşe.

În perete era o poartă. Thomas o încercă, se împinse în ea, răsuci clanţa, dar poarta nu se mişcă şi nu scoase niciun sunet.

Se dădu un pas înapoi ca să gândească. Poarta era vopsită şi netedă, fără balamale sau mânere de prindere. Fusese proiectată să ţină oamenii în exterior.

„Şi în aceeaşi măsură să-i împiedice pe cei dinăuntru să iasă.

Se uită la pereţii tunelului, dar nici aceştia nu păreau mai promiţători. Apoi îşi aminti de scara pe care coborâse în puţ. Dacă găsea drumul de întoarcere pe acolo…

Începu să tremure. Întoarcerea însemna să treacă iarăşi prin acel mausoleu macabru şi să revină în locul unde îl văzuse asasinul că pătrunde. Probabil că până acum creatura – îi venea greu s-o considere om – folosise lanţul cu care îl ucisese pe Pietro ca să coboare în cimitir după el. Ar fi putut aştepta undeva în beznă, ascuns după o grămadă de cranii cu găvanele goale, strângând sabia aia în formă de seceră…

Numai că aici Thomas era prins în capcană. Dacă asasinul găsea drumul potrivit şi îl prindea în spaţiul acela care semăna prea bine cu intrarea principală, apropierea de poartă nu avea să-l ajute cu nimic. Îi era mai bine în caverne, alături de schelete. Thomas închise ochii câteva clipe, îşi încleştă dinţii şi respiră adânc. N-avea altceva de făcut decât să se întoarcă.

Făcu trei paşi cu mari ezitări, se opri să-şi adune puterile şi intră înapoi în mausoleul de stâncă. Trecu pe lângă geamul din podea şi coti la stânga într-un tunel, ţinând fasciculul lanternei cât de jos putea. În acea clipă îşi aduse aminte de ceva şi se opri. Când fusese întrebat ce se întâmplase cu hârtiile lui Ed după înscenarea cu focul din cămin, preotul spusese *Il Capitano.* Ultimele cuvinte ale lui Pietro îi rătăceau în minte ca nişte fantome. În acea clipă ele nu însemnaseră nimic, dar acum, dintr-odată, fu aproape sigur că înţelege. Undeva acolo, înghesuit între sute de alte cranii, se afla un craniu unic, legat de o veche legendă despre un căpitan care îşi părăsise mormântul ca să asiste la nunta pe care tot el o orchestrase. Iar sub acel craniu se găseau hârtiile fratelui său.

„Bine”, îşi zise Thomas, trecând fasciculul luminos peste feţele osoase lipsite de carne. „Dar care dintre ele să fie?”

CAPITOLUL 49

Mergând ceva mai repede, încercă să-şi amintească ce anume îi spusese Giovanni despre legenda căpitanului. Pentru câteva clipe nu se putut gândi la nimic altceva în afara poveştii în ansamblul ei, femeia care voia un soţ, nunta şi străinul chipeş care îl ofensase pe ginere.

„Dar cum rămâne cu craniul?”

Îşi aminti că era lucitor, şlefuit astfel ca praful să nu se aştearnă pe el. Acea parte din legendă furniza o ancoră în realitatea imediată. Undeva în Fontanelle se găsea un craniu şlefuit, legat pentru totdeauna de legenda căpitanului. Povestea era bine cunoscută, aşa că acel craniu n-avea cum să fie îngropat într-o grămadă oarecare, imposibil de distins de celelalte din jurul lui. Trebuia să iasă cumva în evidenţă. Pietro ascunsese însemnările în siguranţă, dar undeva de unde ele puteau fi recuperate.

Thomas se îndreptă spre cel mai apropiat raft pe care craniile erau aşezate în rânduri de câte opt şi se uită la ele, căutând unul care să arate altfel. Îşi zise că fiecare arăta diferit de celelalte, dar nu la modul pe care şi-l dorea el. De asta erau şi atât de deranjante. Thomas ar fi putut jura că toate craniile umane arată la fel, dar nu era aşa. În parte impresia se datora şi modului în care fuseseră ele poziţionate: cu găvanele goale holbându-se înainte, uşor într-o parte, sau puţin date pe spate, ca şi cum ar fi râs. Alte diferenţe se regăseau în starea diferită de conservare: unele erau aproape complete, cu dinţii intacţi, cu găvanele ochilor bine conturate, cu cavitatea nazală curată, în vreme ce altele erau putrezite, rupte sau marcate de acte de violenţă despre care Thomas nu putea spera decât că se petrecuseră după moartea acelor oameni: cranii crăpate, oase ale obrajilor fracturate, septuri înfundate. Unele cranii arătau ca şi cum calotele superioare le fuseseră secţionate cu bisturiul. Unele erau translucide ca alabastrul, altele cenuşii şi opace, altele maronii, pătate şi acoperite de o mizerie fibroasă pe care Thomas nu îndrăznea să o numească. Iar printre toate acestea se găseau şi cranii mai mici: copii şi bebeluşi.

„Iisuse, ce loc!”

Se uită la cel mai mic craniu pe care îl văzuse şi se simţi atras de el într-un mod macabru, luptându-se să alunge imaginile care i se formau în minte la vederea lui. Clipi şi se răsuci pe călcâie…

„Nu asta. Nu acum.”

…dar descoperi că groaza pe care o simţise de când pătrunsese în cimitir se transformase într-o tristeţe profundă şi pătrunzătoare. „Poate că asta ţine oamenii la distanţă”, îşi zise el în vreme ce mergea mai departe, forţându-se să privească iarăşi rămăşiţele umane. Nu îl deranjau ororile gotice cu apariţii fantomatice şi istorioarele prosteşti care fuseseră legate în timp de asemenea schelete, ci modul în care fiecare dintre ele încerca să-şi spună propria poveste, fiecare craniu fiind odinioară un chip viu, iubit de o fiinţă umană şi căzut în anonimat şi uitare. Şi erau atât de multe acolo, că în mintea lui, Thomas începu să le simtă prezenţa ca un vârtej de voci pierdute în mulţime.

„Să fie una dintre voci cea a lui Ed?”

Era o idee bizară, fără sens, şi Thomas o alungă, dar implicaţiile ei îi rămaseră undeva într-unul dintre ungherele minţii.

„Nu i-ai văzut niciodată cadavrul.”

Se forţă să treacă peste momentul de autocompătimire, înaintând cu şi mai multă înverşunare în vreme ce privea scheletele din jurul lui.

Atunci îl văzu.

Într-o cutie de sticlă inscripţionată cu anul 1948 se afla un craniu mai strălucitor şi mai neted decât celelalte. Avea culoarea fildeşului, era lipsit de dinţi, dar altfel era un craniu mare şi bine conservat. Cineva pusese o candelă de sticlă roşie în faţa lui, deşi lumânarea dinăuntru arsese demult. Cutia se distingea, fiind aşezată pe un raft de colţ. Thomas lăsă lanterna jos şi luă cu mare grijă cutia, pe care o puse lângă el.

Sub ea se găsea un dosar plin cu hârtii. Thomas le înghesui sub braţ şi puse la loc cutia cu craniul lucitor.

– Mulţumesc, căpitane, rosti el tare, după care, ca pentru a-şi arăta respectul, atinse partea de sus a cutiei cu degetele, ca şi cum ar fi completat un soi de ritual.

Făcu câţiva paşi doar când ceva îl făcu să se oprească, ceva simţit mai degrabă decât auzit sau văzut. Mai exista şi altceva acolo. Ceva viu.

Thomas rămase nemişcat şi auzi un sunet, undeva la capătul tunelului. Era ceva care se mişca. Închise ochii şi ciuli urechile mai bine, reuşind să surprindă sunetul de care se temea: un mârâit

sâsâit printre nişte dinţi cu o formă nefirească. Asasinul venea după el.

CAPITOLUL 50

De această dată nu se mai temea, nu ca atunci când asasinul se strecurase pe scară sus în galeria unde Pietro murea în braţele lui, ca o *Pieta* din iad. Atunci fusese de-a dreptul îngrozit şi ştia că aşa ar fi trebuit să fie. Cu asta se ocupa asasinul, din asta se hrănea: din frică.

Numai că Thomas păşise prin regatul morţilor în ultima jumătate de oră şi, chiar dacă n-avea chef să fie măcelărit ca Satoh, sau prins în lanţ ca într-un abator precum monseniorul, nu se mai temea de acţiunile teatrale ale asasinului, iar asta însemna o victorie în sine. Dacă ar mai fi avut pistolul Robertei, l-ar fi înfruntat pe nemernic şi l-ar fi împuşcat dacă ar fi fost nevoie. Dar era neînarmat.

Închise lanterna şi se ghemui în întuneric, gândind şi ascultând, încercând să intre în ritmul individului şi al sunetelor lui animalice, scoase pentru a-şi speria victimele. O furie aproape incontrolabilă îl cuprinse. Brusc nu mai avea chef să se ascundă. Se dădu înapoi cu spatele spre perete cât de discret putu şi întinse mâna cu degetele desfăcute. Pipăi prudent în beznă, simţi o bucată dură de os şi făcu un pas înapoi, atent să nu disloce vreunul dintre cranii. Mârâitul şi sâsâitul se apropiau.

Apoi văzu lumină la capătul tunelului, un licăr gălbui care aruncă umbre neregulate pe pereţi. Nemernicul luase o lumânare din biserică, iar ideea îl mulţumi oarecum pe Thomas, pentru că gestul îl umaniza oarecum pe asasin. Nemernicului nu-i plăcea întunericul.

Thomas găsi cu mâna stângă marginea cutiei de sticlă. Îşi plimbă uşor degetele pe suprafaţa ei până ce găsi zăvorul. Deschise cutia fără să vadă nimic, scoţând craniul lucitor al căpitanului. Continuând să stea ghemuit, puse craniul în poală, apoi luă cutia de sticlă şi o ţinu în echilibru în mâna stângă, ca un chelner cu o tavă cu băuturi. Cu mâna dreaptă prinse craniul de partea dinspre ceafă. Apoi rămase ghemuit acolo, printre schelete, şi aşteptă calm, aproape nefiresc de calm, apropierea nemernicului.

Văzu capul chel al asasinului. Flacăra pâlpâitoare a lumânării

dezvăluia mai mult din mişcările lui decât ar fi vrut el. Nemernicul îşi răsuci brusc capul şi Thomas zări din nou faţa zbârcită şi dinţii ca nişte colţi ascuţiţi. Zări şi arma ascuţită şi curbată. Muşchii începură să i se încordeze ca ai unui sprinter la start.

Asasinul mai făcu trei paşi spre el prin tunel, iar Thomas îi văzu răutatea din ochii mici. O parte din el ar fi vrut să o ia la goană cât de departe şi cât de repede ar fi putut, dar controlul fusese preluat acum de furie, cea care îi atenuă nevoia de a o lua la fugă. Lumânarea făcea ca obrajii supţi ai asasinului să pară la fel de găunoşi ca ai craniilor din jur, iar oasele de sub pieptul şi umerii goi păreau ca nişte beţe întinse sub pielea palidă şi străbătută de vinişoare. Individul se apropia: cinci metri, trei metri. Încă un pas şi avea să-l zărească pe Thomas ghemuit în umbrele din capătul tunelului.

În aceeaşi clipă, chelul încremeni, cu lumânarea ridicată şi cu sabia întinsă în faţă: asculta cu atenţie şi ceva îl făcu să se schimonosească. Răutatea calculată dispăru de pe chipul lui şi individul păru nesigur pe sine, o transformare care îl făcea mai mic, mai uman.

Şi Thomas auzea cauza acelei transformări. Totul începu cu un zgomot de poartă care se deschide, apoi se auziră voci de bărbaţi vorbind în şoaptă. Thomas nu reuşi să înţeleagă cuvintele, dar după muzicalitate, vorbeau în italiană. Oamenii intraseră pe poarta principală.

„Cine dracu' vine aici noaptea şi intră ca şi cum ar fi proprietarul acestui loc?”

Poliţia? Să-l fi descoperit deja pe Pietro? Dacă da, indiferent dacă era considerat sau nu suspect, Thomas trebuia să caute cu orice preţ protecţia lor.

Fără să mai stea pe gânduri, sări în picioare, făcu un salt spre asasin şi îl pocni peste faţă cu craniul căpitanului. Individul tresări luat prin surprindere – poate chiar îngrozit – şi în aceeaşi clipă Thomas îl lovi cu putere cu cutia de sticlă din cealaltă mână, făcând-o ţăndări de ţeasta individului. Nemernicul căzu în genunchi, sâsâind şi scăpând sabia din mână, apoi ducându-şi mâinile la ochi în vreme ce sângele îi şiroia pe faţă. Thomas îl izbi tare cu piciorul şi individul se prăbuşi, gemând de durere, în vreme ce sabia i se rostogolea în întuneric.

Thomas aprinse lanterna ca să vadă unde era arma, iar în aceeaşi clipă, profitând de jocul de umbre, asasinul bătu în retragere. Thomas ezită, blestemând, dar avantajul lui de moment

dispăruse şi dacă ar fi început urmărirea, mai mult ca sigur că ar fi fost ucis. Nu era momentul împărţirii dreptăţii şi nu el era persoana indicată pentru aşa ceva. Acum era mai important să iasă de acolo întreg.

Porni repede spre poarta prin care intraseră oamenii, deşi aceştia tăceau acum. Imediat ce dădu colţul tunelului, pe jumătate orbit de lanternele lor, înţelese că nu erau poliţişti. Ba din contră. După haine şi după limbajul trupurilor, erau cu totul altceva. Thomas stătea faţă în faţă cu mafioţii locali care – aşa cum îl avertizase Giovanni – se întâlneau din când în când în Fontanelle.

CAPITOLUL 51

Thomas se gândi ce alternative avea şi într-o fracţiune de secundă alese bravada.

„Foarte italian”, îşi zise el, aşezând mai bine dosarul cu hârtii sub braţ şi îndreptându-se spre indivizi. Continua să ţină în mână craniul căpitanului.

Dădu colţul cu un pas calm. Erau cinci bărbaţi îmbrăcaţi în haine lungi, care se profilau bine pe fundalul porţii. Cu toţii aveau lanternele îndreptate spre el, iar doi aveau arme. Thomas nu ezită şi nu-şi ridică mâinile. Văzu dreptunghiul cenuşiu al porţii şi porni drept într-acolo, mergând cu paşi mari şi hotărâţi – dar nu foarte repede – ca şi cum nimic n-ar fi fost mai normal.

Cineva i se adresă în italiană şi, cum el continuă să meargă, repetă ceea ce în mod clar era o întrebare, pe un ton mai ridicat şi mai insistent. Apăru o altă armă, care fu imediat îndreptată spre el. Cineva şopti ceva.

Thomas continuă să meargă. Unul dintre bărbaţi se apropie de perete, apoi un altul făcu acelaşi lucru de cealaltă parte a tunelului de intrare. Se dădeau la o parte din faţa lui, iar în spatele lor poarta masivă continua să fie întredeschisă.

– *Buona sera,* rosti Thomas, dând politicos din cap, fără să privească spre indivizi şi fără să încetinească, dând craniul celui mai apropiat dintre ei.

Omul luă craniul înainte de a-şi da seama despre ce era vorba, apoi începu să bolborosească de groază.

Dumnezeu ştia la ce se aşteptaseră când veniseră într-un astfel de loc, dar în niciun caz la aşa ceva. În cavernele din spatele lui, Thomas auzi mârâiturile furioase ale asasinului. Şi mafioţii – dacă asta erau – auziră sunetele şi atenţia lor se îndreptă încet de la Thomas spre bezna din spatele lui. O altă armă ieşi la vedere.

Apoi Thomas trecu printre ei şi, cu toate că indivizii se uitau la el, nici unul nu mai scoase nici o vorbă. Thomas continuă să meargă, trecu de poartă fără să se uite înapoi şi coti la dreapta pe strada de lângă biserică. Ieşise deja când îşi dădu seama de ceea ce lanternele indivizilor ar fi trebuit să dezvăluie. Cămaşa şi

pantalonii lui erau plini de sângele monseniorului.

CAPITOLUL 52

Mimase perfect stăpânirea de sine. Adoptase comportamentul pe care îl socotise cel mai nimerit în faţa unor asemenea oameni, deşi în sufletul lui nu fusese nicidecum la fel de nonşalant precum păruse, şi odată ieşit la aer curat simţi că pulsul i-o ia razna când gândurile i se concentrară pe toate grozăviile prin care trecuse în acea zi. Cumva creierul lui reuşise să nu se mai gândească la trădarea Robertei, la încercarea ei de a-l ucide, la moartea lui Pietro şi la episodul din Fontanelle, dar acum totul năvălea înapoi în mintea lui ca un val imens care spărsese un stăvilar. În acelaşi timp, trupul îl durea din pricina eforturilor depuse, a bătăilor şi eforturilor, însă ceva din interiorul lui îl avertiza că trebuie să-şi păstreze stăpânirea de sine, acum mai mult ca oricând.

Găsi o fereastră laterală în prezbiteriul bisericii, pe care o sparse cât de discret putu, cu cotul. Îşi îngădui să stea doar trei minute înăuntru, doar cât să se spele, să se dezbrace şi să ia din dulapul lui Pietro o pereche de pantaloni nepotriviţi ca mărime şi o cămaşă de bumbac, ambele de culoare gri. Hainele aveau iz de mucegai, ca şi cum preotul le abandonase de multă vreme în dulap, fără a se mai gândi să le îmbrace vreodată. Thomas ieşi din biserică pe uşa laterală şi porni pe stradă cu un aer pe care îl spera nonşalant şi profesionist.

Ar fi vrut să sune la poliţie ca să le spună despre Pietro şi despre asasinul din Fontanelle, dar ştia prea bine că era suspect în asasinarea lui Satoh şi, în acelaşi timp, părea să aibă legătură şi cu moartea lui Pietro. Totodată, ştia că indivizii care îl urmăreau încetaseră de mult să se mulţumească cu ameninţări: îl voiau mort. Probabil că trupul lui Pietro avea să fíe descoperit abia a doua zi dimineaţa, când avea să fie găsit de femeia care se ocupa de aranjamentele florale din biserică sau de vreun credincios care s-ar fi oprit la lăcaşul de cult ca să aprindă o lumânare în drumul spre locul de muncă. Thomas se cutremură gândindu-se la această eventualitate.

– Îmi cer scuze, rosti el cu voce tare, adresându-se celor doi preoţi morţi, dar şi oricui ar mai fi căzut victimă tentativelor de asasinare a lui.

Dar dacă Pietro n-avea să fie descoperit decât a doua zi, atunci el avea la dispoziţie tot restul nopţii ca să dispară. Nu îndrăznea să se întoarcă la hotel, dar avea paşaportul şi portofelul cu el. Probabil că Robería se trezise din leşin, poate că era deja în drum spre oraş, bazându-se încă o dată pe faptul că hainele ei de călugăriţă impuneau respectul celor din jur.

Dar ce însemna să „dispară” într-un oraş pe care nu îl cunoştea şi în a cărui limbă nu ştia decât să comande un pahar de vin şi o pizza? Îşi zise că îi mai rămăseseră doar doi aliaţi în întreaga regiune. Deborah Miller, pe care abia o cunoscuse şi care avea să părăsească Italia peste câteva zile, şi părintele Giovanni, ale cărui prietenie şi încredere aveau să primească o lovitură serioasă atunci când va afla de moartea lui Pietro.

„Trebuie să pleci din Napoli.”

Şi să se ducă unde anume?

Opri un taxi şi mimă tastarea unui mesaj la un computer.

– Internet? întrebă şoferul, uitându-se la ceas. Era trecut de ora zece.

– S*i*.

Thomas urcă în maşină.

*

Locul în care îl duse şoferul nu era propriu-zis o cafenea, ci un alcov înghesuit în colţul unui bar destul de slab populat. Computerul era o maşinărie veche, gălbuie, care părea incapabilă să deruleze vreun program produs în ultimii douăzeci şi cinci de ani, cu mouse-ul sub forma unui dispozitiv portocaliu de mărimea unei mingi de biliard şi cu tastatura cu taste mari, iluminate în verde. Maşinăria arăta mai puţin a computer şi mai mult a realizare practică a unuia dintre dispozitivele prezentate în filmele ştiinţifico-fantastice din anii şaizeci.

Thomas constată cu surprindere că maşinăria nu numai că funcţiona, dar era şi rapidă. Ajunse *on line* în câteva secunde.

Fu mirat să descopere un mesaj de la Deborah, care spunea foarte simplu: „Uită-te la chestia asta. Interesant, nu?” În mesaj era inclusă o legătură către un articol din *New York Times* care apăruse cu două zile în urmă. Thomas citi titlul: „Dovezile creştinismului timpuriu zguduie Japonia”, după care căscă gura de uimire văzând imaginea de sub titlu. Era vorba de un japonez care prezenta, radiind de satisfacţie, o cruce de argint încrustată cu

pietre preţioase, în centrul căreia era de acum bine cunoscutul peşte cu aripioare ca nişte picioare. Câteva clipe Thomas nu reuşi decât să se holbeze la imagine, după care citi:

> *«Antropologia japoneză a fost bulversată astăzi din pricina arheologului Michihiro Watanabe, care a dezvăluit descoperirea unui mormânt creştin în interiorul unui alt mormânt, japonez, din secolul al VII-lea. Dacă descoperirea este autentificată, ea va demonstra nu numai existenţa unui evanghelism creştin anterior necunoscut în Asia de Est, ci va antedata prima prezenţă confirmată a europenilor în Japonia cu câteva secole. „Este o descoperire uluitoare”, a declarat Robert Levine, de la Centrul pentru Studii Asiatice din cadrul Universităţii Stanford. „Va fi nevoie de regândirea din temelii a relaţiilor japonezo-europene din perioada medievală.” Mormântul, aflat în prefectura Yamanashi, este structurat conform stilului şi tradiţiei Kofun, dar conţine, printre oseminte care par a aparţine unor europeni, un obiect identificat la prima vedere ca un crucifix italian din perioada creştină timpurie...»*

Thomas se sprijini pe spătarul scaunului şi expiră cu putere. Nu era vorba doar de Japonia, ci chiar de Yamanashi, adică chiar locul unde se cunoscuseră el şi Kumi.

Citi din nou articolul. Ştia că fratele lui fusese în Japonia. Oare de asta se dusese el acolo? Să fi fost aceea crucea din Herculaneum despre care se presupunea că ajunsese în posesia lui Ed?

„Ştiai că se va ajunge la aşa ceva.”

Deschise mai multe site-uri de călătorii, căutând zboruri spre Japonia. Apoi le scrise lui Deborah, lui Jim şi – în urma unei toane de moment - senatorului Devlin. Toate cele trei mesaje conţineau acelaşi text:

> *„Sunt în pericol. Mă duc pe urmele lui Ed. Păstrăm legătura.”*

Avea nevoie de încă o plasă de siguranţă. Se uită lung la cele trei nume care aveau să primească mesajul lui, apoi le separă ca destinatari şi ataşă itinerarul pe care îl alesese la mesajul destinat lui Jim.

CAPITOLUL 53

Spărgătorul de sigilii abia îşi mai stăpânea furia.

– Cum se poate să nu ştii unde e? tună el.

– Eu monitorizam hotelul, răspunse *Război*. Iniţial a fost cu *Molimă*, apoi a fost preluat de *Foamete*.

– Şi a scăpat de amândoi.

– Da, domnule. În bagajul lui a fost plantat un dispozitiv de urmărire, dar se pare că şi-a lăsat toate bagajele la hotel.

– Monitorizarea acestui profesor de liceu nu prea a fost făcută cu profesionalism, nu?

– Nu, domnule. Îmi cer scuze, domnule.

Spărgătorul de sigilii îşi frecă fruntea şi închise ochii. „Sunt trei acolo şi Knight scapă fără probleme."

– Şi crezi că e posibil să fi plecat din Napoli?

– Da, domnule.

– Şi există vreun motiv să presupunem că el ştie?

– *Foamete* nu a putut confirma ce a obţinut Knight de la bătrânul preot, dar prezenţa lui în Fontanelle sugerează că ar căuta ceva. Credem că e cel puţin posibil ca hârtiile distruse de preot să fi fost o manevră menită să-l deruteze pe Knight.

– Acum toate acestea sunt cam răsuflate, nu? zise *Spărgătorul de sigilii*. *Război* nu-l auzise niciodată atât de iritat. Iar acoperirea *Molimei* s-a dus naibii. Cum se simte *Foamete*?

– Numai nişte tăieturi şi vânătăi.

Mă refeream la aspectul mental.

Război ezită. Cum să descrie în cuvinte starea sufletească a unui asemenea psihopat?

– E furios, domnule, răspunse el. Vrea răzbunare.

– Bine. În clipa în care dai de Knight, pune-l pe *Foamete* pe urmele lui. Şi pe *Molimă*. Sunt convins că arde de nerăbdare să-şi dovedească valoarea.

– Da, domnule, replică Război.

– Şi tu?

– Bineînţeles, domnule.

– Echipa ta e gata?

Război ezită.

– Nu e cam prematur să-i aducem în scenă, domnule?

– De unde mă aflu eu, nu mi se pare, ripostă *Spărgătorul de sigilii*. Tu asigură-te că oamenii sunt pregătiţi.

– Da, domnule.

– Şi cum intenţionezi să-l localizezi pe Knight?

– Putem continua să monitorizăm ultimele lui vizite, răspunse Război, dar dacă el a părăsit zona, atunci e posibil să avem nevoie de poliţia italiană. Monitorizăm traficul lor radio şi verificăm gara şi aeroportul local.

– Chestiile astea sună a măsuri disperate, replică *Spărgătorul de sigilii*. Iar dacă poliţia italiană ajunge prima la el, pentru noi ar fi foarte rău, nu crezi?

– Ba da, domnule. Mai există însă o variantă, domnule.

– Anume?

– Knight a luat telefonul mobil al *Molimei.*

– Şi poate afla ceva de la el?

– Nu, era curat.

– Sistemul GPS funcţionează?

– Da, domnule. Dar până acum nu i-a dat drumul. În clipa în care o face, l-am prins.

– Asigură-te de asta, rosti *Spărgătorul de sigilii*. Nu trebuie să-ţi explic – mai ales ţie – cât de important este ca povestea asta să se termine imediat. Dacă îl reduceam pe Knight la tăcere mai devreme, am fi atras o atenţie prea mare asupra cazului. Dar decizia de a-l lăsa să facă o anchetă pe cont propriu s-a dovedit… greşită. Nu-mi pasă care dintre voi o faceţi, sau cum, dar Knight trebuie lichidat urgent. E clar?

– Clar, domnule.

Aşadar, acum nu mai aveau nevoie decât ca Knight să dea un telefon: orice apel, oricui, şi l-ar fi prins. *Spărgătorul de sigilii* zâmbi în sinea lui. Povestea avea o anumită… ce anume? Ironie? Nu. O anumită simetrie. Asta era. Îşi aminti limpede, ca şi cum s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, cum pusese personal acelaşi telefon mobil în mâna părintelui Edward Knight.

– Vei avea nevoie de asta acolo unde te duci, îi spusese el preotului, zâmbindu-i.

Şi chiar avusese nevoie, într-o oarecare măsură. Fără telefon, ei n-ar fi avut niciodată coordonatele lui exacte şi nu l-ar fi prins. Iar acum, fratele lui…

„Telefoanele mobile”, îşi zise el, zâmbind pentru sine. „Ce ne-am face fără ele?”

CAPITOLUL 54

N-avea nici o cursă directă din Napoli şi nimic care să-l ducă până la Milano ca să ia de acolo avionul a doua zi către Tokyo. Şi n-avea chef să mai petreacă încă două zile în Italia. Nu se mai simţea în siguranţă acolo. Cea mai bună opţiune o constituia o cursă din Frankfurt. Nu ar fi ajuns mai repede decât din Milano, dar ar fi părăsit Italia cu o zi mai devreme. Se uită la cursele către Frankfurt şi descoperi că operatorul low-cost Ryan Air avea o cursă de la Bari până la Frankfurt, doar pentru absurd de minusculul preţ de treizeci şi cinci de dolari. Bari se afla pe coasta estică a Italiei, aproape exact în partea opusă a peninsulei faţă de Napoli. Până acolo avea trenuri la dispoziţie, care l-ar fi dus la destinaţie în aproximativ cinci ore. Confirmă rezervarea, sperând că în acel moment nimeni nu-i monitoriza plăţile făcute cu cardul de credit.

Şoferul de taxi aşteptase, aşa cum fusese rugat, astfel că peste zece minute Thomas cobora la gara Garibaldi. Nu mai fusese acolo după lăsarea întunericului, aşa că descoperi că într-adevăr îşi merita „reputaţia” de loc tenebros, dar găsi un ghişeu de informaţii, de unde fu îndrumat către un chioşc, la care află că, din motive imposibil de desluşit, nu mai erau bilete pentru trenul de Bari. Luă o cursă locală până la Caserta, unde aşteptă patruzeci şi cinci de minute expresul de noapte.

În vreme ce aştepta, descoperi restaurantul gării, un local sumbru şi plin de fum, prin care zburau roiuri de muşte, şi comandă o farfurie de paste cu scoici unui individ masiv care părea surprins de prezenţa unui client la acea oră. Chelnerul sau bucătarul, căci omul putea fi orice, îi oferi vin, o ofertă pe care Thomas o luă în considerare câteva secunde, după care o refuză. Avea nevoie de un cap limpede.

Mâncarea era remarcabil de bună – având în vedere locul în care se afla – şi poate că l-ar fi absorbit cu totul dacă nu ar fi folosit prilejul ca să se uite în sfârşit prin hârtiile recuperate din Fontanelle. În principal era vorba de un jurnal, la care se adăugau hărţi ale uscatului şi ale coastei din jurul oraşului Napoli, fotografii, ghiduri de muzee şi câteva pagini galbene şi pătate, rupte dintr-un carnet. Jurnalul conţinea însemnări zilnice scrise de mână, care se

înşirau pe durata celor două săptămâni petrecute de Ed în Napoli şi încetau brusc pe data de 20 februarie: cu o lună înaintea morţii sale. Însemnările prezentau o altă versiune a vizitei lui Thomas, descriind multe din locurile văzute de acesta, remarcând aceleaşi bizarerii şi descoperiri, ridicând aceleaşi întrebări, astfel că lui Thomas i se păru că citeşte o relatare a propriilor peripeţii. Existau acolo mai multe detalii, mai multe întrebări şi mai multe indicii abandonate decât cele descoperite de el, dar evoluţia evenimentelor părea în esenţă aceeaşi: Ed studiase ciudatul simbol al peştelui cu picioare, o trăsătură cu o vechime de aproape o mie de ani a iconografiei religioase din zona Napoli, în formele ei creştine şi păgâne.

Era limpede că Ed vizitase şi alte locuri mai îndepărtate, precum Roma, Florenţa, Bologna, Milano şi diverse orăşele din Sicilia, dar din însemnările lui un lucru reieşea clar. Deşi peştele creştin (şi strămoşii păgâni ai acestuia) apărea peste tot în Italia şi în regiunile înconjurătoare, varianta cu picioare nu fusese niciodată descoperită la o distanţă mai mare de o sută zece kilometri de Napoli. La fel ca rodia Herei - Fecioarei Maria, peştele cu picioare era o variantă locală aparte, iar acest amănunt părea să-l fi emoţionat peste măsură pe fratele lui Thomas. Ed indusese nenumărate referinţe biblice la peşte şi apă, rezervând mai multe adnotări speciale acelor referinţe care puteau fi citite în mod alegoric şi care sugerau trecerea către tărâmul de dincolo de moarte.

„Mersul pe apă al lui Hristos”, citi Thomas, „nu înseamnă doar un miracol al puterii. El ilustrează controlul asupra naturii şi a tot ceea ce presupune aceasta, inclusiv moartea. Mersul pe apă afirmă corporalitatea fiinţei Lui şi o transcende.”

Alte pasaje se refereau la imaginea peştelui în legătură cu creştinii şi cu Hristos. Unul dintre pasaje spunea:

> *„Dar noi, peştişorii, aşa cum spune al nostru IKTHUS, Iisus Hristos, ne naştem în apă şi nu ne mântuim pe altă cale decât aceea de a rămâne în apă (Tertullian, 200 d.Hr.).”*

Un alt pasaj era marcat cu „despre agape sau masa sfântă care a devenit euharistie”, şi spunea:

> *„Văd oamenii adunaţi într-o ordine aşa de strictă pe*

divane şi cu toţii atât de îndestulaţi de hrana abundentă, că în faţa ochilor mei răsar belşugul desfătării evanghelice şi imaginea oamenilor pe care Hristos i-a hrănit cu cinci pâini şi doi peşti,

El însuşi fiind adevărata pâine şi peştele apei vii (Paulinus din Nola, 396 d.Hr.).”

Thomas îşi aminti picturile de pe mormântul din Paestum, tinerii care benchetuiau, peştii cu picioare care ieşeau din apa roşie. Se întrerupse din lectură când trenul, cel mai elegant dintre cele văzute de el până atunci, intră în gară şi sistemul de megafoane se trezi la viaţă, anunţând în italiană şi engleză destinaţia. Neavând bagaje, Thomas urcă sprinten la bord şi ocupă un loc lângă fereastră, deşi era mult prea întuneric afară ca să vadă ceva pe geam. Era foarte obosit, iar după ce trenul părăsi gara şi începu să prindă viteză, simţi că se relaxează pentru prima oară de la vizita la Paestum.

Numai că somnul îl ocolea, aşa că în prima oră a călătoriei se uită fix pe geam, hotărât să distingă ceva în întuneric. Vagoanele aruncau o lumină albăstruie, o succesiune de lumini şi pete întunecate, astfel că, în afara tunelelor pe care le străbătea, Thomas putu zări câmpuri ierboase, copaci şi chiar un curs de apă sinuos, care apărea şi dispărea de lângă calea ferată. Din când în când, revenea la însemnările lui Ed, privind hărţile cu descrierea contururilor submarine ale golfurilor Napoli şi Salemo.

Thomas se frecă la ochi şi căută în buzunar telefonul Robertei. Se simţea vinovat faţă de Giovanni. Vroia să-l sune pe preot, să-i explice ce se întâmplase, iar la sfârşit să-i dea ştirea morţii lui Pietro cu mare delicateţe, exprimându-şi compasiunea care – aşa cum spera el – va fi considerată o dovadă a nevinovăţiei sale. Numai că era foarte târziu şi probabil că era mai bine să-l lase pe bietul om să doarmă. A doua zi avea să fie extrem de grea.

Ar fi vrut să o sune şi pe Deborah, dar dorinţa era la fel de greu de îndeplinit. O plăcea pe Deborah, o admira chiar, dacă stătea să se gândească mai bine, şi nu avea niciun chef ca ea să nutrească gânduri neplăcute legate de el. Numai că şi ea dormea probabil la o asemenea oră, iar explicaţiile lui puteau aştepta până dimineaţă.

„De fapt, pot aştepta chiar mai mult. N-ai făcut altceva decât să o bagi în bucluc, aşa că probabil ar fi bucuroasă să nu mai ştie nimic de tine.”

Se încruntă, întrebându-se care parte a lui era mai interesată de

fiinţa ei şi de ce. În mintea lui apăru imaginea lui Kumi.

„Sper că nu mai are aceeaşi misiune.”

Privi afară pe geam şi încercă să nu se mai gândească la nimic.

Dormi superficial două ore şi se trezi când trenul făcu o oprire mai lungă la Foggia. Întârzierea începea să-l neliniştească, iar când trenul porni în direcţie opusă, intră de-a dreptul în panică. Erau deviaţi? Îşi adună hârtiile şi se ridică, dar nimeni altcineva din tren nu părea deranjat de direcţia în care mergea trenul.

„Nu toate se referă la tine, Thomas.” Era vocea lui Kumi cea care i se adresa în gând. Vechiul reproş. „Cu toate cauzele în care te-ai aruncat, nu eşti decât un nemernic arogant, întotdeauna ai fost aşa.” Ei bine, nu chiar întotdeauna.

Trenul ieşi din gară, trecu prin spatele unor clădiri cu balcoane, apoi printr-un peisaj industrial, plin de coşuri de fabrici şi silozuri de mărfuri. Se făcuse dimineaţă, iar peste câteva minute Thomas văzu câmpurile cu flori galbene şi pâlcuri de copaci, vibrând în ceaţa din zonă. Văzu coţofene şi vrăbii, apoi câmpuri cultivate. Sălbăticia naturii rămăsese în urmă, iar peisajul de aici era mai domesticit, mai tropical şi mai plin de palmieri.

Trenul ajunse în gara Bari la ora şase. Aerul era răcoros şi încărcat de mirosul mării. Thomas găsi un taxi şi îi ceru şoferului să-l ducă la un hotel, n-avea importanţă care. Nu-i păsa dacă fratele şoferului ar fi fost proprietarul acelui hotel sau dacă şoferul încasa un comision pentru aducerea unui client… Voia doar un loc unde să se odihnească câteva ore.

Se înregistra la hotelul Vittoria Parc sub numele lui adevărat, pentru că nu se gândise să procedeze altfel, şi pentru că în acea clipă manevrele de genul înşelătoriilor – acompaniate de dificultatea de a-şi găsi un paşaport şi cârduri de credit false – i se păreau complet neavenite.

În camera întunecoasă şi spaţioasă, se aşeză pe marginea patului, se uită la ceas şi îl sună mai întâi pe Giovanni, apoi pe Deborah. Amândurora le spuse pur şi simplu că nu el îl ucisese pe Pietro, că îşi cerea scuze pentru problemele pe care le provocase şi că îi ruga să creadă că nu abuzase de încrederea lor. Înainte ca vreunul să apuce să spună ceva, închise, promiţând să revină atunci când lucrurile aveau să se mai limpezească.

„Să se limpezească pentru cine?” se întrebă el. „Pentru mine? Pentru ei? Pentru poliţie?”

După ce fixă alarma, Thomas se întinse pe pat şi îşi lăsă în sfârşit mintea să se odihnească. În câteva minute adormi, uitând

de telefonul mobil al Robertei, care rămăsese deschis şi stătea pe noptieră.

În vreme ce dormea, *Război*, *Molimă* şi *Foamete* porniră pe urmele lui.

CAPITOLUL 55

Patru ore mai târziu, când deschise ochii, avu nevoie de mai bine de un minut ca să-şi amintească unde se află. Draperiile grele opreau pătrunderea luminii în încăpere, astfel încât înăuntru era beznă, chiar dacă stomacul lui îi spunea în mod dureros că era ora prânzului. Făcu un duş, mâncă la restaurantul hotelului şi se întrebă unde să-şi petreacă după-amiaza. Avionul spre Frankfurt decola abia la ora zece, o oră care probabil ajuta operatorul aerian să-şi menţină costurile la nivel coborât. N-avea nici un sens să aştepte în aeroport ore întregi, într-un loc unde putea fi uşor recunoscut dacă securitatea aerogării fusese alertată, şi nici nu voia să stea ca prostul în holul hotelului. Ar fi avut nevoie măcar de nişte haine noi.

Predă camera şi aranjă la recepţie ca autobuzul aeroportului să-l ia din oraşul vechi, la o oră care-i permitea să se plimbe şi să ia o cină frugală. Recepţionera era îmbrăcată ca o stewardesă, în culorile roşu şi albastru ale hotelului, purta ochelari cu ramă de baga şi vorbea excelent engleza. Răspunse la mulţumirile lui ca şi cum serviciul ei nici nu merita menţionat; Thomas se întrebă chiar dacă nu cumva era uşor luat pe sus. Se scuză că nu vorbeşte italiana, dar femeia nu reacţionă nici la asta, abia uitându-se la el şi zâmbindu-i doar după achitarea notei de plată şi îndrumarea lui către şoferul care aştepta.

Şoferul, care se prezentă ca fiind Claudio, purta un costum negru şi cravată peste o cămaşă de un alb imaculat, astfel încât Thomas se simţi uşor jenat în hainele lui Pietro. Claudio îl conduse către unul dintre microbuzele cu geamuri fumurii, iar Thomas se aşeză pe bancheta din spate. Merseră pe o şosea de coastă de-a lungul căreia se înşiruiau palmieri şi proprietăţi imobiliare elegante, care dădeau spre portul turistic.

– Oraşul vechi, da? întrebă Claudio.

– Corect.

– Castello?

Thomas habar n-avea că exista şi un castel acolo. Nu citise nimic despre Bari.

– Desigur, răspunse el.

– Te iau la ora şapte, *vabbene,* OK?
– Da.
– N-ai genţi?
– Nu, răspunse Thomas. Putem merge direct la aeroport.
– OK, replică Claudio, ridicând din umeri. Tu mergi să vezi biserica în oraş vechi?
– Cred că da.
– Străzi foarte… Claudio îşi luă mâinile de pe volan ca să indice prin gesturi cuvântul *înguste* – mici. Foarte greu de atacat. Când au venit sarazinii n-au putut învinge aici. Străzi mici. Oamenii trag de la ferestre. Trag?…
– Săgeţi?
– *Si.* Săgeţi.
– Şi sunt multe lucruri de văzut la castel?
– Nu prea. Acum e casa poliţiei. Dar are artă făcută acolo.
Thomas dădu din cap ca să arate că înţelege: un centru meşteşugăresc.

Pe dinafară, castelul era cu siguranţă impresionant. O construcţie largă, joasă, cu turnuri pătrate în colţurile zidurilor exterioare şi un pod de piatră peste un şanţ secat. În interior se vedeau turnurile propriu-zise ale construcţiei centrale, de un ocru-deschis înspicat cu nuanţe de roz.
– Fii atent la buzunare, îl avertiză Claudio, oprind taxiul în faţa unei cafenele cu terasă la stradă, şi sună dacă vrei să pleci.
Thomas luă cartea de vizită oferită şi îi mulţumi omului.

*

– Mai ai semnal? întrebă *Război*.
– Da, răspunse *Molimă*, încă îmbrăcată în rasa de călugăriţă. E în apropiere de castel. Parchează aici şi îl interceptăm.
– Cred că e rândul meu, nu? protestă *Război*.
– Foarte bine, replică *Molimă*, întorcându-şi privirea spre harta pe care o luase de la centrul de închirieri auto. Stai puţin. Semnalul a început să clipească. Poate că a intrat undeva.
– Minunat.
– Nu, a revenit, anunţă ea. Probabil că sunt interferenţe. Dacă străzile sunt înguste sau există multe clădiri înalte, transmisia GPS poate fi afectată. Aşadar, lider neînfricat ce eşti, care e planul?
– Ne despărţim.

– Strălucit, mormăi ea. Nu-i de mirare că tu eşti generalul.

– Trebuie să-ţi aduc aminte ce s-a întâmplat când l-ai avut în mână?

– Nu, i-o reteză ea, atingându-şi uşor partea sensibilă a obrazului, unde fusese opărită de aburul vulcanic.

– Bine, zise Război. Eu iau maşina şi mă duc cu ea mai jos, pe şoseaua de coastă între castel şi oraşul vechi. Tu cobori într-acolo din partea asta.

– Cum rămâne cu el?

Molimă dădu din cap spre bancheta din spate fără să se întoarcă. Dacă putea, prefera să nu se uite niciodată la *Foamete*. Acum, acesta stătea ghemuit pe banchetă, ascuţindu-şi cuţitul cu o brişcă din piele.

– Tu eşti atent la GPS, zise *Război* peste umăr, cu privirea în retrovizor. Dacă ţinta intră în vreo clădire, o urmăreşti şi încerci să menţii contactul vizual cu ea până la ivirea unei ocazii de a o lichida. Ai priceput?

Foamete rânji, arătându-şi colţii triunghiulari.

– Te-am întrebat dacă ai priceput? repetă Război.

– Da, sâsâi *Foamete*.

– Asta e veriga noastră slabă, mormăi *Molimă*. Mai ales acum. Atrage atenţia asupra lui şi nu ne mai ocupăm doar cu sperierea oamenilor. Mai ai şi vreo armă adevărată pe lângă blestematul ăla de cuţit?

Drept răspuns, *Foamete* se aplecă înainte şi aproape îşi lipi obrazul scofalcit de cel al lui *Molimă*. Când ea se trase spre dreapta, se trezi privind drept în ţeava unui revolver mare şi negru, pe care *Foamete* îl ţinea în mâna dreaptă. *Molimă* împinse arma departe de ea, iar el mârâi în semn de satisfacţie, cu gura deschisă şi limba scoasă.

– Păstrează-l pentru nenorociţii de turişti, rosti *Molimă*, întorcându-se într-o parte.

– Ai grijă cum vorbeşti, o admonesta *Război*.

CAPITOLUL 56

Thomas îşi cumpărase blugi, două cămăşi, un sacou şi alte câteva articole de îmbrăcăminte esenţiale. Se schimbase în magazin şi aruncase hainele purtate într-un tomberon din spatele unui restaurant, după care începuse să se plimbe prin oraşul vechi. După câteva clipe, se rătăcise.

Străzile din Bari păreau miniaturale. De cele mai multe ori aveau o lăţime de doar doi metri şi ceva, iar casele cu trei sau patru etaje se ridicau ca un zid continuu de fiecare parte a lor. Clădirile erau legate adesea prin arcade, ca nişte punţi. Nu existau trotuare şi nici spaţiu de trecere pentru maşini, oricât de mici ar fi fost acestea. Străzile şerpuiau haotic, cotind abrupt fără nici un avertisment sau dând în mici piaţete de unde se despărţeau patru sau cinci străduţe identice în unghiuri felurite, cu o destinaţie imposibil de ghicit. Unele dintre clădiri aveau turnuri pătrate, astfel că nici cerul nu se mai vedea bine. Frânghiile de rufe se înşirau pe toată strada, atârnate de pervazurile ferestrelor peste tot felul de mici altare pline cu flori şi închinate sfinţilor. Tăvi cu *gnocchi* pregătiţi în casă se uscau la soare, iar femeile cu bebeluşi în poală stăteau în pragurile caselor, urmărind trecătorii.

Trecu pe sub zidurile albe ale impozantei catedrale, dar îi fu imposibil să intre. Se plimbă mai departe de-a lungul unei străzi şi ajunse - surprinzător – înapoi de unde plecase, pe drumul cu castelul şi golful în spate. Tocmai voia să meargă mai departe când îl zări pe Brad Iverson dându-se jos dintr-o maşină Alfa Romeo albă, parcată la doar câţiva metri de locul unde îl lăsase Claudio.

Impulsul de a-l suna, remarcând coincidenţa, ca să-l întrebe dacă venise acolo cu afaceri, dură mai puţin de o secundă. Thomas se ascunse în umbrele de pe strada Attolini şi gândi cu repeziciune.

„E unul dintre ei. Te-a urmărit până aici.”

Dar cum?

Privi cu prudenţă pe după colţul casei. Iverson ţinea un telefon în mână, pe care îl studia cu atenţie, fără să vorbească.

Thomas smulse telefonul lui din buzunar şi apăsă pe butonul de oprire. Când privi iarăşi pe după colţul clădirii, îl zări pe Iverson mişcându-se încoace şi încolo, cu privirea pe telefon, ca şi cum ar fi încercat să prindă un semnal. Thomas se ascunse din nou şi o

luă la fugă spre inima oraşului vechi, ca şi cum ar fi fost urmărit de o mie de sarazini.

Dacă arătarea din Fontanelle făcea parte din gaşcă, însemna că erau trei pe urmele lui. Poate că erau şi alţii, dar cel puţin pe trei dintre ei i-ar fi recunoscut. Putea încerca să găsească un poliţist, dar asta l-ar fi băgat într-un alt bucluc. Trebuia să ajungă la aeroport.

Continuă să alerge de-a lungul străzii *St Chiara*, încercând să pună o distanţă oarecare între el şi individul care îşi spunea Brad. Numai că, în ciuda efortului de a se îndepărta, Thomas îşi dădu seama că îşi pierdea reperele de orientare şi astfel putea da chiar peste Roberta sau – mai rău - peste colegul ei monstruos. Încetini şi se opri, apoi privi în jur şi merse pe o stradă către ceva ce părea un spaţiu mare deschis, unde pavajul alb strălucea pe fundalul cerului de un albastru profund.

Piaţeta era locul de adunare din faţa unei alte biserici mari, bazilica *St Nicola*, iar una dintre porţile mari din lemn ale lăcaşului sfânt era întredeschisă. Thomas traversă piaţeta şi se furişă înăuntru.

Biserica avea tavanul înalt şi pătrat, fără cupolă sau amvon, şi un singur turn deasupra intrării. Înăuntru era răcoare. Naosul avea aproape aceeaşi culoare cu piatra din care era construit, în afara coloanelor de nuanţă închisă şi a tavanului înalt, ale cărui picturi erau încadrate de contururi aurii. Thomas căută un loc ascuns unde să gândească în linişte şi descoperi o scară la baza altarului înalt, cu un indicator pe care scria *Alia tomba del santo.*

„Mormântul sfântului.”

Coborî treptele în grabă.

Se trezi într-o încăpere prelungă care avea strane de o parte şi de alta. În laterale se aflau două sfeşnice mari, iar în mijloc trona un grilaj dincolo de care se vedea un sarcofag lung de piatră, luminat de lumânări care se reflectau în ornamentele aurii ale mormântului. O femeie în vârstă stătea îngenuncheată în dreptul unuia din sfeşnice, dar altfel locul era pustiu. Thomas se aşeză într-o strană şi se lipi de spătar, simţind transpiraţia şiroindu-i pe spate şi ascultând cât de tare îi bătea inima. Avea nevoie de o strategie, şi încă repede.

*

– Am pierdut semnalul, zise *Război* în telefon. Ar putea fi

oriunde.

– Înainte era intermitent, replică *Molimă*. Acum a dispărut complet, ceea ce înseamnă fie că a închis aparatul, fie că a intrat undeva unde zidurile sunt foarte groase.

– Cum ar fi o biserică, trase concluzia *Război*. Trimite-l pe *Foamete* în toate bisericile pe care le vede. Lasă-l să vâneze.

– Eşti sigur?

– Lasă-l să facă ce ştie mai bine.

– Şi dacă începe să omoare civili?

– Avem o cauză importantă de care să ne ocupăm, răspunse *Război*. Din acest moment, *Foamete* e liber să facă ce vrea.

CAPITOLUL 57

Lui *Foamete* nu-i plăcea să se mişte la lumina zilei. Se simţea vulnerabil şi descoperit. Îşi construise o identitate de asasin la adăpostul întunericului, deoarece practic toată lumea se temea de întuneric, şi pe bună dreptate, mai ales dacă pândea şi el acolo. Capul ras, dinţii piliţi, unghiile lăsate să crească peste măsură, toate acestea fuseseră dintotdeauna extensii ale unei ciudăţenii fizice care existase tot timpul la el.

Şi nu era vorba doar de aspectul fizic. Intrase sub auspiciile ciudăţeniei în clipa în care oamenii hotărâseră că nu le place ce văd la el, numai că ei nu văzuseră cum era el în realitate. Totul se reflecta în ochii lui morţi, în pustietatea sufletului şi în incapacitatea de a-i păsa de ceva. În irişii lui deschişi la culoare nu se citea o lipsă animalică de umanism, ci, din contră, ceva foarte uman. Era un impuls spre cruzime.

Trăia ca să-i facă pe alţii să se teamă. Se hrănea din panica lor, din groaza lor atunci când îl vedeau venind şi când îşi dădeau seama ce le-ar fi putut face. Pentru asta trăia. De asta avea nevoie. Îi potolea senzaţia de foame permanentă, un apetit pe care nici o cantitate de sânge nu îl putea astâmpăra.

Căutarea la lumina zilei, înarmat cu pistoale, şi uciderea în pripă nu era misiunea lui preferată. Dar succesul în astfel de lucruri îi aducea mese îmbelşugate şi sărbătoriri mai lungi şi mai lente ale macabrului şi oribilului. Aşa că deocamdată avea să procedeze aşa cum i se ceruse, lăsându-i pe ei să dea ordine ca întotdeauna, bazându-se pe protecţia lor pentru diversele lui indiscreţii…

Telefonul scoase un sunet scurt. Al lui Knight avea din nou semnal. Nu era departe; chiar în faţa bazilicii. Semnalul nu dură mai mult de treizeci de secunde, după care deveni intermitent şi dispăru din nou. Knight intrase în biserică, iar *Foamete*, mereu încercând să-şi astâmpere foamea, se bucură în tăcere în vreme ce mângâia plăselele cuţitului din buzunar.

*

– Ai văzut? întrebă *Război* în telefon.

– Da, răspunse *Molimă*. *Foamete* e la faţa locului şi se apropie. E în bazilică.

– Du-te acolo. Acoperă ieşirea. Dacă ţinta iese, împuşcă-l. Nu-ţi face griji pentru martori.

– Dacă scap, nimeni nu mă va identifica, replică *Molimă* cu un zâmbet sumbru. Nu vor vedea decât o rasă de călugăr.

*

Foamete inspectă interiorul bisericii. Se vedeau câţiva turişti, alţi câţiva oameni se rugau în linişte, dar nu se ţinea slujbă şi nu se zărea vreun grup mare de indivizi. Rămase în umbra naosului, mişcându-se expert şi ţinându-şi gluga pe cap astfel ca nimeni să nu-l remarce. Îi plăcea. Îi plăcea ideea de a-l încolţi pe Knight undeva şi de a se apropia încet de el. Individul avea să paralizeze de fiică. Poate chiar avea să urle. *Foamete* simţi un fior de plăcere explodându-i în vintre.

Aproape că înconjurase naosul. Nu se vedea nici urmă de Knight, dar *Foamete* îi simţea prezenţa ca pe un iz în răcoarea dinăuntrul bisericii, unde particulele de praf se rostogoleau în lumina care intra prin vitraliile colorate.

Începu să coboare în criptă.

– Tomba del santo, citi el cu voce înceată.

Chiar aşa.

CAPITOLUL 58

Riscase, dar Thomas îşi zisese că merită să încerce. Ieşise din biserică pentru a-l suna pe Claudio, apoi închisese iarăşi telefonul. Dacă îl urmăreau prin intermediul aparatului, aveau să vină acolo, gândindu-se că se afla înăuntru. De fapt, el mergea acum repede pe străzile înguste, încercând să ajungă înapoi în locul de unde trebuia să-l ia Claudio. Numai că avea de aşteptat un sfert de oră, iar castelul de pe cealaltă parte a străzii părea cel mai sigur loc pentru asta.

Dădu colţul cu mare viteză. În faţă, în capătul străzii, văzu cerul şi marginea zidului castelului. Totodată, îl zări pe Brad Iverson venind spre el. Thomas se opri şi, aproape în aceeaşi clipă, după ce depăşi fracţiunea de secundă de surprindere, Iverson se lăsă într-un genunchi şi scoase o armă de sub pulpana hainei, o întinse în faţă şi trase dintr-o singură mişcare expertă. Thomas se aruncă la pământ şi se rostogoli în vreme ce focurile repetate se apropiau de el. Un ghiveci de sub fereastra cuiva explodă. Din pavaj se ridică un fuior de fum când un alt glonţ ricoşă şi se pierdu aiurea. Apoi Thomas se dădu înapoi şi Iverson se ridică în picioare, venind spre el.

Thomas începu să alerge orbeşte, cotind pe o alee şi abia ţinându-se pe picioare. Trecu printr-un şir de feţe de masă întinse la uscat, fără să se mai gândească la nimic în mod conştient. Zări o uşă întredeschisă, se gândi o fracţiune de secundă, apoi alergă mai departe, având grijă să trântească uşa cu zgomot când trecu pe lângă ea.

*

Război îl urmări. Auzi înaintea lui pocnetul unei uşi şi ajunse în dreptul ei, după ce dădu colţul, la timp ca s-o zărească vibrând în balamale.

„Inteligent”, îşi zise el, continuând să alerge.

*

Thomas ştia că nu-l poate întrece pe Iverson. Îl văzuse bine de

aproape şi tipul era în mod cert un atlet care muncea din greu ca să se menţină în formă. Thomas avea de partea lui doar voinţa şi particularităţile oraşului.

„Se apropie sarazinii”, îşi spuse el, cotind la dreapta şi apoi la stânga la prima intersecţie. Habar n-avea unde se găsea acum şi nici cât de aproape era Iverson de el.

Încă două intersecţii. Încetini. O a treia. Apoi ieşi din labirint, în strada principală, şi sprintă cât putu de tare peste pod, către castel.

*

– E acolo, strigă *Război*.

Foamete i se alăturase între timp, cu ochii arzând de mânie din pricina felului în care Knight scăpase de el în biserică.

– Ce s-a întâmplat cu semnalul? întrebă *Molimă* în telefon.

– De vină sunt străzile şi clădirile, răspunse *Război*. Prea multe interferenţe.

– Fie asta, fie el şi-a dat seama.

– Nu, rosti brusc *Foamete*, ţinând propriul lui telefon ca pe un cuţit. S-a întors.

– Bine, rosti *Război*, privind spre castel. Tu intri primul. Eu vin în urma ta. *Molimă*, monitorizează semnalul şi comunică-ne mişcările lui. O să aibă intermitenţe acolo înăuntru, dar când se mai stabilizează, vreau să fii pe aproape şi să-l urmăreşti. Dă-i drumul.

*

Un nou joc. Thomas intrase în castel, închisese telefonul, apoi îşi permisese un răgaz de câteva clipe ca să privească în jur. Poarta de acces se afla în colţul de vest al zidului.

Înăuntru se găsea o cetăţuie, cu două intrări sculptate şi maşini parcate de-a lungul zidului frontal. Construcţia era joasă şi includea o curte. Zidurile clădirii serveau drept perimetru interior pentru încăperi, birouri şi săli de expoziţie. Semăna cu un miniorăşel. Stând în mijlocul curţii, la umbra aruncată de patru palmieri, Thomas deschise telefonul pentru o secundă.

Acesta sună.

Ezită, apoi răspunse.

– Doar nu speri să scapi viu de aici, rosti o voce cunoscută.

– Sora Roberta, răspunse el. M-ai sunat ca să vezi care e starea

mea sufletească?

– Ar fi trebuit să mă ucizi când ai avut ocazia, replică ea.

– Da, probabil că a fost o greşeală, rosti Thomas, gândind cu repeziciune.

Ştia că vin după el, încercând să-l localizeze cât mai exact. Era posibil să dispună şi de un lunetist undeva... Se duse către cea mai apropiată uşă de la nivelul solului şi intră într-un hol prost luminat, dar pe zidurile căruia atârnau cele mai diverse şi colorate măşti cu putinţă: expoziţia meşteşugarilor locali.

– Alo? zise el. Mă tem că semnalul se pierde...

Se auziră un pârâit, apoi o serie de sunete electronice, după care se lăsă tăcerea. Închise şi alergă înapoi spre curte, pe drumul pe care venise. Lângă poartă se aflau o arcadă de piatră şi o scară cu un indicator care interzicea accesul. Ignoră indicatorul şi urcă pe un acoperiş deschis, cu acces la zidurile castelului. Se afla în turnul de colţ care străjuia podul.

Se aruncă la pământ. Putea spune mai degrabă că se află pe un acoperiş decât într-un turn, iar marginea din piatră avea doar câteva zeci de centimetri înălţime. Se târî până la zid şi privi în jos. Brad Iverson traversa podul în fugă spre el. La douăzeci de metri în spatele lui se vedea o călugăriţă franciscană.

„Şi unde-i?...”

Se rostogoli pe spate exact în clipa în care monstruozitatea umană se ivi de pe scară, cu cuţitul în mână.

CAPITOLUL 59

Thomas nu reacţionă conştient. Auzise sunetele inconfundabile ale monstruozităţii cu o fracţiune de secundă înainte de a se rostogoli. Auzise sunetele scoase în aceeaşi clipă în care se întrebase unde e, iar când se rostogoli pe spate ridică şi genunchiul, ca să se apere de atac.

Thomas zări saltul asasinului, văzu lama armei sclipind albă în lumina soarelui, apoi cum ura mocnită din ochii celuilalt se estompează atunci când genunchiul ridicat al lui Thomas îl izbi în piept. Mâna cu cuţitul se îndepărtă şi individul se prăbuşi peste el. Pentru o fracţiune de secundă, se priviră în ochi, feţele aproape atingându-li-se. Monstruozitatea îşi dezgoli dinţii şi scoase o limbă lungă şi roz.

Revoltat, Thomas reacţionă ca atunci când simţise liliacul în păr, în tunelul de la Herculaneum, adică se dădu înapoi. Apoi îşi eliberă o mână şi îl lovi tare pe atacator cu latul palmei. Monstruozitatea se feri cu iuţeală şi se repezi să-i muşte palma cu dinţii aceia îngrozitori. Thomas îşi smulse mâna, apoi, ştiind că era posibil să mai trăiască doar câteva secunde şi zărind ca printr-o ceaţă roşie faţa de muribund a monseniorului Pietro, izbi cu putere în sus cu genunchiul, pe care apoi îl întinse la verticală, astfel încât monstruozitatea se trezi aruncată pe spate.

Individul se rostogoli pe piatră, dar apoi se împinse în braţe şi sări în picioare, înainte ca Thomas să reuşească să se ridice. Se repezi spre locul unde stătea Thomas, cu braţele întinse în cruce, apoi se sprijini cu un picior de buza zidului şi îşi trecu arma în cealaltă mână. O ridică în aer, fericit şi pregătit să o împlânte cu o mişcare ceremonială în inima lui Thomas.

Sâsâind cu satisfacţia victoriei totale pe care o simţea aproape, individul coborî cuţitul. În aceeaşi fracţiune de secundă, Thomas îl lovi cu braţul stâng în partea laterală a corpului, trăgându-i piciorul de sprijin de pe buza zidului.

Pentru o clipă, asasinul păru un biet om neajutorat. În ochii lui deschişi la culoare apăru o expresie de surpriză şi panică. Se luptă să-şi recapete echilibrul, dar îşi dădu brusc seama de căderea inevitabilă. Roti o mână prin aer, cu o privire aproape disperată, dar nimeni nu îl mai putea ajuta.

După aceea totul se desfăşură cu încetinitorul parcă. Asasinul începu să se zbată în aer, rămase atârnat o fracţiune de secundă, apoi căzu cu greutate peste zidul turnului, către platforma de piatră de dedesubt.

Thomas rămase locului câteva secunde, încercând să-şi recapete răsuflarea, apoi se ridică, ghemuindu-se, şi privi peste marginea zidului.

Monstruozitatea zăcea plină de sânge pe podeţul de piatră, cu corpul contorsionat şi nemişcat. Şi tot acolo se afla Brad, care băgă imediat mâna în haină după pistol şi începu să-l caute pe Thomas cu privirea pe sus.

În aceeaşi clipă, Thomas auzi strigăte. Unele erau ale Robertei, care îl avertiza pe Brad să se îndepărteze de cadavru. Celelalte proveneau însă din altă parte, mai exact de la un bărbat care striga ceva în italiană. Apoi se auziră şi alte voci, iar în vreme ce Brad se îndepărta în grabă peste podeţul de piatră către oraşul vechi, Thomas văzu poliţişti în uniformă năvălind pe poartă şi adunându-se în jurul trupului de dedesubt.

„Acum e casa poliţiei”, spusese Claudio despre castel.

Thomas dispăru din raza vizuală a celor de jos. Poliţiştii îi îndepărtaseră pe moment pe Brad şi pe Roberta, dar el tot trebuia să iasă de acolo. Se uită la ceas. Claudio avea să parcheze pe cealaltă parte a străzii peste mai puţin de cinci minute. Dacă Thomas ar fi ieşit atunci din castel, Brad l-ar fi împuşcat pe loc, cu toţi poliţiştii în jur. În definitiv, exista o singură cale de ieşire din castel.

Thomas era destul de sigur că poliţiştii nu-l văzuseră, dar mai devreme sau mai târziu unul dintre ei avea să urce ca să vadă dacă îşi poate da seama cum căzuse monstruozitatea. Trebuia să se mişte. Dacă o lua în jos pe scări, ajungea drept în braţele lor şi n-avea cum să evite interogatoriile şi, probabil, arestarea. Zidul frontal se extindea până la turnul din spate, care era acoperit de schele, iar părţile laterale erau blocate cu tot felul de obstacole şi bandă portocalie de izolare. Mergând cât mai aplecat, începu să se furişeze de-a lungul zidului exterior. În timp ce mergea, deschise telefonul şi formă un număr.

CAPITOLUL 60

– Stai jos, rosti *Molimă*, continuând să se uite la poarta castelului.

Erau la cafeneaua cu terasă la stradă de pe cealaltă parte a străzii.

– Aproape că pusesem mâna pe el, zise *Război*.

– Nu poate sta acolo toată ziua. O să-l prindem imediat ce iese de acolo. E încă afară şi semnalul e puternic.

– Asta dacă nu pun copoii laba pe el mai întâi, replică *Război* cu o mină sumbră.

– Nici el nu vrea asta, cum nu vrem nici noi, mai ales acum. Dacă copoii îl zăresc acolo sus, o să-l ia la interogatoriu şi în cel mai scurt timp va fi considerat suspect în toate cele trei crime.

– Ar fi bine să nu se lase prins, zise *Război*. Şi aşa situaţia e proastă.

Molimă nu răspunse. Niciunul dintre ei nu avea chef să discute despre cum va reacţiona *Spărgătorul de sigilii* la pierderea lui *Foamete*, chiar dacă acesta fusese un psihopat.

Urmăriră sosirea unei ambulanţe, care ridică trupul inert şi plecă în mare grabă, cu girofarul şi sirena pornite.

– Ce face Knight? întrebă *Război*, verificându-şi dispozitivul GPS. S-a dus tocmai în celălalt capăt, unde sunt lucrările alea de renovare.

– Eşti sigur că nu există şi o altă cale de ieşire? întrebă *Molimă*.

– Sunt sigur.

– E vorba de acelaşi gen de siguranţă în urma căreia nici nu ţi-a trecut prin cap că acest castel poate fi o secţie de poliţie?

– Taci din gură, o repezi *Război*.

Ea se conformă, dar numai pentru câteva clipe, după care se ridică în picioare.

– Coboară şi vine înapoi spre poartă, anunţă ea. O s-o ia la fugă.

– Nu, răspunse *Război*. N-o va face. Ia maşina.

Război se uită în lungul şoselei de ieşire din oraş.

Molimă privi şi ea într-acolo şi zări microbuzul albastru cu numele hotelului Vittoria Parc imprimat pe părţile laterale, cotind pe podeţul de acces şi îndreptându-se spre castel.

– Ia maşina! repetă Război. Repede!

Molimă se puse în mişcare, înşfăcând cheia de rezervă din interiorul mânecii rasei şi alergând cei douăzeci şi cinci de metri până în locul unde parcaseră maşina. Se urcă la volan, porni motorul şi întoarse vehiculul în scrâşnet de cauciucuri, dând peste o bicicletă proptită de un stâlp.

Război privea nemişcat ecranul GPS.

– Se deplasează, zise el, când *Molimă* trase maşina în faţa cafenelei şi deschise portiera din dreapta. Se urcă, abia dezlipindu-şi privirea de pe dispozitivul de urmărire şi doar ca să aibă confirmarea a ceea ce vedea pe ecran. Da, exclamă el. Perfect.

Microbuzul plecă din dreptul porţii castelului, traversă podeţul şi ieşi în trafic.

– Rămâi la câteva maşini distanţă în spate, rosti *Război*. Se îndreaptă către gară. De data asta l-am prins.

CAPITOLUL 61

Thomas rămase la adăpostul porţii de intrare şi se uită la ceas. Unul dintre poliţiştii care rămăseseră de veghe după ce ambulanţa luase cadavrul monstruozităţii părea să îl privească atent. Venise timpul să plece de acolo. Dacă Brad şi Roberta – „ce nume absurde! Parcă ar fi un cuplu care se pregăteşte să organizeze o petrecere” – nu muşcaseră din momeală până în acea clipă, n-aveau să o mai facă niciodată.

Se îndepărtă de poartă şi traversă podeţul înapoi către oraşul vechi. Nu se vedea nici urmă a celor care îl urmăreau sau a maşinii lor albe. Pe de altă parte, apăru Claudio, cu al doilea microbuz al hotelului.

– Ştii că trebuie să plăteşti pentru ambele maşini, rosti el, coborând geamul portierei.

– Tot e ieftin şi la preţ dublu, replică Thomas, urcându-se în maşină.

– Mă sună celălalt şofer, zise Claudio, uitându-se îngrijorat la Thomas, ca şi cum pasagerul lui ar fi înnebunit. Tu eşti OK?

– Da.

– Şi vrei să merg la?

– Aeroport, spuse Thomas. În sfârşit.

*

– O fac eu, anunţă *Molimă.*

Urmăriseră microbuzul albastru până la gară, unde tocmai ajunseseră.

– Aici? se miră *Război*.

– Îl termin înainte de a coborî. Îl ucid şi pe şofer. Dacă mă mişc repede, nu va vedea nimeni, iar dacă îşi va aminti cineva de mine ulterior... Făcu un gest către rasă. Apoi întinse mâna şi *Război*, încuviinţând, îi dădu arma automată. În plus, adăugă cu un rânjet, merit şi eu să mă răzbun.

Coborî din maşină şi merse repede. Microbuzul nu se mişcase din loc, deşi motorul continua să meargă.

„Îţi ia mult să plăteşti cursa, Thomas?” îşi zise ea.

„Infumuratule, tâmpitule şi băgăreţule...”

Privi o singură dată în jurul ei, apoi îşi lăsă capul în piept, scoase pistolul din mânecă şi deschise portiera cu putere.

Pe bancheta din spate a maşinii nu stătea nimeni. Doar un telefon mobil. În vreme ce *Molimă* se holba prostită la telefon, şoferul ambală motorul şi plecă în trombă, fără să se sinchisească de portiera deschisă. Molimă rămase să privească lung după el.

PARTEA A III-A

MOZAICUL OASELOR

CAPITOLUL 62

Zborul Ryan Air către Frankfurt fu plăcut, fără nici un fel de incidente, ca şi cum lumea se îndrepta către o tabără de vacanţă. Când avionul ateriză, pasagerii izbucniră în aplauze spontane. Thomas îşi spuse că răspunsul pasagerilor era cel puţin bizar şi se întrebă dacă procedaseră la fel şi înainte de evenimentele din 11 septembrie. În America, clar nu. Dar aici? Probabil că da. Şi privind în jurul lui, Thomas îşi zise că aplauzele nu fuseseră generate atât de sentimentul de uşurare, cât de aprecierea faţă de pilot, exprimată de o comunitate pentru care călătoria devenise o aventură.

Nu-l opri nimeni în Frankfurt. Dacă se declanşase vreo alarmă după plecarea lui, aceasta se răspândea cu încetineală, iar când cursa Japan Airlines spre Tokyo decolă, Thomas începu în sfârşit să se relaxeze. În avion erau puţini pasageri, aşa că se putea întinde ca să tragă un pui de somn. În sfârşit lăsase în urma lui toate grozăviile, iar pentru câteva ore îşi putea permite să nu se gândească la cele întâmplate sau la ce avea să găsească la aterizare.

Acea binecuvântată cufundare în uitare dură doar cinci minute, după care pacea îi fu zguduită din temelii de o voce de lângă el, care abordă un ton coborât, ironic şi conversaţional, pe care Thomas îl recunoscu imediat.

– Măi să fie, colinzi globul, arheolog ateu ce eşti!

După ce privise în gol pe hublou, Thomas se întoarse, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Era Jim. Purta un pulover de lână de culoare oliv şi blugi, fără guler de preot sau crucifix pe piept. Zâmbetul însă era acelaşi dintotdeauna.

– Ce naiba cauţi aici? întrebă Thomas.

– Ai grijă cum vorbeşti, fiule, zise Jim, mimând oripilarea, şi se aşeză pe scaunul de alături.

– Vorbesc serios, zise Thomas. Ce Dumnezeu?…

– N-am fost niciodată în Japonia, replică preotul, scoţând o revistă din buzunarul scaunului din faţă şi începând s-o răsfoiască cu cele mai obişnuite gesturi din lume. Mi-am economist bănuţii ani de zile pentru ceva şi scump şi excitant. Dar, ca în cazul celor mai mulţi preoţi, iar aici fratele tău nu se pune la socoteală,

aventura pe tărâmuri străine nu prea face parte din rutina mea cotidiană. Aşa că mi-am spus: Jim, dacă vrei emoţii sau măcar o schimbare faţă de vizitarea bolnavilor din Chicagoland, trebuie să o faci de unul singur, să iei taurul de coame şi...

– Ajunge, i-o reteză Thomas.

– Mi-ai trimis itinerarul tău, răspunse preotul. Am considerat mesajul o invitaţie.

– Nu era.

– Acum aşa se pare, replică Jim. Dar, aşa cum am mai spus, n-am fost niciodată în Japonia. Şi mi s-a părut că ţi-ar prinde bine ceva companie. Poate şi un pic de ajutor.

Jim nu se uită la el, mulţumindu-se să privească paginile cu articole despre plajele din Tahiti.

– De ce nu ai zburat direct de la O'Hare? se interesă Thomas. De ce să vii tocmai până în Frankfurt?

– E mai ieftin, răspunse Jim. Am numărat bănuţii pe care i-am strâns în borcanul de sub pat şi am descoperit că un avion care să mă servească cu şampanie pe toată durata zborului e un pic cam scump pentru punga mea de preot. Dacă săream dintr-un aeroport într-altul, economiseam o grămadă de bani, şi pe urmă aveam ocazia să facem o parte din drum împreună. Cu itinerarul tău în mână, şi graţie bunăvoinţei celor de la Japan Airlines, am putut să rezerv un loc lângă tine pentru toată călătoria. Nu poate fi mai corect decât atât, nu?

– Cred că nu, zise Thomas, zâmbind şi încercând să-şi ascundă neliniştea.

– Excelent, replică Jim. Ceva de băut? În mod normal ar fi cam devreme, dar sincer nu mai ştiu cât este ceasul. De fapt, n-aş pune mâna în foc nici măcar în privinţa zilei. Ce ironie, nu? Ca şi cum aş fi tras deja câte ceva la măsea.

Thomas zâmbi din nou, încercând să pară mai indiferent.

Nu-şi putea permite să lase garda jos. Învăţase asta de la Vezuviu. Însă un pahar nu-i putea face nici un rău. Îi făcu semn unei stewardese şi ceru două pahare de whisky. Primi două doze de Jack Daniels.

– Deci, mă pui şi pe mine la curent? întrebă Jim.

Thomas ezită o secundă şi apoi începu să-i povestească ce păţise în Italia. Rămase prudent şi alert pe tot parcursul povestirii, urmărind reacţiile de pe chipul preotului şi filtrând permanent cele întâmplate, ca să nu dezvăluie nimic relevant. Sfârşi însă prin a-i povesti totul, şi asta fie pentru că preotul părea prea dornic să-l

ajute şi prea inocent, fie pentru că ştia deja şi atunci oricum nu mai avea nicio importanţă. Oricare ar fi fost situaţia, pe măsură ce vorbea, Thomas descoperea cu amărăciune că aflase prea puţine lucruri care să-i deranjeze pe duşmanii lui.

Preotul era un bun ascultător. Puse întrebările potrivite şi se arătă şocat în momentele potrivite, după care, în final, se cufundă într-o tăcere care exprima nedumerirea.

– Nu ştiu dacă Ed a murit din pricina cercetărilor lui legate de acest „nou” simbol, rosti Thomas, deşi nu-mi dau seama de ce ar socoti cineva aşa ceva un motiv întemeiat pentru crimă. Însă au apărut nenorociţii ăştia care au încercat să mă împiedice să pun întrebări. Mai sunt şi armele plantate intenţionat în casa mea din Chicago, precum şi asasinarea lui Satoh şi Pietro. Ed a murit dintr-un anumit motiv şi cineva cheltuie o grămadă de timp şi de bani ca să se asigure că eu nu voi afla care a fost acesta.

– Şi crezi că o să afli răspunsul în Japonia? întrebă Jim.

– Acolo s-a dus el după Italia, răspunse Thomas ridicând din umeri. Şi pe urmă, mai e povestea crucii din Herculaneum. A apărut acum şi povestea asta bizară cu misionarii italieni care s-ar fi dus în Japonia în secolul al VII-lea. Sunt convins că între toate astea există o legătură, dar care anume este ea...

Îşi deschise palmele într-un gest de nedumerire, ca şi cum ar fi dat drumul unei păsări.

– O să te întâlneşti cu soţia ta?

– Fosta, replică imediat Thomas.

– Corect.

– Poate. Încă nu sunt sigur. Văzând şi făcând.

– Ar putea fi o bună ocazie să – ştii tu – reluaţi legătura. Să îngropaţi securea războiului.

– Ah, exclamă Thomas, iată preotul catolic pe post de consilier matrimonial. Mereu m-a şocat povestea asta; în definitiv, cine să consilieze mai bine cuplurile ca să rămână împreună dacă nu preoţimea celibatară care neagă femeilor accesul în lumea ei? Tipic.

– Cine spune că Biserica nu are simţul umorului? replică Jim, zâmbind.

– A mai apărut ceva în privinţa armelor descoperite acasă la mine?

– Nimic în presă, cu excepţia câtorva speculaţii că urmele s-au răcit, răspunse Jim. Am vorbit iarăşi cu agentul de la Securitatea Naţională, Kaplan, şi el mi-a spus că testele se desfăşoară

neobişnuit de încet.

– Nu înţeleg de ce nu au încercat să ia legătura cu mine, zise Thomas.

– Asta dacă presupunem că într-adevăr nu au făcut-o, zise Jim.

– Cum adică?

– Tipii ăştia care te-au urmărit par să fi dispus de o mulţime de informaţii şi resurse. Nu crezi că s-ar fi putut ca ei să fi fost…?

– Agenţi guvernamentali? se miră Thomas. Nu.

– De ce?

– Pentru că, dacă sunt aşa ceva… răspunse el, oprindu-se ca să găsească cuvintele potrivite.

– Atunci mai avem un singur pas până la o anarhie completă, fără nici o lege sau justiţie care să lupte cu ea? completă Jim ideea.

– Cam aşa ceva.

– Bun venit în lumea reală, amice!

– Ai aceeaşi tendinţă de a fi cinic ca şi Ed, replică Thomas. Încă nu mă pot obişnui cu aşa ceva la un preot.

– Pentru că noi ar trebui să fim aşa de… ortodocşi? Cu religia ca opiul maselor şi tot felul de astfel de chestii?

– Cred că da.

– Unii dintre noi cred într-o Biserică implicată social, ripostă Jim.

– Aşa ai ajuns să fii implicat în evacuări?

Jim tresări.

– Cine ţi-a spus asta?

– Ce-ar fi să-mi povesteşti chiar tu?

Jim clipi, apoi zise, cu cuvinte măsurate:

– N-am fost niciodată în Japonia. Mă întreb cum va fi acolo.

După care se întoarse la revista lui.

CAPITOLUL 63

Totul începu abia după ce ieşiră din aeroport. În definitiv, aeroporturile tind să aibă o personalitate proprie, care le diferenţiază unul de altul. Aşa că Thomas nu resimţi nimic în vreme ce parcurgea coridoarele aglomerate spre ieşire, poate cu excepţia tresăririlor atunci când auzea anunţurile publice în japoneză, dar şi acestea erau prea previzibile ca să le ia în seamă. Odată ce ajunseră în autobuzul către oraş, reveni cu acuitate sentimentul acela de familiaritate, ca un *déjà vu,* ca şi cum cunoştea locul pe dinafară, ca şi cum o parte a lui nu plecase niciodată de acolo, dar – în acelaşi timp – ca şi cum n-ar fi aparţinut niciodată şi nici nu avea să aparţină acelui loc. Când autobuzul ajunse în staţia din Shinjuku, începuseră să-i tremure uşor mâinile. Douăzeci de minute mai târziu, în vreme ce îşi târau bagajele într-un local pentru a gusta un pic din ceea ce Jim denumea „culoarea locală” înainte de începe să o caute pe Kumi, Thomas – care acum se făcuse pământiu la faţă şi respira scurt şi sacadat – se gândea serios să ia următorul autobuz înapoi spre aeroport.

Nu-i mărturisi nimic din toate astea lui Jim, care se uitase permanent pe geam după ce ieşiseră din aeroport, minunându-se ca un turist autentic de peisajul pe care îl vedea, de indicatoarele rutiere, de imensele marcaje cu Tokyo Disneyland, de zgârie-norii înghesuiţi, de oceanul de oameni cu păr negru care se deplasau pe străzi, de licărele neoanelor şi de ecranele video de dimensiuni uriaşe. În acelaşi timp, vorbea continuu, scoţând exclamaţii de mirare, punctate însă cu întrebări la care nu-i răspundea nimeni. Tot timpul privea în jurul lui, cu ochii măriţi ca un om transportat pe o altă planetă, în a cărei existenţă nu credea. Astfel că nu era surprinzător faptul că Jim habar n-avea că tovarăşul lui de călătorie experimenta ceva asemănător unui şoc posttraumatic. Thomas era străbătut de valuri după valuri de panică şi anxietate, în mod bizar intensificate de sentimentul că nu plecase niciodată din Japonia, că încă locuia acolo cu o fată pe nume Kumi, cu care într-o bună zi spera să se însoare…

Ştiuse că aşa va fi, sau mai degrabă ştiuse că va trece prin ceva asemănător, că se va confrunta cu sentimentul dureros al

întoarcerii în trecut. Nu încercase niciodată asemenea senzaţii în America, nici atunci când revenise pe străzile pe care crescuse sau când se plimbase prin camerele casei în care locuiseră şi muriseră părinţii lui. Toate acele senzaţii semănaseră în acelaşi timp cu un sentiment de pierdere, dar şi de realitate imediată, pentru că el nu se îndoise nici o clipă că ar fi fost diferit de tânărul care bătuse mingea cu Ed şi cu Jimmy Colins la două case depărtare. Acum însă totul era altfel. Japonia era altfel.

Thomas nu ştiuse nimic despre Japonia înainte de a se duce să muncească acolo. Pentru el, Japonia era un loc străin, exotic şi nu încetase niciodată să o considere astfel în cei doi ani cât predase la un liceu dintr-un orăşel la sud-vest de Tokyo. Plecase de acolo luând o parte din Japonia cu el prin Kumi, dar când ea îl părăsise, totul dispăruse, ieşise complet din viaţa lui, din realitatea înconjurătoare a propriului univers, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. În câţiva ani ajunsese greu pentru el să creadă că un astfel de loc exista în realitate, că el chiar fusese acolo, că acel loc contribuise la ceea ce devenise el. Chiar şi în acele rare ocazii când, după ce consuma o cantitate apreciabilă de alcool, reuşea să se uite la fotografiile făcute în Japonia, avea tot mai mult sentimentul că experienţele pe care le trăise acolo se întâmplaseră altcuiva. Se uita ore întregi la poze, privindu-se şi încercând să-şi amintească cum fusese viaţa atunci, acea viaţă din cealaltă – *planetă?* – parte a lumii şi încercând să creadă în ea. Numai că totul era prea bizar, prea străin de propria lui fiinţă, prea diferit de ceea ce devenise el între timp.

Iar acum se întorsese şi totul era la fel. Feţele. Vocile. Traficul. Clima. Grădinile impecabile. Acoperişurile din ţiglă şi casele din lemn. Sunetele altarelor vechi răsunând în mintea lui ca nişte clopote de templu. Apoi mâncarea din vitrinele restaurantelor. Strigătele de *irrashaimasse* ale personalului atunci când intrau undeva. Lanternele roşii şi negre din hârtie pline de ideograme. Mirosul de lemn nou al clădirii, aproape înecat în aroma bogată, dar simplă, a bucatelor pregătite. Meniurile cu poze, cu castroanele lor cu tăiţei groşi şi aburinzi… Nu se putea uita nicăieri fără să constate că lumea lui se rotise în jurul axei proprii şi realitatea din jur se schimbase.

„Nu aparţii acestui loc. N-ai aparţinut niciodată. Nu vei aparţine niciodată.”

Numai că totul intrase în însăşi fibra lui interioară, se întipărise în esenţa fiinţei lui.

„Îmi trebuie un burete mare.”

Pentru că oricât încercase să scoată Japonia pentru totdeauna din universul lui interior, aceasta îl formase, ba chiar îi oferise cei mai frumoşi ani din viaţă – chiar dacă el ura să se gândească la asta. De atunci totul o luase razna, întoarcerea în Japonia semăna cu ştergerea a doisprezece ani din viaţa lui şi revenirea la o perioadă în care fusese tânăr şi sigur pe el, în care la picioarele lui se întindea întreaga lume şi tot ce includea aceasta, în care viaţa fusese atât de plină de promisiuni, de sens, de împliniri.

– Cred că o să vomit, murmură el pe neaşteptate. Jim se smulse o clipă din reveria lui ca să-l privească cum caută un loc unde să verse.

CAPITOLUL 64

Thomas se sprijinea de vechea balustradă din lemn şi urmărea ceremonia dinăuntru. Mireasa purta un chimonou strălucitor. Avea faţa albă şi imobilă, părul strâns şi aranjat artistic, cu ace de păr. Mirele era îmbrăcat în negru, era atent la toate şi un pic nervos. Preotul budist, care purta o pălărie largă, circulară, intona slujba peste clinchetul monoton şi ocazional al unui clopoţel, în vreme ce răspândea arome din candela de piatră. Templul era deschis pe două laturi, iar podiumul central era îmbrăcat într-o ţesătură roşie şi aurie. Din locul unde stătea el, mirii, preotul, structura clădirii şi pinii îngrijiţi din fundal păreau o fereastră către o lume veche probabil de o mie de ani. Doar brăţara din oţel inoxidabil a ceasului mirelui sugera că erau în secolul XXI.

Urmări cu atenţie ceremonia care se desfăşura la doar câţiva metri distanţă. Sesizase apropierea discretă a lui Kumi. Cu Jim stând lângă el, fără să se întoarcă sau să plece, ea nu putuse decât să vină în tăcere în spatele lui Thomas. De aceea o sunase el la Oficiul Comercial pentru Agricultură şi îi ceruse să vină acolo, unde n-avea cum să facă o scenă sau să ţipe şi să întrerupă ceremonialul paşnic care se desfăşura în faţa privitorilor tăcuţi.

– N-ar fi trebuit să vii, îi şopti Kumi.

Thomas nu se uită la ea. În schimb, se mulţumi să vorbească şi el în şoaptă, bucuros că putea privi în altă parte.

– Am fost cât p-aci să facem şi noi la fel. Îţi aminteşti? O a doua

ceremonie care trebuia ţinută în Japonia…

Urmă o lungă tăcere. Preotul le zâmbi mirilor, care îi răspunseră nervos şi luară o gură din ceea ce probabil era *sake* ceremonial, servit în ceşti de lemn.

– Întoarce-te în State, Tom, zise ea. Şi nu mă mai căuta niciodată, bine?

El vru să riposteze, dar ea clătină din cap şi zise, cu o voce plină de tristeţe şi nelinişte:

– Du-te acasă, Tom. Şi odihneşte-te. Pari îmbătrânit.

Se aplecă spre el, îl sărută pe obraz, cu buze reci şi o atingere atât de uşoară că el abia o simţi, după care plecă.

Thomas privi înapoi, strângând mai tare balustrada de lemn, în vreme ce mireasa ieşi pentru o fracţiune de secundă din starea de imobilitate, doar cât să-şi aşeze palma în palma soţului, după care redeveni parte a tabloului de ceremonie.

CAPITOLUL 65

– Vrei să căutăm un hotel? întrebă Jim. Pot sta şi singur dacă preferi, dar am economisi nişte bani. Nu sforăi. Aşa cred. De fapt, nu prea dispun de dovezi în sensul ăsta.

Zâmbi sfios, cu un umor care încerca să înlăture stinghereala apărută din momentul în care se ivise Kumi. Thomas nu era deloc sigur de Jim, dar ceea ce spunea el acum părea adevărat. Simţi un soi de milă pentru însoţitorul lui. Îşi zise că nimic nu poate fi mai rău decât să te simţi a cincea roată la căruţă, deşi îşi imagina că preoţii se simţeau aşa o mare parte din timp.

„Cârpindu-şi ciorapii noaptea, când nu era nimeni acolo...”

– Desigur, răspunse Thomas. Mi-ar prinde bine să mai economisesc nişte bani. Dumnezeu ştie cum o să plătesc facturile.

– Bine, replică Jim, zâmbind cu un aer asemănător cu recunoştinţa, apoi privind repede în altă parte. Ştii vreun loc rezonabil?

– În Tokyo? Nu. Dar nu-i nici o problemă. Oricum nu stăm aici.

– Nu stăm?

– Mergem spre vest, către munţii din Yamanashi, explică Thomas. Trebuie să văd ceva acolo.

– Dar cum rămâne cu...?

– Aici n-am de ce să stau.

Privi cu atenţie înjur, căutând o staţie de metrou sau un taxi şi evitând privirea lui Jim. Se trezi uitându-se la un chioşc de ziare care gemea de publicaţii. Privirea lui alunecă de-a lungul scrisului vertical indescifrabil, ca întotdeauna, astfel că în mintea lui reveniră, ca nişte neoane aprinse, singurele cuvinte pe care le putea citi. Făcu repede doi paşi şi luă un exemplar în engleză al cotidianului *Daily Yomiuri.* Doi bărbaţi zâmbeau şi îşi strângeau mâinile în poza de pe copertă. Unul era japonez, celălalt caucazian.

„Ce naiba?”

Era Devlin.

CAPITOLUL 66

Conform celor scrise în ziar, senatorul făcea parte dintr-o delegaţie care includea reprezentanţi ai acelor state care aveau să profite de pe urma scăderii taxelor pentru peştele importat din nord-vestul Pacificului şi pentru cerealele nemodificate genetic din Illinois. Devlin urma să ţină o conferinţă de presă după o serie de întâlniri la hotelul Keio Piaza din Shinjuku. Thomas îşi zise că, dacă se mişca repede, putea ajunge la final.

– Ce coincidenţă, rosti Jim.

– Poate că da.

Se priviră câteva clipe, ca nişte jucători de pocher care încearcă să descopere o cacealma.

– Nu ai încredere totală în mine, nu? zise Jim.

– Completă? Nu.

– Şi atunci, de ce mă iei cu tine?

Thomas râse, ca un lătrat scurt, şi zise:

– Să spunem că dintr-un acces de credinţă.

Nu-şi mai vorbiră până ce ajunseră la hotel.

*

– Taxa vamală medie privind importurile de soia, porumb şi făină de grâu este de doisprezece la sută, zise Devlin, chinuindu-se să încapă mai bine pe scaunul de la barul hotelului. Ştii care este taxa japoneză echivalentă?

Thomas clătină din cap.

Cincizeci la sută, explică Devlin. Şi asta este doar taxa standard. Există şaptezeci şi două de aşa-numite „suprataxe”, de sută la sută sau mai mari, pentru importuri din alte ţări. Îţi vine să crezi? Importurile de orez sunt menţinute la nivelul de 770 000 de tone, adică mai puţin de zece la sută din nevoile ţării. Vorbim despre piaţa liberă, dar chestia asta e o glumă, sau ar putea fi socotită aşa dacă n-ar ajunge să protejeze la modul criminal sistemul lor agricol învechit. În fine, ăsta e motivul pentru care mă aflu aici.

– Doar ăsta? întrebă Thomas, urmărindu-l pe Hayes care era, ca de obicei, umbra senatorului, absorbind fiecare cuvânt al acestuia fără să lase să i se citească nimic pe faţă.

– Doar ăsta, răspunse Devlin. Speram, după ultimul tău mesaj, că voi da de tine aici, adăugă el ca o concesie, zâmbind iute ca să i se vadă dinţii albi şi strălucitori bine înfipţi în fălcile pătrăţoase.

– Ştiaţi că vin în Japonia?

– Ştiam că părintele Ed a fost aici şi că tu mergi pe urmele lui, explică Devlin.

– Ce altceva mai ştiţi, domnule senator? întrebă Thomas.

Jim se agită pe scaunul lui.

Devlin privi prin bar, gândindu-se ce să spună, apoi se aplecă înainte.

– Detaliile sunt sumare, zise el, dar fratele tău a murit în timpul unei operaţiuni antitero. De asta nu vorbeşte nimeni. Există mai multe grupări radicale de militanţi islamişti cu baza în Filipine şi în zonele din jur. Se pare că ţinta a fost una dintre aceste grupări. Ce nu am putut să aflu a fost dacă Securitatea Naţională crede că părintele Ed a avut relaţii cu vreuna dintre ele sau s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit şi s-a trezit prins în schimbul de focuri. Oricum ar fi, ei consideră situaţia ca extrem de delicată. Dacă a fost un terorist crescut acasă la noi, vor dori să afle tot ce pot despre el înainte de a da vreo explicaţie publică.

– Şi dacă nu a fost? ripostă Thomas.

– Atunci au dat-o în bară, zise Devlin. Nu numai că au ucis un civil, ci şi un american şi un preot. Imaginează-ţi ce scandal s-ar stârni, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ar avea parte de o presă defavorabilă? îl luă Thomas peste picior. Asta îi îngrijorează pe ei?

– Asta îngrijorează pe toată lumea din Washington, replică Devlin cu un zâmbet amar.

– Şi ce ar fi dispuşi să facă pentru ca povestea să rămână secretă?

– Dacă vrei să spui că ar încerca să te scoată din joc ca să ţină totul sub control, las-o baltă. E imposibil. Vorbim aici despre America.

Thomas îşi plecă privirea şi nu-i răspunse.

*

Thomas îşi afundă mâinile în buzunarele hainei în vreme ce se îndreptau spre gară, cărându-şi puţinele bagaje.

– Deci? zise Jim. Ce ai dedus din chestia aia?

– Nu sunt sigur. Tu?

– Politicienii! Jim ridică din umeri. Cine naiba ştie ce gândesc ei în realitate?!

– Crezi că minţea?

– Cred că ascundea ceva.

Thomas dădu din cap, apoi se opri.

– Ce e? întrebă Jim.

Thomas părea nedumerit. Scosese o bucată de hârtie nu mai mare decât un timbru din buzunar şi se oprise când era pe punctul să o arunce. Acum se holba la ea.

– Ţi-a strecurat vreun mesaj? se interesă Jim.

– Nu el, răspunse Thomas, complet derutat. Kumi.

CAPITOLUL 67

Thomas şi Jim luară trenul pe linia Chuo de la Shinjuku la Kofu, ajungând la destinaţie în ceva mai mult de trei ore. Văzură cum peisajul urban din Tokyo este înlocuit treptat de pantele muntoase împădurite ale regiunii Yamanashi, Japonia marilor sculptori japonezi din secolul al XIX-lea: orezării, dealuri neregulate şi abrupte, cu coamele pierdute în ceaţă şi nori, şi altare mici şi izolate. Şi, evident, muntele Fuji, vulcanul masiv, cu crestele acoperite de zăpadă, o replică a Vezuviului.

În timpul călătoriei, Thomas simţi aceeaşi senzaţie de *déjà vu* cu care se confruntase după ce se întorsese în Japonia, dar parcă acum cu şi mai mare intensitate, pe măsură ce se apropiau de oraşul în care el predase timp de doi ani. Se retrase în sinea lui, asaltat de amintiri şi uşurat că Jim dormea şi, ca atare, nu făcea nici un comentariu. Reciti bileţelul de la Kumi, gândindu-se că întâlnirea fusese într-unul dintre locurile lor favorite, ceea ce-i părea a fi un simbol al viitoarei armonii, astfel că avea impresia că trenul îl purta înapoi, către trecut.

De la gară luară un taxi. Şoferul cu mănuşi albe deschise portierele din spate printr-o apăsare de buton. Jim remarcă acest lucru şi Thomas îi răspunse în gând că „Da, aşa e pe aici”, adică aceeaşi replică pe care o dădea încă de la sosirea lor acolo. În zece minute ajunseră la intrarea în templul Zenko-ji şi parcurseră aleea de acces flancată de pini, către clădirea de cărămidă roşie. Pentru Thomas, fiecare pas era cumplit de familiar.

Un bătrân stătea pe trepte şi lega un băţ de bambus de o ramură dreaptă şi lungă de pin. Omul se uită scurt la ei pe sub borurile largi ale pălăriei şi dădu din cap în semn de salut. În stânga lui se vedea statuia mare a lui Buddha veghind la intrarea grădinii ornamentale pe care Thomas o văzuse acoperită de zloată şi zăpadă, iar în dreapta se afla cimitirul cu figurine de piatră şi monumente funerare din lemn, inscripţionate în kanji. Thomas o văzu pe Kumi înainte ca ea să-l vadă. Stătea în faţa unor statuete care semănau cu Buddha în miniatură, modelate ca nişte bebeluşi în diverse posturi. Îşi aminti că statuetele se numeau *jido.* Multe dintre ele purtau şorţuleţe roşii, numite *yodarekake,* iar Kumi tocmai potrivea un asemenea accesoriu pe o figurină.

Se întoarse când le simţi prezenţa şi se îndreptă repede spre ei. Thomas fu surprins să o vadă îmbrăţişându-l şi exprimându-şi în şoaptă uşurarea că reuşise să ajungă, precum şi scuze pentru ultima lor întâlnire.

– Te-ai tuns, remarcă Thomas.

– Da, răspunse Kumi. Acum trei ani.

– Îmi plăcea când aveai părul lung.

– Ştiu.

Acum îi ajungea până la umeri. Înainte îi venea aproape până la talie.

– Arată… profesional, zise Thomas.

– Mulţumesc, replică Kumi, cu un zâmbet pieziş, atât de cunoscut şi de tipic ei, încât Thomas tresări şi privi în altă parte.

– Eu sunt Jim Gomall, se prezentă Jim. Lucrez la parohia la care a slujit Ed înainte de a muri.

Kumi îi strânse mâna şi se înclină uşor, un obicei pe care, în opinia lui Thomas, şi-l însuşise de la întoarcerea în ţara natală.

– Sunt urmărită, intră ea direct în subiect. În ziua în care te-am sunat a fost un tip în biroul meu. Un american. L-am mai văzut şi înainte la Sotobori Dori. E un magazin de golf lângă biroul meu şi el se duce acolo.

– Poate că doar îi place să joace golf, replică Thomas.

– Când vin în Japonia, americanii renunţă la golf, Tom, zise ea. Nu-şi pot permite să joace aşa ceva.

– Crezi că era de la Securitatea Naţională?

Kumi clătină din cap.

– Cei de la Securitatea Naţională m-au interogat deja în privinţa ta, răspunse ea. Dacă tipul ăsta e de la vreo agenţie, atunci lucrează pe canale extrem de obscure. Biroul meu e doar la o stradă distanţă de ambasadă, aşa că e ca un magnet pentru afaceriştii americani care caută o pradă, dar tipul ăsta nu părea o oficialitate.

– Cum aşa?

– Avea barbişon. Nu prea se vede aşa ceva la oamenii care au relaţii cu afacerile sau politica japoneză.

„Parks?”

Thomas dădu din cap şi îi povesti despre întâlnirile lui cu Parks.

– Nu ştiu unde s-ar încadra în peisaj, recunoscu el, dar este implicat şi e periculos. Dacă pe el l-ai văzut în biroul tău, atunci a ajuns acolo imediat după ce a părăsit parohia St Anthony din Chicago, iar de acolo s-a dus direct în Italia.

– Oricine ar fi fost, zise Kumi, nu ştiam dacă telefonul nu-mi era ascultat, aşa că a trebuit să mă prefac că nu discut de fapt cu tine.

– Chiar mă surprinde că o faci, replică Thomas.

Rostise cuvintele pe un ton oarecum glumeţ, dar vorbise serios şi ea răspunse printr-un zâmbet evaziv.

– Securitatea Naţională ştie că eşti aici, rosti ea. Nu înţeleg de ce nu discută cu tine sau nu cer poliţiei japoneze să te aresteze. Probabil că îşi închipuie că vor afla mai multe urmărindu-te.

– Sau speră că voi suferi vreun accident tragic, ca toată povestea asta să moară de la sine.

– Thomas are o părere din ce în ce mai proastă despre guvernul ţării noastre, interveni Jim.

– Ce înseamnă „din ce în ce mai proastă”? întrebă ea. De când îl ştiu, Thomas se mândreşte cu scepticismul faţă de guvernul Statelor Unite.

– Hai să spunem că am devenit mai cinic odată cu înaintarea în vârstă.

– Ruşine să-ţi fie, ripostă ea, cu o mină serioasă. Cât de inocent erai înainte!

– Ai venit aici ca să mă ajuţi sau ca să îţi înnoieşti repertoriul de insulte? replică Thomas.

– Un pic din amândouă, recunoscu ea. Nu pot sta prea mult. Ar trebui să mă prezint în faţa ministrului agriculturii în… – se uită la ceas – … trei ore. Delegaţia asta din State i-a pus pe toţi pe jar.

– Devlin?

– Da, printre alţii. Îl cunoşti?

Thomas îi povesti despre întâlnirile lui cu senatorul şi despre legătura acestuia cu Ed.

– Crezi că e o coincidenţă faptul că e aici acum? întrebă ea.

– Nu ştiu. Când Ed a fost aici, te-ai întâlnit cu el?

Kumi ezită.

– A stat cu mine câteva zile, dar ne-am consumat energia mai ales în încercarea de a nu discuta despre tine, zise ea. De fapt, am vorbit foarte puţin. Cred că s-a simţit uşurat să plece.

Părea că regretă amintindu-şi.

– Dar crezi că a venit aici?

– Ştiu că a luat-o în direcţia asta, pentru că eu l-am ajutat cu orarul trenurilor, dar nu mi-a spus încotro se îndreaptă şi n-am mai auzit nimic despre el după ce a plecat din Tokyo.

– Nu prea îi stătea în caracter, remarcă Thomas.

– Aşa e. Părea neliniştit, ba chiar tulburat, rosti Kumi. Când l-am

întrebat ce are, mi-a răspuns că-mi va spune altă dată, când lucrurile aveau să devină mai limpezi pentru el. Nu discuta despre munca lui sau despre motivul pentru care venise. L-am lăsat în pace, pentru că bănuiam că motivul era parţial legat de noi doi. Aminteşte-ţi că nu-l mai văzusem de cinci ani, de când…

– M-ai părăsit, completă Thomas. Da.

Kumi privi în altă parte, sugându-şi obrajii, aşa cum făcea atunci când se abţinea de la comentarii.

– Aşadar, cu excepţia cazului în care motivul a fost în întregime legat de noi, rosti el, folosind ultimul cuvânt ca pe un soi de glumă, s-a petrecut ceva între momentul deciziei de a pleca din Italia şi sosirea în Japonia. Aşa cum mi-au spus cei cu care s-a întâlnit la Napoli, părea destul de mulţumit. Oare ce l-a „tulburat” atât de tare?

– Ne-ar ajuta să ştim exact unde s-a dus după ce a plecat din Tokyo, interveni Jim, care rămăsese la o oarecare distanţă de ei, în cazul în care conversaţia ar fi devenit prea intimă.

– Cred că ştiu, zise Thomas, deşi nu înţeleg de ce.

CAPITOLUL 68

În faţa studiourilor NHK din Kofu, Thomas se alătură unui grup de ziarişti străini care se înghesuiau să coboare dintr-un autobuz, îşi arătă paşaportul şi un vechi card de bibliotecă şi se postă în spatele grupului. Li se arătă un filmuleţ de cinci minute cu prezentarea sitului, şi ascultară un arheolog local în vârstă, care le explică semnificaţia descoperirii. Translatorul nu era bun şi în mod clar nu încerca deloc să traducă aspectele tehnice, dar arheologul era emoţionat, iar emoţia lui se transmise şi celorlalţi.

Când ziariştii străini – în principal australieni, olandezi şi germani – fură conduşi spre locul unde urma să se desfăşoare conferinţa de presă, descoperiră cu toţii că încăperea era plină deja cu ziarişti locali, iar podiumul era înconjurat de zeci de microfoane şi lămpi cu halogen. Unele dintre marile ziare – mai ales *Yomiuri şi Asahi Shimbun* – trimiseseră cel puţin câte cinci oameni, înarmaţi cu tot felul de ustensile de înregistrat şi filmat, iar toate posturile de televiziune păreau să fi abandonat celelalte subiecte doar pentru a-l vedea pe Watanabe.

– Au reînviat Beatles-ii? îl întrebă Thomas pe un reporter cu o mustaţă tunsă perie, care avea în jurul gâtului o legitimaţie de presă pe care scria *New Zealand Herald.*

– Tipu’ ăsta e mai mare ca ei, răspunse omul. Sau va fi în curând. Sau vrea să fie.

Zâmbi şmechereşte după ultimele cuvinte, apoi începu să facă fotografii. Michihiro Watanabe tocmai îşi făcuse apariţia.

Camera deveni brusc un infern. Flash-urile sclipeau atât de des, încât parcă totul era luminat de un stroboscop imens. În încăpere izbucni un ropot de aplauze, iar majoritatea ziariştilor – cu excepţia câtorva, în special străini – începură să-l ovaţioneze. Parcă era o petrecere organizată de un mare sportiv sau de o vedetă rock.

Thomas îşi spuse că, pentru un arheolog, Watanabe arăta extrem de bine. Era subţirel, dar bine proporţional, cu braţele musculoase. Avea, poate, cincizeci de ani, dar părea cu zece ani mai tânăr, iar părul lui negru era dat cu gel. Purta ochelari de soare cu lentile gri-albăstrui şi o cămaşă de firmă. Avea maniere reţinute, dar lejere, şi zâmbea cu uşurinţă în faţa camerelor de luat vederi.

– Michihiro Watanabe. Cuceritorul inimilor japonezelor inteligente, şopti maliţios neozeelandezul.

Thomas se uită la femeile de la posturile de televiziune, care zâmbeau ca nişte şcolăriţe, aşa că nu mai avu nevoie de alte explicaţii.

Watanabe preluă imediat controlul, vorbind cu amabilitate, făcând din când în când glume la adresa propriei persoane şi dând din cap spre asistentul său, care derula o prezentare în Powerpoint pe ecranul mare din spate: erau hărţi şi diagrame, dar în cea mai mare parte era vorba de fotografii ale mormântului, ale conţinutului lui, ale mormântului de lângă el – încă neexplorat – şi, evident, marele om în persoană, studiind solul, dând indicaţii echipei sale, în general părând relaxat, inteligent, controlând totul. Translatorul adăugă un comentariu din textul scris pe ecran, încurcându-se în date şi – aşa cum bănuia Thomas – divagând pe măsură ce erau prezentate elementele-cheie ale descoperirii.

– Contrar a ceea ce se credea până acum, zise el, această descoperire demonstrează prezenţa nonasiaticilor în Japonia la mijlocul perioadei Kofun – adică în jurul anului 600 – şi sugerează faptul că era vorba de unul dintre misionarii Bisericii creştine timpurii.

Toţi cei din încăpere ştiau deja asta, dar vorbele stârniră freamăt, ca şi cum oamenii aveau nevoie să audă chiar de la sursă ca să fie siguri, sau ca şi cum s-ar fi aşteptat într-o oarecare măsură ca Watanabe să infirme uluitoarele declaraţii făcute înainte. În ultimele zile, situl arheologic unde lucrase Watanabe devenise sursa celor mai bune poveşti ştiinţifice diseminate în Japonia în ultimii ani. Informaţiile erau atent filtrate, fiind făcute publice pe bucăţi chinuitor de mici, iar situl şi laboratorul de studiu al lui Watanabe fuseseră închise pentru public şi puse sub pază strictă. Asemenea măsuri erau de înţeles, dată fiind importanţa descoperirii, dar în acelaşi timp mirosea şi a acţiune de marketing atent instrumentată.

În final, cu aerul unui conjurat care îşi păstrase asul din mânecă pentru ultima scenă, Watanabe scoase de sub podium o cutie care conţinea o parte dintr-un craniu, cu osul mandibulei separat, dar întreg, şi un crucifix ornamentat, din argint. Ziariştii se înghesuiră în faţă şi bliţurile inundară iarăşi scena.

– Craniile japoneze au orbite rotunjite, zise translatorul, în vreme ce Watanabe prezenta diagrame comparative. Chiar şi pentru ochiul neexperimentat al lui Thomas, unele diferenţe erau limpezi.

La fel ca acelea ale strămoşilor noştri din perioada Kofun. Orbitele craniului unui european sunt în mod clar alungite, identice cu cele ale scheletelor din situl nostru. Oasele lungi din mormânt sunt şi ele o dovadă a faptului că scheletele aparţin unor europeni, deşi acestea simt mult mai fragmentare. Un femur japonez din perioada Kofun este mult mai drept decât cel european. După cum vedeţi, mostrele din mormânt sunt destul de curbate.

Urmară întrebări, în cea mai mare parte în japoneză şi în principal mingi aruncate la fileu, pe care Watanabe le primi cu plăcere şi la care răspunse cu satisfacţie. Da, există dovezi ale legăturilor euro-asiatice în secolele I şi al II-lea între Roma şi China dinastiei Han, prin intermediul Drumului Mătăsii. Da, Marele Zid Chinezesc a fost construit pentru a opri hoardele Hsiung-nu – aceiaşi huni care asediau Roma. Analize ADN de dată recentă sugerează că un schelet vechi de peste două mii de ani, descoperit în Sian, China, este aproape cu siguranţă de origine europeană. Imensul spaţiu dintre China şi Europa a fost regatul nomazilor războinici care cu siguranţă au influenţat ambele culturi, şi este posibil să fi existat contacte cu Japonia prin intermediul populaţiilor siberiene. După ce lucrurile s-au liniştit din perspectivă istorică, lipsa dovezilor legate de contacte între cele două civilizaţii nu este un motiv suficient pentru a presupune că asemenea contacte între Est şi Vest, între Europa şi îndepărtatele ţărmuri ale Asiei, nu au existat. În plus, există şi vestitele mumii blonde din vestul Chinei…

Conferinţa de presă continuă aşa o vreme şi treptat se ajunse la întrebări de „interes general” despre motivaţia lui Watanabe, etica muncii lui, „geniul” dovedit în speculaţiile şocante pe care nimeni altcineva nu părea pregătit să le facă, dar care erau singurele conforme cu faptele. În final, deveni clar că totul se transformase, dintr-o clarificare a descoperirilor lui Watanabe, într-o adevărată încercare de canonizare a lui. Singurul care făcu notă discordantă fu neozeelandezul.

– Dar nu este adevărat că predecesorii Jomon ai japonezilor din perioada Yayoi-Kofun au generat confuzie în rândul oamenilor prin speculaţii privind originea lor caucaziană?

Audienţa se întoarse către sectorul presei străine şi începu să murmure în vreme ce întrebarea era tradusă în japoneză. Doar Watanabe rămase pe poziţie.

– Suntem convinşi, rosti el în engleză, zâmbind când constată surprinderea ziariştilor, că aceste oase dovedesc în mod clar

originea lor europeană într-o manieră diferită faţă de scheletele de japonezi din perioada Kofun.

– Chiar dacă oasele din perioada Kofun descoperite sunt relativ puţine? insistă reporterul.

– Nu simt atât de puţine încât să apară dispute legate de modul în care arată, ripostă Watanabe. Dar, ca să fim absolut siguri, vom supune oasele tuturor testelor posibile, inclusiv măsurării la scară mică a detaliilor cranio-faciale, care apoi vor trece printr-un sistem computerizat de evaluare bazat pe exemple cunoscute. Datele vor fi procesate de un analist independent.

Zâmbetul nu-i părăsi nici o clipă faţa, dar privirea îi alunecă spre asistentul de lângă el, iar Thomas fu convins că între ei fusese transmis un mesaj. Asistentul îşi plecă privirea, ca într-un soi de reverenţă.

La sfârşit urmară aplauze generoase şi entuziaste, tratamentul de care au parte doar celebrităţile.

– Obişnuieşte-te cu asta, zise neozeelandezul, aplecându-se spre Thomas. Nu va dispărea prea curând de pe firmament.

Într-o profesie cunoscută în general pentru răbdare, Watanabe era în mod clar o vedetă, un om care ştia cum să gestioneze relaţia cu mass-media. Iar acum avea ocazia să-şi pună în evidenţă personalitatea lui puternică.

– Şi ce dacă? replică Thomas.

– Orice manual şcolar al japonezilor îţi poate spune că europenii nu au venit aici înainte de 1543, când o navă portugheză a eşuat pe ţărmul sudic al insulei Kyushu. Şase ani mai târziu a apărut Francis Xavier – sau *Sfântul* Francis Xavier, în funcţie de convingerile personale ale fiecăruia – cu Biblia în mână. Dacă Watanabe are dreptate, toată povestea se duce naibii. Asta înseamnă că evanghelizatorii creştini au ajuns pe pământ japonez cu şapte sute de ani mai devreme decât credea toată lumea. Este o descoperire importantă. Cu siguranţă suficient de importantă pentru ca zâmbetul îngrijit al lui Watanabe să nu dispară de pe televizoarele noastre o bună bucată de vreme de acum înainte.

– Nu cred că pricep, zise Thomas. Adică înţeleg, dar nu prind întreaga şmecherie.

– În parte el e motivul, replică neozeelandezul, împachetându-şi instrumentele şi dând din cap spre podium. E în stare să găsească o cutie de cola în curtea casei sale şi să o prezinte ca fiind o mare descoperire arheologică. Dar e vorba şi de ei.

– De ei?

– De japonezi. Nu le place să fie ultimii sosiţi la evenimente importante. Sunt în stare să adopte orice religie vor, când vor. Budiştii se vor ruga la templele Shinto în anumite zile festive, dar vor avea căsătorii în stil creştin, aşa cum văd în filme. Acum însă creştinismul este în mare fierbere şi japonezilor le place să fie în miezul tuturor evenimentelor importante. Se pare că Iisus este la modă acum. Iar dacă ei pot rescrie istoria ca să pară că aici creştinismul e la fel de vechi precum în restul lumii – şi cu siguranţă mai vechi decât în America – atunci cu atât mai bine.

Rânji şi Thomas văzu în el un exemplu tipic de expatriat dispreţuitor, care se consideră un soi de celebritate doar datorită faptului că e străin, dar rămânând întotdeauna în afara culturii în care alesese să trăiască.

– Ne vedem la următoarea conferinţă, zise ironic neozeelandezul.

După ce reporterul plecă, Thomas privi înapoi spre podium, unde Watanabe continua să se lase fotografiat şi intervievat de prezentatoarea ştirilor de la postul local NHK. Femeia dădea din cap şi zâmbea, aprobându-l cu entuziasm, iar Thomas îşi dădu seama că amărăciunea neozeelandezului trezise ceva în sufletul lui, mai degrabă un soi de nelinişte decât o amintire. Se uită la cei din jur, la Watanabe, îmbrăcat impecabil, şi la ceilalţi cu privirile aţintite asupra lui. Cu excepţia unui singur om.

Era asistentul lui Watanabe, un tânăr japonez cu un ten bolnăvicios, un individ la douăzeci şi ceva de ani, probabil un student în an terminal, îmbrăcat într-o ţinută oficială, cu părul pieptănat într-o parte. Avea pielea puţin mai închisă la culoare decât cei din jurul lui, fiind probabil coreean sau malaysian. Îl privea fix pe Thomas, cu o expresie indescifrabilă, deşi dincolo de rigiditatea autoimpusă se simţea ceva. Când atenţia tânărului se îndreptă în sfârşit asupra lui Watanabe, Thomas avu impresia că detectează o undă de nelinişte.

Făcu doi paşi în faţă şi atunci se petrecu ceva foarte ciudat. Watanabe se desfăşura în toată splendoarea lui, încântându-i pe toţi cu limbajul lui academic plin de poante. Brusc, arheologul se opri în mijlocul propoziţiei. Audienţa aşteptă respectuoasă şi cineva chicoti, crezând că totul face parte din recital. Watanabe îşi coborî ochelarii de soare pe nas până ce ajunse să se uite drept spre Thomas. Apoi rămase nemişcat, la fel ca Thomas, care resimţi bizareria acelui moment.

Încremenirea lui Watanabe determină declanşarea unui bliţ, iar

în acea străfulgerare de lumină văzură cu toţii cum arheologul devenise dintr-odată prudent, ba chiar neliniştit. Oamenii îşi mutară privirile de la el şi se uitară unii la alţii, continuând să zâmbească stânjeniţi, apoi, încet, ca un public care îşi dă seama că se petrece ceva în spatele lui şi nu pe scenă, îşi îndreptară privirile spre Thomas.

Urmă un moment incredibil de tăcere, apoi asistentul cu ten bolnăvicios începu să vorbească din nou, atrăgând atenţia asupra lui, astfel încât Watanabe îşi reveni şi zâmbetele care îngheţaseră pe chipurile celorlalţi se lăţiră din nou. Aproape imediat apăru un agent de securitate lângă Thomas, însoţit de translator, care îi ceru acreditarea de presă, blocându-i cu trupul accesul către podium, după care începu să-l împingă spre ieşire.

CAPITOLUL 69

– Mă cunoşteau, exclamă Thomas. Cum îţi explici chestia asta? Watanabe şi celălalt individ, studentul, m-au recunoscut imediat ce m-au văzut.

Kumi se întorsese de la întâlnirea din Tokyo şi îi anunţase, fără alte comentarii, că rămâne peste weekend. Închiriaseră trei camere într-un hotel tradiţional japonez, un *ryokan* din Shimobe, un sat aflat pe malul unui râu la câţiva kilometri de Kofu. Era o aşezare tăcută şi suficient de pitorească pentru ca ideea unui grup de trei turişti să devină plauzibilă, şi în acelaşi timp o localitate destul de mică pentru ca prezenţa oricărui străin să stârnească agitaţie. Un tren local îi putea duce la Kofu în câteva minute sau puteau vizita altarele din Minobu.

– Cum au reacţionat? întrebă Kumi.

– Asta a fost cel mai ciudat, zise Thomas. Watanabe părea neliniştit, speriat chiar.

– Nu poate fi din pricina celor pe care le-ai aflat, zise Kumi cu o lejeritate în glas care îl făcu să se îmbujoreze. De fapt, nu ştim nimic cu certitudine.

– Dar lucrezi la asta, nu? replică Thomas, cu o voce un pic stridentă în încăperea mică, cu saltele pe jos, delimitată de pereţii *shoji* din hârtie.

– Am rugat pe cineva să pună întrebări la ambasada statului Filipine, în caz că prindem vreun fir acolo, rosti ea, părând că nu sesizează iritarea lui Thomas. Trebuie să mă sune, dar nu mă aştept la prea multe, dat fiind comportamentul lor rigid de până acum.

– Eşti sigur că pe tine te-au recunoscut? interveni Jim. Stătea desculţ pe podea, părând distant, ca un călugăr. Dacă au crezut că eşti altcineva?

– Cum ar fi? zise Kumi, cu o expresie meditativă în privire.

– Cum ar fi Ed, răspunse Jim cu o voce joasă, de parcă şi-ar fi cerut scuze. N-ar fi prima dată când eşti confundat cu el.

– Dar cum să-l fi cunoscut pe Ed? se miră Thomas.

– Satoh spunea că Ed ştia de crucifix, răspunse Jim. Tu ai venit în Japonia pentru că aici a fost descoperit ceva asemănător cu acel crucifix. Este posibil ca Ed să fi făcut cumva aceeaşi conexiune?

– Dar descoperirea a fost făcută după moartea lui Ed, ripostă Kumi.

Thomas îl privea fix pe preot.

– Jim vrea să spună, explică el, că acel crucifix este un fals plantat aici, iar fratele meu a fost cumva implicat în povestea asta. Aşa este?

– Fac şi eu speculaţii, replică preotul.

– Poate că n-ar trebui să faci.

– Poate că ar trebui să mă întorc în Chicago.

– Poate că da.

– Of, vă rog, interveni Kumi. Nu vreţi să vă maturizaţi odată? Încearcă şi el să ajute, îi spuse ea lui Thomas. Poate că ar trebui să fii recunoscător. Şi oricum, nu ajungem nicăieri dacă evităm posibilităţile neplăcute.

– Tu crezi că Ed s-ar fi putut amesteca în aşa ceva? ripostă Thomas. Kumi oftă, iritată. Crezi? insistă el.

– Nu, admise ea. Dar a fost în Japonia. Nu mi-a spus niciodată dacă a venit până aici, dar sunt tot mai convinsă că nu juca cu cărţile pe faţă. Sunt multe lucruri pe care nu mi le-a spus.

Începu să studieze cu privirea podeaua, brusc deranjată, şi Thomas simţi că faptul că admisese că se poate înşela o costase ceva, deşi el habar n-avea ce anume.

– Ar trebui să pot afla, zise Jim. Dacă Ed a fost aici şi nu a făcut un mare secret din asta, clerul local ar trebui să ştie. Ar fi luat legătura cu preoţii de aici. Sau, oricum, aceştia şi-ar aminti dacă în biserica lor ar fi apărut un străin ciudat.

– Şi dacă nu a intrat în nici o biserică? replică Thomas.

– Preoţii nu fac de obicei aşa ceva, răspunse Jim. Şi cu siguranţă nu preoţii ca Ed. Congregaţiile catolice de aici sunt mici şi toţi preoţii sunt străini, în principal din Italia, dar şi câţiva iezuiţi. E imposibil ca el să nu fi discutat cu ei, cu excepţia cazului în care lucra total sub acoperire. Lasă-mă să discut cu preoţii din Kofu.

– Iar eu voi discuta cu Watanabe, promise Kumi.

– Ce te face să crezi că vei scoate ceva de la el? întrebă Thomas.

– Păi, în primul rând faptul că nu va şti că am vreo legătură cu tine, răspunse ea. Pot să joc destul de bine acum rolul unei localnice. Nici măcar nu-şi va da seama că sunt americancă.

– Şi în al doilea rând? insistă Thomas.

– L-ai văzut vreodată pe Watanabe fără vreo starletă la braţ, care-i acordă toată atenţia?

– Propui o capcană sexuală? se miră Thomas. Nici gând.

Kumi rânji, amuzată atât de răspunsul lui, cât şi de ideea că el ar putea s-o împiedice să facă ce vrea.

– Nu zău? făcu ea. Eşti sigur că n-ai vrea să vii să mă salvezi călare pe un cal alb? Îmi pot purta singură de grijă, Tom. Întotdeauna am făcut-o.

În acea clipă, sună telefonul ei. Kumi răspunse în japoneză şi se duse într-un colţ al încăperii, punându-şi o palmă peste ureche ca să împiedice sunetele din cameră să interfereze cu conversaţia ei. Nu că ar fi fost cine ştie ce sunete. Jim murmura ceva pentru sine, iar Thomas, simţind mirosul de tatami şi remarcând ciudăţenia familiară a unor astfel de camere, se lăsa purtat de amintirea momentului când el şi Kumi se întâlniseră pentru prima dată. Luni de zile căutaseră asemenea hoteluri miniaturale, asemenea capsule ale timpului, în care se izolau de lumea modernă de afară. Atmosfera într-o astfel de clădire era unică şi magică, preţioasă şi complet irelevantă pentru restul vieţii lor, făcându-i să se simtă ca nişte insecte prinse în chihlimbar, făcându-i să înţeleagă că asta era dragostea.

Tonul lui Kumi se înăspri şi ea începu să se plimbe nervoasă în încercarea de a stăpâni conversaţia telefonică.

Insistă, imploră chiar, în limitele rigide ale politeţii japoneze, dar fără succes, iar când închise înjură. În ochii ei se citea mai mult decât o simplă frustrare, deşi puţini oameni în afara lui Thomas şi-ar fi dat seama de asta. Era neliniştită, speriată chiar.

– Ce e? întrebă el.

– Contactul meu de la ambasadă, răspunse ea.

Se oprise după ce se plimbase nervoasă, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpânească puternicul sentiment de frustrare. Thomas îşi dădu seama că inima începe să îi bată cu putere.

– Şi? insistă el.

– Nimeni nu vrea să vorbească. În plus, mi s-a transmis în termeni clari să nu-i mai contactez niciodată.

– Aşadar n-am aflat nimic nou, oftă Thomas.

– Ba da, rosti ea, pălind. Nimic consistent, doar zvonuri. Se spune că Ed nu a murit într-un accident de maşină.

– Oricum nu am crezut asta niciodată, iar Devlin a spus că*…*

– Tom, i-o reteză ea. Ascultă-mă bine. N-a fost singurul care a murit atunci. În acelaşi loc şi în acelaşi moment au fost ucişi douăzeci sau treizeci de localnici. Niciunul dintre ei nu era terorist. A fost o bombă. Una mare.

CAPITOLUL 70

Thomas se trezi în clipa în care atinse apa rece. Deschise ochii cuprins de panică. Avea picioarele ridicate de piept şi legate cu bandă adezivă argintie şi mâinile imobilizate la spate. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi amintească.

Ieşise la o plimbare ca să mediteze şi să se distanţeze puţin de cele aflate. Se întorsese la hotel şi constatase că Jim şi Kumi plecaseră. Femeia care conducea hotelul îi spusese că prin jur dădea târcoale un *gaijin* – un străin. Intrase în camera lui, dar acolo mai era cineva, care îl aştepta. Fusese lovit din spate, suficient de tare ca să-şi piardă cunoştinţa…

Şocul şi temperatura scăzută a apei îl făcură să strige, o manifestare a groazei atunci când înţelese ce se întâmplase.

Era înăuntru, într-o încăpere care dispunea de o cadă şi canalizare, şi fusese aruncat îmbrăcat într-o *o-furo,* cada pătrată obişnuită în băile tradiţionale japoneze. Se agită şi se zvârcoli cât putu de tare, dar era bine prins cu banda adezivă şi abia se putea mişca. De ieşit nici nu se punea problema.

În faţa lui stătea Parks, ud leoarcă şi gâfâind din pricina efortului de a-l arunca în cadă. Individul ţinea vârful unei săbii scurte îndreptat spre pieptul lui.

– Bună, rosti el. Ai ieşit din peisaj o vreme. Nu-mi cunoşti forţa încă.

Vorbea pe un ton amabil, prietenos chiar, dar remarcile lui erau dure, ca şi cum abia s-ar fi stăpânit să nu-l spintece pe Thomas cu sabia.

– Ce naiba se petrece? Scoate-mă de aici!

– Nu crezi că japonezii au multe să ne înveţe despre igiena personală?

– Dar e absurd, ripostă Thomas, stând pe fundul căzii ca o statuie egipteană în vreme ce individul se aplecase deasupra lui.

Se simţea ca un idiot lipsit de putere. Clipi şi înghiţi în sec. Avea gura uscată, îşi simţi stomacul în gât şi privirea înceţoşată. Clipitul îl ajuta. Încercă prosteşte să se frece la ochi, iar Parks chicoti.

– Haide, zise Thomas cu o voce care răsună a gol în încăperea placată cu gresie. Tu deţii arma. Scoate-mă de aici.

– Corect, replică Parks, fără a se mişca. Bună idee. Mai ales de

vreme ce sunt atât de prost.

Se aplecă în faţă şi Thomas se dădu înapoi, convins că avea să-l înjunghie cu lama aia ameninţătoare. Individul se mulţumi însă să chicotească din nou.

– Sabia, rosti Parks, ca şi cum abia acum ar fi observat-o în mâna lui. Are stil, nu crezi? Iar armele de foc sunt extrem de greu de introdus în Japonia. Satoh avea o armă. Vrei s-o vezi?

Îşi duse mâna la spate şi scoase un mic revolver automat, pe care îl îndreptă ca din întâmplare spre faţa lui Thomas.

– Drăguţ, nu-i aşa? zise el. E mai greu decât pare. Nu a luat arma cu el în Italia pentru că i-ar fi fost greu să o treacă prin filtrele de securitate de pe aeroport şi, în plus, nu ştia că fratele paranoic al unui ratat paranoic avea să încerce să-l spintece ca pe un peşte.

Thomas avu nevoie de câteva clipe ca să conştientizeze acuzaţia şi de alte câteva ca să-şi dea seama de gravitatea situaţiei.

– Crezi că eu l-am ucis pe Satoh?

– Trebuie să mărturisesc că am fost surprins, rosti Parks. Nu credeam că eşti capabil de aşa ceva. Nu credeam că bătrânu’ Satoh te va lăsa să-i faci asta. Omul era plin de talente, ştiai?

– E o greşeală, zise Thomas. Nu l-am ucis eu.

– Poliţia italiană aşa crede.

– Se înşală. Cel care l-a ucis pe Satoh a murit la Bari. M-a urmărit până acolo. Ne-am luptat pe zidurile castelului şi el a căzut în gol.

– O nouă victimă, nu? zise Parks, părând impresionat. Eşti un adevărat criminal în serie, nu? Şi să nu uităm de bătrânul monsenior Pietro. Nu ţi-a spus ce voiai să afli, nu?

– E o nebunie, replică Thomas. Pe Satoh l-am găsit mort, iar Pietro mi-a murit în braţe. Ucigaşul era de fiecare dată prin preajmă. A doua oară a încercat să mă omoare şi pe mine.

– Dar tu ai supravieţuit acolo unde un deţinător de centură neagră în arte marţiale n-a reuşit. Sună cât se poate de plauzibil. Şi pe urmă l-ai ucis pe tipul care a făcut-o, într-un castel din…?

– Bari, zise Thomas.

Îşi simţea gura tot mai uscată. Încercă să-şi mişte încheieturile, dar banda adezivă nu-i lăsa nici cea mai mică libertate de acţiune. Avu impresia că apa începea să se încălzească.

– Bari, repetă Parks. Corect.

Se ridică şi se îndepărtă câteva clipe, întorcându-se cu spatele,

căci Thomas nu se putea mişca.

– Uite ce vom face acum, anunţă el. Vorbim, sau mai degrabă tu vorbeşti.

– Despre ce?

– Poţi începe prin a povesti despre chestia asta.

Puse cu grijă ceva pe marginea căzii, se ridică şi se uită drept în ochii lui Thomas. Era obiectul din argint modelat în formă de peşte.

– Şi ce ar trebui să-ţi spun despre chestia asta?

– De unde l-ai luat? De unde provine?

– Nu l-am luat eu, răspunse Thomas, iritat. Aşa cum bine ştii. Era în camera lui Ed din Chicago. Abia dacă l-am observat înainte de a veni tu şi a-l fura. A doua oară l-am văzut când mi l-a arătat poliţia italiană printre lucrurile lui Satoh. Cum l-ai luat înapoi?

– Ăsta e altul, zise Parks. Poate că ai observat că apa în care stai se încălzeşte. Chestiile astea, *o-furo,* sunt minunate, nu crezi? Pe fundul băii este încastrat un încălzitor, în acest caz alimentat cu gaz. Dacă laşi gazul aprins suficient de mult timp, apa începe să fiarbă. Evident că manetele de control sunt prea departe de tine. Aşa că povesteşte-mi despre peştele de argint al lui Ed. De unde provine? Unde a fost confecţionat şi când?

– De unde dracu' să ştiu? ripostă Thomas. Auzea încălzitorul cu gaz şi simţea apa încălzindu-se cu repeziciune. Nu vrei să mă asculţi. Nu ştiu nimic despre obiectul ăsta. NIMIC. Tot ce ştiu este că Ed era interesat de imagini religioase ale peştelui cu aripioare supradimensionate. Am auzit că se presupune existenţa unui crucifix de argint cu un peşte din ăsta incrustat. Satoh mi-a povestit despre asta, dar eu nu l-am crezut. Acum se vorbeşte despre un crucifix similar descoperit aici, într-un mormânt care demonstrează prezenţa europenilor în Japonia cam cu opt sute de ani mai devreme decât se credea până acum. Sună ca o coincidenţă bizară? Evident, dar cam la atât se limitează vastele mele cunoştinţe. Nu ştiu nimic altceva. Şi acum, ce ar fi să scoţi blestemata asta de bandă de pe încheieturile mele?

Juca rolul omului indignat, urmărind reacţia lui Parks, dar îi era imposibil să nu-şi trădeze panica de care începea să fie cuprins. Apa era deja fierbinte şi continua să se încălzească.

– Ăsta a fost cumpărat din Bilbao, Spania, zise brusc Parks, uitându-se la peşte. E din argint.

– Şi atunci de ce mă întrebi, dacă deja ştii de unde provine? se răţoi Thomas, agitându-se şi încercând să mişte apa ca să mai

împrăştie căldura care se acumula la baza căzii.

Începea să transpire.

– N-am spus de unde provine. Am spus de unde a fost *cumpărat.* E vechi şi nu e din Spania. Cred că a fost confecţionat în Mexic cam cu trei sute de ani în urmă şi a ajuns în Spania ca multe alte obiecte, prin negoţ. Ce crezi despre asta?

Îl testa, încercând să provoace o reacţie. Disperarea lui Thomas ajunsese la cote maxime.

– Nu cred nimic, ripostă el. Nu înseamnă nimic pentru mine. A venit din Mexic? Ah! Ce interesant. Pot pleca acum?

Din apă începeau să iasă aburi.

– Ştiai că muzeului Smithsonian i s-a trimis un solz ciudat descoperit în Florida în 1949? Ca un solz de peşte preistoric?

Thomas începu să creadă că tipul era nebun.

– Nu, răspunse el. Nu ştiam.

– Fratele tău ştia, zise Parks, apropiindu-se şi ţinând pistolul lejer. Unde a murit?

– În Filipine.

Abia mai târziu avea să-şi dea seama că îi furnizase lui Parks o informaţie nouă. Omul făcu ochii mari.

– *Filipine*, repetă el în şoaptă. Unde anume în Filipine?

– Nu ştiu.

Parks întinse mâna şi îl lovi atât de tare, că Thomas se trezi cu picioarele în aer. Capul îi coborî sub nivelul apei fierbinţi şi, cu toată durerea năucitoare, avu sentimentul că, dacă Parks continua aşa, avea să se înece.

Fu tras înapoi în poziţie şezândă şi inspiră cu nesaţ aerul mai rece de deasupra apei. Pielea îi devenise roz. Peste câteva minute avea să îl ardă.

– Asta-i tot ce mi s-a spus şi mie, zise el. Poţi să mă laşi aici cât vrei. Asta-i tot ce vei obţine: Filipine. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mă de aici…

Dar Parks era cufundat în gânduri, şoptind *Filipine* pentru sine însuşi ca un soi de mantră bizară. Părea să fi uitat complet de Thomas, iar când îşi aminti de prezenţa lui, Thomas îşi dori să n-o fi făcut.

– Tu chiar nu ştii nimic, nu-i aşa? Toate căutările alea din Italia, şi tot nu ştii nimic. Satoh spunea că ai putea să fii util, dar…

Clătină din cap, ca un părinte dezamăgit de copilul lui. Apoi ridică pistolul şi îl îndreptă spre faţa lui Thomas.

CAPITOLUL 71

Pentru o clipă, Thomas se uită drept în gura ţevii. Resimţi un sentiment intens de slăbiciune şi înfrângere. Închise ochii şi în minte îi veniră primele cuvinte ale unei vechi rugăciuni: „Din străfundurile sufletului meu te implor, o, Doamne, ascultă-mi glasul.. Apoi zgomotul asurzitor...

Doar că nu arma fusese cea care produsese zgomotul, ci trântirea uşii din spatele lui. Parks dispăruse.

Fu străbătut de un val de uşurare.

– Slavă Domnului, exclamă el cu voce tare în camera goală, nesigur dacă rostise asta tot ca pe o rugăciune sau ca pe o mulţumire.

Numai că şuieratul cazanului cu gaz îl readuse brusc la realitate. Apa se apropia de punctul de fierbere. Parks îl lăsase să moară încet.

Se luptă cu legăturile care îl strângeau, sperând ca apa fierbinte să le fi slăbit, să fi dizolvat cumva adezivul... Însă nu cedă nimic. Abia mai vedea prin norul de abur. Nu ştia cât mai putea rezista înainte de a deveni inconştient. Se luptă să se ridice, dar banda îi ţinea membrele prea strâns legate.

Se rostogoli cum putu şi ajunse cu capul sub robinetul de deasupra căzii. Dacă şi-ar fi putut folosi dinţii ca să ridice robinetul de apă rece, poate că reuşea să mai obţină un răgaz. În acelaşi timp, începu să strige după ajutor în engleză şi japoneză. Strigătele răsunară în încăpere stârnind ecouri, dar el îşi continuă apelurile disperate.

Apoi uşa se deschise brusc.

Pentru o clipă crezu că e Parks, care se întorcea ca să termine treaba, dar era Kumi, urmată de Jim. Fără să ezite, ea îşi introduse mâinile în apa fierbinte şi îl trase cât putu de tare. Jim îl prinse de braţe şi, împreună, reuşiră să îl tragă afară.

– Parks, icni Thomas.

Tăcută şi concentrată, ca întotdeauna în clipe de criză, Kumi începu să-l ude cu apă rece, în vreme ce Jim se folosi de un briceag pentru a-i tăia banda adezivă de la încheieturi. Thomas se întinse cât era de lung pe podeaua răcoroasă, abia reuşind să mai îngaime ceva.

Jim privi cada din care ieşeau aburi.

– Apreciez dorinţa ta de a-i imita pe localnici, Thomas, zise el. Dar pe viitor eu m-aş limita la duşuri.

– În apărarea japonezilor, zise Kumi, care se prăbuşise epuizată pe podeaua udă, aş vrea să subliniez că banda adezivă nu este una tradiţională.

CAPITOLUL 72

La şantierul arheologic, măsurile de securitate erau extrem de severe şi jurnaliştii puteau intra doar în grupuri mici, însoţite de ghizi, fără a avea acces în camera mortuară propriu-zisă, considerată într-o stare prea fragilă ca să suporte vizitele neprofesioniştilor. După ce toate dovezile aveau să fie prelevate din mormânt, încăperea avea să fie deschisă publicului, dar asta putea însemna şi luni întregi de aşteptare.

Thomas avea la el aceleaşi legitimaţii contrafăcute şi, cum paznicii păreau intimidaţi de documente străine, reuşi să intre fără prea multe probleme. Neozeelandezul nu se vedea nicăieri.

De fapt, în afara mormântului propriu-zis, erau prea puţine de văzut, iar turul era oferit de membri de rang inferior ai personalului. Se părea că tumulul care ascundea mormintele era cunoscut de ceva vreme şi fusese îngrădit ca zonă arheologică. Cu trei săptămâni înainte, când Watanabe şi echipa lui începuseră excavările, prima descoperire făcută fusese aceea că încăperea mortuară era mai mare decât se bănuia. Tunelul era doar partea superioară a mormântului, care se întindea cu mult dincolo de perimetrul în interiorul căruia se găseau acum jurnaliştii.

Ghidul – o femeie micuţă care se prezentă ca domnişoara Iwamoto – le spuse că mormântul avea opt laturi.

– După cum puteţi vedea, zise ea, este destul de mare. Fiecare latură este lungă de aproape treizeci de metri, deşi doar partea superioară a tumulului este vizibilă. Cele mai multe morminte din epoca Kofun au formă de gaură de cheie, aşa că un monument funerar cu opt laturi este destul de rar. La începutul perioadei Kofun, cadavrul era de obicei îngropat în partea superioară a tumulului, dar în cazul mormintelor ulterioare, ca acesta care datează din secolul al VII-lea, s-a folosit o încăpere din piatră sub movila de pământ. În încăpere se putea ajunge prin tunelul de aici, numit *yokoana.* Dacă veţi veni pe aici, veţi putea vedea că *yokoana* a fost odinioară pictat, deşi subiectele acestor picturi sunt greu de descifrat. *Sensei* Watanabe va încerca să le determine conţinutul în cadrul cercetărilor pe care le va efectua.

Se deplasară în tăcere alături de ghid către deschizătura din piatră. Înăuntru fuseseră montate lămpi, dar acestea nu luminau

suficient, astfel că se vedea doar gura de acces către camera interioară a mormântului.

– În acest caz, reluă ghidul, arătând spre o cutie de sticlă aflată lângă tunelul prin care fusese montată o frânghie pe post de balustradă, puteţi vedea câteva dintre obiectele din ceramică îngropate alături de defunct. Tot înăuntru au fost descoperite oglinzi, mărgele, o sabie şi harnaşamente. Acestea sunt acum analizate şi nu pot fi văzute. Puteţi observa o parte din obiectele *haniwa* descoperite adesea în mormintele din perioada Kofun, deşi scopul acestora nu este clar.

Obiectele spre care arăta erau nişte cilindri de lut sprijiniţi de pereţi.

– În mormânt au fost descoperite cam două sute de astfel de obiecte, cele mai multe simple, deşi unele aveau formă de animale sau de oameni.

– Este adevărat că înăuntru trăiau animale? întrebă unul dintre ziarişti, părând plictisit de toate descrierile de natură arheologică.

Thomas se aştepta ca domnişoara Iwamoto să fie deranjată de o asemenea tentativă evidentă de a da o tentă de senzaţional poveştii, numai că ea se lumină la faţă şi păru să întinerească brusc, replicând:

– În camera principală s-au găsit urmele unei familii de *tanuki,* un animal care trăieşte în Japonia şi care seamănă cu ratonul. Sunt atât de drăguţi! Dar sunt animale extrem de parşive. Echipa care îl ajută pe *sensei* Watanabe speră că acestea nu au provocat daune rămăşiţelor umane.

– Unde este crucifixul? întrebă Thomas.

Începea să-şi piardă răbdarea.

– Este studiat la laboratorul lui *sensei* Watanabe. Va fi expus după terminarea testelor.

„Şi atunci, ce naiba caut eu aici?” se întrebă el.

Vru să plece, dar constată că agentul de securitate, anterior apatic, devenise brusc încordat şi concentrat asupra lui. Lângă el se afla studentul cu ten bolnăvicios de la conferinţa de presă. Veneau amândoi spre el. După cele cu care se confruntase în Italia, Thomas era pregătit pentru orice. În cel mai rău caz îi puteau cere să plece. Se încurajă singur pentru ceea ce avea să urmeze.

– Mă scuzaţi, domnule? zise studentul. Îmi spuneţi cum vă cheamă, vă rog?

– Jenkins, răspunse Thomas. Peter Jenkins.

– Şi de la ce agenţie de ştiri sunteţi? continuă studentul, privind ostentativ un tabel cu nume.

Vorbea bine engleza, se uita drept în ochii interlocutorului şi avea un ton neutru.

– Sunt de la *New Zealand Herald,* rosti Thomas. Mi-am lăsat legitimaţia în maşină.

Asistentul lui Watanabe – pe ecuson scria că se numeşte Tetsuya Matsuhashi – se uită fix la el câteva clipe, iar Thomas îşi dădu seama că nu-l crezuse.

– Se pare că nu sunteţi pe listă, zise el. Era calm, amabil chiar, dar Thomas habar n-avea ce credea în realitate. Toţi reporterii acreditaţi trebuie să aibă permanent actele la ei. Mă tem că trebuie să vă cer să plecaţi.

Thomas ridică din umeri. Oricum acolo nu avea să afle nimic nou. În vreme ce se îndepărta de grupul de ziarişti şi de marea movilă funerară, studentul îl strigă:

– Şi, domnule Jenkins, pe viitor accesul în perimetrul de securitate va fi mai strict restricţionat. Acest sit este extrem de valoros şi nu vrem ca lucrurile să scape de sub control. Sunt convins că înţelegeţi.

– Desigur, răspunse Thomas. Unde e domnul Watanabe?

– La laboratorul din oraş, răspunse Matsuhashi, chiar dacă privirea i se îndreptă involuntar către rulota parcată la marginea sitului. Arheologia nu înseamnă doar muncă pe teren. Se pierde extrem de mult timp cu diverse teste laborioase.

– Teste pe materiale din acest sit?

– În principal da, replică studentul, dar dumnealui este un om foarte ocupat şi acesta nu este singurul sit pe care îl studiază.

– Ceva de peste hotare? se interesă Thomas.

Pe chipul lui Matsuhashi apăru o umbră.

– De obicei nu, răspunse el.

Părea nesigur şi ezitant.

– Dar recent?

– Cu câteva săptămâni în urmă au sosit pe numele lui câteva colete, rosti studentul. Pentru a le evalua.

– De la?

– Nu ştiu. Vă preocupă ceva, domnule?…

– Jenkins, răspunse Thomas, zâmbind. Nu. Eram doar curios. Aţi văzut ce conţineau coletele?

– Cred că nişte ceramică Kofun, răspunse Matsuhashi, cu o privire fixă.

– Nu mă numesc Jenkins, ripostă pe neaşteptate Thomas. Mă numesc Knight. Fratele meu era preot. L-aţi cunoscut?

– Knight? zise studentul, cu chipul ca o mască. Nu, nu l-am cunoscut. Şi acum, dacă nu vă supăraţi…

Thomas încuviinţă, zâmbi şi se îndepărtă, convins că e urmărit de japonez şi că acesta minte de îngheaţă apele.

*

Când ajunse înapoi la *ryokan* îl auzi pe Jim mormăind ceva în camera lui şi dădu peretele de hârtie la o parte. Preotul şedea pe tatami lângă o măsuţă joasă, iar de cealaltă parte a măsuţei Kumi şedea în genunchi, sprijinindu-şi greutatea pe călcâie, în maniera tradiţională japoneză. Lângă măsuţă se vedeau o sticlă de vin local şi o farfurie cu pâine feliată.

– Te las în pace, îţi dăruiesc pacea mea, rostea Jim. Nu te uita la păcatele noastre, ci la credinţa în Biserica ta, şi în marea Ta milă izbăveşte-ne de păcate şi protejează-ne de toate durerile…

Jim îşi ridică privirea spre Thomas.

– Slujba, zise el. Eşti bine-venit să ni te alături, dacă… Dar Thomas clătina deja din cap şi trăgea paravanul de hârtie.

CAPITOLUL 73

Pe paşaport scria Harvey Erickson în dreptul numelui, iar la semnele particulare se menţiona că posesorul este orb. Purta ochelari mari cu lentile fumurii, oglindite, un pardesiu lung şi o barbă pe măsură. Avea dinţii albi şi regulaţi, iar în mâini purta mănuşi din piele de viţel care se odihneau adesea pe bastonul alb cu vârf roşu.

În timpul zborului şi al călătoriei cu trenul stătuse aproape nemişcat, ignorând stewardesele, rostind doar câteva cuvinte în ultimele douăzeci şi patru de ore şi arătând paşaportul şi biletele oricui i le cerea la control. Sesiza că oamenii evitau chiar şi să se uite la el, dar lui îi plăcea solitudinea, aşa că se simţea foarte bine.

Nu-i plăcea Japonia, cu mirosurile şi sunetele ei ciudate, iar acum îşi croia drum cu bastonul pe trotuar, ascultând cum dispozitivele electronice de la intersecţii îşi spun mesajele pe fondul unor melodii vechi, până ce dădu de un hotel ieftin într-un colţ al oraşului plin de baruri, săli de biliard şi pavilioane *yakitori* din lemn. La lăsarea întunericului, străzile deveneau tăcute, cu excepţia femeilor care ademeneau „lefegii” beţi şi roşii la faţă pentru plăceri pe care el n-avea să le guste niciodată.

Nici asta nu-l deranja. Dispunea de alte surse de distracţie.

Se postă în faţa oglinzii de la baie, după ce îşi dăduse jos haina şi mănuşile, şi îşi scoase ochelarii grei cu degetele lui prelungi, observând cum irişii se contractau în lumina bruscă. Nu-i fusese greu să joace rolul orbului, căci aşa avea parte de penumbra în care prefera să trăiască. Îşi scoase peruca de pe craniul chel şi îşi smulse barba, după care îndepărtă guma de prindere. Tăietura de pe scalp i se închisese şi majoritatea vânătăilor aveau acum doar o nuanţă vag violacee.

Făcu o grimasă în oglindă, privindu-şi dinţii, ca un câine furios, şi îşi scoase dantura falsă, dezvăluindu-şi dinţii săi ascuţiţi. Scoase limba umedă şi roz şi sâsâi încântat în direcţia propriei reflecţii.

Foamete se întorsese.

CAPITOLUL 74

Jim aştepta într-o Toyota albă pe drumul de lângă săpături. Aproape toţi ziariştii plecaseră.

– Watanabe e aici? întrebă Thomas.

– Fetele cred că da, răspunse Jim. Bănuiesc că ele ştiu cel mai bine.

– Asistentul lui, Matsuhashi, spunea că e la laboratorul din Kofu. Nu voia să mă duc să-l văd.

– Cred că ştiu de ce.

– Ed a fost în Kofu? O, ce ghicitor sunt!

– Cel puţin două zile. Cam cu zece zile înainte de a muri. S-a prezentat singur la biserica locală, a mâncat cu preoţii, a ţinut slujba cel puţin o dată şi a rămas acolo peste noapte.

– Aşadar, nu prea a fost o vizită incognito, zise Thomas. Ce naiba căuta?

– Trebuie să fi venit la sit.

– Aşa se pare, dar descoperirea a fost făcută după moartea lui. Ce l-a adus aici?

– Habar n-am, replică Jim. Deci ce facem acum?

– Aşteptăm. Îl supraveghem pe mult stimatul arheolog. Urmă o pauză lungă.

– În Chicago spuneai că eşti misionar, reluă Thomas.

– Şi?

– De ce are nevoie America de misionari? Catolicii americani pun prea multă credinţă în credinţă.

Thomas se încruntă.

– Nu-i vorba numai de ceea ce crezi, explică Jim. Este vorba de modul în care acţionezi, cum trăieşti Evanghelia, şi nu mă refer aici la modul în care evaluezi moralitatea altor oameni. Ed a înţeles. Unii preoţi pot fi nişte tipi extraordinari când se uită la un meci, dar când vine vorba de religie, devin sfinţi. Nu au de oferit decât reguli şi platitudini ceremonioase. Nu şi Ed. El a înţeles.

– Ce anume?

Jim se gândi câteva clipe.

– A fi creştin înseamnă a te identifica deplin cu cei săraci şi oprimaţi. Ne dăruim trupurile aşa cum şi Hristos şi-a dăruit trupul. Ne implicăm în vieţile lor, în mediul lor social, economic şi politic.

Thomas îl privi. Îşi aminti ce spusese Hayes despre o evacuare silită şi se întrebă dacă principiile lui Jim nu fuseseră puse la încercare de curând. Vru să-l întrebe despre asta, dar preocupările actuale erau mai urgente.

– Uite, zise Jim.

Afară începea să se întunece. Ultimii ziarişti plecaseră şi translatorul, domnişoara Iwamoto, deschidea portiera unei maşini albe, aruncând o privire iritată spre cele trei femei care continuau să aştepte pline de speranţe în afara gardului de sârmă. Matsuhashi ieşise din rulotă şi vorbea cu agentul de pază, care dădu din cap, ca şi cum ar fi primit un ordin. Apoi cele trei fete dezamăgite fură conduse în afara sitului, către şosea. În afara uneia.

– Cred că cineva o să aibă noroc până la urmă, mormăi Thomas dispreţuitor.

Matsuhashi deschise uşa rulotei şi femeia, o japoneză slăbuţă îmbrăcată într-o rochie neagră, făcu o uşoară plecăciune şi păşi în dreptunghiul de lumină al uşii. După ce îşi îndeplinise şi ultima îndatorire a acelei zile, Matsuhashi dădu din cap în semn de la revedere către agentul de pază, apoi se duse la singura maşină rămasă pe aleea pietruită. Femeia intră în rulotă şi se întoarse să închidă uşa.

Era Kumi.

Thomas vru să iasă ca un taur din maşină, dar Jim se întinse să-l oprească.

– Ştiai? se repezi Thomas. Ştiai că ea e? Ce face acolo?

– M-a rugat să nu-ţi spun, răspunse Jim.

– Da, îmi dau seama ce uşor se poate trece peste orice precepte morale aici, tună Thomas. E soţia mea!

– Fosta, îl corectă Jim.

– Aha, şi atunci înseamnă că totul e bine, nu-i aşa, părinte?

– O face pentru tine. Şi, aşa cum a spus, îşi poate purta singură de grijă. Nu va face nimic… necurat.

– Necurat? ripostă Thomas. Toată chestia asta e necurată.

– Va încerca să-l determine să dezvăluie ceva…

– Cred că e de la sine înţeles, nu-i aşa? îl întrerupse Thomas.

– Mă refer la informaţii, replică răbdător Jim. Iar câtă vreme ea e înăuntru, el este ocupat în mod convenabil. Aşa că o să te duc la laboratorul din Kofu ca să poţi arunca o privire acolo. Eu mă întorc aici. Kumi ne-a dat două telefoane cu cartelă. Uite. E deja programat. Dacă are nevoie de noi, ne sună.

– Şi tu o să te năpusteşti ca un taur cu zgardă preoţească, nu?
– Cam aşa ceva, zise Jim, pornind motorul. Bine?
Thomas oftă.
– Întoarce-te repede aici, zise el.

*

Kumi şi făcuse temele. Fetele din jurul ei erau mai tinere, dar intenţiile lor erau prea evidente şi prea stridente – după maniere şi îmbrăcăminte - ca să aibă vreo şansă. Kumi petrecuse mai bine de o oră cercetând profilul individului din *Shukan Shincho, Shukan Bunshun* şi alte tabloide. Watanabe aprecia la o femeie clasa, sau ceea ce părea a fi clasă, şi îi plăcea provocarea, fie şi numai pentru că operaţiunea inevitabilă de cucerire îi zgândărea vanitatea. După câte se părea, tipul nu-şi pierdea timpul dacă nu obţinea ce voia, deşi Kumi bănuia că aşa ceva se întâmpla rar.

Watanabe purta blugi negri strâmţi, cu o curea cu cataramă mare argintie în stil Navajo, cizme din piele de crocodil şi o cămaşă albă din mătase fără guler, deschisă la gât, cu mânecile suflecate. Avea ochelari albaştri. Când ea intră, fuma cu o indiferenţă studiată. Nu avea nevoie să se uite îndeaproape la ea.

Matsuhashi făcuse invitaţia, dar Watanabe era cel care alesese.

Kumi intră cu prudenţă, optând pentru mişcări încete, graţioase, studiind, cu un amestec bine dozat de cochetărie şi sfială, interiorul surprinzător de luxos al rulotei. Personajul pe care îl interpreta îi era nefamiliar, dar se obişnuise să joace diverse roluri pe linie profesională, chiar dacă nu atât de groteşti, aşa cum erau obligaţi să procedeze străinii - mai ales străinele – dacă voiau să aibă succes la „lefegiii” din Tokyo.

Watanabe dădu scurt din cap, mormăi ceva în chip de mulţumiri şi bun venit şi începu să o complimenteze cu o stângăcie aproape înduioşătoare. În ciuda vedetismului, era timid la fel ca majoritatea bărbaţilor japonezi pe care îi cunoştea, dovedind o stinghereală copilărească din cauza căreia ea era tentată să lase garda jos. Îi oferi ţigări, pe care ea le refuză, şi şampanie, pe care o acceptă.

Vorbiră în japoneză. Kumi n-avea nici cea mai vagă intenţie de a-şi dezvălui trecutul şi se pricepea să ascundă totul. Nu putea adopta în mod convingător vreun dialect regional, dar femeia pe care o întruchipa ar fi făcut orice ca să nu se lase astfel limitată, deci îşi spuse că n-avea să întâmpine nici un fel de probleme. Era o femeie modernă din capitală, care îşi vizitase o prietenă

angajată la postul local de televiziune NHK. Îl văzuse pe Watanabe la conferinţa de presă şi fusese… intrigată. El îi zâmbi, recunoscător, şi îi spuse că nu-şi aminteşte să o fi văzut acolo.

– Nu am vrut să mă vedeţi până ce nu am hotărât ce vreau să fac, minţi ea cu seninătate.

– Şi ce ai de gând să faci? întrebă el, savurând jocul.

– Să beau ceva, rosti ea cu răceală, fără să trădeze nimic, privindu-l în ochi.

Încântat, el ciocni şi luă o înghiţitură.

Timp de zece minute, Kumi spuse numai banalităţi, lăsându-l să flirteze din ce în ce mai mult în vreme ce păstra distanţa fizică, adică apelând la proverbiala rezervă japoneză însă fără să-l respingă. Apoi începu să dirijeze conversaţia către săpături, subliniind cât de interesată era de munca lui şi cât de impresionată era de realizările lui. Nu-l lăudă direct, dar ridicându-i munca în slăvi, îşi atingea scopul. Watanabe n-avea chef să se abată de la ceea ce urmărea, dar părea să admită că era şi aceasta o cale către o intimitate mai mare, astfel că începu să vorbească despre sit, despre felul în care descoperise primele artefacte şi îşi dăduse seama de caracteristicile unicat ale oaselor… Cu grijă şi discreţie, fără a-şi dezvălui mişcările calculate, Kumi se arătă tot mai interesată şi mai uimită, răsplătind dezvăluirile lui cu câte o atingere discretă.

– Dar cum rămâne cu restul echipei tale? întrebă ea. Muncesc şi ei sau îţi programează doar grupurile de vizitatori?

El râse de sinceritatea ei.

– Matsuhashi este un student al meu. Nu e un mare arheolog, dar e foarte loial. Oamenii de ştiinţă nu au bodyguarzi, dar el se descurcă de minune în această postură.

– E impunător, rosti Kumi.

– Nu ştii totul, replică Watanabe ca o confidenţă, umplându-i din nou paharul. Are centură neagră de nouă dani în *Tae Kwon Do şi Shim Soo Do*. Asta e o chestie coreeană cu săbii. A făcut şi închisoare înainte de a se dedica arheologiei.

Watanabe dădu brusc din braţe, pe jumătate imitând, pe jumătate parodiind, adoptând o poziţie de tip Bruce Lee, după care izbucni în râs.

– Te protejează? insistă Kumi. Se asigură ca nimeni să nu stea în calea ta?

– N-am nevoie de el pentru asta, răspunse Watanabe cu un gest de lehamite. Devenea tot mai lăudăros pe măsură ce alcoolul îşi

făcea efectul. Pot să am grijă de mine însumi. Şi mai am şi alţi prieteni. Oameni foarte puternici.

– Sunt convinsă, zise ea.

– Aşa e, întări el, scoţându-şi ochelarii şi aplecându-se spre ea ca să o privească în ochi cu dorinţă şi o umbră de ameninţare.

CAPITOLUL 75

Biroul lui Watanabe se afla în sediul Institutului Arheologic din Yamanashi, o construcţie joasă din beton cu finisaje din mozaic maroniu şi acoperiş din ţiglă, care în anii şaizeci ar fi părut interesantă din punct de vedere arhitectural, dar care acum părea dărăpănată şi demodată, ca o broască ţestoasă bătrână aruncată la marginea oraşului. Watanabe închiriase spaţii la universităţile din Tokyo şi Osaka pentru perioadele când avea lucrări în apropierea acelor zone, dar aici îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, în apropierea siturilor din perioada Kofun care deveniseră foarte importante pentru cariera lui.

Thomas coborî din maşină la câteva străzi distanţă de clădire şi merse pe jos restul drumului, cu o şapcă de baseball trasă peste faţă. Yamanashi nu era Tokyo şi străinii erau imediat remarcaţi.

– Întoarce-te la Kumi, îi spusese lui Jim. Dacă păţeşte ceva…

– Du-te, îi replicase el, dându-i o lanternă din torpedoul maşinii. Cursurile se încheie curând. E momentul perfect ca să intri.

Trecu printr-un parc unde cireşii înfloreau şi aşteptă acolo trei minute înainte ca studenţii să înceapă să iasă din clădire. Trecu prin uşile de sticlă, cu capul plecat şi mergând repede.

Judecând după orarele afişate, în clădire nu se aflau mai mult de opt profesori, dintre care doi erau colaboratori. Doi dintre cei şase membri permanenţi ai personalului erau la situl arheologic, unul era în concediu, iar altul plecase la o conferinţă. Watanabe, celebritatea facultăţii, se afla în altă parte, ceea ce însemna că în acel moment era în clădire un singur profesor titular. Thomas localiză sala de curs de la etajul doi şi aşteptă.

În mai puţin de un minut, ultimii studenţi începură să iasă. Thomas se uită la profesor – o femeie scundă, de vârstă mijlocie, cu un aer de şoim şi ochelari imenşi cu ramă de baga – după care începu să caute ceva în rucsacul pe care îl avea la el, astfel încât ea să nu-l remarce în drum spre biroul ei. Luă cu prudenţă urma femeii şi se ascunse într-o toaletă apropiată. După ce auzi uşa deschizându-se şi apoi închizându-se la loc, întredeschise uşa toaletei la timp ca să o vadă pe profesoară luându-şi haina şi geanta şi căutând în buzunar cheile de la maşină pentru a pleca acasă.

Thomas ştia că trebuia să existe şi un om de serviciu care să îşi facă rondul la un moment dat, şi poate şi câţiva studenţi care să rămână peste program pentru a-şi completa lucrările de laborator, dar până în acea clipă nu zărise pe nimeni, aşa că era aproape sigur că era singur în clădire. Din câte îşi dădea seama, nu existau camere de luat vederi sau alte dispozitive de supraveghere, cu excepţia lămpii de securitate activate de senzori de mişcare din parcare. Drumul era liber.

Biroul lui Watanabe era pe acelaşi coridor. Încercă broasca, dar uşa nu se deschise. Era singura uşă din clădire cu două încuietori. Thomas nu avea abilităţi de spărgător şi nici dispozitive electronice magice care să descuie, dar ştia prea bine ce se studia în clădire şi, după ce evaluă grosimea uşii, începu să încerce toate celelalte uşi de pe coridor.

Descoperi o debara descuiată, dar fără să găsească ceva util înăuntru. Urmă un birou dezafectat, plin cu mobilier vechi şi dulapuri îndesate cu hârţoage. Apoi găsi camera de depozitare pe care o căuta, alese ce îi trebuia şi se întoarse la biroul lui Watanabe.

*

Kumi se trase înapoi, puse un deget pe buzele lui şi îl împinse jucăuşă în spate.

– Răbdare, zise ea. Lucrurile sunt întotdeauna mai bune atunci când trebuie să aştepţi.

– Depinde de cât anume trebuie să aştepţi, replică Watanabe.

Se simţea frustrat, dar se dădu înapoi, ba chiar schiţă un zâmbet.

– Trebuie să călătoreşti mult din pricina muncii tale, rosti ea. Povesteşte-mi.

Lansă subiectul ca pe o nouă etapă a jocului seducţiei, ca pe o invitaţie de a merge mai departe.

– Mi-am petrecut mult timp în Coreea, răspunse el.

Ea se încruntă a dezamăgire.

– Mă gândeam la ceva mai exotic. Europa? Franţa? Italia?

Watanabe îşi îngustă ochii, deveni mai rigid şi păru să se trezească din amorţeala indusă de alcool. Kumi bătu imediat în retragere.

– N-am fost niciodată în astfel de locuri, gânguri ea imediat. Praga. Am auzit că Praga este superbă. Mi-ar plăcea să merg

acolo. Sau la Viena.

– Am fost în Italia, admise el, relaxându-se. E murdar. Urât. Mai ales în Napoli.

Kumi se strădui să nu-şi arate surprinderea. El o urmărea cu atenţie.

*

Nu avea de gând să procedeze cu subtilitate şi în linişte, dar voia să intre. Introduse capătul ciocanului de săpături pe care îl găsise în depozit în tocul uşii şi folosi mânerul lung drept levier. Lemnul începu să crape imediat. Îşi modifică puţin poziţia şi repetă mişcarea. Tocul cedă şi se îndepărtă un centimetru de perete. Împinse şi scobi cu capătul plat al ciocanului până ce la picioarele lui se strânse o grămăjoară de lemn şi uşa cedă după ce împinse în ea. Se deschise larg, dezvăluind o încăpere spaţioasă, în care se aflau un birou metalic cu un computer, un telefon şi un fax, precum şi un şir de dulapuri pentru documente. Se mai vedea o masă lungă încărcată cu cutii, tuburi cu substanţe chimice, vreo două microscoape şi alte echipamente pe care Thomas nu le putea identifica.

Jaluzelele erau trase. Închise uşa cât putu de bine şi aprinse întâi lanterna, apoi deschise computerul. Între timp, inspectă repede încăperea, nesigur ce anume căuta. Dulapurile erau încuiate şi se îndoia că le va putea sparge cu ciocanul. În colţ, în spatele uşii, se găsea o stivă de cutii. Două dintre ele erau mari, din lemn, şi aveau înăuntru doar talaş. Etichetele de transport fuseseră înlăturate.

Unul dintre sertarele biroului era descuiat. Înăuntru se aflau câteva dosare, fiecare conţinând numeroase hârtii pline de numere şi formule matematice. Fiind în japoneză, îi era imposibil să le descifreze. Un dosar părea însă să conţină numere legate de trei mostre, identificate de combinaţiile de litere şi cifre 4F, 12A şi 21 A. Prima pagină a fiecărei mostre începea cu ecuaţia:

D^2 i, j = $(x_i - x_j)^2$ Pw^{-1} $(x_i - x_j)$
x_i = vectorul valorilor pentru individul i,
x_j = vectorul principal pentru populaţia j,
Pw = matrice de covarianţă din interiorul mostrei

Thomas se holbă la numere şi la formulă, dar nu pricepu nimic

din ele, cu excepţia faptului că păreau măsurători exprimate în milimetri.

„Măsurători a ce anume?”

Următorul dosar conţinea grafice şi numere, în aparenţă pentru un set mai mare de mostre, din care doar câteva reapăreau în celălalt dosar. Aici se găsea însă şi o scrisoare în engleză, datată 10 martie, de la o companie care se numea Beta Analytics, din Miami, Florida. Informaţiile de bază păreau a fi o coloană de date legate de numerele mostrelor:

250 ± 75 ÎP (BETA-895) [Mostra 1A],

1000 ± 75 ÎP (BETA- 896) [Mostra 1B],

până la 200 ± 75 ÎP (BETA – 909) [Mostra 25D],

Thomas citi numerele de două ori, căutând un tipar sau ceva de genul ăsta, orice care le-ar fi dat un sens, dar nu reuşi să obţină nimic. Simbolul aflat în mijlocul fiecărui grup de date semăna cu o cruce, dar era mai mult ca sigur vorba de un simbol pentru eroare. 250 plus sau minus 75. Dar 250 ce?

„Ani?”

Probabil. Şi ce însemna „ÎP”?

Pur şi simplu nu dispunea de cunoştinţele sau talentele necesare. Pentru a nu ştiu câta oară de la moartea lui Ed, se simţea complet depăşit.

CAPITOLUL 76

– Ce ai făcut în Napoli? întrebă Kumi.
– Cercetări, răspunse Watanabe.
– Arheologice?
– Nu chiar, replică el, pierzându-şi interesul pentru subiect. Mai degrabă o călătorie în scop turistic. Am aruncat o privire prin jur.
– La ceva anume? Renaştere? Roma antică?
Din nou acea privire precaută. Kumi bău puţină şampanie.
– M-am uitat doar prin jur, repetă el.
– Ai o colecţie proprie? schimbă ea tactica. Artefacte antice?
– Câteva.
– De valoare? întrebă ea, mimând o emoţie aproape erotică.
– Unele, răspunse el, zâmbind. Foarte valoroase.
– Şi unde le ţii?
– Acasă. Te-aş putea duce cu maşina dacă vrei…
Întrebarea rămase suspendată în aer. Kumi luă repede o decizie. Drept răspuns, îşi goli paharul şi se ridică în picioare.

*

Ceva îl deranja pe Matsuhashi. Nu că ar fi fost o noutate. În ultimele şase luni se confruntase cu mai multă anxietate decât în toţi cei douăzeci şi patru de ani ai vieţii lui. Dar acum era altceva. Neliniştea îl sâcâia, ca un pârâit continuu pe o frecvenţă radio prost acordată, care se intensifica înainte de a-ţi da seama ce se transmite pe post.
„Ca o amintire.”
Avea de-a face cu Knight, ba chiar cu cei doi Knight: preotul mort şi fratele lui care adulmeca acum prin preajmă, dându-se drept ziarist.
Închise televizorul, deschise o cutie de *Kirin* şi porni laptopul. Tastă adresa Internet pentru biserica lui Edward Knight, sperând că pagina nu fusese actualizată între timp. Dar fusese. Acum era acolo noul tip, Jim Gomall, şi pe site fusese postat un necrolog în memoria lui Knight, cu rugămintea ca vizitatorii să se roage pentru sufletul lui. Unele dintre imaginile vechi fuseseră strânse într-un mic album de amintiri, iar Matsuhashi puse albumul de poze să se

deruleze în vreme ce el bea bere. Imaginile apăreau la fiecare cinci secunde: Knight cu un grup de tineri în ţinută lejeră, Knight cu episcopul la o slujbă de confirmare, Knight ţinând slujba în veşminte verzi şi aurii, Knight cu un ciocan la o construcţie realizată de asociaţia Habitat pentru umanitate, Knight prezidând la o nuntă…

„Stai aşa. Dă înapoi."

Opri derularea albumului şi studie imaginea: Edward Knight, poate cu cinci ani mai tânăr decât atunci când Matsuhashi îl văzuse ultima oară, şi fericitul cuplu de miri, cu mirele semănând cum numai un frate poate semăna cu Edward, iar mireasa…

Apucă receptorul telefonului şi formă un număr, cu privirea aţintită pe ecranul computerului.

*

Watanabe închise uşa rulotei când telefonul începu să sune înăuntru.

– Trebuie să răspunzi? întrebă Kumi.

– Nu, zise el, îndreptând cheile Mercedesului spre maşină până când sistemul de alarmă scoase un ţiuit şi uşile se deblocară.

– Bine, rosti ea. Nu-mi place să mă întorc din drum.

El zâmbi şi o conduse la maşină, deschizând portiera din dreptul pasagerului cu un gest cavaleresc exagerat.

Kumi se urcă. Watanabe închise portiera şi se îndreptă spre locul lui, când îi sună telefonul mobil. Prin geamul portierei, Kumi îl văzu uitându-se la numărul care îl apela. Watanabe oftă, rosti pe muteşte „birou" şi duse telefonul la ureche.

*

Deloc surprinzător, computerul era parolat. Frustrat şi stând ca pe ghimpi, Thomas se conectă ca utilizator oaspete, intră online şi apelă căsuţa sa de mesagerie electronică. În acelaşi timp, căută în buzunar un card, se încurajă singur şi apucă receptorul telefonului, sperând să-şi amintească bine secvenţa de cod corespunzătoare ţării. Telefonul sună de trei ori înainte ca ea să răspundă.

– Deborah, rosti el, aici este Thomas Knight.

Avu impresia că o aude cum inspiră adânc, surprinsă, dar nu-i răspunse.

– Ştiu că nu te aşteptai să te sun, şi probabil că ai auzit tot felul

de lucruri despre mine, dar te asigur…

– Ştiu că nu tu i-ai ucis pe oamenii ăia, zise Deborah.

Nu părea foarte convinsă, dar era categorică, de parcă ar fi plonjat în gol de la mare înălţime şi ar fi ştiut că orice greşeală nu poate conduce decât la dezastru.

„O altă dovadă de credinţă.”

– Mulţumesc, rosti el. Poţi să-mi trimiţi imaginea aceea? Din articolul despre situl japonez?

– Aşteaptă puţin.

El deschise imaginea şi o studie.

– L-ai putea data? întrebă Thomas, uitându-se la imaginea sclipitoare a crucifixului de argint în centrul căruia se afla peştele cu picioare.

– Nu dintr-o poză. Ca stil, aş spune că e medieval, european, posibil din secolul al VII-lea sau al VIII-lea.

– Şi peştele?

Urmă o pauză.

– Îl văd, se mulţumi ea să răspundă.

– Şi?

– Ce mă întrebi tu de fapt, Thomas?

– Dacă chestia asta poate proveni din mormântul descoperit de tine în situl de la Paestum. Spuneai că ai impresia că locul a fost jefuit înainte de venirea ta acolo. Este posibil ca acest obiect să se aflat în acel mormânt?

– Nu pot face o asemenea afirmaţie doar pe baza unei fotografii, răspunse ea, uşor iritată. Chestia asta a fost găsită în situl japonez, nu-i aşa? Nu am văzut crucifixul, dar… Thomas, dacă încerci să afirmi că acest crucifix provine din situl excavat de mine în Italia, înseamnă că aduci o acuzaţie foarte gravă arheologului japonez care pretinde că a descoperit obiectul acolo. Nu poţi face aşa ceva fără dovezi. Te poţi trezi dat în judecată pentru defăimare.

– Poate proveni din mormântul din Paestum?

– Nu mă asculţi…

– Ba da, şi apreciez grija ta pentru mine, dar te rog să îmi spui. Probabil că te-ai gândit şi tu la asta, altfel nu-mi trimiteai articolul. Este posibil ca acest crucifix să fi fost furat din situl din Paestum?

– Se potriveşte cu crucile pictate pe părţile laterale ale mormântului. Peştele este un detaliu neobişnuit, din pricina aripioarelor frontale supradimensionate. Nu am văzut nimic asemănător în afara acestei regiuni şi nicăieri în altă parte în arta

creştină. Asta nu înseamnă că situl japonez este un fals. Poate că a existat un soi de mişcare evanghelică timpurie despre care noi nu ştim şi care şi-a avut originile în Italia, ajungând până în Japonia…

– Nu, i-o reteză Thomas. Nu-i aşa. Se petrece ceva, ceva foarte important. Ed a descoperit despre ce este vorba. Trebuie să o fi făcut.

– Am înţeles că japonezul care a fost ucis…

– Satoh.

– Am înţeles că ţi-a spus că acel crucifix e din Herculaneum.

– Dar ar fi prea timpuriu, nu-i aşa? zise Thomas. Cred că minţea, încercând să-mi servească o pistă care să mă facă să caut în continuare, să mă determine să aflu ceea ce el nu reuşise.

– Thomas, ascultă-mă, zise Deborah. Dacă te apropii de motivul pentru care a fost ucis Ed, ei – oricine ar fi ei – vor afla. Trebuie să pleci de acolo înainte de a fi ucis.

– Poate că da, replică Thomas. Dar nu încă.

*

Jim începea să se teamă. Când se deschisese uşa rulotei, scosese un suspin de uşurare. Kumi trecuse cu bine peste încercare, poate chiar aflase ceva util, şi acum pleca în siguranţă. Apoi Watanabe o urmase şi se duseseră împreună la Mercedesul lui de şmecher, dar nu înainte ca arheologul să răspundă la un apel telefonic.

Jim stătea în maşina parcată pe cealaltă parte a străzii, dar, deşi lumina era slabă, zărise expresia de pe chipul lui Watanabe, modul în care verificase cum stătea Kumi în maşină, aşteptându-l, şi felul în care se îndepărtase de vehicul ca să încheie conversaţia. Apoi, când urcase în maşină, ceva din felul în care scrâşniseră cauciucurile pe pietriş când demară i se păru că era mult mai mult decât o simplă demonstraţie de virilitate.

Kumi era în pericol. Jim simţea asta. Habar n-avea cum fusese descoperită, dar asta se întâmplase şi acum totul se ducea naibii. Porni Toyota închiriată şi se luă după Mercedes, căutând în buzunar telefonul mobil.

*

– Ce zici de oase? o întrebă Thomas pe Deborah. Situl japonez conţine oase aparţinând unor europeni care par să dateze din

aceeaşi perioadă cu crucifixul. Să se fi aflat şi ele din mormântul din Paestum?

– Nu, rosti ea, de data asta cu un ton categoric, lipsit de nuanţa de prudenţă dinainte. Oasele nu s-au conservat în Paestum. Situl a fost prea umed pentru prea multă vreme. Niciun os uman nu s-a păstrat din acea perioadă.

– Atunci, trebuie să fi făcut rost de ele din altă parte, zise Thomas. Ideea îi veni imediat. Pietro presupunea că Satoh era omul pe care el îl numea Tanaka, dar dacă nu era aşa? Dacă monseniorul se întâlnise cu un alt japonez care îşi spunea Tanaka?

– Watanabe? rosti Deborah, neîncrezătoare.

– „L-am dus înăuntru”, zise Thomas. Cuvintele lui Pietro răsunau în mintea lui. Asta a spus înainte de a muri. Totul s-a întâmplat din cauza lui, a mai spus. L-a dus pe Tanaka înăuntru.

– Înăuntru unde?

– În Fontanelle, răspunse Thomas. Conştient sau nu, Pietro i-a oferit lui Watanabe lucrul de care acesta avea nevoie.

– O, Doamne, zise Deborah, în glasul căreia se simţeau perfect acum oroarea şi repulsia, în ciuda distanţei care îi despărţea.

– Cu câteva săptămâni înainte de descoperirea din perioada Kofun, Watanabe a primit mai multe colete. Asistentul lui nu a văzut ce conţineau. Mi s-a părut cel puţin neobişnuit.

– Şi crezi că ele conţineau?…

– Oase. Da.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi Thomas zise:

– Îţi pot citi câteva dintre rezultatele lui de laborator? Poate mă ajuţi să le înţeleg.

– Desigur, răspunse ea.

*

Matsuhashi străbătu fără zgomot parcul de la intrare. Uşile din faţă ale laboratorului din Yamanashi erau încă deschise, aşa cum se temuse profesorul. Înăuntru putea fi oricine.

Evident, pe ei nu-i interesa oricine, ci doar persoana lui Knight.

Afară nu se vedea nici o maşină parcată, dar asta nu însemna nimic. Studentul merse repede, în tăcere, de-a lungul coridorului de la parter către scări. Luminile erau stinse, ceea ce iarăşi nu însemna nimic. Pipăi cuţitul din buzunar şi păşi uşor către locul unde o geană de lumină se zărea prin crăpăturile uşii de la biroul lui Watanabe. Mergea fără zgomot, ca un asasin.

CAPITOLUL 77

– Îţi spune ceva numele Beta Analytics? întrebă Thomas.

– Mda, răspunse Deborah. Este un laborator de testare din Florida. Muzeul a apelat la el o dată, când laboratorul CAIS din Atena nu era disponibil. Lucrează repede.

– Ce fel de teste se fac acolo?

– Datare cu carbon radioactiv. De ce?

– Deci Watanabe a încercat să determine vârsta unui obiect. Ce înseamnă ÎP?

– Înainte de prezent. De fapt, înseamnă „înainte de 1950”.

Deci numerele mergeau înapoi de la 1950, plus sau minus 75.

– Bun, replică Thomas, atunci ascultă asta.

Se uită la coloanele de date, dar telefonul mobil din buzunar vibră brusc.

– Stai aşa, îi spuse lui Deborah, punând receptorul pe birou. Da? rosti el în telefonul mobil.

Era Jim.

– Watanabe a luat-o pe Kumi în maşină. S-ar putea să fi aflat cine e.

Thomas sări în picioare şi porni către uşă exact în clipa în care aceasta se deschise cu zgomot. Uşa îl lovi drept în faţă, trimiţându-l cu putere înapoi, în vreme ce Matsuhashi dădu buzna înăuntru şi se aruncă asupra lui. Lumina albăstruie a computerului făcu să sclipească lama cuţitului. Mobilul zbură din mâna lui Thomas când cei doi se întâlniră.

Thomas era total depăşit. Celălalt bărbat era mai tânăr, mai puternic, antrenat şi pregătit pentru luptă. Chiar şi fără cuţit ar fi însemnat prea mult pentru el. Studentul îl ţintui cu uşurinţă, prinzându-i braţele cu o singură mână şi un genunchi, astfel că mâna cu arma rămase liberă, controlând situaţia. Lui Thomas nu-i mai rămăsese nimic altceva în afara glasului.

– E prea târziu, Matsuhashi, rosti el, cu voce nefiresc de tare.

Japonezul se uită la telefonul de pe birou, văzu că receptorul e pe birou şi apăsă pe furcă cu mâna liberă. Apoi ridică mobilul de jos, îl închise şi reveni la telefonul de pe birou, formând un număr fără să-şi ia privirea de la Thomas.

– Ai intrat într-o mare belea, zise el, aproape cu indiferenţă.

Thomas se trase în poziţie şezândă, destul de nedumerit.

– Şi tu, replică el.

– Mă îndoiesc, ripostă japonezul, zâmbind.

– Ţi-am spus, zise Thomas. Ştiu totul.

Studentul se opri şi închise telefonul. Expresia de pe chipul lui era greu de descifrat, dar dincolo de amuzament mai era ceva acolo… Ce anume?

„Curiozitate? Nelinişte? Poate că da.”

– Şeful tău ar trebui să încuie mai bine dosarele, rosti Thomas, testându-şi încheietura mâinii stângi, pe care îngenunchease celălalt.

– Ce crezi că ştii? ripostă studentul. Dacă e interesant, poate că nu te dau pe mâna poliţiei.

Poliţia? În atari circumstanţe, Thomas ar fi fost încântat să fie arestat pentru pătrundere prin efracţie. Ceva suna ciudat. Poate că Matsuhashi nu ştia.

„Şi poate că vrea doar să afle ce ştii înainte de a-ţi tăia gâtul.”

– I-am spus deja prietenei mele ce am aflat, minţi el.

– Nu, n-ai făcut-o, replică Matsuhashi. Mi-am programat cu grijă intrarea.

– Ştie destule ca să pună câteva întrebări deranjante, zise Thomas.

– Despre ce?

Matsuhashi devenea tot mai iritat, gândindu-se că Thomas se joacă cu el.

– Rezultatele de la testarea cu carbon radioactiv.

– Şi? Facem mereu astfel de teste.

– Pe oase de europeni?

Thomas risca acum. Îşi simţea gura din ce în ce mai uscată, iar gâtul îl ustura.

– Acele teste nu au fost încă efectuate, replică Matsuhashi. Oasele sunt pregătite pentru testare. E nevoie de timp.

– Nu mă refer la acele teste, cele despre care veţi vorbi presei. Mă refer la cele deja efectuate.

– Ce tot spui acolo?

– Uită-te şi singur, zise Thomas. Teste efectuate, cu rezultatele livrate cu zece zile înainte de „descoperirea” din perioada Kofun.

Matsuhashi se uită fix la el. Luă încet documentele de pe birou, cu un ochi aţintit asupra lui Thomas, şi le parcurse în grabă. Chipul i se întunecă, apoi încremeni. Când îşi ridică iarăşi privirea, trupul părea să-i tremure. Părea complet debusolat, panicat, şi când

vorbi, o făcu pe un ton de sfidare:

– Astea ar putea fi orice fel de rezultate. Dacă sugerezi că este vorba de vreo fraudă…

– Numai că nu sunt orice fel de rezultate, nu-i aşa? i-o reteză Thomas. Se referă la două colete cu oase vechi importate – de fapt furate – din Italia, la fel cum a fost furat şi crucifixul de argint. Watanabe a adus oasele, dar n-a vrut să planteze în sit oase care nu erau suficient de vechi. Datarea cu carbon radioactiv ar fi arătat asta imediat, iar cele mai multe schelete din Fontanelle datează din epoca Renaşterii şi ulterior acesteia. Trebuia să caute cele mai vechi fragmente de oase, să le aducă aici, apoi să facă testele ca să ştie clar care oase erau suficient de vechi pentru a fi plantate într-un mormânt Kofim. Ce descoperire senzaţională! Oase europene cu o mie de ani mai devreme decât oricare descoperire anterioară! L-ar fi propulsat de-a dreptul pe culmi.

Matsuhashi nu spunea nimic şi nici măcar nu se uita la el. Se holba la foile de hârtie, cu ochii măriţi.

– Doar oasele care au fost datate cu aproximativ o mie de ani înainte de prezent erau suficient de vechi, spuse Thomas. Pe acestea le-a plantat în mormântul Kofun.

Matsuhashi nu-l privi. Verifica şi reverifica numerele, graficele şi toate celelalte date, încercând să găsească o greşeală.

– Celelalte date, rosti Thomas, arătând spre paginile cu formule şi rezultate în milimetri, reprezintă un sistem pentru determinarea originii rasiale a oaselor. Aşa este? Bănuiesc că folosesc o formulă pentru procesarea dimensiunilor scheletelor, demonstrând originea lor rasială. Corect?

Celălalt dădu din cap atât de uşor, că Thomas abia observă.

– Deci Watanabe alege oase suficient de vechi ca să corespundă perioadei Kofun, apoi face măsurători cranio-faciale ca să fie sigur că au aparţinut unor europeni, înainte de a le planta în sit.

– Este imposibil, făcu Matsuhashi, continuând să studieze documentele. Este un om de seamă. Iar chestia asta nu putea fi contrafăcută.

– Dă-mi voie să vorbesc cu prietenul meu, zise Thomas. Cred că soţia mea e în pericol.

Dar celălalt nu păru să-l audă şi nu-şi slăbi strânsoarea de pe mânerul cuţitului.

*

Maşina prinse viteză.

– Locuieşti aici? întrebă Kumi, uitându-se pe geam la un pâlc de bambuşi groşi şi înalţi cât stâlpii de telegraf.

– Da, răspunse simplu Watanabe.

Kumi nu-l crezu. Lucrurile merseseră bine până la acel apel telefonic, dar de atunci simţise cum omul se retrage în carapace. Nu se uita la ea, îi răspundea monosilabic doar atunci când ea îl întreba ceva direct şi nu mai făcea nicio tentativă de a o seduce.

„Trebuie să cobor din maşina asta…”

CAPITOLUL 78

– Dacă în sit s-a pătruns înainte de săpături, zise Matsuhashi, ignorând privirea lui Thomas care se plimba între cuţit şi telefon, echipa îşi poate da seama. Solul nu mai are cum să fíe compactat. Ar arăta ca un muşuroi.

– Poate că au văzut şi au decis să nu spună nimic, spuse Thomas. Acum o să vorbesc cu prietenul meu pe telefonul mobil, bine?

– NU, i-o reteză Matsuhashi. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Începu să ţipe în japoneză, furios, astfel că brusc deveni înspăimântător. Se schimonosi într-o grimasă. Thomas avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că plângea.

– E un om măreţ, şopti tânărul în engleză.

– Poate că da.

– Nu „poate”! ţipă Matsuhashi.

Părea extrem de tânăr, iar furia îl epuizase.

– Bine, rosti Thomas, calmându-l. Dar în acest caz, cel puţin, nu a jucat cinstit.

Aşteptă să vadă reacţia, dar tânărul părea brusc îmbufnat şi nu spuse nimic, deşi lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. Se întunecase bine afară şi jaluzelele luceau din pricina felinarelor de pe stradă. Thomas se uită la telefonul de pe birou. Se întrebă unde era Jim. Unde era Kumi.

– Dă-mi cuţitul, zise el, şi lasă-mă să vorbesc cu prietenul meu.

Matsuhashi se uită la armă ca şi cum s-ar fi întrebat cum de fusese posibil să ajungă la el în mână. Puse cuţitul uşor pe birou.

– Aşadar, continuă Thomas cu blândeţe. Cum a intrat el în camera mortuară fără ca nimeni să nu-şi dea seama?

Urmă o lungă tăcere, întreruptă doar de suspinele studentului.

– Poate că de vină au fost *tanuki,* rosti el în cele din urmă, aşezându-se greoi pe birou.

Îşi şterse ochii şi inspiră adânc, devenit brusc atât de calm,

Încât Thomas avu impresia că tot ce era mai rău trecuse. Insă putea fi prea târziu.

– Cum? întrebă el, cu o notă de disperare în voce.

– Situl a fost penetrat de *tanuki* – un soi de animale. Au săpat un tunel până în camera mortuară. O intrare prin care poate că au

pătruns neobservaţi…

– Te rog, lasă-mă să-mi sun prietenul, zise Thomas. Trebuie să mă asigur că soţia mea n-a păţit nimic.

Matsuhashi se întoarse către el şi îl privi îndeaproape. Pentru câteva clipe nu se petrecu nimic.

– O să sun eu, zise el.

*

Maşina ieşi din depresiunea în care era aşezat oraşul Kofu, lăsând luminile în urmă. Kumi şi Watanabe nu spuneau nimic. Niciunul nu se mai ostenea să continue jocul. Se mulţumeau să ruleze mai departe, cufundaţi în propriile gânduri pe măsură ce terenurile cultivate cu orez erau înlocuite de un peisaj sălbatic. Watanabe ajunse la marginea a ceea ce semăna cu o fermă, cu gardurile căzute şi cu şanţurile de scurgere pline de bălării, din care se auzeau ţârâituri de greieri. Deasupra pinilor negri luna se înălţase plină, în toată splendoarea ei.

– Aici, rosti el, coborând şi luând cheile.

Ea nu avu de ales decât să coboare pe marginea drumului pustiu. Nu putea fi mai periculos decât să rămână în maşină…

În tăcerea deplină, sunetul telefonului lui Watanabe îi făcu pe amândoi să tresară. El răspunse aproape cu un sentiment de uşurare.

– Nu e ea, zise Matsuhashi. Am verificat poza. Seamănă cu ea, dar nu e aceeaşi persoană.

– Eşti sigur? întrebă Watanabe.

– Da. A păţit ceva?

– Ea… nu. Eşti sigur?

– E ziaristă la un săptămânal din Tokyo, în căutarea unui articol de senzaţie. Probabil că a anunţat deja că are ceva pe ţeavă.

– Ziaristă?

– Da, răspunse Matsuhashi. Nu faceţi nimic despre care să nu vă placă să citiţi în ziare duminică.

Watanabe închise şi se uită lung la femeia care stătea lângă maşină, privind luna şi prefacându-se că e foarte calmă.

*

– Mulţumesc, zise Thomas.

Matsuhashi părea teribil de deprimat, stors de orice sentiment.

– Ce vei face acum?

Japonezul ridică din umeri.

– Nu-i nimic de făcut, răspunse el. În Japonia nu trecem peste profesorii noştri. Suntem… – se luptă cu el ca să găsească cuvântul potrivit – … ucenici. Nu muşcăm mâna care ne hrăneşte.

Zâmbi cu tristeţe când rosti ultima frază.

– Nu, spuse Thomas. Bănuiesc că nu faceţi aşa ceva. Dar sunt lucruri pe care trebuie să le ştiu. Despre fratele meu.

– Nu te pot ajuta.

– Ştiu. Trebuie să discut cu *sensei* Watanabe.

Era pentru prima dată când folosea un asemenea titlu pentru arheolog, dar o făcuse din respect pentru studentul lui.

– Nu-ţi va spune nimic, replică Matsuhashi. Ştie să mintă.

Zâmbi iarăşi cu tristeţe, îndurerat.

– Şi tu? întrebă Thomas. Nu-i vei spune că ştii de fraudă? Chiar dacă asta înseamnă că tot ce apare în ziare, tot ce se va scrie în jurnalele academice şi tot ce se va preda în şcoli este greşit?

Japonezul se făcu şi mai mic, lăsându-şi capul în piept, ca o întruchipare a înfrângerii şi disperării.

– Nu mă pot pune cu el. Nu am tăria necesară. Thomas habar n-avea dacă era vorba de tăria morală sau de cea politică.

– L-ai cunoscut pe fratele meu? se interesă el.

– Eu nu am fost în Italia, răspunse Matsuhashi, încruntându-se din pricina schimbării subiectului. L-am văzut aici, dar nu ştiam cu ce se ocupă. S-a întâlnit cu *sensei*… cu Watanabe-*san*, se corectă el imediat. La început au părut bucuroşi să se reîntâlnească, dar cred că după aia au început să se certe.

– În legătură cu ce anume?

– Nu ştiu. S-au schimbat. S-au răcit.

– A stat două zile aici?

– Da, răspunse japonezul, mai calm acum, pentru că subiectul era mai puţin controversat. A lucrat în laborator cea mai mare parte a timpului şi a luat cina cu Watanabe-*san*. Hotăram ce movile să excavăm şi foloseam imagini din satelit ale siturilor din întreaga Japonie. El era foarte interesat de tehnologie. Apoi s-au certat şi eu l-am dus la gară.

– Părea supărat sau furios la plecare?

– Nu, răspunse studentul, încruntându-se din nou, ca şi cum i s-ar fi părut ceva ciudat. Părea vesel, chiar emoţionat.

– Ai cunoscut un om pe nume Satoh, sau poate Tanaka? Un om care să-l fi întâlnit pe Ed în Italia?

– Nu.

– Să ştii că va face chestia asta din nou, zise Thomas, schimbând brusc subiectul. Mă refer la Watanabe. Dacă îl laşi să scape de data asta, o va face din nou. Vor apărea o mulţime de întrebări legate de această descoperire. Cineva va găsi fisuri în cele susţinute de el şi atunci va inventa alte dovezi care să-i acopere înşelăciunea. Ţi-ai putea irosi jumătate din carieră fabricând dovezi pentru aceeaşi minciună a lui. Nu ţi-ai dori să fii un arheolog adevărat, în loc de o celebritate de carton?

Întrebarea rămase suspendată în aer. Pe măsură ce timpul trecea şi studentul nu zicea nimic, Thomas începu să creadă că nu-l ascultase. Apoi însă Matsuhashi dădu să se mişte încet, îndreptându-se de spate. Ochii îi străluceau, nu doar din pricina lacrimilor, iar licărul lor exprima nu numai hotărâre, ci şi puţină nebunie.

CAPITOLUL 79

Se făcuse miezul nopţii. Kumi îl sunase pe Jim ca să-i spună că Watanabe o lăsase pe marginea unui drum de munte, la aproximativ cincisprezece kilometri de oraş. Era nevătămată, dar furioasă din pricina umilinţei. În acel moment, din motive pe care Jim nu le înţelegea, ea părea să arunce toată vina pe umerii lui Thomas.

Jim luă maşina închiriată şi porni în căutarea ei, studiind cu grijă indicatoarele rutiere, ale căror caractere nu le putea citi. După ce luă o curbă strânsă, o văzu. Frână puternic şi cauciucurile scrâşniră, astfel încât Kumi, desculţă şi ţinându-şi pantofii lejer cu o singură mână, se feri. Se pregătise pentru vreun nebun care avea de gând să-i facă avansuri la o asemenea oră, iar privirea ei de oţel nu se înmuie când îşi dădu seama că în maşină era Jim.

– Unde naiba e Thomas? se repezi ea.

– E la laborator cu Matsuhashi.

– Stă la taclale la o bere şi o partidă de pocher?

– Nu prea, replică încet Jim.

– Atunci se împrieteneşte cu tipul care m-a dat pe mâna nemernicului ăstuia, ca să-mi facă ce avea el chef.

Jim vru să-i spună că, de fapt, tot Matsuhashi o salvase, şi că ea fusese cea care insistase să se întâlnească cu Watanabe împotriva dorinţei lui Thomas, dar nu era nici locul, nici momentul pentru aşa ceva. Mai degrabă Jim bănuia că era vorba doar de partea vizibilă a unei dispute care dura de ani întregi între cei doi şi care se întipărise profund în fibra relaţiei lor.

*

– Gata? întrebă Thomas.

În loc de răspuns, Matsuhashi apăsă tasta telefonului şi aşteptă ca Watanabe să răspundă. Imediat ce începu conversaţia, se întoarse cu spatele la Thomas, nedorind să i se vadă chipul, chiar şi în întunericul din jur.

Japoneza pe care o ştia Thomas nu era suficient de bună ca să înţeleagă toate aspectele tehnice ale discuţiei, dar Matsuhashi repetase ce urma să spună, aşa că Thomas ştia în mare despre ce

era vorba.

– E o problemă cu oasele de la sit, zise Matsuhashi.

– Ce fel de problemă? întrebă Watanabe.

Părea ameţit de somn sau de băutură, probabil că de amândouă.

– Echipa a pregătit mostrele pentru datarea cu carbon radioactiv şi a studiat tot ce a reieşit în timpul procesului.

– Şi?

– A apărut polen.

– M-ai sunat după ce mi-ai stricat seara ca să-mi spui că a apărut polen? îl repezi Watanabe. Bineînţeles că apare şi polen. Ce-i cu asta?

– Dar nu e polenul care ar trebui să fie. Este vorba de *olea.* Măslin.

Watanabe tăcu câteva clipe, apoi vorbi cu o voce bizară.

– Există măslini în Japonia.

– Da, dar aceştia au fost cultivaţi recent. Măslinul a apărut în Japonia abia în perioada Bunkyu, din anii 1860.

– Ce vrei să spui?

– Descoperirea e contaminată, replică Matsuhashi. Oasele nu au fost îngropate aici. Au fost îngropate altundeva, undeva unde cresc măslini de mii de ani, şi apoi au fost mutate. Poate că oasele aparţin unor europeni, dar nu şi mormântul.

Urmă o tăcere lungă.

– Nu mai spune nimănui, zise Watanabe. Sigilează rămăşiţele până ce ajung eu acolo. Nu lăsa pe nimeni să le vadă. Şi nici rezultatele pe care le-ai obţinut. Ai înţeles?

– Am înţeles. Veniţi direct la laborator?

Urmă o ezitare de câteva clipe.

– Voi fi acolo la prima oră a dimineţii, zise Watanabe. Trebuie să dorm.

Matsuhashi închise şi rămase locului câteva clipe, uitându-se la ridicătura neagră a movilei funerare.

– Ei bine? întrebă Thomas.

– Vine încoace.

CAPITOLUL 80

Thomas stătea pe spate la marginea mormanului de pământ scos din sit. După ce săpaseră în jurul movilei funerare, oamenii ridicaseră un con de pământ nisipos şi resturi care o depăşea ca înălţime. De unde stătea, Thomas putea ţine sub observaţie întregul sit fără să fie văzut, deşi în întuneric se puteau zări prea puţine fără lumini. Noaptea era calmă şi, pentru că anul era la început, cicadele nu începuseră încă să-şi facă auzite sunetele metalice pe care le scoteau în toiul verii.

Watanabe ajunse cu o jumătate de oră înainte de ivirea zorilor. Parcă maşina la ceva distanţă şi pătrunse în tăcere în sit, cu mişcări furişate. Adusese cu el o lanternă nu mai mare decât un stilou şi se apucase să lucreze fără să o aprindă. Nu avu nevoie de mai mult de cinci minute ca să se pregătească, după care dispăru în spatele movilei. Thomas ascultă, dar nu auzi nimic şi timp de zece minute crezu că Watanabe plecase.

– Unde e? şopti el.

– Înăuntru, răspunse Matsuhashi, care nu se mişcase de cel puţin două ore.

– Cum a făcut asta? Intrarea e acolo.

– Trebuie să mai existe o gaură făcută de *tanuki* pe cealaltă parte, despre care noi nu am ştiut nimic, zise studentul. Inteligentă mutare. Aşa are acces la partea neexcavată a movilei.

Trecură alte cinci minute în tăcere, apoi îl auziră pe Watanabe mişcându-se în jurul movilei. Thomas riscă o privire. Întunericul începea să se destrame cu repeziciune şi arheologul îşi ascunsese lanterna. Stătea aplecat deasupra solului, aproape încremenit, cu excepţia mâinilor, şi freca diverse obiecte pe rând, folosind o periuţă de dinţi şi lucrând cu mare grijă. Purta mănuşi şi împrăştiase un soi de smoală pe sol, iar mişcările meticuloase pe care le efectua erau însoţite de un soi de murmur permanent care creştea în intensitate pe măsura scurgerii timpului. Omul era disperat şi panicat.

Thomas se întoarse şi coborî panta, atent să nu disloce nicio pietricică de la locul ei.

– Cât se conservă polenul? întrebă el în şoaptă.

– Zeci de mii de ani, răspunse Matsuhashi, la fel de nemişcat.

Carcasa exterioară este aproape indestructibilă. Poate dezvălui multe despre condiţiile de mediu la momentul pătrunderii în sol a unui obiect.

– Asta, dacă e acolo, replică Thomas.

Matsuhashi nu spuse nimic câteva clipe, apoi rosti:

– Se duce din nou înăuntru. Aproape că a sosit clipa.

Aşteptară ca soarele să se ivească la orizont şi păsările să se trezească, înainte de a trece la acţiune. Nu aveau de făcut altceva decât să urce peste creasta movilei de resturi şi să coboare în situl propriu-zis. Nu-şi vorbiră şi se deplasară în tăcere, căci nu voiau să fie remarcaţi.

La început, Watanabe nu-i văzu. Ieşi, părând distrat şi rătăcit. Îşi adunase deja uneltele înainte de a privi în sus şi de a-i vedea pe cei doi care stăteau şi aşteptau. Încremeni, apoi, ca şi cum s-ar fi bazat doar pe personalitatea sa, apelă la bine cunoscutul lui zâmbet de vedetă. Fără ochelarii de soare, părea bătrân.

– V-aţi trezit devreme? întrebă el în japoneză.

Matsuhashi rămase tăcut, cu spatele drept şi cu privirea în pământ, ca un soldat scos în faţa plutonului, la raport.

– S-a terminat, rosti Thomas.

Nu simţea nici un fel de triumf, ci doar o mare oboseală şi dorinţa ca totul să se termine. Dar până atunci trebuia să afle ceva.

– Povesteşte-mi despre Ed, ceru el. Fratele meu. De ce v-aţi certat?

– Nu ştiu la ce te referi, răspunse Watanabe.

Thomas se uită la Matsuhashi, dar studentul rămăsese pironit locului, ca paralizat, incapabil să-şi privească profesorul în ochi.

– Spune-i despre polen, îi ceru Thomas.

– Care polen? se miră Watanabe, ridicând neconvingător din umeri. Avea de gând să nege totul, convins că studentul nu avea să se întoarcă împotriva lui. Ştii ceva despre vreun soi de polen? i se adresă el lui Matsuhashi, apropiindu-se ameninţător.

– Nu, *sensei,* răspunse Matsuhashi. Nu ştiu nimic despre polen.

Watanabe zâmbi, mulţumit de această dată. Îşi bătu uşor buzunarul de la piept cu palma şi dădu peste ochelarii de soare.

– Fratele tău a fost un nesăbuit, zise el.

– A venit pentru cruce? insistă Thomas cu întrebările, nu fără efort.

Watanabe se uită la Matsuhashi, care părea paralizat şi stors de puteri în faţa lui, aşa că îşi permise un alt zâmbet.

– Ai venit aici ca să mă acuzi fără nici un fel de dovezi, zise el. Fratele tău a procedat la fel. Scâncea despre înmormântarea cum se cuvine a anumitor… resturi umane. Clătină din cap şi chicoti. Cam ciudată cerere din partea unui preot, nu? Dorinţa de a duce înapoi morţii – ale căror nume nici măcar nu le ştia – într-o gaură din pământ aflată în cealaltă parte a lumii!

Îşi ridică privirea spre cer ca pentru a sublinia absurditatea unui asemenea lucru.

– Asta-i tot? ripostă agasat Thomas. A venit ca să ducă oasele înapoi în Napoli pentru că Pietro era măcinat de remuşcări fiindcă le vânduse? Asta-i tot? Cum rămâne cu crucifixul? Cu simbolul peştelui? Cu cercetările lui?

– Cercetări? pufni Watanabe. Era preot. Ce fel de cercetări ar fi putut efectua el ca să intereseze un om de ştiinţă? N-am discutat nimic despre asta.

Watanabe ridică iarăşi din umeri, mulţumit de dezamăgirea lui Thomas, iar gestul părea cât se poate de real. Timpul petrecut de Ed în Japonia nu însemnase ceva esenţial, iar Thomas îşi irosise timpul urmărindu-l până aici. Se simţi cuprins de mânie şi se întoarse către Matsuhashi.

– Termină tu povestea asta, zise el.

Numai că Matsuhashi, care începuse iarăşi să plângă, părea incapabil să vorbească sau să se mişte.

– Vezi dumneata, domnule Knight, rosti Watanabe, punându-şi ochelarii de soare, noi, japonezii, suntem foarte loiali faţă de *sempai* – superiorii noştri. Matsuhashi, care este studentul meu, e un *kohai,* inferiorul meu. Viitorul lui îmi aparţine. Fără mine este un nimic.

Thomas îşi mută privirea de la el la Matsuhashi, dorindu-şi ca tânărul să spună ceva.

– Nu există polen, zise Matsuhashi foarte rar, de parcă fiecare cuvânt era scos cu forcepsul.

– Da, rosti Watanabe. Probabil că ai comis o greşeală în laborator…

– Pe oasele alea nu a existat niciodată polen din afara Japoniei, continuă studentul, îndreptându-se brusc şi privindu-şi profesorul în ochi. Era un gest surprinzător şi sfidător, iar Thomas fu convins că Watanabe nu-şi văzuse până atunci studentul într-o asemenea postură, căci arheologul făcu un pas înapoi. Dar, continuă Matsuhashi, dumneavoastră n-aveaţi de unde să ştiţi asta, motiv pentru care aţi pătruns în mormânt şi aţi curăţat artefactele pe

care le-aţi plantat acolo anterior, artefacte pe care plănuiaţi să le „descoperiţi” abia peste câteva zile.

Watanabe se schimonosi.

– Asta e o minciună, rosti el, aproape în şoaptă.

– Nu, *sensei,* zise Matsuhashi, cu ochii iarăşi plecaţi, ca un soldat în faţa superiorului.

– Ba da, este, insistă Watanabe.

– Nu, rosti Thomas, făcând un gest către perimetrul sitului. Şi dispunem de dovezi în acest sens.

Curios, Watanabe se zgâi peste marginea ochelarilor. Dintr-un adăpost de lângă intrarea în sit se iveau mai mulţi oameni, iar alţii coborau de pe movila de resturi. Aveau camere video şi microfoane direcţionale lungi, acoperite cu spumă de protecţie. NHK fusese de acord să vină la faţa locului doar atunci când Thomas ameninţase că un reporter de la *New Zealand Herald* avea să prezinte în exclusivitate întreaga poveste şi să transforme ştiinţa arheologică japoneză în bătaia de joc a lumii întregi. Ziariştii nu crezuseră povestea lui, dar acum aveau s-o creadă. Toată lumea avea să creadă.

– Nu! urlă Watanabe, repezindu-se către Thomas. În acea clipă licăriră flash-urile, aprinzând lumina blândă a dimineţii ca un şuvoi de fulgere.

CAPITOLUL 81

La ora micului dejun, imaginile apăruseră pretutindeni. Toate posturile de televiziune preluaseră reportajul NHK şi îl prezentau din zece în zece minute, iar ziarele publicaseră articole incendiare cu titluri de o şchioapă. Totul se transformase într-o nebunie, iar dacă unii se bucuraseră de ascensiunea meteorică a lui Watanabe, acum cu toţii făceau din căderea lui senzaţia anului.

Părţi dintr-un al treilea schelet fuseseră recuperate din zona „neexcavată” a movilei funerare, inclusiv unele artefacte aparent autentice de ceramică din perioada Kofun şi o statuie din teracotă a Fecioarei Maria, probabil de origine italiană. Maica Binecuvântată ţinea o rodie în mâna dreaptă.

Watanabe se confrunta acum cu posibilitatea de a face închisoare pentru mai multe tipuri de fraudă, iar Matsuhashi devenise peste noapte o celebritate, ajungând în fruntea unei liste scurte pentru preluarea institutului arheologic din Yamanashi, după definitivarea doctoratului. Era posibil, evident, ca situaţia să se schimbe după ce presa avea să-şi piardă interesul pentru subiect, dar deocamdată Thomas se putea lăuda cu un succes răsunător şi, cu toate că îl mai visa pe nemernicul hidos din Fontanelle, se trezea cu un sentiment de uşurare şi un soi de senzaţie de încheiere cu bine a unei afaceri.

Ca atare, depresia care îl cuprinse imediat după apariţia ştirilor de senzaţie era greu de explicat. Thomas evită lumina reflectoarelor, lăsându-l pe Matsuhashi să-şi asume meritele, ori de câte ori era posibil, o chestiune care lui i se părea că ţine de o politică şi o etică sănătoase. În fond, studentul fusese cel care îşi pusese gâtul pe butuc şi în final se văzuse nevoit să se ridice împotriva unui sistem arhaic de patronare, gest care i-ar fi putut distruge definitiv cariera.

Numai că toată această poveste nu îi adusese lui Thomas nici o noutate despre Ed, cu excepţia faptului că acesta fusese în Napoli în aceeaşi perioadă de timp în care Watanabe căuta schelete nestudiate şi artefacte creştine şi a faptului că Ed îl urmase pe japonez până aici ca să-i ceară să-i înapoieze oasele. Referitor la ceea ce îl determinase pe Ed să se ducă în Filipine, fapt din care Departamentul Securităţii Naţionale alcătuise un dosar de terorism

pe numele fratelui său, Thomas nu aflase mai multe decât ştiuse la plecarea din Italia.

„Dar cel puţin ţi-ai îndepărtat complet fosta soţie..”

Kumi continua să fie furioasă din pricină că îl lăsase pe Jim s-o apere, în vreme ce Thomas se ocupase cu punerea de capcane împreună cu Matsuhashi. Faptul că nu i se întâmplase nimic era irelevant, după părerea ei. Thomas argumentase că Jim nu s-ar fi descurcat cu Matsuhashi şi că numai el ar fi putut rezolva situaţia, aşa cum se întâmplase.

– Evident, ripostă ea. Mereu eşti eroul, liderul, nu-i aşa, Thomas? Mereu te baţi cu pumnii în piept despre ce poţi să faci, cu excepţia cazurilor când este cu adevărat nevoie de tine, când eu am cu adevărat nevoie de tine.

Atunci deveni evident, aşa cum ar fi trebuit să devină cu mult timp înainte, că în realitate nu se certau pentru seara petrecută de ea cu Watanabe. Se certau din acelaşi motiv pentru care se certaseră întotdeauna, chiar dacă nu recunoşteau asta.

Anne.

„Nu rosti numele. Nu-l gândi. Niciodată.”

Numai că Thomas simţea şi acum, ca în toţi acei ani, că nu fusese vina lui. Servise drept interfaţă cu exteriorul pentru Kumi. Aşa vedea el toată povestea. O protejase, se ocupase de prieteni şi familie, o ţinuse sub aripa lui ocrotitoare în vreme ce ea îşi revenea.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că în realitate ea voia ca el să-i stea alături permanent, să plângă zi de zi lângă ea. El putea trece mai bine peste toate dacă rămânea activ.

„Motiv pentru care nu te-a iertat niciodată.”

Dacă se gândea mai bine, totul era o mare ironie, pentru că el nu reuşise niciodată să treacă peste această poveste. Fusese începutul sfârşitului, şi nu numai în ceea ce o privea pe Kumi. Din multe puncte de vedere. Căsnicie, muncă, Dumnezeu şi, prin extensie, propriul lui frate. Iar acum motivul revenise, marcând cea mai recentă dispută a lor, aşa cum se întâmplase mereu şi cum avea să se întâmple întotdeauna.

– Trebuie să mă întorc la Tokyo, zise ea. Devlin a făcut o propunere care a stârnit mirare şi e nevoie de mine acolo.

Se aflau într-un mic restaurant din Kofu, pe strada principală care ducea către gară, unde trona statuia lui Takeda Shingen în armură completă de samurai.

– Scuzaţi-mă, rosti Jim, ridicându-se în picioare şi arătând spre

toaletă, dar fără să păcălească pe cineva cu privire la adevăratul motiv al gestului.

Iniţial fusese vorba de o sărbătorire a victoriei, dar peste ei se lăsase un soi de negură din clipa în care luaseră loc la masă.

– Bine, rosti Thomas, uitându-se la amestecul de vegetale din farfuria lui.

Se părea că restaurantul rămăsese fără crevete.

O lipsă la nivel naţional făcea din crevete o marfă rară şi scumpă. Oricum, nu conta. Apetitul lui Thomas dispăruse complet.

– Bine, repetă el.

Resemnarea lui o irita în mod clar pe Kumi, dar n-avea chef să se certe. Thomas comandă încă o bere. Şi asta o irita, dar lăsă să treacă de la ea.

– Îmi place Jim, zise Kumi. A-l avea aici este, în mod ciudat, ca şi cum…

– L-ai avea pe Ed, completă Thomas fraza. Ştiu.

– Îmi pare rău că asta n-a ieşit aşa cum trebuie, rosti ea. Thomas nu ştia ce însemna „asta” şi era convins că nici ea nu ştia. Cred că trebuie să renunţi. Să te întorci în State. Habar n-am dacă vei afla vreodată adevărul despre Ed. Urăsc să o spun, dar… Trebuie să te întorci în State. Ia-ţi o slujbă. Vezi-ţi de viaţa ta.

În acea clipă sosi berea lui.

– La asta mă pricep, nu-i aşa? replică el.

– N-am spus aşa ceva, ripostă ea.

– Ştiu.

Thomas se trezi sperând că Jim se va întoarce mai repede, astfel ca nici unul dintre ei să nu mai spună nimic, să revină fiecare la mâncarea lui jalnică, să vorbească despre chestii stupide, să rămână închişi în sinea lor, oricât de pustiu ar fi fost înăuntru. Luă o înghiţitură lungă din sticla de bere şi ea privi în altă parte.

– Îmi pare rău, rosti el imediat ce lăsă sticla jos. Trebuie să plec. Mă întorc cât de repede pot. Spune-i lui Jim… Nu ştiu. Ceva.

Kumi nu zise nimic şi el nu mai găsi altceva de spus, aşa că se mulţumi să plece.

CAPITOLUL 82

Molimă renunţase la rasa de călugăriţă. Îmbrăcată intr-un costum de afaceri, părea mai tânără, mai dură, cu braţele şi picioarele puternice şi bronzate. Era imposibil ca un *gaijin* să treacă neobservat în Tokyo, dar noua ei ţinută nu mai atrăgea privirile la fel de des. Oricum, *Molimă* nu se simţea deloc confortabil. Ea şi *Război* cercetaseră o sumedenie de hoteluri mari, iar ea supraveghease şi biroul lui Kumi din Tokyo, dar nu obţinuseră nici un indiciu nou şi ajunseseră să urască telefoanele *Spărgătorului de sigilii*. Knight şi însoţitorii lui dispăruseră pur şi simplu din univers.

Ştiau că el era încă în Japonia şi că îşi contactase fosta soţie. Aveau o maşină la dispoziţie, dar mergeau în orb cu ea. Nici unul nu vorbea japoneza şi habar n-aveau de unde să înceapă căutările. Telefoanele *Spărgătorului de sigilii* deveniseră mai clare şi mai ameninţătoare. Individul spunea deja că avea să-l scoată pe *Moarte* de la naftalină. *Molimă* ajunsese chiar să colinde la întâmplare prin saloanele de înfrumuseţare din Pachinko şi pe la magazinele din Shinjuku, sperând să aibă norocul de a-l zări pe Thomas. Era cea mai disperată şi mai inutilă căutare pe care o efectuase în viaţa ei.

Brusc, totul căpătă sens. Apucă telefonul şi îl sună pe *Spărgătorul de sigilii*, un lucru pe care îl făcuse până atunci doar de trei ori în viaţa ei.

Se uită la ecranele TV de deasupra intrării unui magazin, aşteptând ca *Spărgătorul de sigilii* să răspundă. Se transmitea un soi de demascare în care fusese implicată o celebritate locală din domeniul arheologiei. *Molimă* nu acordase atenţie imaginilor şi nu înţelegea detaliile, dar cazul fusese prezentat pe toate canalele în ultimele douăsprezece ore. Acum i se părea incredibil că nu-l observase pe cel care discuta cu arheologul în imaginile video.

– Da?

– L-am găsit, rosti ea.

– În sfârşit, replică *Spărgătorul de sigilii*. Cred că vei descoperi că ţi-a luat-o înainte cineva de teapa ta.

Molimă tăcu.

– Poftim?

– Toate ziarele italiene au relatat incidentul din Bari, zise *Spărgătorul de sigilii*.

– Moartea lui *Foamete*, răspunse ea, pregătindu-se pentru lovitură.

– Nu chiar. Se pare că un bărbat – după toate relatările, unul cu un aspect extrem de ciudat – a fost socotit mort după căderea de pe zidurile castelului.

– „Socotit”? repetă *Molimă*, cuprinsă brusc de spaimă. Cum adică „socotit”?

– Adică omul şi-a revenit în ambulanţă, zise *Spărgătorul de sigilii* cu voce dură.

– Trăieşte?

În vocea lui *Molimă* nu se citea doar şocul, ci şi altceva, ceva între resemnare şi groază.

– Plin de vânătăi şi răni, zise *Spărgătorul de sigilii*, dar, da, trăieşte bine mersi, adică e mult mai bine decât sunt şoferul ambulanţei şi unul dintre paramedici.

– A scăpat nevătămat, rosti *Molimă* cu voce plată, lipsită de orice speranţă.

Cu toată dezaprobarea *Spărgătorului de sigilii*, se simţise mult mai fericită când îl crezuse mort pe *Foamete*.

– Şi a ajuns în Japonia fără ajutorul meu, replică *Spărgătorul de sigilii*. Cred că ştie ceva ce nu v-a spus vouă, ceva ce a reuşit să smulgă de la bătrânul preot sau de la Satoh înainte ca ei să moară. Cred că ştie unde e Knight şi s-a dus după el. E dornic de răzbunare, iar eu mă tem că nu va mai ţine cont deloc cine e prietenul şi cine e duşmanul lui.

Molimă închise telefonul, pământie la faţă. Trecu aproape un minut înainte să-şi amintească de faptul că îşi reperaseră ţinta, că Knight îi aştepta în Yamanashi.

„Asta, dacă nu cumva *Foamete* l-a găsit deja”, îşi zise ea, întrebându-se ce i-ar fi putut face acel scelerat omului care îl aruncase de pe castel şi ce le-ar fi putut face lor pentru că îl abandonaseră…

CAPITOLUL 83

Thomas îl prinse pe Matsuhashi la laborator în vreme ce acesta termina o nouă rundă de interviuri şi conferinţe de presă.

– Tu crezi povestea lui Watanabe, anume că Ed a venit aici doar ca să recupereze oasele? întrebă Thomas.

– Da, răspunse Matsuhashi, bănuind că răspunsul îl nemulţumea pe Thomas şi dorindu-şi să-i fi putut spune altceva. Nu a stat mult aici. L-am dus cu maşina la gară.

– Despre ce aţi vorbit?

– N-am prea vorbit.

– S-a întors la Tokyo?

– Nu. Sau cel puţin, nu direct. L-am ajutat să-şi cumpere bilet. Nu vorbea japoneza.

– Şi unde se ducea? se interesă Thomas cu nerăbdare.

– În Kobe.

– Kobe? A spus de ce sau dacă ştia pe cineva acolo?

Matsuhashi clătină trist din cap.

– Îmi pare rău, zise el.

– E vreun muzeu în Kobe? întrebă Thomas. Sau poate o şcoală sau… un institut de arheologie?

– Probabil că da, dar nu ceva important. Există un acvariu. Se spune că e foarte bun. Dacă plănuieşti o vizită…

– Nu, replică Thomas, reuşind să zâmbească. Mulţumesc.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Stai aşa, îl opri Matsuhashi. Thomas se întoarse din nou şi observă că japonezul ridicase o mână, cu arătătorul în sus.

Thomas nu-l văzuse niciodată atât de plin de viaţă şi de spontan.

– A lăsat o geantă la gară. Probabil că s-a întors după ea, dar…

– Mă însoţeşti? îi propuse Thomas.

– Va fi o plăcere pentru mine.

Ajunseră la gară şi parcară într-un loc unde dominau bicicletele, după care ieşiră prin spatele statuii lui Takeda Shingen, la câteva străzi distanţă de locul unde Kumi şi Jim îşi terminau masa, discutând despre Dumnezeu ştie ce. Thomas urcă treptele spre ghişeul de bilete. Kofu era o gară regională, legată de Tokyo printr-

o linie directă şi de Shizuoka prin alta, dar acolo, în munţi, nu exista Shinkausen – trenul superrapid. Thomas îl lăsă pe Matsuhashi să vorbească.

– Knight, rosti acesta. Edward Knight. Un străin care a venit aici în jurul datei de 5 martie.

Femeia de la ghişeu, care avea în jur de cincizeci de ani şi părul vopsit negru strâns în coc, introduse numele în computer şi dădu din cap. Le spuse că exista un seif de bagaje pe acest nume, încă nedeschis, dar era împotriva politicii companiei să permită deschiderea lui fără o cerere expresă din partea poliţiei.

– Acesta e fratele lui, zise Matsuhashi.

Femeia zâmbi şi se înclină spre Thomas, care îi vârî paşaportul sub ochi, dar femeia înclină capul într-o parte, îşi exprimă părerile de rău şi le spuse că nu poate face nimic.

Matsuhashi începu să vorbească, explicând politicos, dar ea continua să dea din cap şi să zâmbească. Nu putea face nimic.

– Watashi no kyodai ga, shinda, izbucni Thomas. Fratele meu e mort.

Femeia nu mai zise nimic. Se uită la Matsuhashi, care dădu cu gravitate din cap. Ezită, continuând să se uite la el, apoi deschise un sertar şi scoase un inel cu chei. Îi spuse lui Matsuhashi ceva ce Thomas nu înţelese.

– Ce a fost asta? întrebă Thomas.

– A spus că şi mama ei a murit cu două luni în urmă, răspunse japonezul.

Thomas o privi pe funcţionară. Privirea ei o întâlni pentru o fracţiune de secundă pe a lui şi ea încuviinţă din cap.

*

Seiful conţinea un rucsac în care se aflau un schimb de haine, câteva cărţi şi o tăietură dintr-o ediţie a *New York Times,* datată 4 aprilie 2006. Titlul anunţa: „Oamenii de ştiinţă numesc peştele-fosilă «veriga lipsă».”

Era şi o fotografie a unui schelet cu un craniu imens, maroniu, alături de un model în mărime naturală al unei creaturi verzui, plină de solzi şi masivă, cu o coadă plată şi un cap mare, de crocodil, cu ochii aşezaţi în partea de sus a capului. Trunchiul semăna cu cel al unui peşte, dar capul era de reptilă, iar aripioarele frontale, situate chiar sub fălcile masive, aduceau clar cu nişte picioare.

– Ce dracu’ mai e şi ăsta? şopti Matsuhashi.

– Ăsta, răspunse Thomas, citind în fugă articolul, este *Tiktaalik roseae.* Un monstru de trei metri care trăia în apă şi vâna pe uscat la sfârşitul Devonianului târziu, cu trei sute şaizeci de milioane de ani în urmă.

– Edward era interesat de paleontologie?

– Nu, răspunse Thomas. Cel puţin nu direct de paleontologie.

– Atunci? se miră Matsuhashi.

Însă Thomas nu-i răspunse imediat. În acel moment, studentul, gara cu trenurile ei şi anunţurile de la megafon, precum şi orice altceva, dispăruseră din mintea lui. În locul lor apăru un film ale cărui cadre erau mozaicurile cu peşti ciudaţi din Herculaneum, sculpturile cu creaturi marine cu cap de crocodil din templul lui Isis din Pompeii şi imaginile bizarului peşte cu picioare ieşind din apa roşie, în interiorul unui mormânt din Paestum…

Numai că nimic nu avea sens. Acea creatură din ziar dispăruse de peste trei sute cincizeci de milioane de ani.

Şi atunci, de ce naiba înota ea în operele de artă din vremea Imperiului Roman?

CAPITOLUL 84

Thomas se întoarse la restaurant într-o dispoziţie foarte bună, pregătit să înfrângă orice ostilitate şi scepticism cu forţa convingerii sale. În sfârşit, pricepuse. După toate rătăcirile şi bâjbâielile anchetei sale, înţelesese. Evident, mai existau multe spaţii goale, dar acum se simţea ca şi cum căutase printr-o cutie cu chei şi descoperise brusc una care se potrivea perfect în broască. Dincolo de acea uşă se mai găseau şi altele, dar prima era cea mai importantă. Acum nu-i mai rămânea decât să încerce cheile până când reuşea să deschidă şi celelalte uşi.

„Kumi trebuie să mă fi aşteptat”, îşi zise el. Doar nu putea pleca fără să-şi ia la revedere. Acum aveau măcar un subiect de discuţie, ceva care avea să o facă să mai rămână lângă el o vreme.

Se întunecase şi restaurantul se afla pe una dintre străduţele acelea înguste, şerpuite, cu felinare prăfuite din hârtie roşie, pline de caractere chinezeşti pictate cu vopsea neagră. Aerul era încărcat cu aburul care provenea din bucătării şi o aromă de tăiţei *ramen* şi *udon.* Undeva sus, pe un perete, strălucea o reclamă la berea Kirin.

Dar mai era ceva.

Thomas o simţise când părăsise gara şi se despărţise de Matsuhashi – o senzaţie pasageră de ceva aflat la limita lui de percepţie, ceva aproape văzut – iar acum revenise. Încetini pasul, ascultând, încercând să decidă care simţ îi fusese stârnit, şi privind peste umăr.

Nimic. Aleea era pustie.

Îşi iuţi pasul. Uşa restaurantului se afla la doar douăzeci de metri distanţă. Brusc, avu din nou acea senzaţie, nu în spate, ci în faţa lui, ceva care îi trezea un instinct primar de apărare. Se opri, mijind ochii prin aburul care atârna în aer precum ceaţa unei mlaştini. Acolo, chiar lângă uşa de metal, era… ceva, un spaţiu negru în zid ca o gaură sau…

„O siluetă ascunsă sub o mantie.”

Urmări încremenit cum pata întunecată devine mai clară. Se mişca. Apărură două mâini lungi, palide, care se ridicară şi dădură pe spate gluga mantiei. Acelaşi chip oribil.

– Nu, rosti Thomas cu voce tare, paralizat. Ai murit!

Monstruozitatea scoase mârâitul obişnuit drept răspuns, dezgolindu-şi dinţii îngrozitori, apoi îşi duse mâna la mantie şi scoase un cuţit lung şi ascuţit.

– Nu, rosti iarăşi Thomas.

După tot ce îndurase, era prea mult. Crezuse că măcar pe acel individ macabru îl scosese definitiv din viaţa lui, iar acum, că îşi dădea seama că n-o făcuse şi că trebuia să se confrunte din nou cu el, simţi că îşi pierde toată energia şi că fiinţa lui se goleşte de orice forţă. Îşi aminti lupta de pe zidul castelului, căderea în gol, ambulanţa...

„Cu girofarul şi sirena în funcţiune”, îi spuse o voce interioară. „Ambulanţele nu se grăbesc niciodată, dacă transportă un cadavru.”

Thomas nu era în stare decât să se holbeze la materializarea adevărului din faţa lui. Nemernicul supravieţuise, omul negru din coşmarurile lui, şi străbătuse o jumătate de lume ca să vină după el.

Monstruozitatea ieşi încet din ascunzătoare pe strada pustie, cu ochii scăpărând de mânie, cu fălcile căscate, cu mişcări uşoare, ca de păianjen, bine studiate. Apoi, fără avertisment, lansă atacul.

Era atât de rapid, atât de puternic, încât Thomas nu reuşi să reacţioneze decât în clipa în care asasinul ateriză peste el: îi prinse mâna cu cuţitul şi căzu pe spate sub greutatea lui. În Bari, fusese pregătit de atac, cu simţurile în alertă şi adrenalina la cote maxime după ce alergase prin oraşul vechi. Acum se lupta să-şi regăsească agerimea de care avea nevoie ca să rămână în viaţă, în vreme ce monstruozitatea sâsâia şi mârâia, încântată de luptă. Thomas se eschivă, lovi cu genunchii şi se luptă, dar aici era vorba de ceva inevitabil şi, cu cât se agita mai tare, cu atât îşi dădea seama că avea să piardă. Asasinul era prea puternic, prea hotărât şi prea abil. Cuţitul ajunse deasupra gâtului sau, dar numai pentru o clipă, căci deşi Thomas îşi mobiliză toate forţele pentru a-l opri, arma începu să coboare, cu vârful în jos.

Thomas se zvârcoli, dar nu se putu elibera, iar lama se apropia de el. Simţi atingerea cuţitului pe piele sub mărul lui Adam, rece şi ascuţit, şi îşi folosi rezervele de energie pentru a împinge arma înapoi, adunându-şi şi ultima fărâmă de putere. Pentru o secundă, apăsarea păru să se mai estompeze, dar imediat reveni cu putere. Cuţitul începu să taie şi Thomas îşi dădu seama că avea să moară.

Monstrului, ochii îi jucau în cap de satisfacţie, ca ai unui rechin care a dat de gustul sângelui. Apoi, brusc, individul tresări şi

rămase nemişcat. Thomas surprinse privirea perplexă a nemernicului. Ochii i se măriră, clipiră, cuprinşi de un şuvoi întreg de emoţii, care se transformă în final în frică animalică.

Apoi individul se contorsionă şi începu să se agite, cu muşchii cuprinşi de spasme, după care se relaxă şi rămase nemişcat. Thomas se târî de sub el, icnind de efort şi groază. Din ceafa monstruozităţii ieşea o sabie scurtă. Iar pe mânerul sabiei se vedea mâna lui Ben Parks.

CAPITOLUL 85

De data asta chiar că era mort.

– Trebuie să chemăm poliţia, zise Thomas, ghemuindu-se ca să îşi revină.

– După ce noi doi o să purtăm o mică discuţie, replică Parks.

Acesta trăsese cadavrul într-un colţ şi îl acoperise cu cutii goale „pentru a mai câştiga timp”.

– Ar trebui să chemăm poliţia, repetă Thomas.

– Ştiu unde eşti, Thomas, zise Parks. Nu poliţiştii. Ceilalţi. Cei care te vor mort. Cei care l-au ucis pe fratele tău. Cheamă poliţia acum şi nu vei reuşi niciodată să-i mai opreşti. Nu vei afla niciodată de ce a murit Ed sau de ce vor să te omoare pe tine, indiferent că eşti protejat de poliţie sau nu.

– M-ai lăsat să mor acolo, replică Thomas.

– Într-o baie fierbinte? pufni Parks. Să fim serioşi. Am uitat să închid robinetul. Locul ăla era plin de lume. Nu trebuia decât să ţipi.

– Nu-ţi spun nimic.

– Nimic din ceea ce nu ştiu deja, crede-mă, ripostă Parks.

– Să te cred? Glumeşti.

– Tocmai ţi-am salvat viaţa. Lucru pentru care cred că îmi datorezi o cină.

Dădu din cap spre restaurant.

– Cred că ai însoţitori. Scoate-i de acolo şi hai să mergem undeva… – căută cu atenţie cuvântul – … undeva mai departe de cel pe care l-am ucis ca să te salvez. Ce zici?

*

Kumi şi Jim erau încă înăuntru, discutând opţiunile pe care le aveau şi pregătindu-se să-şi ia rămas-bun. Kumi dăduse câteva telefoane şi acum intenţiona să se întoarcă la Tokyo pentru a-şi relua munca. Jim nu se hotărâse dacă să rămână alături de Thomas sau să petreacă singur câteva zile înainte de a se întoarce în Chicago. Când aflară despre atacul din faţa restaurantului, părură amândoi şocaţi şi panicaţi, privindu-l pe Parks – care se lăuda cu modul în care îi luase urma lui Thomas – ca şi cum acesta

i-ar fi putut ataca în orice moment.

Thomas habar n-avea ce să creadă despre aparenta schimbare de atitudine a lui Parks faţă de el, dar cu câteva minute în urmă crezuse că viaţa lui a luat sfârşit şi Parks fusese cel care îl salvase, chiar dacă într-o manieră violentă. Rezultatul era că acum simţea mai degrabă o imensă uşurare şi nu încredere şi, cu toate că îndoielile în privinţa lui Parks nu îl părăsiseră, acum îi era dator măcar cu o şansă de a-i explica situaţia.

– Aşadar, rosti Parks, aşezându-se la o masă din lemn de brad într-un bar-restaurant plin de chelneri asudaţi, gălăgioşi, care alergau printre mese ţinând în echilibru tăvi cu bere şi pahare cu sake. Tocmai ai făcut o mare descoperire. Să vedem... Îşi duse un deget la tâmplă, închise ochii şi fredonă ceva doar pentru el însuşi, ca un tic vechi de adolescent. Ţi-ai dat, în sfârşit, seama că fratele tău nu era interesat doar de imagini antice ale peştelui; era interesat de un peşte antic, dacă înţelegi diferenţa. Mai exact, de ceva care era şi nu era peşte, şi care dispăruse de foarte multă vreme.

– Ce tot spune omul ăsta? interveni Kumi.

Era palidă şi pusă pe harţă. Thomas nu răspunse şi se mulţumi să mai ia o înghiţitură de bere. Era deja la a doua sticlă.

– Eu şi fratele lui ne-am încrucişat drumurile din momentul în care el a ieşit din domeniul lui de specializare – simboluri, Dumnezeu şi alte chestii asemănătoare – şi a intrat în al meu, zise Parks. Deşi nu a făcut-o chiar personal. Aveam o înţelegere cu un japonez pe nume Satoh, care a sfârşit cu măruntaiele scoase de vampirul ăla oribil care acum zace pe o alee în cealaltă parte a oraşului.

– Şi domeniul tău de specializare este?... Întrebă Kumi.

Încerca să se concentreze, să revină la realitate, chiar dacă, după părerea lui Thomas, făcea asta doar ca să nu se mai gândească la cele întâmplate cu câteva minute în urmă.

– Ştiinţa. Mai exact, biologia marină şi, dacă vrem să fim exacţi, evoluţia, răspunse Parks, mulţumit de sine.

Kumi îl privi întrebătoare pe Thomas şi apoi din nou pe Parks.

– Reverendul Ed, continuă acesta din urmă, a admis că existau unele ciudăţenii în reprezentarea unui peşte dintr-o specie extrem de limitată geografic în jurul oraşului Napoli. Imaginile nu semănau cu nimic din ce văzuse el altundeva şi se încadrau într-o perioadă de circa o mie de ani, dispărând cam la opt secole după naşterea lui Hristos. Ed a ajuns la concluzia – deşteaptă, de altfel – că

imaginile nu reprezentau doar o idee abstractă, ci o creatură adevărată. Semăna cu un peşte, dar cu anumite caracteristici amfibiene, inclusiv capul complet mobil, plămâni şi – ţineţi-vă bine – picioare, compuse din umăr, cot şi încheietură. E vorba de ceea ce noi, pasionaţii de acest domeniu, numim un *ihtiopod* – o specie de tranziţie de la sfârşitul Devonianului, situată între peşti şi tetrapode de uscat precum *Ictbyostega.* Tare, nu?

Thomas îşi zise că modul în care individul continua să vorbească despre toate astea dovedea nesimţire, căci se comporta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum n-ar fi ucis pe cineva cu doar o oră înainte. Totodată, era o ironie. Parks nu ar fi putut alege o modalitate mai bună de a demonstra că se afla de partea lui Thomas, dar uşurinţa cu care părea să-şi fi revenit după incident îl determina pe Thomas să fie extrem de prudent, cu toate că natura acelei precauţii se schimbase. Înainte presupusese că Parks îi era duşman. Acum îi devenise aliat, dar asta nu îl făcea mai puţin periculos sau mai uman decât duşmanii lui, asasini.

– Thomas, rosti Kumi, cu privirea aţintită asupra lui Parks, chestia asta e o nebunie, nu? Despre ce vorbeşte omul ăsta?

– A, dar Thomas nu crede că e o nebunie, nu-i aşa, amice şi tovarăşe de drum? ripostă Parks, extrem de încântat de situaţie.

Thomas băgă mâna în buzunar şi scoase hârtia cu articolul din *New York Times,* pe care o întinse pe masă, cu grijă, ca şi cum ar fi fost extrem de fragilă.

– *Tiktaalik roseae,* rosti Parks. Chiar ţi-ai făcut temele, să ştii. Sunt mândru de tine, amice.

Thomas îl ignoră şi mai luă o gură de bere.

– Asta se găsea în bagajul lui Ed, zise el. Nu ştiu, dar este posibil ca el să fi crezut ce scrie aici.

– Că existau peşti preistorici în Pompeii? întrebă Jim, intervenind pentru prima dată în discuţie.

Părea mai mult decât uluit. Îl urmărea cu atenţie pe Parks şi avea un aer ostil.

– Nu numai în Pompeii, răspunse Thomas. Ed credea că fiinţele astea trăiau în întreaga regiune. Şi că nu existau în număr mare. Erau suficient de rar întâlnite ca să li se dea o semnificaţie mistică, potrivită pentru iconografia religioasă.

– Amin, frate, izbucni Parks, aprinzându-şi o ţigară.

– Şi au trăit până în perioada medievală, spuse Thomas, părând brusc foarte convins, după care adăugă: Sau cel puţin aşa credea Ed.

– Ba chiar credea că ştie unde a murit ultimul exemplar al speciei, nu-i aşa, Tommy, băiete? zise Parks.

Thomas se gândi câteva secunde, după care încuviinţă.

– *Castello Nuovo* din Napoli, zise el, amintindu-şi ce-i povestise Giovanni. Legenda spune că fiinţa aceea trăia în temniţele subterane şi omora din când în când prizonieri. În cele din urmă a fost urmărită, ucisă şi atârnată deasupra intrării în castel.

– Dar spuneai că a fost un crocodil din Egipt, replică Jim.

– Cei de atunci n-ar fi ştiut că e vorba de un crocodil nici dacă i-ar fi muşcat de fund, aşa cum a făcut creatura asta, replică Parks. Ba chiar de mai multe ori. Nu ştiau nici că domnul crocodil de Nil este o reptilă de apă dulce, pe când chestia asta care bântuia prin temniţele castelului venise din mare.

– „Lui Eduardo i-a plăcut povestea”, murmură Thomas pentru sine, citându-l pe Giovanni.

Se simţea emoţionat şi confuz, încântat că rezolvase misterul, dar trist şi dezamăgit că fratele lui urmărise ceva atât de ridicol. Comandă o altă bere. Kumi îl privea, dar el îi evită ochii.

– Dar nu se poate să *crezi* asta! protestă Jim. Chiar dacă Ed a crezut-o. Chestia asta care apare în ziar a dispărut cu sute de milioane de ani în urmă. Aşa ai spus. Nu putea exista acum două mii de ani, pentru că dispăruse! Nici un exemplar nu mai putea să apară după extincţie.

– Spune-le asta peştilor *coelacanth*, replică Parks.

– Cui?

– O altă specie de peşti din Devonian cu aripioare asemănătoare picioarelor, despre care se presupune că a dispărut cam în aceeaşi perioadă ca amicul nostru de aici, explică Parks, bătând uşor cu palma articolul de ziar. Până când unele exemplare au apărut în largul insulelor Comore, în apropiere de Madagascar, în anii treizeci. S-a stârnit atunci ceva agitaţie, vă spun eu.

– Doar acolo? întrebă Kumi. În insulele Comore?

– Până în 1997, când a apărut şi în Indonezia, zise Parks. Tot un *coelacanth*, dar diferit genetic de peştele african: o populaţie complet separată, despre care pur şi simplu nu ştiam că există.

– Dar nu crezi că trăiesc asemenea peşti în Mediterana? zise Kumi.

– Nu, râse Parks. În Mediterana nu există nimic despre care să nu ştim.

– Dar a existat la vremea când Vezuviul a îngropat oraşul Pompeii? interveni Jim, continuând să fie sceptic, sfidător chiar.

– Nu, răspunse Parks. Peştele identificat de Ed nu e un *coelacanth*. E ceva mult mai interesant.

– Mai interesant? se miră Thomas.

– Când au fost prinşi primii peşti *coelacanth*, oamenii de ştiinţă au spus că ei simt veriga lipsă, zise Parks, adică dovada vie a pasului evoluţionar de la viaţa în mediul acvatic la cea pe uscat. Speculaţia asta a fost făcută pe baza studierii fosilelor, ca urmare a aripioarelor mari şi lobate, care puteau fi folosite pe post de picioare. Când oamenii de ştiinţă au văzut peştii vii, în apă, au descoperit că aripioarele se mişcau în perechi pe diagonală, stânga faţă coordonată cu dreapta spate, ca şi cum peştele ar fi mers. Numai că peştii nu mergeau şi, în final, aripioarele respective nu erau altceva decât aripioare. Specia *coelacanth* reprezintă o fundătură evoluţionistă şi nu un pas înainte către animalele terestre.

– Atunci, nu e strămoşul meu, rosti, sec, Jim.

– Nu. Dar chestia asta, continuă Parks, împingând articolul de ziar către preot, sau ceva asemănător el, a fost clar strămoşul nostru. Se pare că aceste creaturi au supravieţuit în grupuri extrem de restrânse până în perioada medievală, în izolare şi numai în anumite locuri: în întuneric, în grote marine, adesea create de activitatea vulcanică, de unde puteau ajunge pe uscat prin apele de mică adâncime, în rare incursiuni. *Coelacanth*-ii trăiesc în ape de adâncime mare.

Intre o sută şi trei sute de metri, poate chiar mai mult. La adâncimi atât de mari, că nimeni nu i-a putut aduce la suprafaţă ca să-i menţină în viaţă mai mult de câteva minute. Probabil că *Tiktaalik roseae* a trăit în ochiuri de apă puţin adâncă, deplasându-se pe peticele de uscat dintre ele. Cred că amicul nostru se află undeva între aceste două specii.

– Nu pot crede nimic din toate astea, ripostă Jim. Sunt numai prostii.

– De Projundis, exclamă Thomas, pe jumătate pentru el însuşi. Îţi aminteşti vederea pe care ţi-a trimis-o? Dacă nu era o glumă despre disperare într-un loc exotic, ci mai degrabă un joc de cuvinte legat de descoperirea lui?

– Cum adică?

– Din adâncuri. Nu din adâncurile disperării, ci din acelea ale mării.

– Inteligent, remarcă Parks.

– Nu pricep, zise Jim.

– Şi crezi că fratele meu a murit din această cauză? rosti rar Thomas, astfel că toţi – chiar şi Parks – se uitară la el. Asta, presupunând că e mort, fireşte.

Kumi îi aruncă o privire rapidă, dar ceilalţi se gândeau la întrebarea lui.

– Da, răspunse simplu Parks.

– De ce?

– Din pricina sursei tuturor relelor. Banii.

CAPITOLUL 86

– De ce? insistă Thomas. Remarca lui Parks legată de bani îi ascuţise simţurile amorţite de băutură. Cine ar da doi bani pe un peşte pe care nimeni nu s-a obosit să-l observe timp de mii de ani?

– Ai idee ce s-a întâmplat după descoperirea primului *coelacanth* în largul insulelor Comore? zise Parks. Întreaga comunitate ştiinţifică a intrat în fibrilaţie. Fiecare muzeu a vrut un exemplar. Fiecare acvariu a dorit unul. Cine ştie câţi oameni au murit încercând să aducă exemplare vii la suprafaţă?! Insularii, care trăiau cu câţiva bănuţi pe zi, s-au trezit că primesc mii de dolari. Iar ăsta era doar interesul legitim. Importatori chinezi lipsiţi de scrupule sunt în stare să dea milioane pentru coloana vertebrală a unui coelacanth. Dracu' ştie la ce cred ei că e bună, dar esenţa vieţii unui peşte-fosilă trebuie să fie mai valoroasă decât praful din corn de rinocer, nu? Ce n-ar vindeca o asemenea chestie? Disfuncţiile erectile? Maladia Alzheimer? Cancerul? E magică!

– Să spunem că toate astea sunt adevărate, zise Thomas. De ce ne povesteşti totul nouă? Ce vrei?

– Un parteneriat, răspunse Parks.

Thomas pufni.

– Probabil că glumeşti!

– De ce vrei un parteneriat cu noi, interveni Kumi, dacă ştii tot ce ştim noi, ba chiar mai mult?

Thomas o privi repede când auzi acel „noi”. Aşadar, ea nu ieşise încă din joc. Simţi cum se relaxează. Nici măcar nu îşi dăduse seama cât de încordat era.

– Trebuie să aflu unde a murit fratele tău, zise Parks. Am o barcă – una mare – prin bunăvoinţa acvariului din Kobe, la care am fost angajat. Actualmente este ancorată lângă Shizuoka. Ajută-mă să aflu unde a murit Ed şi poţi veni cu mine. Sau îţi pot oferi o ladă de bere, dacă preferi.

– Am mai trecut prin asta, zise Thomas, ignorând ultima remarcă. Dacă îţi aminteşti tentativa ta de a mă pune la fiert ca racul, atunci ştii şi că Ed a murit undeva în Filipine. Asta-i tot ce am aflat.

– Atunci, trebuie să aflăm mai multe, zise Parks, fluturând

meniul în direcţia chelneriţei şi comandând sushi într-o japoneză fluentă.

Chelneriţa se scuză pentru oferta slabă de sushi. De vină era o lipsă temporară la nivel naţional. Parks ceru *tonkatsu.* Thomas nu comandă nimic.

– Tot nu pricep, zise el. Crezi că oamenii ar accepta să plătească sume mari de bani pentru oase de peşti fosilizate?

– Fosilele sunt valoroase, desigur, răspunse Parks, dar nu asta căutăm noi.

– Nu e paleontolog, interveni Kumi. E biolog. Nu caută fosile.

Jim şi Thomas se uitară fix la Parks.

– Doamna merită un premiu, zise el. Simt biolog marin şi asta caut eu.

Îşi introduse mâna liberă în haină şi scoase o fotografie de mărimea unei cărţi, pe care o puse pe masă ca un cartofor care etalează un careu de aşi. În poză se vedea un peşte lucitor, maro-ciocolatiu, numai că nu era vorba chiar de un peşte, având caracteristicile crocodiliene ale *Tiktaalik roseae.* Insă nu era un obiect, ci o fiinţă vie, udă, grea, cu o parte din coadă îndoită, înconjurată de alţi peşti mai mici, obişnuiţi, înşiraţi pe o tăblie lungă de lemn şi acoperiţi cu gheaţă.

Thomas făcu ochii mari.

– La ce mă uit acum? întrebă el.

– La un ihtiopod nefosilizat, cât se poate de contemporan şi foarte de curând decedat, explică Parks, zâmbind.

– Ai găsit un exemplar viu?

– Nu eu, replică Parks, cu un pic de amărăciune în glas. Ed.

– Ed a descoperit chestia aia din poze, chestia din temniţele castelului?

– Nu sunt sigur că e acelaşi animal, replică Parks, dar seamănă al naibii de mult.

– Unde? întrebă Thomas. Cum?

– Aici sper să mă poţi ajuta. Din câte ai spus, cred că poza a fost făcută în Filipine. Şi tot acolo a fost făcut şi ăsta.

Băgă mâna în buzunar şi puse obiectul de argint în formă de peşte pe masă, între ei.

– Numai că Filipine, continuă Parks, înseamnă peste şapte mii de insule şi habar n-am de unde să încep.

– Nici noi, replică Thomas.

– Aşa e. Dar Ed ştia. Nu a dat din întâmplare peste chestia asta. A fost aici, în Japonia, apoi a plecat în Filipine şi peste câteva zile a

dat peste ceea ce căuta. Oare ce ştia el? Ce l-a condus direct spre o creatură pe care nimeni altcineva nu a căutat-o în mod special?

– Seamănă cu o piaţă de peşte, zise Kumi, continuând să studieze fotografia.

– Bingo, exclamă Parks. Apropo, tot aşa a fost descoperit pentru prima dată şi *coelecanth*-ul din Indonezia. Un biolog aflat în luna de miere, care se plimba printr-o piaţă sătească, a zărit exemplarul expus la vânzare. Îl prinsese un pescar local, care nu mai ştia ce să facă cu el. Cred că la fel s-a întâmplat şi în cazul de faţă.

– Unde? rosti Thomas. Cum ai obţinut această poză?

– Fratele tău i-a trimis-o lui Satoh cu două zile înainte de a muri. Prin e-mail. Am încercat să depistăm unde se afla computerul de pe care a fost trimisă, dar nu am ajuns la nici un rezultat.

– Era cumva şi un mesaj inclus? se interesă Thomas, brusc extrem de interesat.

– Două cuvinte, răspunse Parks. „L-am găsit.”

– E uimitor, zise Kumi, studiind poza şi nereuşind să-şi ascundă surpriza din voce.

– Ştii cu ce mi se pare mie că seamănă chestia asta? rosti Parks, cu privirea înflăcărată.

– Cu ce? întrebă Jim.

– Cu moartea lui Dumnezeu. De data asta pe bune.

CAPITOLUL 87

Molimă avusese nevoie de numai zece minute ca să ajungă de la gara din Kofu la aleea pe care fusese ascuns cadavrul lui *Foamete.* Era încă întuneric, dar ea se mişcase ca şi cum ar fi ştiut oraşul pe dinafară, verificându-şi dispozitivul GPS doar atunci când ajungea la câte o intersecţie. Se părea că *Foamete* îşi deschisese telefonul ca măsură de precauţie, chiar înainte de a declanşa surpriza pe care i-o pregătise lui Knight. Era evident că lucrurile nu decurseseră prea bine. Telefonul era sub un maldăr de haine pe care el probabil le scosese ca să pregătească scena pentru actul final. Acum se afla în spatele unui aparat de aer condiţionat, la doar câţiva metri de tomberonul unde fuseseră aruncate cadavrul proprietarului şi arma care îl ucisese.

„Blestematul ăsta a primit ce merita."

Sabia i se părea cunoscută. O cântări în mână, gânditoare. Îl sună pe *Război* şi îi oferi o versiune scurtă a celor petrecute: da, era mort, de data asta cu siguranţă. Nu, nimeni nu descoperise cadavrul. Da, avea nevoie imediat de el acolo, cu o dubă ca să se descotorosească de cadavru. Nu trebuia implicată poliţia. Putea pune diverse chestii pe tomberon ca să ascundă mai bine trupul şi astfel să mai câştige puţin timp.

– Vreun semn dinspre Knight? întrebă Război.

– Nu, răspunse ea. Dar a fost aici cu doar câteva ore în urmă şi sigur nu a ajuns prea departe. Îl găsesc eu.

CAPITOLUL 88

– Apreciez enorm chestia asta, zise Thomas.

– Nicio problemă, răspunse Matsuhashi.

Părea mai relaxat şi mai sigur pe el după ce povestea cu Watanabe îşi mai pierduse din actualitate. Colegii şi chiar profesorii îl tratau acum cu un respect care, chiar dacă era generat parţial de prudenţa strategică a celor care pariaseră o dată pe un cal perdant, reflecta şi o admiraţie sinceră. Matsuhashi atacase sistemul într-o manieră cutezătoare şi dramatică, şi ieşise din asta nevătămat şi, mai mult, ca o stea în ascensiune, a cărei muncă era egalată doar de principiile etice care o călăuzeau.

Thomas descoperi că Matsuhashi gestiona cu totul altfel drumul spre celebritate decât fostul său mentor. Era mai încrezător în sine şi mai mulţumit decât fusese înainte, dar în el nu se regăsea nimic din sclipirea lui Watanabe, prefăcătoria sau dorinţa acestuia de a fi adulat de jurnalişti. Se părea că Matsuhashi se maturizase şi, chiar dacă presa îl aprecia în mod clar, atât pe el, cât şi ceea ce făcuse, jurnaliştii îşi pierdeau treptat interesul faţă de el ca obiect de cult. Iar după părerea lui Thomas, aşa ceva nu putea decât să-i facă bine tânărului.

Cu toate astea, la Institutul Arheologic Yamanashi, toate uşile se deschideau în faţa lui Matsuhashi, uşi care ar fi rămas închise pentru majoritatea doctoranzilor, aşa încât cererea lui Thomas de a vedea toate fişierele legate de ceea ce făcuse fratele lui în timpul şederii în Japonia fu aprobată. Când voiau, organizaţiile japoneze se puteau ascunde în spatele unui şir nesfârşit de protocoale, puteau respinge orice cerere neobişnuită, mai ales dacă risca să-i deranjeze pe alţii sau îi putea pune într-o lumină nefavorabilă. Cu Matsuhashi în spate, Thomas avea impresia că nu exista nimic care să nu-i fie acordat.

– A lucrat aici timp de două zile? întrebă Thomas.

– În afară de mese şi de vreo două întâlniri cu Watanabe-*san*, a stat aici aproape tot timpul. Ar trebui să pot să găsesc fişierele pe care le-a accesat prin sistemul de satelit al universităţii, cu excepţia cazului în care nu şi-a şters rezultatele muncii.

– Ce te face să crezi că a folosit acest sistem? întrebă Thomas. Nu putea pur şi simplu să navigheze pe Web sau să scrie

documente?

– E posibil, răspunse Matsuhashi, cu degetele alergând pe tastatura computerului cu o viteză incredibilă, dar l-a rugat pe Watanabe-*san* să-i dea parola pentru accesarea datelor de satelit.

– La ce folosiţi aceste date?

– Echipamentul a fost setat pentru scanare topografică şi detectarea tumulilor de pe teritoriul întregii ţări.

– Prin folosirea imaginilor din satelit?

– Da. Ca şi în cazul sitului pe care în cele din urmă l-am excavat, partea vizibilă a tumulului era doar o fracţiune din actualul sit funerar. Încercăm să folosim radarul de estimare a deschiderii (SAR), ca să vedem ce se află sub pământ.

– E posibil aşa ceva?

– O, da. Sistemul e sensibil la anumite caracteristici liniare şi geometrice ale solului, mai ales când se folosesc lungimi de undă radar diferite şi combinaţii de date orizontale şi verticale.

Thomas se uită la el nedumerit.

– Îmi cer scuze, zise Matsuhashi, ridicându-şi privirea de pe tastatură. Ideea e că funcţionează. SAR transmite fascicule de energie către sol şi înregistrează energia reflectată de acesta. Acum nici măcar nu mai este o tehnologie nouă. În 1982, radarele de pe naveta spaţială au dezvăluit cursuri de apă extrem de vechi sub nisipurile deşertului sudanez. Iar cele instalate pe avioane au fost folosite pentru depistarea urmelor preistorice de paşi umani în Costa Rica.

Făcu o pauză şi se încruntă în vreme ce o nouă pagină de date se încărca pe ecran.

– Ce e? întrebă Thomas.

– Coordonatele astea sunt ciudate, răspunse japonezul. Nu se află în Japonia.

Thomas simţi că i se accelerează brusc pulsul.

– Dar unde sunt?

Studentul accesă imagine după imagine, încruntându-se tot mai mult. Imaginile prezentau ceva ce semăna cu un şir de neregularităţi costiere, albe pe un fundal negru, cu porţiuni mari scăldate în culori vii, verde la limita galbenului, portocaliu, roşu, albastru şi maro. Fiecare imagine avea dată şi oră, iar fişierul avea numele „Producţie marină WiFS de clorofilă şi câmpuri de vânt de la SAR”.

– Ce naiba mai e şi asta? întrebă Thomas.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Matsuhashi. Dar nu e

vorba de tumuli.

Următorul set de imagini părea să prezinte din nou porţiuni de coastă în verde strălucitor, albastru-marin şi o serie de puncte purpurii care se estompau treptat către alb. Fişierul se numea „AVHRR: compozite vizibile, apropiate şi în infraroşii termice”. Apoi apăreau tabele cu numere, grafice şi grupuri de coordonate.

– E posibil ca acestea să fie măsurători ale unor peşteri submarine? se aventură Thomas.

Matsuhashi clătină din cap.

– Datele astea par să se concentreze asupra suprafeţelor, zise el. Ar putea să pătrundă la câţiva metri adâncime, dar nu mai mult de atât. Iar măsurarea unor peşteri n-ar fi necesitat atâtea treceri. Vezi? Avem o serie de imagini ale aceluiaşi loc, luate într-un interval de câteva zile. Peşterile nu se deformează, cu excepţia unei activităţi seismice masive, aşa că de ce să fie repetate imaginile? Iar acest set de imagini pare să ia în considerare direcţia vântului, care n-ar trebui să fie relevantă pentru structurile submarine.

– Ce e cu referirea la clorofilă? Asta înseamnă plante, nu?

– Da, e ceea ce plantele folosesc pentru fotosinteză.

– Nu pricep.

– Nici eu, mărturisi Matsuhashi, părând mai puţin sigur pe sine. Chestia asta nu are nicio legătură cu arheologia. Lasă-mă să dau un telefon. Acum sunt foarte popular la NHK, adăugă el cu un zâmbet trist.

Printară o parte dintre imagini şi se duseră la postul local de televiziune. Thomas stătu deoparte în vreme ce personalul se îngrămădi în jurul eroului local, dar li se alătură când se aşezară la o masă împreună cu meteorologul-şef al postului, un bărbat cu aer de cărturar, cu părul grizonant şi o mustaţă bine îngrijită, care, spre deosebire de ceilalţi, nu părea să fie impresionat de statutul de vedetă al lui Matsuhashi. Omul se uită la imagini, dădu cu gravitate din cap şi îşi spuse părerea în japoneză.

Thomas încercă să priceapă, dar meteorologul părea să se plângă de meniul unui restaurant local.

– Ce spune?

– Că ăsta e motivul pentru care nu avem peşte pentru sushi a doua oară în acest an, explică Matsuhashi, în acelaşi timp amuzat şi ironic.

– *Habzu,* îi spuse meteorologul lui Thomas.

– Poftim?

Meteorologul luă un pix de pe biroul lui şi scrise pe un carneţel: HABS. Repetă apoi cuvântul cu mare grijă.

– Nu ştiu ce înseamnă.

Meteorologul începu să vorbească repede, iar Matsuhashi traduse doar esenţa, ca să ţină pasul cu el.

– Plante mici în apă, zise el, tastând HABS în motorul de căutare de pe computerul lui. Periculoase. Otrăvesc toţi peştii.

Meteorologul arătă spre ecranul calculatorului.

– *Habzu,* repetă el cu un aer de cunoscător.

Imaginea de pe ecran prezenta o plajă luminată de soare, un peisaj idilic, cu excepţia unui amănunt ciudat care stârnea repulsie, care transforma realitatea în coşmar. Marea se transformase în sânge.

– HABS: *Harmful algae blooms* – proliferări periculoase ale algelor – citi Matsuhashi. Termen cunoscut şi sub numele de…

– *Akashio,* rosti meteorologul.

Thomas nu mai avea nevoie de traducere.

– Mareea roşie, şopti el.

Simţi ca şi cum cheia pe care încercase să o folosească fără succes înainte deschidea acum mai multe uşi. Brusc, în mintea lui se produseră o serie de declicuri.

CAPITOLUL 89

Thomas era entuziast. Nici măcar liniştea complexului de temple de la Minobu nu-i putea tempera emoţia.

– Unii exegeţi ai Bibliei, zise el, au emis ipoteza că plaga din Egipt care a înroşit Nilul este prima atestare documentată a mareei roşii, adică înflorirea explozivă a algelor microscopice, sau fitoplanctonul, care poate înroşi apa. Sunt multe specii de alge de acest tip. Cred că aici avem de-a face cu ceva care se numeşte *Alexandrium tamarense.*

– Şi care face ce anume? întrebă Kumi.

– Este un dinoflagelat care provoacă OPS, răspunse Parks, plimbându-se nervos prin curtea pietruită. Otrăvire prin paralizarea fructelor de mare. Afectează scoicile, stridiile şi aşa mai departe. Celor care se hrănesc cu astfel de scoici le poate fi afectat ireversibil sistemul respirator şi moartea survine în douăzeci şi patru de ore.

– Giovanni a avut aşa ceva cu o zi înainte ca Ed să părăsească Italia, rosti Thomas. Nu a fost ceva grav, dar suficient ca să-l intrige.

Îl sunase pe preotul italian ca să-i confirme bănuiala înainte de a se alătura celorlalţi. Giovanni se arătase surprins să-l audă, dar nu ostil, şi nu îl învinovăţi pentru moartea lui Pietro. Uşurarea resimţită alimentase euforia de acum a lui Thomas.

Luaseră trenul până în Minobu şi urcaseră cele două sute optzeci şi şapte de trepte abrupte către temple. Fusese ideea lui Kumi, ca o pauză şi o schimbare de peisaj. Simţea nevoia să plece din Kofu, să se îndepărteze de cadavrul celui care îl atacase pe Thomas, un cadavru despre care nu apăruse nici o ştire în presa locală. Kumi găsea o astfel de tăcere destul de suspectă. O crimă, mai ales una atât de neobişnuită, ar fi trebuit să domine ştirile zile întregi într-un oraş precum Kofu.

Cireşii Yoshino erau plini de flori de un roz-pal şi fragil pe fundalul crengilor fără frunze şi al albastrului adânc al cerului. Mai important însă era faptul că drumul reprezenta o reeditare a vizitei pe care ea şi Thomas o făcuseră împreună cu ani în urmă şi, ca atare, putea fi socotit drept un armistiţiu între ei doi, chiar dacă unul la fel de fragil ca florile de cireş.

Parks, care părea ciudat de imun la frumuseţea fără vârstă a acelui refugiu montan şi a templelor vechi, venise separat.

– Fenomenul OSP nu ucide numai oameni, zise el. Afectează întregul lanţ trofic. Orice animal se hrăneşte cu dinoflagelate devine toxic pentru cel care îl mănâncă mai departe. Fenomenul nu duce doar la închiderea câtorva restaurante din Mâine, ci poate distruge populaţii întregi de peşti.

– Cu excepţia cazului în care peştii sunt dotaţi în mod neobişnuit cu cele necesare pentru a găsi noi surse de hrană, zise Thomas.

Parks se uită la el.

– A, hai că asta e bună, exclamă el.

– Ce anume? întrebă Kumi.

– *Ihtiopodul* nostru. Îşi petrece aproape întreaga viaţă în apă, probabil în peşteri submarine, înotând şi folosindu-şi picioarele rudimentare ca să se deplaseze de colo-colo şi să prindă alţi peşti. Dar dacă mediul suferă o schimbare drastică şi sursa lui obişnuită de hrană dispare…

– Distrusă de HABS, interveni Thomas.

– … atunci el dispune de ceva ce alţi peşti nu au: picioare şi o modalitate de a respira aer pe uscat, cel puţin pentru o perioadă scurtă. Iese din apă şi mănâncă altceva până ce marea revine la normal.

– Asta se potriveşte cu pictura noastră din Paestum, zise Thomas, singura imagine de care dispunem cu peştele ieşind din apa mării. Asta a descoperit Ed. Apa roşie din pictură nu e rezultatul unui simbolism apocrif, căci peştele nu era în cazul ăsta doar un simbol creştin. Era un peşte real. Apă stacojie reală. Peştele cu picioare a ieşit pe uscat atunci când marea s-a făcut roşie.

– Viaţa de după moarte, zise Jim. Nu-i de mirare că Ed a crezut că ajunsese în raiul simbolismului. Este imaginea perfectă a lui Hristos care transcende răstignirea.

– Ed a folosit imaginile luate de satelit ca să depisteze asemenea fenomene, zise Parks, lăsând deoparte teologia. A comparat datele de mediu – temperatura apei, adâncimea, topografia submarină – de la siturile din Napoli cu alte locuri din lume unde se înregistrau explozii de dinoflagelate *Alexandrium.* După ce a descoperit secvenţele de date care se repetau, a plecat la vânătoare.

– Ştii unde? întrebă Kumi.

Era o întrebare pusă cu prudenţă şi privirea aruncată lui Parks îl

făcu pe Thomas să priceapă ce anume întreba ea în realitate: „O să-i spui şi lui dacă ştii? Ai încredere în acest om care te-a atacat deja de două ori?”

Thomas îi prinse privirea şi se uită dincolo de ea, spre templele cuibărite în verdele luxuriant al dealurilor.

– Dacă aş încerca să părăsesc ţara prin mijloace convenţionale, zise Thomas, aş fi oprit la graniţă şi predat fie autorităţilor italiene, fie cine ştie cărei divizii antitero din Statele Unite. N-am chef să-mi petrec restul zilelor în Guantanamo, aşteptând ziua procesului.

– Ce-ar fi să mergem la Devlin? propuse Jim.

Thomas deschise gura ca să spună ceva, dar surprinse o umbră pe chipul lui Kumi, poate o amintire sau o idee nouă. Se uită la ea, dar Kumi se mulţumi să clatine abia perceptibil din cap. Deocamdată ţinea doar pentru ea ceea ce ştia.

– Haide, Tommy, băiatule, îl îndemnă Parks. Spune-ne ce ştii.

Kumi se întoarse şi privi spre cealaltă parte a văii împădurite. Thomas scoase încet hârtiile din buzunarul hainei şi le întinse. Marcase coordonatele imaginilor din satelit pe o hartă a statului Filipine.

– Cu o zi înainte ca Ed să părăsească Japonia, zise el, punând degetul pe o mică insulă din arhipelagul Sulu, aici a început o proliferare de tip maree roşie. A durat cam o săptămână. Când marea a revenit la normal, fratele meu era mort.

Câteva clipe se uitară cu toţii la hartă. Apoi Parks începu să-şi flexeze degetele pe rând, mai întâi la o mână, apoi la cealaltă, până ce îi trosniră încheieturile, după care zâmbi.

– Ridicăm ancora, anunţă el. Toţi cei care vor sunt bine-veniţi la bord.

– Eu nu, zise Kumi. Poate descoperiţi ceva, poate nu, dar eu una cred că ar trebui să spuneţi totul autorităţilor înainte ca alţi oameni să mai fie omorâţi. Ar trebui să sunaţi la ambasadă, să le spuneţi ce ştiţi şi să staţi departe de chestia asta.

– O, exclamă Parks, ca şi cum am putea avea încredere în ei.

– Jim? întrebă Kumi.

– Eu am venit să ajut, răspunse preotul. Clătină gânditor din cap, luptându-se cu ceva din sufletul lui. Îi datorez asta lui Ed. Dacă pot face ceva…

– Thomas? continuă ea, părând brusc extrem de mică şi de obosită.

– Îmi pare rău, răspunse el. Trebuie să o fac. Până când aflu tot. Până ce se termină.

Kumi dădu din cap, resemnată, şi nu mai spuse nimic.

– Excursie pentru băieţi! anunţă Parks. Perfect! Voi luaţi berea şi eu am grijă să agăţ nişte târfe pentru noi. Cu excepţia lui Joe Celibatarul de aici.

– Stai aşa, îl opri Thomas. Mai e ceva la care poate vreţi să vă uitaţi înainte de a vă oferi voluntari pentru această călătorie.

Ceilalţi îl priviră.

– Graţie lui Matsuhashi şi meteorologului de la NHK, am obţinut şi alte câteva imagini din satelit, luate la intervale de treizeci şi şase de ore, ale unei întinderi de plajă de circa o jumătate de kilometru, chiar în centrul unei maree roşii.

Le arătă celorlalţi imaginile, pe rând.

– Asta e prima, zise el.

– Arată idilic, spuse Kumi, privind nisipul deschis la culoare al plajei punctate de palmieri. Evident, cu excepţia apei roşii. Ce sunt astea?

– Bărci de pescuit, răspunse Thomas, care vin la ţărm. Iar aici sunt colibele din sat, chiar în spatele lizierei de copaci. Acum vine a doua imagine.

Era aproape imposibil de descifrat ceva, cu excepţia apei roşii. Solul era acoperit de un nor cenuşiu gros.

– Aia e o furtună? întrebă Parks.

– La început aşa am crezut şi eu, răspunse Thomas. Dar imaginile la scară mai mare nu arată prezenţa nici unui front atmosferic în zonă.

– Aşadar e vorba de?… zise Kumi.

– Fum, răspunse Thomas.

– Nu poţi fi sigur, interveni Parks, uşor neliniştit.

– Uite şi a treia imagine, replică Thomas.

Marea era albastră şi sclipitoare, plaja la fel de idilică, cu excepţia unor pete negre în apropiere de copaci.

– Unde sunt bărcile? întrebă Kumi.

Pusese întrebarea oarecum din întâmplare, dar când nu primi răspuns puse o alta, de această dată cu o voce speriată:

– Unde e satul?

– A dispărut, răspunse Thomas. A dispărut totul.

CAPITOLUL 90

Soarele abia răsărise peste crestele acoperite de zăpadă ale muntelui Fuji când elicopterul dinspre Narita încetini, oprindu-se deasupra copacilor care se înşirau pe malul râului. Uşa era deja deschisă şi în mai puţin de cincisprezece secunde, cei trei membri ai trupei de asalt coborâră de-a lungul cordonului de nailon pe malul nisipos al apei. Nu-i văzu nimeni venind, iar când oamenii care se trezeau devreme începură să privească pe geamuri în căutarea locului de unde se auzea zgomotul elicopterului, acesta începea deja să se ridice în aer, îndreptându-se spre nord-est, către oraş.

Soldaţii erau îmbrăcaţi în uniforme negre de luptă şi veste de protecţie de ultimă generaţie, haine de aviator pe deasupra şi cagule care lăsau să li se vadă doar ochii. Se deplasau încet, cercetând terenul din jurul lor cu pistoalele-mitralieră Heckler and Koch MP-5-SD6 cu amortizor, ţinute întins pe lângă trup, ca nişte extensii ale braţelor. Li se ordonase prudenţă şi folosirea forţei împotriva civililor doar dacă era absolută nevoie, iar oamenii nu aveau chef să-şi asume riscuri inutile. Evident că ţintele lor nu beneficiau de o asemenea îngăduinţă. „Ţintele constituie o ameninţare imediată, aşa că trebuie eliminate prin orice mijloace posibile.”

Cu toate astea, misiunea trebuia să se desfăşoare cu discreţie, asasinatele să fie executate în linişte, iar cadavrele culese de la locul execuţiei în maximum cincisprezece minute. Soldaţii se deplasaseră repede de-a lungul malului către partea sudică a *ryokan*-lui cu un singur etaj. Nu dispuneau de informaţii exacte legate de camerele ocupate de ţinte şi era posibil ca în clădire să se afle şi alţi străini, o clădire pentru care nu dispuneau de specificaţii, de planuri arhitecturale sau de recunoaştere la faţa locului. Trupa de asalt era obligată să culeagă şi informaţii, aşa că localizarea ţintei era foarte importantă.

Liderul echipei dădu din cap şi ceilalţi doi se despărţiră, deplasându-se ghemuit, aproape pe toate cele patru membre, cu ţevile armelor mişcându-se în toate direcţiile în căutarea prăzii. Liderul şi-ar fi dorit să ajungă la faţa locului cu o oră mai devreme. O astfel de misiune se executa noaptea, înainte de revărsatul

zorilor. Informaţiile minimale de care dispuneau arătau că existau doar cinci camere de oaspeţi şi apartamentul proprietarei, dar nu puteau şti cu siguranţă câte camere foloseau ţintele: puteau folosi de la una singură la trei.

Liderul se ridică încet şi se uită pe fereastra aflată la un metru şi ceva deasupra solului: o bucătărie, nici un semn de viaţă. Se deplasă în lateral, oprindu-se în spatele unui arbust ornamental atent îngrijit. Se afla aproape de intrarea din faţă şi, totodată, zona cea mai expusă a clădirii, de unde pleca un drum de pietriş către sat. Reveni la fereastra bucătăriei, lipi o ventuză pe geam şi trasă un cerc în jurul acesteia cu ajutorul unui tăietor cu diamant. Apăsă scurt pe ventuză şi cercul de sticlă decupat ieşi cu uşurinţă, permiţându-i să introducă mâna şi să deschidă zăvorul, în mai puţin de treizeci de secunde era înăuntru.

Bucătăria era mică şi gemea de cratiţe şi tigăi înnegrite supradimensionate, una dintre ele atârnând deasupra maşinii de gătit, prinsă de un lanţ. Pereţii erau din lemn, iar podeaua din piatră. În afara prăjitoralui electric de orez în formă de ou, locul părea vechi de o mie de ani. Ţinând ţeava armei îndreptată înainte, liderul echipei se ghemui ca să privească pe sub *noren,* perdeaua bleumarin de material textil care ţinea loc de uşă, apoi trecu pe coridorul de acces, lăsând urme negre de bocanci pe podea. Nici un semn de viaţă.

Din coridor se deschideau mai multe camere cu paravane în loc de uşi. Cu excepţia bucătăriei, întreaga clădire era de fapt o singură încăpere împărţită, prin pereţi tradiţionali *husuma* din hârtie, în şase camere cu tatami, toate dând în coridorul central. Probabil că orice strănut într-un capăt al clădirii s-ar fi auzit perfect până în celălalt capăt. Merse de-a lungul holului, remarcând sforăitul profund care se auzea din camera cea mai apropiată. Puse mâna pe peretele de hârtie chiar în clipa în care al doilea membru al echipei apăru în celălalt capăt al coridorului. Oamenii intraseră prin uşa din spate. Colegul liderului clătină scurt din cap: nimic de raportat.

Liderul dădu peretele la o parte, iar acesta alunecă pe ghidaje aproape fără zgomot. Încăperea era întunecată, dar persoana care dormea pe saltea era în mod clar o femeie japoneză în vârstă, aşezată pe o parte: proprietara. Liderul trase peretele la loc şi îşi continuă drumul pe coridor, în vreme ce colegul lui ieşi dintr-o a doua cameră verificată: tot nimic. Aproape că nu mai aveau ce verifica.

Liderul încercă următoarea încăpere, apoi următoarea, cu arma în poziţie de tragere. Ambele erau pustii. Îşi privi colegul şi acesta îi confirmă acelaşi lucru. Ţintele plecaseră. Dădu din cap spre celălalt, nerăbdător dintr-odată să iasă din acea clădire ciudată din lemn, cu aerul ei antic, şi făcu un gest simplu cu o singură mână.

„Retragerea."

Odată ce o echipă a terorii precum aceea era lansată în acţiune, avantajul ţintelor se diminua cu repeziciune. Liderul era convins că avea să-i prindă data următoare pe cei pe care îi căuta.

CAPITOLUL 91

Coborâseră din tren la Zenko-ji, cu câteva staţii înainte de gara principală din Kofu, pentru că nu voiau să aştepte acolo legătura spre Shizuoka. Kumi avea să-i părăsească pe Thomas şi pe ceilalţi şi să ia trenul spre Tokyo şi spre restul vieţii ei. Le spusese că simpatiza cu cauza lor, dar trebuia să-şi vadă de ale ei. La cererea ei, urmau să-şi ia rămas-bun în templul din localitate, care odinioară avusese o însemnătate aparte pentru Kumi şi Thomas şi de unde fiecare avea să se îndrepte spre gara centrală şi spre trenul său.

Kumi trebuia să le dea o veste, dar mărturisise că n-o făcuse până atunci de teama lui Parks. Forţând oarecum o decizie, Thomas îi ceru să le spună tuturor ce ştia. Era nevoie de încredere. Ea ridică din umeri, deloc convinsă, apoi le spuse:

– Devlin. Vizita lui nu este legată doar de taxe. A venit să pună la punct detaliile unei afaceri. Ghiciţi ce vrea să exporte.

– Peşte? întrebă Jim.

– Da. Japonia e cel mai mare importator de peşte din lume şi vrea şi el o bucăţică din tort.

– Din Illinois? se miră, sceptic, Thomas. De unde să ia peştele, din lacul Michigan?

– A sponsorizat un soi de program agricol semisecret, răspunse Kumi. Există nişte ferme în sudul statului Illinois, unde se cultivă roşii şi tot felul de produse hidroponice…

– Hidro… cum?

– Care n-au nevoie de sol, interveni Parks. Plantele cresc în apă bogată în nutrienţi.

– Iar în apa aia cresc şi peşti, continuă Kumi. Deocamdată fitofagi. Acum se încearcă aceleaşi condiţii pentru un soi hibrid de ton. Dacă Devlin reuşeşte să obţină un contract de import de aici, economia statului Illinois ar putea înregistra un salt spectaculos.

– N-a vorbit nici o clipă despre aşa ceva, rosti Thomas, uitându-se la Jim pentru confirmare.

– A păstrat totul secret, replică Kumi. Ca să aibă un avantaj faţă de competiţie.

– Poate, zise Thomas.

Parks părea căzut pe gânduri. Thomas îi simţea pe toţi cum

încearcă să facă conexiuni mentale, dar fie nu ştiau destule, fie o asemenea legătură nu exista, aşa că îşi păstrară cu toţii gândurile pentru ei înşişi.

În orice caz, pe Thomas îl frământa altceva. Templul de un roşu şters unde se întâlniseră prima dată după Tokyo era izolat şi mic în comparaţie cu grandoarea celor pe care le vizitaseră înainte. Era locul perfect pentru a da glas unei idei pe care Thomas o ţinea în el ca un om care protejează o lumânare de adierea puternică a vântului.

– Ascultaţi, m-am gândit la ceva, zise el. Ştiu că pare o nebunie, dar s-a gândit cineva la posibilitatea…?

– Care? izbucni Kumi.

Părea arţăgoasă.

– Ascultaţi-mă, vă rog!

– Spune mai departe.

– S-a gândit cineva la posibilitatea…?

– Ca Ed să nu fi murit? interveni Jim. La asta te gândeşti, nu-i aşa?

– Mă întrebam şi eu, mărturisi Thomas.

Câteva clipe, se uitară cu toţii la el în tăcerea adâncă a împrejurimilor templului.

– Fratele tău este mort, Tom, zise Kumi intr-un târziu.

– Aşa se spune. Dar nu am văzut cadavrul lui. Nu dispunem de dovezi clare privind felul sau locul morţii. Poate că n-a murit, poate că s-a ascuns undeva…

– Tom, interveni iarăşi Kumi, retezându-i avântul cu o voce care încerca să se exprime cu cea mai mare blândeţe. Ştim că acolo a avut loc un soi de explozie. Mulţi oameni au murit. El s-a numărat printre ei.

– Nu ştim sigur asta, ripostă Thomas. Dacă au fost multe cadavre, dacă au fost… distruse, de nerecunoscut, cine ar putea afirma cu mâna pe inimă că el s-a numărat printre victime doar pentru că se afla în preajmă sau…

– Au fost siguri, Tom, i-o reteză iarăşi Kumi, de data asta cu asprime, dar şi cu tristeţe, căci ar fi vrut să nu fie adevărat, dar nu putea crede aşa ceva.

– Şi cum am putea avea încredere în ce ni s-a spus? insistă Thomas. Toată lumea evită să ne răspundă clar. De ce ar trebui să credem orice ni se spune? De ce să acceptăm doar pe bază de încredere faptul că el e mort?

– Nu poţi crede aşa ceva, Tom, zise Kumi.

– Eu spun doar că…
– Las-o baltă, interveni Jim.
– Şi tu? Credeam că tu eşti omul credinţei, cel care poate crede în tot felul de miracole.
– Nu şi acum, Thomas. Acum cred că e mort.
– Ştiu că e greu, zise Kumi, dar trebuie să accepţi acest fapt.
Thomas se întoarse spre ea. În sinea lui se aprinsese o veche furie, ca şi cum o rană de mult uitată se deschisese brusc.
– Tu îmi spui mie să accept? tună el. Tu îmi spui mie să trec peste asta? Extraordinar!
Kumi se îmbujoră.
– Ajunge, Tom, zise ea, deşi în ochii ei apăruse o expresie de implorare. N-o face!
– Ce să nu fac, Kumi? ripostă el cu cruzime din pricina durerii din suflet. Ce să nu fac? Să nu aduc vorba despre copilaşii de piatră de acolo?
– Taci, Tom, îi ceru ea, cu ochii înotând în lacrimi şi cu palmele ridicate la urechi, în încercarea de a-l reduce la tăcere ca un copil.
Dar Tom nu se opri. O prinse de braţ şi îi vorbi răstit, în faţă:
– Nu mai zici nimic de gaura aia de mărimea unui copil pe care o porţi în tine de şapte ani? Tu ai de gând să treci vreodată peste chestia asta, Kumi?
Atunci ea îl lovi cu forţă, un zgomot sec care răsună în tăcerea din grădina templului. După care Kumi se îndepărtă, împiedicându-se, retrăgându-se într-un colţ şi ascunzându-şi capul în palme. Jim se duse după ea, mergând încet şi păstrând distanţa. Parks rămase încremenit pe moment, cu ochii mari cât cepele, apoi se îndepărtă şi el, lăsându-l pe Thomas singur cu durerea şi ruşinea lui, aşa cum fusese întotdeauna. Umbrele celor patru oameni care deveniseră un soi de întreg amorf se vedeau acum distanţate şi separate, trasând pe pietrişul grădinii imaginile lor negative de izolare şi disoluţie.
– Aţi pierdut un copil? întrebă Parks, întorcându-se către Thomas.
Şoptea într-un mod ciudat şi avea încă ochii mari.
– Nu, răspunse Thomas cu sufletul gol. Ba da. Pe Anne. Un avort în ultima parte a sarcinii.
– Şi are vreo importanţă? întrebă Parks, uitându-se către Kumi.
Era o acuzaţie, cam bizară venind din partea lui, dar rămânea o acuzaţie. Thomas se uita şi el la Kumi, dar în mintea lui vedea doar acea zi când stătuseră în maşina parcată în faţa clinicii de

obstetrică, plângând împreună şi totuşi fiecare separat. Acum ridică din umeri, ca un om epuizat, şi rosti întrebarea care îi măcina de mult sufletul:

– Cum să plângi pierderea a ceva ce n-ai avut niciodată?

CAPITOLUL 92

Templele japoneze îi dăduseră întotdeauna lui Thomas un sentiment de calm şi frumuseţe, dar, dacă erau cu adevărat nişte lăcaşuri spirituale, atunci el nu înţelegea defel acea spiritualitate. Respingea credinţa în care fusese crescut, dar măcar pe aceea o înţelegea. Zenko-ji, Minobu şi alte asemenea locuri erau fascinante pentru că aparţineau altei lumi, erau exotice, dar înăuntrul lor se simţea întotdeauna singur. Dacă exista un lucru pe care îl înţelesese bine din religia lui Ed, acesta era modul în care religia întruchipa o comunitate, un univers social care se răspândea din altar. Alţi oameni – japonezii – simţeau probabil ceva asemănător în templele lor, dar Thomas nu putea, aşa că fu surprins să constate că şi-ar fi dorit să se afle într-o biserică pe care o ştia şi o recunoştea, nu ca turist, ci ca o persoană născută cu cântecul ei în sânge.

Plecară de la templu aproape fără să-şi vorbească. Kumi continua să fie roşie la faţă, dar îşi ştersese lacrimile cu un gest hotărât, prin care anunţa pe toată lumea că subiectul era închis. Pentru o clipă, Jim o luă de mână, dar, deşi îi mulţumi pentru gest, ea îi ţinu mâna doar câteva secunde înainte de a-i da drumul, insistând să pornească spre gara din Kofu.

Thomas mergea în spatele ei fără a spune nimic, amintindu-şi drumul pe lângă viile acoperite cu plase, pe străzile înguste şi şerpuite, mărginite de gardurile grădinilor, către vechile băi publice *onsen.* Fiecare cotitură a drumului îl surprindea prin dureroasa ei familiaritate. Pe lângă ei trecură copii în uniformă de şcoală, pe biciclete. Erau aceiaşi copii dintotdeauna, poate mai puţin miraţi acum de prezenţa străinilor, dar altfel neschimbaţi. Thomas locuise acolo, chiar dacă nu aparţinuse niciodată locului, iar felul în care tot ce îl înconjura îi stârnea amintiri îl făcea să se simtă bătrân, pierdut şi irelevant.

În minte îi apăru o amintire de dată mai recentă: Peter, directorul liceului, ţinându-i discursul de despărţire:

„Te-ai transformat din erou în paria, Thomas, iar ca să fiu sincer până la capăt, nu înţeleg de ce.”

„Ştiu, răspunsese el. Îmi pare rău.”

Iar acum se întorsese aici, în preistoria lui japoneză, întrebându-

se ce naiba dorea să găsească împreună cu ceilalţi trei oameni, atât de diferiţi, care îl însoţeau. În faţa unui magazin mic se aflau două automate. Unul dintre ele vindea bere la cutii mari. Thomas se îndreptă într-acolo, căutând nişte monede prin buzunare. Pe deasupra acoperişurilor se auzi un răpăit ciudat, ritmic.

Tobe? Aşa se părea. Se opri, străduindu-se să audă mai bine, apoi se duse repede după ceilalţi, dar abia când ajunseră la marginea terenurilor de sport pline de praf ale liceului îşi dădură seama de amploarea evenimentului. Thomas realiză ce e în clipa în care Kumi se întoarse spre el, cu ochii strălucindu-i din pricina aceleiaşi amintiri.

– Este ceremonialul *matsuri Shingenko,* rosti ea.

Thomas dădu din cap, cu un zâmbet care, la fel ca al ei, era un amestec de bucurie şi tristeţe.

– Ce naiba e chestia asta? întrebă Parks.

– Încă o dovadă de preistorie, răspunse Thomas.

Oamenii se adunaseră în grupuri de douăzeci sau chiar mai mari, cu toţii strânşi sub stindarde glorioase şi purtând armuri de samurai sau fiind înarmaţi cu arcuri, suliţe şi *katana.*

Era sărbătoarea anuală dedicată marelui erou din secolul al XVI-lea din Yamanashi, Takeda Shingen. În această zi, mii de oameni mărşăluiau grupaţi în batalioane pe străzile importante din Kofu: elevi, angajaţi ai corporaţiilor, funcţionari publici – jumătate din populaţia oraşului – plus un regiment special de străini, în timp ce cealaltă jumătate îi aclama. Era un eveniment de durată şi spectaculos, care avea să continue până târziu în noapte, după care reprezentantul districtului Shingen urma să descalece şi să prezideze ceremonia de închidere. Thomas şi Kumi participaseră la procesiune de două ori până atunci şi se bucuraseră atât de tare de grandoarea şi naivitatea ceremoniei, încât chiar şi acum, în ciuda tuturor celor întâmplate între ei de-a lungul anilor, tot ceea ce vedeau îi făcea să devină nostalgici.

– Putem rămâne să privim şi noi o vreme? întrebă Kumi.

– Categoric, răspunse Thomas, venind lângă ea.

– Nu avem timp, rosti Parks. Trebuie să ajungem la gară ca să plecăm.

– Doar câteva minute, spuse ea, iar Thomas se uită la Parks cu o asemenea privire, încât acesta ridică din umeri şi se îndepărtă ca să-i lase să savureze momentul în linişte.

– E destul de răcoare, zise Jim, urmărind cum un samurai în armură neagră cu fireturi roşii şi aurii îşi conducea trupele pe

străzi.
– Mda, fu Thomas de acord. Aşa e.
Aproape două minute se mulţumiră să privească în tăcere.
– Sunteţi gata acum? reveni Parks, bătându-şi ceasul cu degetul.
– Kumi? întrebă Jim, îmbrăţişând-o cu blândeţe şi prefăcându-se că nu-i vede lacrimile din ochi.
Ea dădu scurt din cap, după care plecară cu toţii.

*

Pentru *Război*, parada era un chin. Orăşelul adormit părea brusc supraaglomerat, iar trotuarele erau pline cu tarabe unde se vindeau tot felul de porcării, îşi dispersase echipa pe toate căile importante de acces către gară, deoarece era convins că Knight şi ceilalţi aveau să se îndrepte într-acolo, dar constată că îi era extrem de greu să se asigure că ţintele nu riscau să treacă pe lângă el odată cu mulţimea. Trebuia să-i oprească acolo şi, cu toate că n-avea chef să înceapă să tragă cu atâţia oameni în jur, procesiunea putea însemna şi o diversiune eficientă pentru înghesuirea câtorva străini răniţi şi plini de sânge într-o dubă.
Îl contactă pe liderul echipei de asalt, un om pe care *Război* îl recrutase personal după a doua sa escapadă cu trupele SEAL ale Marinei în Afganistan.
– Eşti pe poziţie?
– Am acoperit latura nordică a gării, domnule, răspunse omul.
– Ceva în mulţime?
– Pe aici nu prea se întâmplă nimic important.
– Stai cu ochii deschişi, ordonă *Război*. Iar dacă îi vezi, cheamă duba înainte de a începe să tragi, dacă nu este absolută nevoie să deschizi focul mai întâi.

*

Era ceva ciudat la bărbatul care stătea în colţul străzii. Suficient de ciudat pentru ca Thomas să se oprească şi să-i împingă pe ceilalţi înapoi pe alee. Erau la doar câteva străzi de gară şi parada se apropia de momentul culminant.
„Şi atunci, de ce scrutează tipul ăla mulţimea?”
Era înalt, atletic şi cu aspect vag de nordic, deşi hainele de pe el păreau americane şi cam prea groase pentru vremea blândă de afară. Părea serios, concentrat şi periculos.

– Sunt aici, zise Thomas, ascunzându-se pe alee.
– Care dintre ei e? întrebă Parks.
– Nu ştiu, răspunse Thomas. Nu l-am mai văzut până acum.
– Şi atunci, de unde ştii?…
– Ştiu, i-o reteză Thomas.
În Statele Unite, acel individ putea părea un agent de securitate care supraveghea mulţimea. Nu şi în Japonia însă.
– Nu putem trece de el, zise Jim. Şi probabil că mai sunt şi alţii.
– Dacă am lua un taxi până la gară? propuse Kumi.
– Străzile sunt blocate, răspunse Thomas. Oricum am fi nevoiţi să mai mergem pe jos o bucată de drum. N-o putem face fără să fim văzuţi.
– Şi dacă nu sunt ei? întrebă Parks. Doar pentru că vezi un străin nu înseamnă că e vorba de ei. L-ai văzut. L-am văzut şi eu. Poate că e vorba de altcineva, poate că nu sunt ei. Parks părea mai mult decât insistent. Părea de-a dreptul disperat. La naiba, câţi pot fi pe urmele noastre? adăugă el.
– De unde dracu’ să ştiu? ripostă Thomas, nevrând să se gândească la dimensiunea organizaţiei care părea decisă să-i oprească sau să-i ucidă.
– Trebuie să ne urcăm în trenul ăla, zise Parks.
– Staţi aşa, interveni Kumi preluând conducerea, ca întotdeauna când se confrunta cu o criză. Era modul ei de a trece peste ea. Veniţi cu mine.

*

– Eşti sigur că au fost în trenul dinspre Minobu? întrebă *Război* în cască.
Era iritat pentru că se simţea tot mai neliniştit. Trebuia să-l sune pe *Spărgătorul de sigilii* şi să-i spună că situaţia era sub control. Că pusese laba pe ei. Sau că îi omorâse.
– Da, domnule, rosti liderul echipei. Au fost văzuţi urcându-se acolo, dar omul meu din Kofu susţine că n-au coborât aici.
– Să fi rămas în tren?
– Nu ştim, domnule.
– Nu ştiţi? se răţoi *Război*. Ce fel de răspuns mai e şi ăsta?
– Îmi cer scuze, domnule. Este improbabil, dar nu putem fi siguri.
– Atunci, asiguraţi-vă, i-o reteză Război. Urcaţi în trenul ăla şi cercetaţi-l.

– Da, domnule.

Război reîncepu să privească mulţimea. Problema o constituiau parada idioată şi toţi cretinii ăia împopoţonaţi cu hainele lor de tot rahatul, din epoca de aur a istoriei lor. În oricare altă zi din an, străzile ar fi fost pustii, iar o gaşcă de străini ar fi ieşit în evidenţă ca un furuncul pe piele.

Toate chipurile erau întoarse spre paradă, cu excepţia lui. Ca atare, el fu singurul care nu îi văzu pe cei patru oameni parţial echipaţi cu armuri, trei străini şi o japoneză, ieşind din rânduri când procesiunea ajunse la intrarea în gară, la doar câţiva paşi de locul unde stătea el cercetând mulţimea.

*

În gară, Kumi opri un elev, îi dădu o bancnotă de cinci mii de yeni şi sacoşa plină cu imitaţiile de căşti care constituiseră mai bine de cincizeci la sută din deghizarea lor. Când Thomas se duse să cumpere biletele de tren, puştiul alerga înapoi spre armureria improvizată în curtea şcolii, zâmbind de parcă ar fi câştigat la loterie.

CAPITOLUL 93

Trenul de Shizuoka era mai rapid decât cele cu care se obişnuiseră ei, dar nici pe departe la fel de rapid ca Shinkansen-ul. Parks se plânse tot timpul, uneori chiar privind peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca urmăritorii să vină zăngănindu-şi armele de-a lungul culoarului din vagonul aproape gol. Thomas bănuia că Parks avea şi altceva în minte, preocupări legate mai degrabă de destinaţia lor decât de locurile prin care fuseseră.

– Credeţi că îmi pot folosi telefonul mobil? întrebă Parks. Ar trebui să dau un telefon ca să mă asigur că barca e pregătită, dar…

Nu termină fraza şi se uitară cu toţii unii la alţii. Cât de uşoară era depistarea unui semnal de telefon mobil, sau interceptarea convorbirii, şi de ce gen de resurse ar fi avut nevoie urmăritorii pentru aşa ceva? Habar n-aveau.

– Cu cine crezi că semăn, cu James Bond? rosti Jim.

Parks îi aruncă o privire şfichiuitoare.

– Semeni cu un preot.

– Mulţumesc, replică Jim, alegând să ia ironia drept compliment.

Drept răspuns, Parks, înfoiat ca un cocoş gata de luptă, se întoarse spre Kumi.

– Credeam că n-o să vii şi tu.

– Am sunat la *ryokan*-ul din Shimobe, răspunse ea.

– Şi?

– Hotelul a fost atacat în cursul nopţii. De fapt în zorii zilei. Cineva a tăiat geamul şi a pătruns înăuntru. Nu s-a furat nimic. Totul arată că atacatorii au căutat ceva sau pe cineva.

– Atacatorii? se miră Thomas, încercând să minimalizeze incidentul. De unde ştii că n-a fost vorba doar de un hoţ mărunt de prin partea locului?

– O spargere profesionistă şi pătrundere prin efracţie într-un sat japonez de munte? se miră Kumi. Imposibil. Iar hoţii din partea locului nu prea ajung la locul acţiunii cu elicopterul.

Thomas se mulţumi să se uite la ea.

– Ce bine că am petrecut noaptea în Minobu, nu? zise ea.

– Dar asta naşte o întrebare interesantă, rosti Parks. Pentru că, dacă ne-au urmărit până într-un *ryokan* minuscul din mijlocul

pustietăţii, eu aş spune că beneficiază de ajutoare.

– Nu e neapărat nevoie, replică Kumi, cu un oftat. Ascunderea străinilor într-o zonă rurală ca Yamanashi seamănă oarecum cu camuflarea unui 747 într-un deşert. Îl poţi îngropa, dar dacă îl vede cineva, toată lumea îşi va aminti de el. În plus, Thomas a apărut la televiziunea naţională. Nu era nevoie de un informator.

– Poate că nu, zise Parks, dar credeam că ar fi bine să-l întrebăm şi pe reverendul Jim, aici de faţă.

– Asta ce mai înseamnă? replică Jim.

– Doar gândesc cu voce tare.

– Ce fel de informator aş fi eu dacă le-aş spune unde am stat cu o noapte în urmă?

Se răsuci cu spatele şi mormăi „Dobitocul” printre dinţi, suficient de tare pentru ca toată lumea să audă. Parks se ridică de pe banchetă.

– Trebuie să mă uşurez, zise el, uitându-se la Jim.

Jim se întoarse să privească fix pe geam, astfel încât Kumi şi Thomas se treziră uitându-se direct unul la celălalt pentru prima dată după episodul din Zenko-ji. El o privi întrebător, dând din cap spre ceilalţi doi, dar ea se mulţumi să ridice din umeri şi să clatine din cap, închizând ochii pe jumătate.

– Vii şi tu în barcă? o întrebă el.

– Trebuie să sun la birou, răspunse Kumi. Probabil că voi lua trenul rapid spre Tokyo din Shizuoka.

– Nu era nevoie să vii, continuă el, continuând s-o învinovăţească pentru că refuza să se implice în ceea ce li se întâmpla.

Ea oftă, se uită pe geam şi apoi din nou la el.

– Mi-e fiică, Tom, bine? Mi-ar plăcea să mă întorc la birou şi să merg mai departe ca şi cum tot ce se petrece nu m-ar preocupa sau s-ar fi terminat, dar îmi vine greu să cred aşa ceva. Vreau… nu ştiu, o încheiere. Vreau să termin cumva povestea asta.

Nu se referea doar la moartea lui Ed sau la actuala lor relaţie, iar Thomas ştia asta. Cearta lor de la templu nu pusese capăt situaţiei încordate dintre ei, ci dezvăluise doar ce multe lucruri fuseseră trecute sub tăcere de-a lungul anilor. Thomas nu răspunse, dar şi el simţea acelaşi lucru, adică avea sentimentul că amândoi aşteptau să se întâmple ceva care să-i facă, în sfârşit, să meargă înainte: fiecare pe drumul lui, presupunea Thomas, închizând definitiv o uşă în urma lor, sigilând pentru totdeauna partea din viaţă petrecută împreună.

– Nu ştiu dacă pot veni cu tine, zise ea. Mai am ceva concediu, dar nu ştiu. Trebuie să dau nişte telefoane şi să mă gândesc. Bine?

– Bine.

Thomas se simţea obosit şi confuz. Parks şi Jim aveau fiecare secretele lui, iar Kumi… Pur şi simplu nu ştia ce să creadă despre Kumi. Nu era pentru prima dată când Thomas simţea în străfundul sufletului său falia creată de evenimentele din ultima vreme, o falie care se adâncea pe măsură ce pătrundea în ape mai întunecate şi mai adânci, străbătute de curenţi imprevizibili. În ciuda celor aflate în ultimele săptămâni, nu se afla deloc mai aproape de găsirea celor care-l urmăriseră de-a lungul unei jumătăţi de glob. Jim avea dreptate: nu era James Bond, şi nici Thomas nu era. Pe el îl îngrozea ideea că oamenii care îl voiau mort şi care îl uciseseră pe fratele lui puteau manipula agenţii guvernamentale sau asasini profesionişti care se deplasau cu elicoptere. Supravieţuise până acum doar datorită unui noroc chior, dar norocul i se putea schimba, şi încă foarte curând. Poate că era mai bine să se predea autorităţilor şi să se confrunte cu un proces acasă la el sau în Italia. Era nevinovat. Chestia asta trebuia să conteze într-o oarecare măsură, nu?

Ar fi trebuit să fie o întrebare retorică, şi aşa ar fi fost în mod normal, dacă el nu ar fi nutrit un asemenea scepticism faţă de orice fel de autoritate. Însă acum, cu fratele lui după toate aparenţele mort şi cu o întreagă anchetă în desfăşurare legată de presupusele lui legături cu terorismul, întrebarea numai retorică nu era.

„Doamne, îşi zise el, ce n-aş da să beau ceva!”

Rămaseră tăcuţi, în vreme ce trenul înconjura poalele muntelui Fuji, îndreptându-se spre coastă. Thomas îşi zise că nu era un debut propice pentru un voiaj pe apele mării Chinei de Sud şi dincolo de acestea. Habar n-avea cât le va lua ca să ajungă până acolo, dar era o călătorie în care încrederea nu avea să se ridice la cote prea înalte.

*

Peste Heiwa Dori se lăsase noaptea şi nesfârşita procesiune de samurai falşi ajunsese la final, fără ca nici unul să-i fi zărit pe Knight sau pe ceilalţi. *Război* şi oamenii lui continuau să supravegheze gara, dar era tot mai clar că prada le scăpase din nou printre degete. *Război* privea în continuare mulţimea, dar

gândurile îi zburau în altă parte. Aştepta.

Apelul inevitabil veni o jumătate de oră mai târziu. Vocea *Spărgătorului de sigilii* era calmă şi neutră ca întotdeauna. În vreme ce îi dădu raportul ca un profesionist asupra eşecului înregistrat, celălalt nu spuse nimic, astfel încât atunci când termină, *Război* descoperi că-l irită tăcerea şi crezu că legătura telefonică fusese întreruptă.

– Domnule? rosti el. Aţi auzit totul?

– Da, răspunse interlocutorul. Evident că aş fi preferat să aud altceva… dar, da.

– Îmi pare rău, domnule, continuă *Război*. Nu ştiu cum au trecut de noi, dar aici este încă un mare haos…

– Evident, rosti *Spărgătorul de sigilii* cu o asemenea finalitate în voce încât *Război* tăcu, intimidat. Apoi însă vocea reveni, ceva mai puţin crispată şi iritată. Ei bine, spuse el, aş fi preferat să nu se ajungă atât de departe, dar asta e.

– Să monitorizăm gara toată noaptea, domnule?

– Nu, răspunse *Spărgătorul de sigilii*. Au dispărut, dar nu-i nimic.

– Domnule?

– Doar ştim bine unde se duc, rosti celălalt, ca şi cum s-ar fi amuzat.

– Să ne pregătim de interceptare?

– Nu, decise *Spărgătorul de sigilii*. Am ştiut dintotdeauna unde vor ajunge dacă vor avea ocazia. Mai bine să-i lovim acolo unde alte câteva cadavre nu vor atrage oricum prea mult atenţia. Vom juca acum ultimul as, iar povestea asta are un soi de simetrie şi de finalitate certă în ea. Abia aştept să asist la epilog.

– Veniţi cu noi? se miră Război, iritat şi un pic emoţionat.

Îl întâlnise pe *Spărgătorul de sigilii* o singură dată. *Molimă* nu o făcuse, un fapt pe care *Război* îl socotea drept un indiciu clar al diferenţierii dintre ei doi.

– Desigur, răspunse *Spărgătorul de sigilii*. Regrupaţi-vă. Adunaţi-vă toate forţele şi aşteptaţi coordonatele de deplasare. Vă voi aştepta să ajungeţi acolo. Vom sfârşi povestea asta împreună. Şi, *Război*…

– Domnule?

– Nu te mai gândi la eşecul ăsta.

– Da, domnule, zise *Război*, copleşit de panică la auzul compasiunii total neobişnuite exprimate de *Spărgătorul de sigilii*.

– Domnul îşi înfăptuieşte miracolele pe căi misterioase, continuă *Spărgătorul de sigilii*. Dacă o uşă se închide, o alta se deschide, iar

odată cu ea se deschide şi calea către glorie.

– Da, domnule, replică *Război* simţind fiori de gheaţă pe şira spinării, deşi habar n-avea dacă senzaţia se datora emoţiei sau groazei.

PARTEA A IV-A

PEŞTELE IISUS

„Am ajuns la o răscruce a evoluţiei umane de unde singura cale care duce înainte este către o pasiune comună... Să continuăm să ne punem speranţele într-o ordine socială dobândită prin violenţă externă ar însemna pur şi simplu să renunţăm la orice vis de a duce Spiritul Pământului până la limitele sale.”

Pierre Teilhard de Chardin

CAPITOLUL 94

Erau pe mare de aproape două săptămâni. Când ajunseseră în Shizuoka, Thomas nu ştia la ce să se aştepte, dar barca îl surprinsese. Era un vas uriaş – lung de peste treizeci de metri – plin cu echipamente de cercetare marină de ultimă generaţie, incluzând un sonar şi un submersibil de două persoane. Echipajul era format din douăzeci şi doi de membri, fără a include aici oamenii de ştiinţă şi oaspeţii. Era proprietatea acvariului din Kobe şi, cu toate că Parks se afla teoretic la cârma expediţiei, echipajul îl socotea practic doar un alt pasager. Thomas habar n-avea ce le spusese Parks marinarilor, dar în timpul călătoriei cu trenul avuseseră loc mai multe convorbiri telefonice îndelungate. Dumnezeu ştia ce acoperire găsise pentru ei trei, dar în cele din urmă fuseseră cu toţii întâmpinaţi la bord de Nakamura, căpitanul vasului, care se înclinase în faţa lor cu o politeţe tipic japoneză.

Era imposibil să-ţi dai seama ce credeau căpitanul şi restul echipajului despre misiunea lor, căci erau cu toţii extrem de reţinuţi. Cu toate astea, Thomas bănuia că îl socoteau pe Parks un soi de lunatic, şi tocmai de aceea nu le trebuia un motiv prea întemeiat ca să întoarcă imediat vasul, îndreptându-se spre Japonia. Nu-şi dădea seama dacă ştiau că numele străinilor de pe lista pasagerilor fuseseră falsificate, dar îşi petrecuse primele două zile pe punte, aşteptând să fie ajunşi din urmă de paza de coastă japoneză. Oricât de mult s-ar fi îndepărtat de pământ, vasul s-ar fi transformat instantaneu într-o închisoare plutitoare dacă autorităţile ar fi vrut să-i aresteze.

Thomas aflase că alcoolul nu era permis la bord abia după ce ridicaseră ancora. La început fu doar dezamăgit că nu poate avea parte de berea pe care socotea că o câştigase pe merit, dar după încă două zile, chestiunea începuse să-l facă irascibil. În afară de Jim, toată lumea îl evitase timp de o săptămână, un lucru greu de realizat pe un vas aflat pe mare. După aceea Thomas se întrebase când trecuseră ultima dată mai mult de două zile fără să bea ceva, de fapt fără să bea câteva pahare, şi starea de iritabilitate i se adâncise şi se transformase în ceva mai profund. Deocamdată scăpase de senzaţia de sete, dar ajunsese să se simtă umilit şi deplasat. Avusese nevoie de alte două zile ca să înceapă să caute

compania celorlalţi.

– Bun venit la clinica noastră plutitoare de dezalcoolizare, îl întâmpinase Parks, detaşat.

Jim se strâmbase auzind asta, dar Thomas se mulţumise să ridice din umeri.

Vasul se numea *Nara,* deşi Parks atârnase o pancartă peste o balustradă laterală, pe care scrisese *Beagle II.* Nava tăia valurile mici şi albastre cu ceea ce la început părea o viteză foarte mare, până ce Thomas se apucase să studieze hărţile alături de căpitan la sfârşitul zilei şi observase cu neplăcută surprindere că, de fapt, abia se târau spre sud. Cu două zile în urmă zăriseră pentru prima dată ţărmurile statului Filipine, apoi o luaseră pe coasta vestică a Luzonului de Nord şi îşi petrecuseră noaptea în raza portului din Manila, pentru ca echipajul să aducă provizii proaspete la bord. Străinii consideraseră că nu merita să-şi asume riscul de a trece pe la biroul filipinez de imigrări, aşa că priviseră cu jind, la miezul nopţii, luminile oraşului. Acum toată lumea era din nou la bord şi se îndreptau iarăşi spre sud, de această dată prin apele mării Sulu, către arhipelagul de o mie de insule cu acelaşi nume, care se aşternea ca o săgeată punctată spre sud-vest, către coasta malaysiană.

Pe măsură ce se apropiau de destinaţie, echipajul devenea tot mai tăcut şi mai atent. Apele de acolo aveau o reputaţie proastă, la fel ca insulele, şi nu era vorba doar de piraterie. Aici se aflau bazele de antrenament ale Frontului Islamic de Eliberare Moro şi ale mişcării, mai mici, dar mai radicale, Abu Sayyaf, aripa extremistă şi războinică a unei populaţii musulmane, în cea mai mare parte paşnice, ale cărei case fuseseră prădate de spanioli în cursul istoriei, şi care acum se vedea adesea neluată în considerare de guvernul filipinez. Se părea că dezacordul dintre Parks şi căpitanul Nakamura era provocat de siguranţa oferită de destinaţia lor, unde aveau loc bombardamente, asasinate şi răpiri; cele mai multe guverne din lume recomandau cetăţenilor lor să evite zona. Aceste evenimente combinate cu imaginea unui rechin-tigru de trei metri tăind apele şi cu cea a plajelor înnegrite de fum aveau capacitatea de a transforma astfel de locuri – poate pe nedrept – în motive de nelinişte.

– E perfect, nu-i aşa? întrebă Parks, apropiindu-se de Thomas.

– Cred că da.

– Nu. Vreau să zic că e un habitat perfect pentru peşti. Ca şi la Napoli, toate aceste insule sunt de natură vulcanică, au aceleaşi

peşteri submarine şi aceleaşi ape calde. Imediat ce ne vom apropia de insula de pe imaginile din satelit vom lansa submersibilul: ar trebui să fíe de ajuns o adâncime de o sută de metri. Ca să vedem ce este acolo jos.

– Crezi că-i vom găsi?

– Ar fi bine, răspunse Parks. De asta a murit fratele tău.

– Poate, replică Thomas. Crezi că a murit pentru că cineva vrea să păstreze secretul privind locul în care trăiesc aceşti peşti?

– Privind locul sau chiar existenţa lor, da.

– Pentru că peştii ăştia sunt foarte valoroşi pe piaţa de remedii tradiţionale chinezeşti?

– Poate, zise Parks, privind întinderea de apă.

– Sau poate că nu.

– Vrei să ştii ce cred eu cu adevărat? întrebă Parks, întorcându-se spre el. Cred că nu e vorba de bani, terorism sau ştiinţă. În special de ştiinţă. Cred că e vorba de antiştiinţă.

– Adică?

– De religie, preciză Parks, ca un om care îşi etalează în sfârşit cărţile. Mai exact, de creştinism. Eu cred că fratele tău a descoperit dovada înotătoare şi umblătoare a evoluţiei, o chestie din care putea scoate bani frumoşi, iar ei i-au închis gura.

– Ei?

– Biserica, explică Parks. Probabil Biserica lui. Pentru ce crezi că se află aici reverendul Jim, Thomas? Nu face decât să-şi îndeplinească misiunea de supraveghere, la fel ca în cazul fratelui tău. Dacă găsim peştele ăla, s-ar putea să fie mai bine să-l arunci peste bord înainte ca el să cheme peste noi brigăzile catolice ale morţii.

– Doar nu crezi aşa ceva.

– Nu zău? făcu Parks. Vrei o listă cu ceea ce le-a făcut Biserica Catolică oamenilor care n-au fost de acord cu ea? Vrei să afli de Inchiziţie, sau de cruciada împotriva catarilor? Încearcă să-ţi imaginezi asta. Suntem în ziua de 21 iulie 1209, într-o aşezare numită Beziers, din Franţa. Armatele papalităţii înconjoară oraşul şi cer expulzarea a circa cinci sute de membri ai sectei considerate eretice a catarilor. Ştiind ce vor păţi catarii dacă vor fi predaţi, locuitorii oraşului refuză. Ce face atunci armata papală? Atacă. Ai auzit vreodată expresia „Ucideţi-i pe toţi şi lăsaţi-l pe Dumnezeu să-i împartă după aia în buni şi răi”? De acolo provine. Mai mult sau mai puţin. Aşa a spus legatul papal, sau cineva ca el, când a fost întrebat cum vor separa ereticii de restul. Au distrus oraşul şi

i-au măcelărit pe toţi cei aflaţi în interiorul zidurilor. Douăzeci de mii de morţi.

– Asta s-a întâmplat cândva demult, replică Thomas.

– Unele lucruri nu se schimbă. Religia nu tolerează disidenţele şi nu discută asupra Adevărului. Fie eşti cu ei, fie eşti împotriva lor.

– Dar Ed era preot.

– Un preot care a descoperit dovezi ale evoluţiei, zise Parks. Asta l-a transformat într-o ţintă.

– Nu înţeleg de ce cele două lucruri s-ar exclude reciproc. Şi continui să nu-mi dau seama de ce ihtiopodul ăsta este o chestie atât de importantă, dacă nu face decât să confirme ceea ce se ştie deja din studierea fosilelor.

– Nu e vorba de dovezile ştiinţifice, pentru că oamenii ăştia nu sunt interesaţi de ştiinţă, în afara cazului că se pot folosi de ea ca să susţină cine ştie ce bazaconie despre Arca lui Noe, răspunse Parks. Ihtiopodul nu dovedeşte comunităţii ştiinţifice nimic din ce aceasta nu ştie deja în termeni generali, dar prezentarea chestiilor ăstora în vreme ce mişcă ar putea schimba o mulţime de păreri din afara acestei comunităţi. Creaţioniştii pot arăta cât vor spre diverse lacune ale dovezilor obţinute din studiul fosilelor, dar le tai tot avântul dacă le prezinţi un exemplu viu al evoluţiei darwiniene. N-ar trebui să fie aşa, şi nici n-ar fi dacă ei ar fi oameni de ştiinţă adevăraţi, dar nu sunt, şi aşa se întâmplă. Şi aşa se va întâmpla.

Era o declaraţie de credinţă, iar Parks nu se îndoia de ea.

– Ed era un creştin care credea în evoluţie, zise Thomas. Nu putea face parte din minoritatea fanaticilor.

– Prostii, îl contrazise Parks. Era un creştin pregătit să renunţe la convingeri dacă faptele îi ofereau un unghi de abordare din care putea obţine profit.

– Tu chiar nu-l cunoşti deloc pe fratele meu, nu? zise Thomas.

– Nu l-am cunoscut, îl corectă Parks. A murit, îţi aminteşti?

– Creştinii pot crede în evoluţie, zise Thomas, ignorând remarca lui Parks.

– America este cea mai idioată naţiune din lumea dezvoltată. Ne mândrim cu ignoranţa noastră. Nu ţi se par importante dovezile evoluţiei? Spune asta celor 51% din americani care încă nu cred în ele. Spune-le celor 74% din enoriaşi care nu cred în evoluţie. Spune asta consiliului pentru educaţie din Kansas, care a fost votat cu unicul scop de a scoate materiile legate de evoluţie din programa şcolară, astfel încât şcolile să-şi instruiască elevii pentru a deveni ignoranţi. Crezi că inventez toate chestiile astea? Nu poţi

inventa asemenea rahaturi. Trăim într-un soi nenorocit de Ev Mediu întunecat, şi o facem pentru că aşa am ales.

– Cred că Ed era convins că legile ştiinţei sunt legile lui Dumnezeu, zise Thomas, căzut oarecum pe gânduri. El credea că Dumnezeu a creat lumea, dar a făcut-o prin intermediul a ceea ce numim metode naturale şi ştiinţifice, de-a lungul a milioane de ani. Dumnezeu l-a creat pe om, dar a fost nevoie de timp fiindcă, pentru Dumnezeu cel veşnic, milioanele de ani reprezintă secunde.

Parks îl privi lung şi ciudat, iar Thomas se uită, stânjenit, la apa care se scurgea pe sub chila vasului.

– Şi tu eşti de acord cu el?

– Nu, răspunse Thomas. Nu ştiu. Mai contează?

– Ştiai că duminica asta e Paştele?

– Cred că… nu, recunoscu Thomas pe un ton imposibil de definit. Am uitat.

– Ştii ce se va întâmpla acolo duminică? întrebă Parks, dând vag din cap spre coastă.

– Oamenii se vor duce la biserică, răspunse Thomas, începând să fie obosit de conversaţie.

– Evident. Iar după aceea, câţiva dintre ei se vor duce undeva pe un câmp şi se vor lăsa răstigniţi pe cruci, pentru ca oamenii să caşte gura. Răstigniri adevărate în secolul XXI, dacă îţi vine să crezi aşa ceva. Oamenii se oferă voluntari ca să-şi demonstreze sfinţenia sau ca să-i ceară lui Dumnezeu un coltuc de pâine în plus sau cine ştie ce altceva.

– Am auzit de asta, zise Thomas, oarecum iritat de tonul arţăgos al celuilalt.

– Acum urmează partea cea mai suculentă, continuă Parks. Folosesc cuie de oţel inoxidabil înmuiate în alcool, ca să evite infecţiile. Minunat, nu? Se oferă voluntari pentru răstignire, dar se asigură că acele cuie care le vor trece prin palme şi picioare nu-i vor infecta. Bum, bum, bum! exclamă el, mimând loviturile de ciocan cu un zâmbet larg pe faţă.

– Şi ce-i cu asta? se miră Thomas.

– Nu poţi crede în acelaşi timp în Dumnezeu şi în ştiinţă, rosti Parks. Trebuie să alegi. Dacă n-o faci, înseamnă că nu aştepţi decât să te cuprindă infecţia după ce ai acceptat să fii răstignit.

Thomas nu replică. Voia să spună ceva, dar chiar dacă putea să ghicească ce ar fi replicat Ed, nu mai ştia ce să creadă.

– Acum să nu-mi porţi pică, zise Parks, bătându-l uşor pe umăr în

vreme ce pleca de lângă Thomas. Tranşeele războiului au fost deja săpate. Iar tu eşti de săptămâni întregi în linia întâi.

Dinspre cârmă se auzi o voce care îl strigă pe Parks. Era căpitanul Nakamura.

– Eşti bine? întrebă Kumi, venind alături de Thomas, în vreme ce acesta se uita în gol peste întinderea de apă.

– Da, răspunse el fără să se gândească. Aşa cred cel puţin. Parks…

Lăsă cuvântul în aer. Nu ştia cum să-i explice tot ce simţea acum.

– Este un om care are o misiune de îndeplinit, zise Kumi. Un cruciat.

Thomas zâmbi auzind ironia din formulare şi dădu din cap.

Nu se aşteptase să o mai vadă pe Kumi alături de el. Până în clipa în care vasul se desprinsese de doc, crezuse că ea le va spune la revedere şi îşi va continua viaţa.

Ce era ciudat era faptul că Parks fusese cel care luase decizia în locul ei, chiar dacă indirect. Kumi sunase la acvariul din Kobe, dându-se drept reprezentant al Departamentului de Stat, interesându-se de angajarea, total neobişnuită, a unui cetăţean american şi încercând să descopere ceva despre Parks sau despre povestea spusă de el, care să arate că expediţia lor era sortită eşecului. Nu aflase nimic. Parks se înţelegea bine cu patronul lui, care în mod clar îl socotea un angajat bine pregătit - deţinător al unui doctorat la Stanford – devotat muncii şi nu foarte costisitor. Un lucru care putea fi socotit ciudat din dosarul lui era eşecul de a obţine nominalizarea permanentă pe un post de profesor la Berkeley, unde fusese asistent după terminarea studiilor la Stanford. Chiar dacă Nakamura deţinea controlul final asupra vasului, cei din Kobe aveau în mod clar încredere în judecata lui Parks. Faptul că tipul era obsesiv până la iraţionalitate nu părea să conteze prea mult.

– Cred că vor să profite de pe urma lui, spusese Kumi. Îl lasă să-şi poarte cruciada, după care, imediat ce el descoperă ceea ce caută, băieţii vor ţâşni în faţă ca să încaseze toate meritele. Dacă pot prezenta un exemplar de peşte cu picioare – viu sau mort – vor deveni cea mai prestigioasă instituţie de gen din lume.

– Deci ai încredere în el? o întrebase Thomas.

– Nu atât cât să îmi pun viaţa în mâinile lui. Dar dacă tipul este în regulă şi în pragul unei descoperiri importante, atunci vreau să fiu şi eu acolo.

– Ca reprezentantă a guvernului american, adăugase Thomas, cu un zâmbet şiret.

– Cam aşa ceva, replicase ea, după care îl mângâiase pe braţ şi plecase mai departe, aşa cum obişnuia să procedeze cu multă vreme înainte, lăsându-l pe punte să privească apa.

Asta se întâmplase cu două zile înainte şi el încă nu-şi dăduse seama care era semnificaţia gestului ei.

– Ce face Jim? întrebă el acum.

– E distant, răspunse fosta lui soţie. Pare confuz, ba chiar un pic trist. De ce nu discuţi cu el? Abia aţi schimbat câteva cuvinte de la plecarea din Japonia. E vorba de faptul că îţi aminteşte de Ed?

– Nu ştiu, răspunse Thomas. Poate că da. Îţi place de el, nu-i aşa?

– Da.

Era un răspuns clar şi definitiv, ca o declaraţie de credinţă şi speranţă, poate chiar de milă. Era mai puţin o descriere a sentimentelor ei, cât mai degrabă o declaraţie în privinţa lumii în care îşi dorea să trăiască. Thomas dădu scurt din cap şi nu spuse nimic.

Parks venea înapoi spre ei, zâmbind larg.

– Ajungem acolo în două ore, anunţă el. Cine vine în submersibil cu mine?

– Eu, răspunse Thomas.

Nu se gândise la asta înainte, dar ştia că, dacă se afla ceva acolo jos, el trebuia să vadă despre ce era vorba.

CAPITOLUL 95

Deborah Miller şedea încruntată la biroul ei din Muzeul Druid Hills din Atlanta. Cine mai era şi acest Matsuhashi şi de ce îi trimitea ei prin e-mail acele imagini aeriene bizare? Individul pretindea, într-o engleză rigidă şi uşor chinuită, că Thomas Knight îl rugase să i le trimită, deşi îi mărturisise că nu înţelegea de ce. Deborah le privi din nou: satul de pe plajă, apa stacojie, fumul, apoi nimic. Trebuia să fie ceva legat de fratele lui, dar habar n-avea ce anume ar fi trebuit să facă ea cu ele.

Când vorbise ultima dată cu Thomas, acesta încă nu ştia unde murise fratele lui. Atunci, materialele primite păreau a fi informaţii noi, deşi Deborah nu-şi putea imagina ce anume ar fi putut şterge un sat întreg de pe faţa pământului. Luă un atlas de pe un raft al bibliotecii şi căută coordonatele. Ajunse repede la arhipelagul Sulu din Filipine.

Începu să caute pe Internet articole recente din presă despre regiunea respectivă, dar nu reuşi să dea decât peste avertismente emise de diverse guverne legate de vizitarea unei regiuni cu mari probleme generate de teroriştii islamişti. O grupare mică, dar extrem de violentă, purta un război secesionist pustiitor pentru crearea unei naţiuni musulmane separate în insulele Mindanao şi arhipelagul Sulu. După declanşarea războiului împotriva terorismului, şase sute cincizeci de soldaţi americani, dintre care o sută cincizeci făceau parte din forţele speciale, fuseseră trimişi în Basilan (cea mai mare insulă din arhipelag) în anul 2002.

Oare plaja plină de fum era rezultatul unui atac terorist sau al unui soi de lovitură antitero? În oricare dintre cele două cazuri, părintele Edward Knight s-ar fi putut trezi prins la mijloc, deşi Deborah nu-şi putea imagina ce ar fi căutat el acolo.

Se auzi o bătaie în uşă şi aceasta se deschise, lăsând-o să intre pe Tonya, directorul de comunicaţii al muzeului.

– Am făcut cafea. Vrei şi tu? zise Tonya.

– Mulţumesc. Hei, vrei să te uiţi şi tu puţin la chestiile astea?

Îi povestise deja Tonyei despre evenimentele ciudate la care asistase în Paestum, aşa că acum nu era nevoită să-i dea prea multe amănunte ca s-o pună la curent cu tot ce se petrecea.

– De ce a cerut să-ţi fie trimise chestiile astea?

– Cred că Thomas are încredere în mine. Iar acum bănuiesc că nu mai are încredere în prea mulţi oameni, motivele fiind foarte întemeiate.

– Cred că prin anchetarea în privinţa aceleiaşi crime se creează un soi de punte între oameni, replică Tonya.

– Chiar aşa. Deci, ce crezi?

– Nici măcar n-am auzit de acest loc până acum, mărturisi Tonya. Iar dacă e vorba de terorişti şi lovituri militare şi tot felul de alte grozăvii, cred că jocul e mult prea departe de interesele noastre.

– Deci eşti de părere că n-ar trebui să fac nimic? zise Deborah, ridicându-se şi întinzându-se.

– La naiba, nu, răspunse Tonya. Dar cred că trebuie să iei legătura cu oamenii care se ocupă cu astfel de chestii.

– N-am chef să înşel încrederea lui Thomas sau să-l bag în belele.

– Eu aş spune că belelele curg deja peste capul lui. În plus, ai putea suna pe cineva care dispune de conexiunile potrivite şi care, pentru tine, ar acţiona cu discreţie.

– Pentru mine? se miră Deborah, întorcându-se nedumerită spre cealaltă femeie.

Tonya îi zâmbea însă ca un sfinx, şi Deborah pricepu.

Zece minute mai târziu, cu cana de cafea în mână, Deborah dădu telefonul. Avu nevoie de doar două minute ca să treacă de centrala FBI, iar vocea care îi răspunse o prinse nepregătită, deşi nu în aceeaşi măsură de surprinsă cât fu celălalt auzindu-i glasul.

– Alo? răspunse bărbatul. Aici Cerniga.

– Bună, Chris, zise Deborah pe un ton profesionist, ca şi cum vorbiseră ultima dată cu doar câteva zile înainte. Aici e Deborah Miller.

CAPITOLUL 96

În clipa în care gura de acces în submersibil fu închisă, Thomas regretă că se lăsase atras în aventură.

Vasul era mic, lung cam de trei metri, lat de vreo doi şi jumătate şi aproape la fel de înalt, cu o cocă bulboasă din material plastic dur, care făcea ca întreaga jucărie să semene cu o cască de scafandru. Submersibilul era dotat cu cele esenţiale pentru supravieţuire, inclusiv cu un cuţit, un pistol de semnalizare şi raţii minimale de hrană, şi avea sonar, un sistem de întreţinere a vieţii şi un braţ controlat de la distanţă. Era de culoare galbenă.

Parks întâmpină, cât se poate de previzibil, neliniştea de origine claustrofobică a lui Thomas cu versurile unui cântec celebru al formaţiei Beatles:

– *„Mări albastre şi mări verzi în submarinul nostru galben...”* Cu toţii împreună! *„Trăim cu toţii...”*

Thomas nu se alătură euforiei celuilalt.

– Eşti sigur că maşinăria asta funcţionează? întrebă el.

– E ultimul răcnet în materie, prietene, răspunse Parks peste măsură de vesel. E ultimul nenorocit de răcnet. Ne duce şi la şase sute de metri adâncime, dacă avem chef.

– Şi noi n-avem chef, nu-i aşa?

– N-ar trebui să avem nevoie, replică Parks. M-ar surprinde dacă chestiile astea ar trăi la mai mult de două sute de metri adâncime. Nu văd cum s-ar adapta la mediul de la suprafaţă dacă ar trăi la o adâncime mai mare. Ar însemna o schimbare prea mare de presiune. Eşti gata?

Thomas nu era, dar încuviinţă oricum, şi reuşi să-i zâmbească lui Kumi, care se uita la ei de pe partea cealaltă a botului de plexiglas gros al submersibilului. Un marinar de pe nava-mamă le făcu semn cu degetul mare în sus şi submersibilul fu ridicat de o macara şi dus în exteriorul navei. Thomas simţi crampe în stomac şi un început de panică în vreme ce submersibilul era purtat uşor prin aer, dar nu spuse nimic. Parks începuse din nou să cânte. Se simţea în elementul lui şi se bucura de fiecare secundă pe care o petrecea acolo.

Cei doi bărbaţi stăteau unul lângă celălalt, înconjuraţi de cupola din acrilat a submersibilului. Vizibilitatea era excelentă, doar două

zone, din spate şi din lateral, fiind blocate de coca navei. Thomas se simţea ciudat de expus pe măsură ce pătrundeau în apă. Strânse bine braţul scaunului şi se uită la peştii care treceau pe lângă ei, lucind în razele filtrate ale soarelui, care pătrundeau ca nişte coloane de sus. Avu nevoie de aproape un minut ca să-şi dea seama că îşi ţinea respiraţia. Inspiră adânc atunci când submersibilul se desprinse de macara şi păru brusc că devine imponderabil în oceanul care îi înconjura.

Nara acostase la o mie de metri distanţă de malul stâncos. Deşi insula era mărginită de plaje idilice de nisip, acestea erau întrerupte de creste de rocă vulcanică neagră, care se prelungeau în mare. Aducerea navei mai aproape de stânci ar fi însemnat o adevărată sinucidere, aşa că pentru explorarea peisajului stâncos submarin – în căutarea peşterilor despre care Parks credea că formează habitatul ihtiopodului – fuseseră nevoiţi să apeleze la submersibilul care naviga cu o viteză de două noduri.

În acelaşi timp, acum se scufundau, iar când lumina de afară scăzu în intensitate, Parks aprinse farurile, care includeau două proiectoare cu halogen montate în partea din faţă, pe un cadru dreptunghiular. Proiectoarele abia dacă reuşeau să lumineze ceva în jur, dar dacă continuau să se scufunde, aveau să se dovedească extrem de valoroase. Parks apăsă un comutator.

– *Nara,* rosti el cu voce tare. Recepţie.

– Aici *Nara,* răspunse un marinar japonez într-o engleză cu accent. E totul în regulă?

– Beton.

Urmă un moment de tăcere, probabil din pricină că vreun străin de la bord traducea expresia, apoi vocea marinarului se auzi din nou.

– Foarte bine, rosti el. Şi la noi totul e… ăăă… beton.

– Măi să fie, ce minunăţie e pe aici, zise Parks. Sonarul ne arată un perete abrupt de stâncă drept în faţă. Micşorez viteza la jumătate, continui scufundarea şi încep căutarea.

Thomas se agită pe scaunul lui.

– Ai grijă la caracatiţele uriaşe, zise Parks.

– Simt caracatiţe uriaşe prin zona asta?

– Nu fii ridicol, îl calmă imediat Parks, zâmbind. Nu v-a învăţat nimic la şcoală, sau în ziua aia vi s-a spus doar cum Dumnezeu a creat peştii cei mici?

– Sunt destul de sigur că a existat o zi în care mi s-a spus să nu

mă scufund niciodată în apă într-o sticlă de plastic alături de un tip care a încercat să mă omoare, ripostă Thomas.

– Încă mai ai resentimente? Eu credeam că suntem amici! Ce spune indicatorul de adâncime?

– Cincizeci de metri şi coborâm.

– Bine, rosti Parks. Cred că mai avem cam cinci sute de metri până la perete. Pe partea cu plaja se găseşte un recif de corali – dacă localnicii nu l-au dinamitat ca să ajungă la bancurile de ton şi macrou – dar aici coboară abrupt până pe fundul mării. Sonarul spune că putem coborî încă şaptezeci de metri. Să nu te sperii dacă în cabină încep să se audă zgomote ciudate. O să reziste.

Thomas se agită din nou, apoi se uită spre întunericul care se adâncea în jurul lor. Se aşteptase să vadă bancuri de peşti coloraţi şi ciudaţi, poate chiar un rechin sau doi care să alunece pe lângă ei, dar nu se vedea nimic. Nici un fel de plante, nici un fel de corali, nici un fel de peşte, doar lumina vag albăstruie.

„Şi dacă aici nu e nimic? Dacă Ed a înţeles ceva greşit şi întreaga poveste nu a fost decât o vânătoare de cai verzi pe pereţi?”

– Încetinesc şi mai mult, anunţă Parks. Ne apropiem. Nu vreau să stric ceva.

– Sau să intri cu botul în stâncă, completă Thomas.

– Nici asta.

Verifică şirurile de lumini verzi de pe ecranul sonarului.

– Ar trebui să ne intre în curând în raza vizuală, zise Parks. Ţine ochii deschişi.

Rămaseră tăcuţi câteva minute. Singurul sunet care se auzea era bâzâitul scos de cele cinci propulsoare ale submersibilului. Thomas devenea tot mai nervos.

– Eşti sigur că sonarul funcţionează? întrebă el.

– Şşşt, îi ceru Parks. Uită-te înjur.

– Spuneam doar… Începu Thomas. Stai! Uite acolo, întinderea nemărginită de albastru din faţa lor se întunecase şi devenise mai dură în lumina proiectoarelor.

– Asta e, exclamă Parks, oprind motoarele. Nava înaintă din inerţie, încetinind şi continuând să coboare, până ce ajunseră să vadă fundul deschis la culoare al mării şi piciorul peretelui de stâncă. Thomas îşi ridică privirea şi zări roca neagră înălţându-se ca un zid până la suprafaţa apei, dincolo de puterea de penetrare a proiectoarelor de pe micul lor vas.

– Şi acum ce facem? întrebă el.

– Acum ne apropiem cât de mult îndrăznim, răspunse Parks. Apoi ne uităm.

CAPITOLUL 97

– Chestia asta e mult în afara jurisdicţiei mele, zise Cerniga. E un teritoriu al umbrelor. CIA. NSA. Dumnezeu ştie cine altcineva.

– Te rog doar să pui câteva întrebări, zise Deborah.

– De dragul vremurilor trecute?

Deborah îşi ţinu respiraţia, evaluând tonul lui. Ultima dată vorbiseră la sfârşitul unui caz în care ea îl ajutase, dar modul în care se decurseseră lucrurile nu caracterizase cazul în sine.

Înainte de final el crezuse mult timp despre ea că e o mare povară pe umerii lui şi probabil că avusese dreptate să gândească aşa.

„De dragul vremurilor trecute.”

Nu-şi dădea seama dacă el zâmbea, aşa că răspunse la noroc:

– Ceva de genul ăsta, da.

Urmă o pauză, în care el păru să dea drumul cu zgomot aerului din plămâni şi ea înţelese că câştigase.

– Apropo, felicitări pentru promovare, spuse ea.

– Da, da, replică Cemiga, şi de data asta auzi cum zâmbeşte. Te sun eu.

*

În vreme ce submersibilul se apropia, devenea tot mai limpede că ceea ce părea un zid neted de stâncă era de fapt o aglomeraţie de proeminenţe stâncoase neregulate, ieşind ca nişte oase din scheletul insulei, iar ceea ce păruse un perete compact era de fapt găurit ca un şvaiţer, fiind plin de adâncituri şi caverne tubulare rezultate în urma impactului lavei fierbinţi cu apa mării. Acolo unde intrase în contact cu lichidul mai rece, roca topită se întărise, dar miezul fierbinte continuase să curgă, generând tuburi imense ce se prelingeau spre fundul mării.

– Nu-i de mirare că habar n-avem ce trăieşte pe aici, zise Parks. Combină complexitatea reţelei de caverne cu faptul că singura cale de acces se află cam la o sută cincizeci de metri sub nivelul mării, la capătul lumii, într-un loc populat în principal de terorişti, şi atunci nu mai e surprinzător că nu s-a descoperit mai nimic până acum.

Thomas avusese multe motive pentru care să nu-l placă pe Parks înainte de a se urca la bordul submersibilului, majoritatea având de a face cu întâlnirile lor înainte de încheierea acestei alianţe total nefireşti. Crezuse că atâta vreme cât pactul lor părea autentic şi cât obiectivele lor erau aceleaşi, n-avea să întâmpine nici o dificultate în a trece peste ostilitatea anterioară, dar constata acum că nu putea fi vorba de aşa ceva, şi nu doar fiindcă nu-l iertase pentru că-l lăsase în cada cu apă fierbinte. Lucrurile erau mai simple. Deşi uneori îl găsea amuzant şi îi admira încrederea în sine, Thomas pur şi simplu nu-l plăcea şi, cu cât petrecea mai mult timp alături de Parks, superioritatea lui afişată şi dispreţul arogant faţă de tot ceea ce nu-l interesa începuseră să-l calce pe nervi. Tot ce spunea Parks părea calculat pentru a ofensa sau a irita pe cineva, iar faptul că expresiile lui nu erau de fapt calculate, fiindcă nu-i păsa ce gândea altcineva, nu putea decât să înrăutăţească situaţia.

– Descoperirea ihtiopodului aici ar fi ceva fabulos, zise Parks, încât toată lumea va uita că această junglă a fost cunoscută până acum doar pentru că nişte idioţi de musulmani şi de creştini îşi aruncau cu nuci de cocos unii în capul celorlalţi.

– Abia aştepţi asta, nu? ripostă Thomas. Să fii tu cel care luminează mapamondul. Deci asta urmăreşti prin căutarea ta?

– Cum adică?

– Trebuie să existe un motiv în spatele cruciadei tale demne de căpitanul Ahab.

– Cum ar fi vreo tragedie personală? O pierdere de nesuportat care m-a întors împotriva Domnului? zise Parks. Mda, mi-a murit căţeluşul favorit când aveam trei ani. N-am reuşit niciodată să trec peste asta. Cum a putut permite Iisus ca fiinţa aia drăgălaşă…

– Bine, bine. Am înţeles, i-o reteză Thomas.

– Nu e nevoie să pierzi un copil ca să vezi că universul nu dispune de o inteligenţă care să-l controleze, că lumea e condusă de nişte indivizi lacomi, cruzi şi idioţi. Dacă există un Dumnezeu, atunci el a adormit imediat după apariţia fiinţelor umane.

– Asta le predai studenţilor la Berkeley?

Era clar că Parks avea un dar înnăscut de a-l irita pe el. Individul îi aruncă acum o privire sfredelitoare.

– Ai aflat de asta, nu? Dacă nu vrei să participi la cursurile de ştiinţă, n-ar trebui să te înscrii la ele.

– Dar nu te-au concediat pentru predarea teoriei evoluţioniste la universitate, insistă Thomas, făcând legăturile chiar în vreme ce

vorbea. E imposibil.

– Aşadar, nu ştii, replică Parks, mulţumit de sine. Thomas aşteptă. Totul s-a rezumat la predarea teoriei evoluţioniste. Acolo unde credeam că sunt protejat de libertatea academică.

– Şi n-ai fost protejat?

– A fost vorba de o copilă, explică Parks. Jessica Bane. Drăguţă. Zâmbea şi spunea „vă rog” şi „mulţumesc, domnule profesor”. A început să mă caute la birou ca să-mi vorbească despre planul inteligent al creaţiei. I-am spus ce gândeam, după care am transformat chestia asta într-un soi de temă a cursurilor mele pe parcursul următoarelor săptămâni. M-am trezit apoi acuzat de intoleranţă religioasă.

Thomas simţi o strângere de inimă.

– Cu siguranţă că puteai face apel.

– Şi să-mi petrec restul vieţii mergând ca pe coji de ouă ca să nu calc peste graniţele corectitudinii politice şi sensibilităţii culturale? ripostă Parks. Te rog! Vreau să-mi fac o carieră adevărată. N-o pot face în clase pline de idioţi care vor ca profesorii lor de ştiinţe să stea la catedră cu Biblia în mână.

– Ţi-a spus cineva că pentru unul care nutreşte doar dispreţ faţă de religie ai un adevărat complex al lui Dumnezeu? replică Thomas.

– Hei, eu măcar îmi folosesc puterile pentru a face bine, ripostă Parks, zâmbind şi împreunându-şi mâinile într-un gest de imitare în batjocură a unei atitudini de înger.

– Îmi aminteşti de Watanabe, zise Thomas.

– Cretinul ăla? Nu e om de ştiinţă. Vrea să fie vedetă de film, dar şi-a ales greşit meseria.

– Dar e adevărată chestia cu complexul lui Dumnezeu, nu? insistă Thomas. În cele din urmă ajungi să-ţi închipui că eşti deasupra legii.

– O, asta e o afirmaţie generoasă, mai ales că vine de la domnul Fox News.

Thomas deschise gura ca să-i răspundă, dar nu-i veni nimic în minte, aşa că fu oarecum uşurat când Parks îl repezi:

– Vrei să taci acum? Chestia asta trebuie făcută cu delicateţe.

Parks manevră submersibilul în gura unei peşteri cu doar câţiva metri mai lată decât nava. Proiectoarele erau îndreptate spre cavernă, dar nu dezvăluiau nimic, căci tunelul de piatră se ridica şi cotea la stânga.

– E imposibil să intrăm acolo, zise Thomas. E prea îngust.

– Dar nu vom vedea nimic stând aici.

– Atunci, caută o peşteră mai largă.

Parks oftă, dar trase nava înapoi. Se echilibrară, se deplasară în dreapta, apoi urcară câţiva metri, trecând pe lângă alte două caverne la fel de înguste ca prima. A treia era mai largă, dar nu cu mult.

– Eu spun să intrăm, zise Parks. Probabil că tunelele se lăţesc înăuntru, cel puţin o bucată de drum.

Acolo unde a atins apa, lava s-a răcit mai repede, aşa că deschiderea trebuie să fie partea cea mai îngustă.

– Dar dacă o parte din lavă s-a solidificat în interiorul tunelului, trecerea va fi blocată.

– Atunci trebuie să ne asigurăm că avem spaţiu la dispoziţie ca să întoarcem şi să ieşim, replică Parks, manevrând submersibilul astfel ca botul lui translucid să fie axat chiar pe intrarea în tunel. Crezi că ar fi trebuit să-i cumpărăm mai întâi ceva de mâncare ţintei noastre? întrebă el, rânjind.

– Mergi încet, îi ceru Thomas.

Motoarele zvâcniră şi submersibilul galben pătrunse încet în tunelul de piatră.

CAPITOLUL 98

Deborah fusese surprinsă văzând cât de repede o caută Cerniga, mai ales că el păruse extrem de încordat. Surpriza ei se transformase în alertă când el îi spusese că avea să vină personal la muzeu, în mai puţin de jumătate de oră.

Deborah se simţea ciudat să-l revadă, mai ales la ea în birou, dar niciunul dintre ei nu avea timp de depănat amintiri. Cerniga părea serios, agitat chiar.

– Pe data de 13 martie a avut loc un atac aerian antitero asupra a două seturi de coordonate din insulele sud-vestice ale arhipelagului filipinez, o informă el. Lovitura a fost organizată nu de armată, ci de CIA. Una dintre ţinte a fost o bază de instruire cunoscută a organizaţiei Abu Sayyaf. Cealaltă, plaja din imaginile tale, era un sat de pescari care, din câte ştiu eu, nu avea nici un fel de legături cu teroriştii.

– Crezi că au dispus de informaţii despre sat de la serviciile de spionaj?

– Nu, răspunse Cerniga, cu voce joasă. De asta am venit aici. Cred că ceva a luat-o razna.

– Cum adică?

El puse pe biroul ei câteva documente copiate în mare grabă, multe dintre ele secrete.

Lovitura împotriva bazei Abu Sayyaf a fost devansată cu o săptămână, dar nu s-a spus nimic despre cealaltă ţintă înainte de decolarea avioanelor. După lansare, două dintre avioane s-au separat de restul formaţiei şi au efectuat un atac asupra insulei.

– Şi?

– Şi, rosti el cu fermitate în glas, eu nu am găsit nici un ordin de executare a acestui atac, iar când avioanele s-au întors, s-au dezlănţuit toate flăcările iadului. Baza a fost închisă şi echipaje de intervenţie au fost trimise pe insulă pentru a aduna supravieţuitorii şi, se pare, pentru a aşterne o pătură de tăcere media asupra celor întâmplate. Zona-ţintă este în plină sălbăticie, aşa că nu cred că le-a fost greu să rezolve problema.

– Dar cum rămâne cu piloţii avioanelor? întrebă Deborah. Dacă sugerezi că au acţionat pe cont propriu, probabil că au fost anchetaţi, sau ceva asemănător. Nu?

Cerniga zâmbi şi scoase o altă foaie de hârtie cu un tabel de specificaţii tehnice şi o fotografie a unui avion cu aspect bizar, lung, subţire, cu botul bulbucat, iar în coadă cu o aripioară îndreptată în jos şi două în sus.

– Fă cunoştinţă cu MQ-9A Predator B, rosti Cerniga. Un avion-spion fără pilot.

– Fără pilot?

– Este controlat în întregime de la sol.

Deborah fluieră uşor.

– Corect. Poate duce până la paisprezece rachete Hellfire sau alte arme, inclusiv bombe GBU-12 ghidate prin laser. Dispune de SAR II Lynx şi un sistem MTS de 20 de inci pentru…

– Pe limba mea, te rog, îl opri Deborah.

– Corect. Scuze. Poate găsi, urmări, fixa şi ataca ţinta de unul singur în timp real. Este urmaşul avionului RQ Predator 1 care a fost folosit ca avion de atac din 2002. În 2003, unul dintre aceste aparate controlate de CIA a ucis din greşeală un bărbat şi nouă copii în Afghanistan, în vreme ce vâna susţinători ai regimului talibanilor, iar asta s-a întâmplat cu o încărcătură de doar două rachete Hellfire. Aici avem de a face cu o chestie mai mare, mai rapidă şi mult mai puternică în termeni de forţă de atac.

– Şi atunci, cum naiba s-au desprins de formaţie două astfel de blestemăţii ca să atace un loc greşit? se miră Deborah.

– Nu au făcut-o, zise Cerniga. Lovitura din Afghanistan nu a fost un accident în sensul lovirii ţintei greşite. Avionul a lovit ţinta corectă, dar informaţiile de bază au fost prost culese. Avem aici un sistem militar extrem de sofisticat, iar atunci când greşeşte, asta se întâmplă de obicei pentru că cineva a făcut o tâmpenie înainte.

– Sau a comis un act de rea-credinţă, observă Deborah.

Cerniga se încruntă, ezitând să se aventureze pe un asemenea teren.

– Haide, Chris, insistă ea. Ai spus-o tu însuţi.

– Este posibil ca o persoană să fi greşit coordonatele, rosti el, fără convingere în glas.

– A existat vreo anchetă internă?

– Evident, dar rezultatele ei sunt strict secrete.

– Şi nimeni nu a fost concediat pentru incompetenţă, nu?

– Nu încă.

– Aşadar, cineva le-a acoperit urmele, zise Deborah. Ceea ce înseamnă…

– Că s-ar putea întâmpla din nou, completă Cerniga, aproape

fără voie.

CAPITOLUL 99

Submersibilul înaintă încet în peştera tubulară. Doi, cinci, apoi zece metri. Acolo tunelul se lărgi puţin, aşa că rotiră nava şi priviră în jurul lor. Parks începu să filmeze cu camera video încorporată în coca submersibilului imagini ale mediului şi ale moluştelor care atârnau în ciorchini pe pereţii peşterii. Aproape că nu existau curenţi la o asemenea adâncime, iar apele întunecate şi nemişcate păreau lipsite de viaţă.

– Aici ar putea exista orice, zise Parks, manevrând nava înainte, în întuneric.

– Sau nimic, replică Thomas, al cărui disconfort creştea cu fiecare metru pe care submersibilul îl făcea pe sub insulă.

În acea clipă se ridică, de pe o piatră pe care stătuse fără să fie observat, un peşte mare, cu ochi largi şi deschişi la culoare, stârnind un norişor de nisip şi dispărând repede din raza de acţiune a luminilor.

– Ai văzut? întrebă Parks. E un peşte-undiţar de mare adâncime. Probabil că în peşterile astea există un ecosistem complet diferit de ceea ce am văzut noi până acum. Este un mediu izolat. S-ar putea ca aici să existe specii care nu se întâlnesc nicăieri în altă parte a lumii.

În raza proiectoarelor apăru un banc de peşti mici, care dispăru rapid, cu cozile lucind. După ei se repezi o creatură ca un ţipar, cu botul ca de pelican, aproape la fel de larg pe cât îi era trupul de lung.

Ce naiba a fost asta? întrebă Thomas.

– *Eurypharynx pelecanoides,* explică Parks. Răpitorul cu gură în formă de umbrelă sau ceva asemănător. Dar n-ar trebui să trăiască aici. Adâncimea nu este suficient de mare. Probabil că peşterile astea simulează un mediu de adâncime, cu excepţia presiunii. E uimitor. Nu s-a mai auzit de aşa ceva. Cariera mea e asigurată.

Thomas îi aruncă o privire îngrijorată. Ochii omului de ştiinţă străluceau, de parcă ar fi fost febril.

Tunelul se sfârşi brusc când zidul peşterii se ivi în bătaia proiectoarelor.

– Va trebui să întoarcem, zise Thomas, uşurat.

– Nu, răspunse Parks. Priveşte.

Se uita chiar deasupra cupolei din acrilat. Tunelul continua în sus, îngustându-se.

– Imposibil, rosti Thomas. E prea îngust şi nu putem vedea ce e sus. Dacă rămânem împotmoliţi acolo, nu vom mai ieşi niciodată la suprafaţă.

– Hai să aruncăm o privire, bine? zise Parks, înclinând deja nava pentru ca aceasta să urce de-a lungul crevasei din tunel.

– Nu putem vedea în sus! protestă Thomas.

Proiectoarele submersibilului erau îndreptate înainte, aşa că cei doi habar n-aveau ce structură îi aştepta deasupra. Thomas prinse cu forţă mâna lui Parks şi vasul se clătină uşor în vreme ce ei se luptară câteva clipe pentru preluarea controlului.

– Bine, bine, cedă Parks. O să întoarcem cu botul în sus, ca să vedem ce e acolo, şi dăm drumul la sonar.

Thomas încuviinţă şi îşi retrase mâna. Parks apăsă pe butoane şi traiectoria navei se schimbă, împingându-i pe cei doi pasageri spre spate în vreme ce începea să urce drept, cu botul în sus. Lumina le arătă roca maronie la doar câţiva paşi de chila navei, apoi un spaţiu mare şi gol.

– E suficient de larg ca să trecem pe acolo, zise Parks. Uită-te la sonar. În rocă e un gol imens chiar acolo sus, cam de mărimea unui teren de baschet. Bine?

Nu era o întrebare în adevăratul sens al cuvântului şi Parks îndreptă submersibilul către gaură înainte ca Thomas să încuviinţeze. Ţinându-se bine de scaun, se simţea ca un astronaut pe rampa de lansare, numai că în jurul lui nu se vedea cerul albastru, ci stâncă şi apă neagră. Şi Dumnezeu mai ştia ce altceva.

La mai puţin de un metru de gura peşterii se întâmplară mai multe lucruri simultan. Sonarul începu să scoată sunete insistente, iar ecranul care arătase doar golul începu acum să indice mişcarea unui lucru de mari dimensiuni în interior, ceva care înotă chiar în dreptul luminilor şi în faţa gurii peşterii. Era ceva gălbui-închis, cel puţin la fel de mare ca submersibilul, pe care îl prinse mai întâi cu o înotătoare puternică, asemănătoare cu un picior, apoi cu coada imensă, unduitoare, astfel încât nava se opri din mişcare şi se izbi de peretele de stâncă. Thomas zări un cap de crocodil şi un maxilar plin de dinţi ascuţiţi.

Apoi radioul prinse brusc viaţă şi, pe lângă vocile înspăimântate venind dinspre *Nara,* Thomas auzi sunetul inconfundabil al focurilor de armă.

CAPITOLUL 100

Cerniga îşi folosise toate atuurile de care dispunea, dar el era doar un agent de teren din biroul FBI din Atlanta şi avea posibilităţi de acces limitate la chestiunile antitero internaţionale, în ciuda reputaţiei sale foarte bune. I se comunicase că relaţiile dintre FBI şi CIA erau şi aşa destul de încordate, iar el nu ar fi făcut decât să agite şi mai tare spiritele, mai ales dacă avea de gând să lanseze acuzaţii de incompetenţă sau chiar mai grave. Probabil că ar fi renunţat la întreaga chestiune după primul apel telefonic, dar Deborah Miller avea putere de convingere şi – aşa cum era nevoit să recunoască – de obicei nu se înşela.

Aşa că dădu alte telefoane, verificând securitatea liniilor, şi-şi împărtăşi temerile tuturor celor de la sediul central dispuşi să-l asculte. Sună la sediul CIA şi al Forţelor Aeriene, dar nu reuşi să scape de senzaţia că era pasat de colo-colo. Dacă izbutea să convingă pe cineva să discute despre atacul din 13 martie, persoana respectivă cerea să afle nivelul lui de acces la astfel de date, după care îi închidea telefonul în nas. Deborah reuşi să deschidă uşile până la urmă, când scrise un mesaj pe spatele unui fluturaş publicitar al muzeului:

„Spune-le că o să se întâmple din nou. În acelaşi loc.” Atunci, investigaţia care se dovedise aproape imposibilă, probabil din pricina stânjenelii unora, luă brusc un alt curs.

– Uite ce se ştie, rosti el într-un târziu, după ce termină de vorbit la telefon. Avionul Predator trebuie să fie lansat de un echipaj de la sol aflat relativ aproape de zona de atac.

– Cât de aproape?

– Nu ştiu sigur. Probabil câteva sute de kilometri. Dacă atacul asupra satului unde a murit fratele prietenului tău a fost într-adevăr deliberat, cel care a făcut asta nu dispunea de autoritatea de programare a lansării. Misiunea trebuia mascată sub acoperirea unei alte misiuni aprobate, deja programate. Cum avioanele care şi-au menţinut direcţia iniţială de zbor nu au tras nici un foc, probabil că misiunea aprobată a fost una strict de recunoaştere, deşi probabil că avioanele au fost înarmate în eventualitatea că le-ar fi apărut o ţintă în cale.

– Deci, ca să se întâmple din nou, zise Deborah, trebuie să existe o altă misiune programată în vecinătatea plajei.

– Corect, replică Cerniga. Iar acum urmează partea ciudată. E logic ca CIA să ia în considerare orice ameninţare potenţială, dar tonul lor s-a schimbat radical imediat ce am sugerat că povestea se poate repeta curând. Cei de acolo au luat coordonatele şi au devenit brusc agitaţi.

– Crezi că e programată deja o misiune similară în arhipelagul Sulu?

– Din câte am înţeles, răspunse Cerniga, avioanele au decolat deja.

CAPITOLUL 101

Vocea lui Kumi nu se auzi decât vreo trei sau patru secunde în staţia radio. Thomas prinse doar cuvintele „elicopter” şi „atac”, apoi răpăit de arme automate, şi transmisia se întrerupse.

– Le-a căzut staţia radio, zise Thomas. Poate sunt morţi. Trebuie să ieşim la suprafaţă.

– Aşteaptă, zise Parks, care se chinuia să echilibreze submersibilul după ce acesta fusese izbit de zidul de stâncă. Dacă aş putea filma chestia aia…

– Au nevoie de noi, ripostă Thomas. Întoarce submersibilul.

– Probabil că simt deja morţi, replică Parks, încercând să vadă ceva în apa care îi înconjura. Aşa că nu mai contează cât timp durează ca să ieşim la suprafaţă.

Thomas se uită fix la el, ca şi cum atunci i-ar fi descoperit adevăratul chip.

– Dacă aş putea împinge botul înapoi în peşteră ca să dau drumul la camere… începu Parks.

Se opri simţind apăsarea de pe tâmplă şi se întoarse foarte încet. Thomas îi ţinea pistolul de semnalizare lipit de cap.

– Întoarce vasul, îi ordonă el.

– Dacă tragi cu chestia aia aici, o să ne omori pe amândoi.

– Probabil, replică Thomas, ridicând din umeri. Dar eu nu sunt în preajma unei descoperiri revoluţionare, nu? De fapt, nu prea mai însemn nimic în ziua de azi, iar oamenii n-o să-mi simtă lipsa.

Parks se uită fix la Thomas, evaluând adevărul din spusele acestuia, apoi dădu scurt din cap şi începu să îndrepte nava cu botul în jos.

– Ai vreun plan, şefu’? zise el, redevenind zeflemitor. Sau ieşim la suprafaţă lângă navă şi îi lăsăm să ne găurească de tot?

Thomas nu răspunse. Habar n-avea ce să facă. Trebuia să plece de la premisa că *Nara* fusese capturată de atacatori. Îşi zise că sonarul de la bordul submersibilului ar fi înregistrat orice explozie, aşa că nava era probabil intactă, dar era imposibil de spus dacă existau supravieţuitori la bord şi unde se aflau. Kumi zisese ceva de un elicopter, aşa că era posibil ca nava să fi fost capturată, dar în mod sigur atacatorii nu dispuneau de efective suficient de mari

ca să păzească douăzeci de ostatici. Iar dacă fuseseră luaţi de pe navă, Kumi şi Jim se puteau afla oriunde acum. Dacă atacatorii voiau să rămână în zonă ca să isprăvească şi cu ei doi, atunci insula părea cel mai logic loc de adunare.

„Adică să isprăvească cu tine.”

Chiar aşa.

Dacă reveneau cu submersibilul la navă, ar fi fost ca şi cum s-ar fi predat singuri, sau chiar mai rău. Era clar că trebuia să iasă pe altundeva la suprafaţă şi să ajungă pe insulă. Aşa, măcar aveau iniţiativa de partea lor.

– Dă-mi să văd harta insulei, îi ceru el lui Parks.

Continua să ţină pistolul de semnalizare îndreptat spre celălalt.

*

Kumi îl recunoscu pe individul de la gara din Kofu printre soldaţi, dar nu el părea să dea ordinele. Femeia era probabil cea care se deghizase în călugăriţă în Italia, deşi cu machiajul ei elegant, vesta antiglonţ şi pantalonii scurţi era greu să-ţi imaginezi aşa ceva. Muşchii se aflau la cei trei indivizi înarmaţi cu automate. Unul dintre ei era negru şi toţi păreau nişte luptători de elită. I se adresau liderului cu „domnule”, iar dacă Kumi nu înţelesese greşit, femeia îi spusese *„Război”*. Era un apelativ bizar şi poate chiar amuzant în alte circumstanţe, numai că acum nu se putea vorbi de aşa ceva, când căpitanul Nakamura murise, iar Kumi avea sentimentul că şi ei aveau să moară în curând dacă situaţia nu se schimba în mod radical.

Elicopterul se ivise din senin, iar oamenii care coborâseră pe puntea navei începuseră să tragă înainte ca ei să-şi dea seama că erau înarmaţi. Nu existase o luptă în adevăratul sens al cuvântului, iar căpitanul, deşi încercase doar să nu amplifice haosul creat, fusese ucis pentru a-i ţine pe ei la respect. Staţia radio, dispozitivul GPS şi celelalte echipamente de comunicaţii de la bord fuseseră distruse în vreme ce Kumi încerca să-l avertizeze pe Tom, aşa că se pomeniseră izolaţi de restul lumii. Singurul lucru bun în tot acest dezastru fusese acela că, odată cu distrugerea sistemului de comunicaţii al navei, scoseseră din uz şi sonarul, aşa că habar n-aveau unde se afla submersibilul.

Echipajul navei fusese încuiat sub punte, în vreme ce ea şi Jim fuseseră înghesuiţi pe o barcă de salvare şi trimişi la ţărm. Pe navă nu rămăsese nimeni de pază, dar fără mijloacele necesare pentru

trimiterea unui S.O.S., echipajul era legat de mâini şi de picioare, chiar dacă reuşea să se elibereze, iar dacă încercau să repună nava în mişcare, atacatorii i-ar fi împuşcat din elicopter. Aparatul aterizase pe plajă şi se transformase într-un soi de cartier de comandă provizoriu, deşi era imposibil de spus pentru cât timp. Kumi avea impresia că indivizii aşteptau ceva. Câţiva stăteau în picioare, ca şi cum ar fi ştiut că urmează să se întâmple ceva.

– Frumoasă plajă, zise Jim în vreme ce se apropiau. Nu plănuiam o vacanţă, dar chestia asta e drăguţă.

Kumi îi zâmbi. Jim încerca să-i păstreze moralul ridicat, dar nu era nevoie. Ea era obişnuită cu presiunile exterioare, şi de obicei se retrăgea în sine, ca o broască ţestoasă în carapace, până când analiza toate aspectele situaţiei şi găsea o cale de a o rezolva. Nu resimţea panică, cel puţin nu încă, iar uciderea căpitanului îi întărise hotărârea de a face orice era necesar pentru ca nemernicii să nu învingă. Habar n-avea ce voiau, dar era hotărâtă să întreprindă tot ce-i stătea în puteri pentru ca indivizii să nu obţină ce-şi doreau.

Barca se izbi tare de nisip.

– Afară, rosti soldatul negru, împingându-i cu ţeava armei.

Kumi se ridică şi se îndreptă spre partea din faţă a bărcii, dezechilibrându-se, dar reuşi să coboare pe ţărm. Jim o urmă, continuând să zâmbească prosteşte. În ochii lui apăruse o expresie distantă şi sticloasă încă de la uciderea lui Nakamura, ca şi cum din acel moment lumea lui fusese scoasă de pe orbită.

Un alt soldat se apropie de ei dinspre elicopter. Individul o răsuci pe Kumi şi îi trase mâinile la spate. În câteva secunde, fu legată cu o bucată subţire, dar extrem de tăioasă, de bandă din plastic. Apoi ea şi Jim fură împinşi către palmierii de pe plajă şi către resturile înnegrite ale unei colibe cu pereţii din lemn pe jumătate arşi.

– Acolo, le ordonă soldatul.

Înăuntru, Jim se aşeză pe nisip. Kumi studie închisoarea provizorie. Puteau ieşi cu uşurinţă de acolo, dar era nevoie de un sprint de zece sau douăsprezece secunde pe plajă ca să ajungă la liziera copacilor şi de un timp dublu până la apă. Ar fi fost doborâţi cu mult înainte de a ajunge în junglă. Trebuia să se gândească la altceva.

*

– Câtă vreme putem sta în chestia asta? întrebă Thomas.

– Şase ore. Nouă dacă n-avem încotro. Dacă comutăm pe modulul de supravieţuire, putem sta şi mai mult, dar atunci nu vom dispune de energie pentru nimic altceva, nici măcar pentru deplasare.

– Aşadar trebuie să ieşim la suprafaţă, dar după ce soarele apune.

– E posibil să ştie deja unde ne aflăm, replică Parks. Dacă au acces la sonarul de pe *Nara,* sau dispun de o baliză sonar pe care o pot arunca din elicopter, atunci vom deveni ţintă staţionară.

– Trebuie să presupunem că nu pot face asta.

– Asta e precum credinţa aia că săracii se vor înfrupta din belşug după moarte? ripostă Parks, acid ca întotdeauna. O mărturie de credinţă?

– Nu prea ştiu ce altceva mai bun avem de făcut, zise Thomas. Trebuie să stăm departe de navă şi bine ascunşi în adâncuri. Ne deplasăm spre partea cealaltă a insulei şi aşteptăm lăsarea întunericului înainte de a ieşi la suprafaţă.

– Asta va dura ore întregi, zise Parks. Iar după ce acostăm cu submersibilul pe plajă, acesta devine inutil. Fără ajutorul navei-mamă, nu-l putem duce înapoi în apă.

– În acest moment nu-mi dau seama unde ne-am putea duce cu el, replică Thomas. Pune-l în mişcare.

Parks oftă şi îndepărtă submersibilul de peretele de stâncă, menţinându-l aproape de dunele de nisip de pe fundul mării. Se deplasa încet, căci nu se grăbeau, iar o viteză superioară mărea riscul de depistare prin sonar. „Cavitaţie”, numi Parks procedura.

– Dacă dispun de sonar, rosti el, probabil că o să ne descopere oricum, dar n-are sens să le atragem noi atenţia.

– Tot mai crezi că „ei” înseamnă Biserica Catolică? întrebă Thomas. Să sară din elicoptere înarmaţi cu mitraliere? Mie nu mi se pare ceva logic.

– Puterea, lipsa de scrupule şi ignoranţa religiei nu mă surprind niciodată, zise Parks.

– Şi crezi că ăştia sunt cei care mi-au înhăţat soţia? întrebă Thomas, dându-şi seama abia după ce pusese întrebarea că nu folosise obişnuitul „fosta”.

– Da. Şi ar trebui să uiţi toate chestiile alea legate de mila creştină. Dacă nu eşti cu ei, eşti împotriva lor. Uită toate argumentele tale nuanţate, culese din zone imposibil de dovedit; oamenii ăştia duc împotriva ta un război la fel de dur ca şi cum te-ai lupta tu însuţi cu diavolul. Din punctul lor de vedere, tu eşti

diavolul, aşa că şi ei au devenit diavoli. Nu te aştepta ca ea să supravieţuiască, Thomas. Îţi va fi infinit mai greu să suporţi atunci când îi vei găsi cadavrul.

CAPITOLUL 102

Telefoanele începuseră să sune continuu la Centrul George Bush pentru Informaţii din Langley, Virginia. Fu convocată imediat o şedinţă, astfel că vocea agentului Cerniga se auzea acum, transmisă prin intermediul unui satelit securizat, într-o încăpere plină cu bărbaţi şi femei cu chipurile grave, cu privirile fixate asupra unor hărţi şi imagini din satelit proiectate pe un ecran. Printre acestea se regăseau fotografii luate la o zi după atacul din 13 martie efectuat de două avioane-spion Predator asupra unui sat de pescari din Filipine. Discuţiile serioase începură după ce conversaţia cu Cerniga se încheie cu un „mulţumesc” politicos pentru eforturile depuse de el şi de agenţia lui.

– Ei bine? întrebă directorul-adjunct. Aveţi vreo informaţie?

Îi răspunse o femeie de culoare, cu ochelari pe nas:

– Dacă incidentul a apărut ca rezultat al unei erori de computer, atunci a fost inteligent mascat sub forma unei probleme de sistem.

– Este posibil aşa ceva, Janice?

– Da.

– Şi ţi-ai dat seama de această posibilitate… Se uită la ceas… acum o jumătate de oră

– Da, răspunse ea, încercând să se apere. E de datoria mea să iau în calcul toate posibilităţile.

Cineva suspină şi atunci ea îşi dădu seama că spusese ce nu trebuia. Directorul-adjunct o privea fix şi Janice simţi cum tensiunea din încăpere creşte, ceilalţi ţinându-şi respiraţia. Continuând s-o fixeze, el spuse:

– Am fost înştiinţat că a fost o defecţiune de sistem. Nici o întrebare. Nici o suspiciune. O eroare mecanică. Făcu o pauză. Şi aflu despre această altă posibilitate acum, pentru că?…

Toată lumea se foi pe scaune. Directorul-adjunct nu era genul de om care să fie dus de nas dacă înşelătoria nu era perfect regizată. Janice îşi scoase ochelarii şi îl privi drept în faţă, conştientă că în acel moment îşi risca întreaga carieră.

– Am crezut că putem rezolva chestiunea intern până ce vom avea o imagine clară asupra lanţului evenimentelor, domnule, răspunse ea.

– Dar deja au apărut întrebări în exteriorul acestei agenţii, nu? replică el, cu un calm care ascundea o tărie de oţel.

– Aşa se pare. Da, domnule.

Directorul se uită câteva secunde la ea fără să clipească.

– Când chestia asta va lua sfârşit, Janice, tu şi cu mine trebuie să avem o discuţie, rosti el, fără nici o urmă de ironie în voce.

– Da, domnule, replică ea simplu.

– Deocamdată am nevoie de o listă de presupuneri legate de modul în care s-a putut petrece aşa ceva, câţi oameni e posibil să fi fost implicaţi şi cine ar putea fi aceştia. Şi vreau lista asta în maximum o oră. Până atunci, toate zborurile avioanelor Predator se suspendă.

– Domnule, interveni un bărbat de vârstă mijlocie cu degete îngălbenite de nicotină. S-ar putea ca asta să fie imposibil…

– Asigură-te că e posibil, i-o reteză directorul-adjunct. Până ce sistemul nu este evaluat ca să ştim că nu poate fi spart şi folosit de oricine, nimic nu mai zboară. Clar?

CAPITOLUL 103

Noaptea se lăsase încet asupra insuliţei filipineze. Parks reuşise să aducă submersibilul cu luminile stinse într-un golfuleţ acoperit, ghidându-se doar după indicaţiile sonarului. Rămăseseră pe fundul apei, la treizeci de metri adâncime, timp de patru ore chinuitoare, aşteptând în tăcere şi în întuneric asfinţitul soarelui. Pentru Thomaş, care ura spaţiile închise şi imobilitatea, experienţa creaseo bună imagine a iadului.

Acum însă, submersibilul se deplasa încet spre insulă, tot fără lumini, ca o fantomă la suprafaţa apei, cu motoarele la turaţie minimă, astfel încât păreau că plutesc în derivă, înainte ca lumina să dispară complet, apa, mai devreme limpede precum cristalul, devenise tulbure, probabil din pricina nisipului, împiedicându-i să vadă ce-i înconjura. Evident, după ce soarele dispăruse de pe cer, întunericul devenise profund, iar Thomas începuse să simtă că se baza de o veşnicie doar pe celelalte simţuri. Trusa de urgenţă conţinea o lanternă, dar, cum nu voiau să atragă atenţia asupra lor, nu o folosiră. Atinseră fundul mării înainte să iasă complet la suprafaţă, fapt care dezechilibră puţin submersibilul, făcându-l să oscileze în curentul de apă înainte de a se opri definitiv.

Parks deschise tambuchiul de acces şi aerul nopţii năvăli înăuntru ca o furtună. Se pomeniră înconjuraţi de sunetele oceanului şi de bâzâitul insectelor din copaci. Thomas ieşi din cabină, cu cuţitul de scafandru la cingătoare, continuând să ţină în mână pistolul de semnalizare. Privi în jurul lui. Peste pădure se înălţa dunga subţire a lunii, iar în lumina aruncată de astrul nopţii plaja lucea albicioasă. Dacă venea cineva spre mare, ar fi văzut submersibilul, numai că ei acostaseră în preajma unor stânci, aşa că dinspre plajă nava putea rămâne invizibilă. Thomas ajunse din câţiva paşi pe ţărm şi se uită iarăşi în jur. Nimeni.

– Şi acum, ce urmează? întrebă Parks.

Continua să încerce să scape de aerul greu pe care îl inhalase atâtea ore în navă fără a reuşi să-şi găsească preţiosul ihtiopod.

– Acum intrăm în pădure şi ne croim drum spre est, către plaja pe care a ancorat *Nara,* răspunse Thomas.

Avusese suficient timp la dispoziţie ca să conceapă un plan,

chiar dacă detaliile acestuia nu-i erau încă clare. Chiar dacă Jim şi Kumi trăiau şi chiar dacă el i-ar fi putut salva, habar n-avea cum urmau să părăsească insula sau unde s-ar fi putut ascunde până când acest lucru devenea posibil. Insula avea doar câţiva kilometri în diametru. Dar poate că nu vor fi obligaţi să stea ascunşi prea mult timp. Poate că paza de coastă sau armata filipineză era în drum spre ei, ca urmare a rapoartelor despre prezenţa neautorizată în zonă a unui elicopter. Poate chiar echipajul de pe *Nara* reuşise să trimită un S.O.S., înainte de pierderea legăturii radio…

„Şi poate că atacatorii dispun de autoritatea necesară de a ţine la distanţă guvernele străine. Dacă acestea devin prea insistente…”

Poate.

În capătul plajei se vedea un mangotier, întunecat şi răspândind o aromă puternică. Thomas se ascunse sub ramurile lui câteva clipe, ca să-l aştepte pe Parks, apoi o luă înainte printr-o perdea de cocotieri şi arbori de yucca. De undeva din vârful unui copac se auzi un ţipăt – probabil o maimuţă – ca un sunet puternic de alarmă din pricina apropierii lor, apoi se făcu din nou linişte.

– Cred că nu mai suntem în Kansas, zise Parks.

– Tu stai aproape şi taci din gură, ripostă Thomas, croindu-şi drum prin lăstărişuri, în căutarea a ceva asemănător cu o potecă.

*

– Ai fost foarte apropiată de Ed, rosti Jim în întuneric. Te superi dacă te întreb cât de apropiată?

– Am fost prieteni buni tot timpul cât am stat în State, după Japonia, răspunse Kumi. Dar nu la asta te referi, nu-i aşa?

– Nu chiar. Îmi cer scuze. De fapt, nu e treaba mea.

Era prea întuneric pentru ca Jim să vadă faţa lui Kumi, aşa că chicotelile ei îl surprinseră.

– Ed mi-a fost doar prieten. Nimic mai mult.

– Şi atunci de ce susţine Thomas că el v-a distrus căsnicia?

– Pentru că Thomas trebuie să dea vina pe cineva, replică ea, fără să mai râdă. Ne-am cunoscut în Japonia şi, deşi eram o japoneză de a doua generaţie, pentru amândoi a fost o experienţă ciudată. Când am plecat, a fost ca şi cum s-ar fi desprins ceva asemănător unei componente a liantului care ne ţinea împreună, dacă are sens ce spun eu acum. Cei care sunt trimişi să

muncească în altă ţară se adună laolaltă, ca să le fie mai uşor. În afara acelui context, nu mai au însă nimic în comun.

– Şi acesta e motivul pentru care v-aţi despărţit?

Kumi oftă.

– Parţial. Ne-am legat puternic unul de celălalt, hotărâţi să construim ceva împreună şi hrănindu-ne din istoria noastră comună. Numai că nici unul dintre noi nu este o persoană alături de care se trăieşte uşor, aşa că ne-am îndepărtat unul de altul. Sarcina pe care am pierdut-o a jucat doar rolul de catalizator şi a făcut ca lucrurile să pară imposibil de reparat.

– Aşadar, povestea asta nu are nicio legătură cu Ed.

– Ed ne-a sfătuit să încercăm să ne separăm o perioadă, ceva asemănător unui test, răspunse ea. Era de ani de zile confesorul meu. Îl cunoştea pe Tom mai bine ca oricine şi ştia cât de distant poate fi el. După povestea cu Anne – copilul pe care l-am pierdut – Tom nu m-a ajutat deloc. Cred că nici unul nu l-a ajutat pe celălalt.

Jim sesiză că ultima remarcă era ceva la care ea nu se gândise până atunci, făcută acum ca un soi de concesie.

– Oricum, trase ea concluzia, simţeam că intrasem în vrie şi Ed a propus să ne separăm o vreme. Eu nu m-am mai întors şi Tom nu l-a iertat niciodată.

– Îmi dau seama cum se poate întâmpla aşa ceva.

– Eu ştiu că Ed a avut intenţii bune.

– Din experienţa mea, întotdeauna avea intenţii bune, replică Jim.

– Tom spunea că Ed te-a ajutat atunci când ai avut un an greu, zise Kumi.

– Se poate zice şi aşa, replică Jim. Vorbea cu o voce moale şi Kumi nu-şi dădea seama în beznă unde stătea el, dar vocea lui părea să evoce nostalgie şi chiar tristeţe. În parohia mea era o familie care se numea Meers. O mamă singură cu doi băieţi adolescenţi. Săraci, un pic săriţi de pe fix, intrând mereu în belele. În fiecare lună se chinuiau să plătească chiria şi în fiecare lună încercam să-i ajut cu niscaiva fonduri de la parohie. De vreo două ori am împrumutat bani de la episcop. În fine, situaţia a ajuns la limită atunci când unul dintre puşti – un tânăr de cincisprezece ani pe nume Demarcus – a fost arestat pentru furturi repetate din magazine. Din acel moment totul a luat-o razna. M-am întâlnit cu proprietarul clădirii unde locuiau şi cu poliţia, dar n-am mai putut face nimic. Familia a fost evacuată chiar în ziua primei ninsori din an. Chicago e un oraş foarte dur, dacă n-ai un adăpost deasupra

capului. În fine, ei au refuzat să părăsească apartamentul, a venit poliţia şi au apărut problemele. Nu s-a petrecut nicio tragedie, dar…

– Şi tu ai fost acolo.

– Am fost acolo. Am dat un pumn pe care probabil nu ar fi trebuit să-l dau şi m-am trezit într-o celulă. Episcopul a făcut tot ce i-a stat în puteri, dar dezastrul se produsese. Am fost trimis o vreme „în învoire”, moment în care Ed m-a înlocuit. N-aş fi reuşit să trec prin toate astea fără el, şi nu doar pentru că mi-a preluat o mare parte din sarcini.

– Şi credinţa ta?

– A primit o lovitură serioasă, da, răspunse Jim. Astfel de evenimente te fac să crezi că totul este hazard şi răutate. E foarte greu să ştii că, indiferent ce ai face, există unele lucruri pe care nu le poţi îndrepta.

– Da, fu ea de acord. „O gaură în pântece de dimensiunea unui copil.” Da. Şi acum ce face familia aceea?

– Eileen şi băiatul cel mic sunt bine, răspunse Jim. Au un apartament, iar ea are două slujbe.

– Şi Demarcus? întrebă Kumi, aproape fără voia ei.

– Demarcus a murit a treia noapte după ce au fost daţi afară. S-a implicat într-o afacere cu droguri sau a spus ce nu trebuia la adresa cuiva… N-am ştiut niciodată în mod cert.

– Doamne, Jim… Îmi pare tare rău.

– Da, replică el. Şi mie. Cât de ciudat e modul în care moartea pune lucrurile într-o cu totul altă perspectivă… M-a făcut să mă simt… pierdut. Ed m-a scos din starea asta, dar o parte din mine continuă să creadă că nimeni n-ar observa dacă aş renunţa mâine la ceea ce fac. Absolut nimeni.

– Ba eu sunt convinsă că s-ar observa.

Jim îi mulţumi, dar nu-i spuse că e posibil să aibă dreptate.

*

Thomas merse mai departe prin vegetaţia densă, urmând dârele vagi de nisip care începeau deja să fie acoperite de iarbă şi buruieni. Nu cu mult timp în urmă, în acel loc existase un sat de pescari, dar după explozia bombei – sau ce fusese chestia aia care îl omorâse pe fratele lui- supravieţuitorii păreau să fi plecat. Acum nu se mai vedea nici o urmă de locuire, şi singurele mişcări erau cele ale liliecilor, maimuţelor şi păsărilor care vânau insecte sau

căutau fructe în copaci. Thomas menţinu marea în dreapta sa, dar pădurea îl dezorienta şi, în plus, nu îndrăznea să se apropie prea mult de mal, astfel că după o jumătate de oră încă nu ştia dacă depăşiseră zona în care acostaseră.

– Poate reuşim să vedem dacă *Nara* mai e acolo unde am lăsat-o noi, spuse el, uitându-se spre apă.

Luna dispăruse şi întunericul devenise mai dens.

– Dacă nava s-a deplasat înainte ca noi să părăsim submersibilul, sonarul ne-ar fi spus asta, replică Parks. Nimic nu se transmite prin apă mai bine ca zgomotul produs de nişte motoare.

– Atunci, unde naiba e?

– De aici nu putem vedea nimic. Unul dintre noi trebuie să se apropie mai mult de plajă.

Thomas oftă, dar Parks avea dreptate.

– Urmează-mă, zise el, lăsându-se pe vine şi croindu-şi drum printr-un desiş de ferigi către mal.

Se vedea un pâlc gros de palmieri care se înălţau spre cerul nopţii, iar în rest doar nisip. Dincolo se auzeau valurile mării, dar nava nu se vedea. Urmărind liziera pădurii, începu să înainteze, ocolind curba lină a plajei, până ce zări limpede nava, o formă joasă şi albă la distanţă de mal, cu punţile întunecate, dar cu o luminiţă palidă dintr-un loc care părea să fie un hublou de la babord. Părea învăluită în linişte.

– Crezi că mai e cineva la bord? şopti Parks.

Thomas ridică din umeri. Făcu câţiva zeci de paşi, apoi se opri. Pe plajă, în faţa lor, se afla ceva mare şi întunecat, de mărimea unei colibe, dar cu forme neregulate şi cu un aspect ameninţător. Chestia aia se interpunea între ei şi *Nara.* Thomas se ascunse din nou printre copaci privind, fără să-şi dea seama ce aveau în faţă.

– Ce e chestia aia? şopti el.

Parks clătină din cap. Apoi, fără nici un avertisment, păşi pe plajă şi aprinse lanterna, îndreptând-o către forma ciudată şi întunecată de pe nisip. Cei doi avură nevoie doar de o secundă pentru ca minţile lor să înregistreze despre ce era vorba.

Un elicopter.

Parks făcu ochii mari şi bâjbâi să stingă lanterna, încercând să ascundă fasciculul luminos. Se dădu înapoi, ca şi cum s-ar fi împiedicat de un cadavru, iar Thomas văzu printre copaci o siluetă – aproape ca o umbră- ieşind la iveală, lăsându-se într-un genunchi şi ţintind spre ei cu o armă. Ben Parks avu timp doar să-şi ridice privirea, căci liniştea nopţii fu tulburată de câteva luciri scurte şi

de zgomotul înfundat al gloanţelor trase din arma cu amortizor. Parks scoase un ţipăt şi căzu în genunchi.

CAPITOLUL 104

Ron Dalton, ofiţerul de serviciu de la baza militară de pe insulă, citi mesajul de două ori înainte de a începe să strige. Baza era mică, ascunsă în junglă, abia având loc pentru o pistă de decolare, iar toate echipamentele vitale pentru controlul zborurilor erau înghesuite într-o remorcă de camion lungă de zece metri. Avioanele Predator nu dispuneau de un hangar şi erau transportate dezasamblate în lăzi botezate de militari „sicrie”. Dalton ţâşni din camion şi se uită spre pista unde al patrulea avion fără pilot era adus pe poziţia de decolare.

– Anulaţi! strigă el în aerul dens al nopţii tropicale. Opriţi operaţiunea!

Un membru al echipajului de la sol se ridică în picioare şi se uită spre el. Era clar că nu auzise mesajul peste zgomotul produs de motorul avionului.

– Vreo problemă? întrebă o voce în spatele lui.

Dalton se întoarse. Era Harris, puştiul bizar care lucra mereu la computere şi nu vorbea niciodată cu nimeni. Poate că el era cea mai potrivită persoană în acel moment.

– Trebuie să anulăm misiunea, rosti Dalton. Sistemul de ochire al avioanelor a fost compromis.

– Da? se miră puştiul, cu o privire lipsită de expresie, ca întotdeauna. Apoi în ochii lui apăru ceva, un mic licăr de satisfacţie pe care Dalton nu-l mai zărise niciodată şi care nu-i plăcu deloc. Nu ştii cine sunt eu, nu? continuă puştiul, cu un zâmbet ciudat.

– Ce vrei să spui? Chestia asta e serioasă…

– Am spus că nu ştii cine sunt eu, repetă puştiul, cu zâmbetul transformat în rânjet.

Dalton dădu să plece. Nu avea timp de jocuri adolescentine. Mormăi ceva pentru sine şi porni înapoi spre camion, căutând deja o altă soluţie. Ca atare, nici măcar nu se mai gândea la Harris, când cuţitul îi penetră inima, intrând pe sub omoplaţi.

– Vezi? zise puştiul, peste trupul căzut al lui Dalton. Eu sunt *Moarte.*

CAPITOLUL 105

Fusese doar un foc de avertisment, iar Parks căzuse în semn de supunere, dar şocul îl făcu pe Thomas să intre instantaneu în acţiune. Se lăsă pe vine când un al doilea individ coborî din elicopter, apoi un altul ieşi dintr-o formă întunecată aflată la vreo douăzeci de metri depărtare pe plajă, o formă care semăna cu o colibă. Thomas se retrase încet, târându-se printre buruieni în vreme ce aerul nopţii se umplu de voci: Parks urlând că se predă şi cel puţin alţi doi bărbaţi, vorbind prea încet ca să poată fi auziţi.

În urma focurilor de armă pădurea se trezise la viaţă, maimuţele şi păsările nopţii ţipând de furie pentru că fuseseră trezite, astfel încât furişarea lui Thomas printre copaci nu stârni alte proteste deasupra lui. Se mişcă repede, îndreptându-se spre locul unde zărise coliba: închisoarea perfectă pentru Kumi şi Jim, dacă fuseseră aduşi pe ţărm. Poate că până la urmă reuşea să obţină ceva din gestul imbecil al lui Parks de a aprinde lanterna. Poate că asta era diversiunea de care avea nevoie.

Alergă înainte, apoi coti la dreapta, oprindu-se câteva clipe ca să analizeze situaţia, după care ieşi sprintând pe nisip, îndreptându-se direct spre forma dărăpănată din lemn care se ridica în faţa lui. Ajunse gâfâind. Uşa era proptită pe dinafară cu un par, fără să fie încuiată. Thomas dădu parul la o parte şi deschise uşa cu o smucitură.

Kumi şi Jim îşi ridicară privirea spre el, amândoi treziţi din somn de zgomot.

– Să mergem, rosti Thomas.

Cei doi se ridicară cu greu în picioare.

– Unde? întrebă Kumi, în vreme ce Thomas îi tăia legăturile de la încheieturi cu cuţitul.

– Urmaţi-mă, zise el, după care o luă la fugă în sens invers, de-a lungul plajei, către copaci.

Abia reuşiră să ajungă acolo, ascunzându-se după un palmier, când se auzi un strigăt. Vânătoarea începuse.

CAPITOLUL 106

Enrique Rodriguez încercă să găsească o logică în ceea ce tocmai văzuse. Stătuse întins în cortul lui, sub protecţia plasei contra ţânţarilor, blestemând nenorocita de căldură, blestemata de junglă şi blestemata de misiune primită, şi la un moment dat îşi ridicase privirea din revista pe care o citea şi se uitase spre pistă. După multe probleme, al patrulea avion era gata să decoleze. După aceea, Rodriguez putea trece în sfârşit la pregătirea locului pentru întoarcerea aeronavelor. Dalton, ofiţerul de serviciu, ieşise în fugă din camionul de control al zborului, dând din braţe ca un nebun şi strigând ceva, apoi altcineva coborâse din camion: puştiul bizar pe care îl porecliseră *„Specimenul”*.

Rodriguez se întorsese la revista lui, dar când îşi ridicase iar privirea, văzuse că Dalton dispăruse şi puştiul stătea ghemuit cu spatele la el, rostogolind ceva în hăţişul de plante din spatele camionului. Rămăsese ascuns în vreme ce puştiul privise repede în jurul lui, ca un infractor, apoi pornise înapoi spre camion, ştergându-şi dosul palmei de pantaloni.

Rodriguez se văzuse pus într-un impas. Se simţea bine unde stătea şi puştiul acela îl irita. Şi Dalton îl enerva, căci se amesteca mereu în treburile lui, plângându-se de bijuteriile pe care le purta, ameninţându-l cu teste de sânge şi cu Dumnezeu mai ştie ce doar pentru că nu se mişca prin bază ca şi cum ar fi avut un băţ înfipt în fund. Cu toate astea, ce se întâmplase era bizar. Unul dintre cei doi sau poate amândoi puneau ceva la cale, iar asta însemna că pe undeva se găsea un os de ros, chiar dacă ar fi fost vorba doar de nişte informaţii. Într-un asemenea loc, orice informaţie se putea dovedi extrem de preţioasă. Aşa că Rodriguez se târî afară din cort şi păşi în luminile slabe ale pistei.

Ridică o mână în vreme ce traversa pista prin faţa avionului, iar un membru al echipajului de lansare – probabil Piloski – îi făcu semn cu mâna şi strigă să se dea la o parte. Rodriguez făcu cu braţele un gest ca şi cum ar fi zburat, apoi grăbi pasul. Oricum, avionul nu părea încă pregătit de decolare.

Îşi zise că ar fi mai bine să verifice în camion înainte de a începe să caute prin junglă. Trebuia să se asigure că puştiul era ocupat cu

ceva. Camionul era îngust şi fără geamuri, în el intrându-se prin intermediul unei rampe. Rodriguez încercă uşa, dar era încuiată, şi nu asta prevedea regulamentul. Rămase în întuneric câteva clipe, gândind, apoi auzi împuşcături înăuntru. Porni în goană înapoi spre pistă, dând ca nebunul din braţe, precum idiotul de Dalton.

CAPITOLUL 107

Copacii reflectau sunetul focurilor de armă. Undeva, în jungla de ramuri de deasupra lor, explodă o nucă de cocos şi o pasăre se înălţă spre cer ţipând.

– Ne-ar prinde bine un plan, zise Kumi.

– Fugi, îi ceru Thomas.

Pentru o fracţiune de secundă ea îl privi, apoi focurile de armă începură din nou şi Thomas sprintă spre copaci, trăgând-o după el, cu Jim urmându-i la mică distanţă. În vreme ce alerga de-a lungul potecii nisipoase pe care venise cu Parks, gândi cu repeziciune. Se uită la ceas. Poate că reuşeau să ajungă înapoi la locul unde acostaseră în douăzeci de minute. Aşa le mai rămânea o oră, o oră şi ceva până la răsăritul soarelui.

– Vin după noi, strigă Jim.

Veneau, şi nu numai pe jos. În ciuda ţipetelor păsărilor şi ale maimuţelor, a focurilor de armă şi a mugetului propriului sânge care îi răsuna în urechi, Thomas auzi cum elicopterul se trezeşte la viaţă.

– Pe aici, zise el.

– Unde mergem?

O liană o lovise pe Kumi peste faţă, dar ea părea că nici nu observase.

– Stai lângă mine, îi ceru el.

Ieşiră de pe potecă şi intrară printre pâlcurile de palmieri, ca să nu lase urme, deşi pe Thomas nu îl îngrijorau oamenii care veneau pe jos. Alergau deja de cinci minute şi era convins că elicopterul se ridicase în aer. Peste alte două minute auzi prima trecere a aparatului pe deasupra lor. Sunetul era asemănător unui uruit de frecvenţă joasă, iar palele înclinară încoace şi încolo vârfurile palmierilor, ca un uragan. Se lăsară în jos ca să se protejeze de forţa curenţilor de aer, apoi întunericul se transformă brusc într-o mare de lumină argintie.

Elicopterul dispunea de un proiector montat sub fuzelaj.

Pe uşa laterală se ivi un soldat, care îndreptă mitraliera în jos. Jim ridică mâinile. Mitraliera începu să tragă, într-o succesiune ameţitor de rapidă de sunete. Jim se aruncă la pământ, dar

focurile de armă continuară să se apropie.

CAPITOLUL 108

Al patrulea avion-spion mai avea puţin până la decolare. Motorul începuse deja să-şi mărească turaţia.

– Închide-l! strigă Rodriguez.

– Nu pot, răspunse Piloski. Puştiul a scurtcircuitat controlul manual. Va decola indiferent ce-i facem noi.

– Dă-o dracului de treabă, replică Rodriguez. Dă-mi mitraliera aia blestemată.

Piloski făcu ochii mari.

– Ai idee cât costă chestiile astea? zise el, făcând semn spre avionul care începuse să ruleze pe pistă.

– Dă-mi nenorocita aia de armă!

– Eşti nebun, omule, zise Piloski, ridicând mâinile, ca şi cum s-ar fi predat.

Avionul prindea viteză. Ajunsese deja la o sută de metri depărtare. Rodriguez sări, apucă arma şi o luă la fugă, armând-o din mers. Nici nu reuşi să se oprească bine, că începu să tragă. Zgomotul acoperi pentru câteva clipe urnitul motorului. Apoi Rodriguez o luă din nou la fugă, trăgând din mers din arma care i se smucea în mână. Apropiindu-se de capătul pistei, avionul începu să-şi ridice botul, apoi decolă. Rodriguez continuă să alerge după el, golind magazia de cartuşe.

Timp de câteva secunde păru să nu se întâmple nimic, apoi de sub botul avionului izbucni un jet de flăcări. Aparatul păru să încremenească în aer, apoi se înclină într-o parte, ca o pasăre rănită. Motorul explodă şi aeronava se prăbuşi peste palmierii de la malul mării.

– Sfinte Sisoe! exclamă Piloski, uitându-se la uriaşul mexican care se întorcea cu arma fumegând.

Chipul lui Rodriguez era vânăt de furie şi Piloski avu pentru o secundă impresia că celălalt o să îndrepte mitraliera împotriva lui.

– Fă-mi legătura cu el, zise Rodriguez.

Piloski nu ezită nicio secundă. Apelă camionul şi aşteptă.

– Da? rosti puştiul.

Avea vocea joasă şi înfricoşător de calmă. Piloski dădu din cap şi Rodriguez înşfacă microfonul.

– Deschide blestemata aia de uşă, îi ordonă el.

– Sunt morţi cu toţii, replică puştiul, cu un glas în care se auzea bucuria. Aici nu mai e nimeni în afară de mine. Ăsta e regatul meu. Regatul morţii.

– Intrăm în forţă, anunţă Rodriguez. Deschide uşa sau o aruncăm în aer.

– Nu le puteţi opri. Mă refer la avioane. Sunt programate şi sistemul a fost blocat. Chiar dacă aruncaţi camionul în aer, nu le mai puteţi opri.

– Da? făcu Rodriguez. Păi, atunci cred că asta va trebui să facem.

Închise.

– A fost o cacealma, nu? întrebă Piloski.

– Avem vreun lansator de rachete în depozitul de armament?

CAPITOLUL 109

Thomas nu se mai gândi. Îşi luă privirea de la locul unde Jim căzuse la pământ, smulse pistolul de semnalizare de la centură, ţinti spre proiectorul elicopterului şi trase.

Racheta de semnalizare părăsi arma cu un sunet sec, lăsând în urmă o dâră de fum. Pentru câteva secunde nu se petrecu nimic, astfel încât Thomas avu impresia că ratase sau trăsese un proiectil defect, începu să-şi pipăie buzunarele pentru a găsi o a doua rachetă, dar în acea clipă din elicopter ţâşniră lumini albe şi roşii. Racheta intrase chiar prin uşa în cadrul căreia stătea soldatul, iar explozia ei fosforescentă aminti de cea a unei grenade. Elicopterul făcu un salt în aer, cu rotoarele învârtindu-se la turaţie maximă, apoi focul de artificii stârnit de rachetă fu eclipsat de o izbucnire portocalie care se transformă într-o minge de foc. Elicopterul păru să încremenească în aer, apoi începu să se dezintegreze, pierzându-şi o parte din coadă, după care se prăbuşi greoi.

Thomas se rostogoli, îndepărtându-se de carcasa arzând a aeronavei, care se îndrepta, printre copaci, spre ei. Se auzi o nouă explozie şi pentru o fracţiune de secundă Thomas realiză că nu mai poate simţi şi gândi nimic. Nici dacă era teafăr sau pe moarte. Apoi se ridică iar în picioare, îl trase pe Jim în sus şi îi strigă lui Kumi să îl urmeze. Ea se conformă fără să crâcnească. Părea nevătămată, dar Jim fusese atins de două gloanţe, iar în lumina orbitoare aruncată de epava arzând, Thomas îşi dădu seama că ochii lui clipeau necontrolat.

– Rămâi lângă mine, strigă el. Stai treaz. Încearcă să mergi.

Susţinându-l pe preot, se avântă mai departe în hăţişul junglei.

*

Se mişcau încet şi Thomas era convins că doar haosul generat de prăbuşirea elicopterului îi mai încetinise pe urmăritorii lor. Fără aparat, era posibil ca ei să fi decis să aştepte zorii ca să-şi continue vânătoarea. Chestia asta îi convenea lui de minune.

La marginea aglomerării de stânci se aşezară ca să se odihnească în iarbă. Jim se întinse pe spate. Abia mai era

conştient. Un glonţ îi trecuse prin braţul stâng, chiar deasupra cotului. Probabil că osul era rupt, dar pe Thomas îl îngrijora celălalt glonţ, care îi străbătuse umărul. Orificiul de ieşire era undeva jos, la nivelul subsuorii, şi numai Dumnezeu ştia ce răni provocase glonţul în interior. Jim se chinuia să respire, aşa că probabil şi plămânii îi fuseseră afectaţi. Din câte îşi dădea el seama, preotul era pe moarte.

Alergă la submersibil şi scoase din el trusa de prim ajutor. Kumi, care se pricepuse întotdeauna mai bine la astfel de lucruri, o luă, aplică un antiseptic pe răni, apoi le pansă bine ca să oprească sângerarea.

– Nu ştiu ce altceva să mai fac, zise ea.

– E bine, îngăimă Jim. Mulţumesc.

Kumi îi aruncă lui Thomas o privire încărcată de lacrimi.

– Îmi pare rău, zise el. Credeam că dacă vă scot de acolo…

– Ne-ar fi omorât oricum, veni replica lui Jim. Ai procedat corect. Îţi sunt recunoscător.

– Şi acum ce facem? întrebă Kumi.

– Câţi paznici sunt pe *Nara*?

– Nici unul. Echipajul e încuiat sub punte. Căpitanul e mort.

Thomas expiră cu putere.

– Aşadar? insistă Kumi. Care e planul tău?

– Cred că vom folosi submersibilul.

– Dar nu putem urca toţi în el, protestă ea.

– Atunci, pe mine mă lăsaţi aici, zise Jim.

– Putem merge cu toţii dacă unul dintre noi nu intră în, ci stă pe el, rosti Thomas.

– Cum adică? se miră Kumi.

– Eu intru cu Jim. Tu te ţii de el şi mergem la suprafaţă până la *Nara.*

– Şi cum voi respira?

– Ne vom scufunda doar atât cât să nu fim văzuţi. Maximum cincizeci de centimetri. Tu îţi vei ţine capul deasupra apei.

– Cum se face că eu trebuie să stau afară?

– Eu ştiu să pilotez drăcia asta, răspunse Thomas. Iar sângele lui Jim va atrage rechinii.

Se lăsă o scurtă tăcere, întreruptă de un hohot de râs. Era Jim.

– Măi să fie, rosti el cu un puternic accent irlandez. Uite o frază pe care nu o auzi în fiecare zi.

Kumi se uită de la el la Thomas.

– Bine, acceptă ea. Dar ar fi bine să ne mişcăm repede. În

curând se face ziuă.

Thomas vru să se ridice, dar se opri.

– Cum rămâne cu Parks? întrebă el.

Jim oftă.

– Dacă putem ajunge la bordul navei ca să ne ducem într-un port, putem alerta autorităţile. Nu cred că singuri vom reuşi să-l scoatem din ghearele lor. Singura şansă pe care o avem este să plecăm de aici.

Se lăsă cu greutate iarăşi pe spate, epuizat de efortul făcut. Thomas încuviinţă.

– Să mergem, decise el.

CAPITOLUL 110

Camionul ajunsese o epavă fumegândă. Racheta trecuse chiar prin uşă şi explodase înăuntru, făcând o gaură în partea cealaltă şi smulgând o parte din acoperiş, ca şi cum un uriaş beat ar fi desfăcut camionul cu un deschizător gigantic de conserve. Rodriguez intrase în camion trăgând din mişcare cu mitraliera, căci nu-şi permitea să rişte, dar nimeni nu mai era în viaţă.

Tehnicienii fuseseră înjunghiaţi sau împuşcaţi înainte ca el să tragă cu lansatorul, aşa că doar puştiul murise în timpul atacului. Trupul lui zăcea inert pe unul dintre scaunele postului de comandă, rămas ca prin minune în echilibru, deşi explozia îi zburase jumătate din cap. Câteva computere continuau să funcţioneze, dar Rodriguez şi Piloski nu reuşiseră să treacă nici măcar de imaginile cu capete de mort rânjite, instalate probabil de puşti. În marea lui majoritate, echipamentul era distrus, dar postul continua să fie alimentat cu energie electrică, iar o parte dintre dispozitivele de comunicaţii puteau fi repuse în funcţiune.

– Le poţi repara? întrebă Rodriguez.

Piloski îşi luă privirea de la puşti şi studie echipamentele fumegânde.

– Dar ştiu că ai distrus bine chestia asta, rosti el.

– Le poţi repara?

– Va dura ceva, dar cred că da. Staţia radio e moartă, dar putem comunica prin antenele de satelit.

– Atunci treci la treabă.

Între cei doi nu exista diferenţă de rang. Piloski avea un dosar mai curat, dar Rodriguez luase frâiele. Piloski avu nevoie de jumătate de oră ca să instaleze cablurile şi să verifice conexiunile cu ajutorul laptopului, în vreme ce Rodriguez îi ţinea lanterna aprinsă şi se uita la ceas. Nici unul dintre ei nu scoase vreo vorbă. După ce termină, Piloski rosti:

– Hai să încercăm.

Îşi puse căştile pe cap şi avu nevoie de alte cinci minute ca să securizeze banda de comunicaţii şi să alerteze sediul central.

– Bun, rosti el, dându-i căştile. Ai legătura.

Rodriguez îşi spuse numele şi gradul, retezând din faşă orice întrebare legată de motivul pentru care cineva cu gradul şi instruirea lui folosea sistemul de comunicaţii securizate.

– Tocmai am lansat trei avioane Predator, anunţă el. Cel puţin două dintre ele o să dea o gaură a naibii de mare intr-un loc nepotrivit, dacă nu le puteţi doborî.

Rosti anunţul de două ori, după care se lăsă tăcerea. Avioanele decolaseră de cincizeci şi două, respectiv de şaptezeci şi şapte de minute. Dacă se grăbeau, un avion de vânătoare FA-18 al Marinei de pe portavionul CV-63 *Kitty Hawk,* aflat în marea Filipinelor, putea intercepta al doilea Predator exact cu douăsprezece minute înainte de atacul programat asupra plajei, iar pe al treilea după alte douăsprezece minute.

Însă primul avion-spion, care decolase de la bază cu douăzeci şi cinci de minute înainte de celelalte, ieşise deja din raza de intercepţie. Nimeni nu-l mai putea opri.

CAPITOLUL 111

Continua să fie întuneric, dar zorii se apropiau vertiginos. Orizontul începea să se coloreze vag în roz şi chiar dacă sub apă chestia asta nu conta, Thomas era convins că în câteva minute aveau să fie văzuţi de pe ţărm. Jim se prăbuşise pe scaunul de lângă el, aproape inconştient, leşinând şi revenindu-şi din leşin, dar fără să mai piardă sânge şi fără să i se înrăutăţească starea generală. Kumi plutea deasupra lor ca o sirenă pe spinarea unui delfin. Îşi dăduse jos blugii, îşi legase cureaua de braţul camerei de luat vederi de pe submersibil şi dădea vârtos din picioarele ei lungi, în urma navei. Bătuse disperată de două ori în carcasa de plastic când Thomas făcuse o manevră greşită şi se scufundaseră prea mult, dar câtă vreme motoarele continuau să funcţioneze, tentativa lor avea sorţi de izbândă.

Thomas nu aprinsese luminile pentru că erau foarte aproape de suprafaţă, astfel că se bazau doar pe sonar şi pe Kumi, care-şi ţinea capul deasupra apei. Acum ea bătu în plastic şi arătă cu un gest ferm înainte: zărise luminile navei: *Nara* era chiar în faţa lor. Thomas împinse maneta la viteza maximă, resimţind dureros încetineala cu care se deplasa submersibilul, dar începuse să spere din nou. Era încă o speranţă firavă, dar era.

Pe neaşteptate, Kumi începu să bată cu putere în capacul de plastic. Era un semnal de urgenţă, care îl determină pe Thomas să ridice submersibilul complet la suprafaţă. Kumi începu să desfacă mecanismul de prindere a chepengului înainte ca apa mării să se scurgă bine de pe cupola de plastic. Reuşi să dea capacul la o parte, astfel încât Thomas se ridică şi privi înainte, în lumina incertă a zorilor. Vru să întrebe ce naiba se petrecea, de vreme ce *Nara* se afla doar la câteva sute de metri depărtare, dar se opri brusc.

De ei se apropia o aeronavă, aproape de suprafaţa apei: era un hidroavión cu însemne japoneze, fără semne de arme sau bombe la bord. Thomas se apleacă în submersibil, scoase pistolul de semnalizare şi i-l dădu lui Kumi care zâmbi, udă din cap până în picioare, îl luă, oftă şi trase. În câteva clipe, cerul de deasupra lor se ilumină ca de un foc de artificii.

Avionul viră şi veni spre ei ca un pescăruş în căutarea peştelui. Thomas ieşi din submersibil şi o luă pe Kumi pe după umeri, uitând parcă de toate de bucurie. Jim reuşi şi el să se ridice, să privească afară şi să zâmbească.

Apoi avionul amerizǎ, împroşcând apă în jur şi dezechilibrând submersibilul cu valurile create, astfel încât Thomas fu nevoit să se ţină de ceva ca să nu cadă în apă. Aeronava se opri între submersibil şi *Nara.* O clipă mai târziu se deschise uşa laterală şi prin ea se ivi o siluetă, abia vizibilă pe fundalul cerului pe care soarele abia răsărise. Dinăuntru le fu aruncată o frânghie, pe care Thomas o legă repede de prora submersibilului. În câteva minute, avionul începu să-i tragă după el.

Numai că îi trăgea spre ţărm.

– Nu! strigă Thomas în direcţia avionului, dând din braţe. Duceţi-ne la navă! Plaja nu e sigură. Vă voi explica mai târziu.

Însă avionul nu-şi modifică cursul. Pe măsură ce se apropiau de ţărm, zâmbetul îi îngheţă lui Kumi pe buze şi ea îl privi pe Thomas cu o expresie care aducea a disperare.

– Ce fac?

– Nu spre plajă! strigă iarăşi Thomas.

Erau suficient de aproape de avion ca să-l atingă, astfel că era imposibil ca strigătele lui să nu fie auzite.

– Mă tem că trebuie să mergem acolo, rosti individul din cadrul uşii. Vocea lui era puternică şi liniştitoare. O voce cunoscută. Trebuie să discutăm câteva lucruri.

Thomas se aplecă şi privi cu atenţie silueta, până când în sfârşit îşi dădu seama cine era: senatorul Zacharias Devlin.

CAPITOLUL 112

Thomas stătea pe plajă. Resimţea lipsa de somn din noaptea precedentă ca pe o greutate care îl apăsa şi care îi încetinea reacţiile, deşi era plin de o energie nervoasă care-i întorcea stomacul pe dos. Evident, nu era vorba doar de epuizare, ci şi de natura aproape ireală a întregii situaţii.

Kumi îl ţinea de mână, o legătură fără romantism sau promisiuni, iar Jim zăcea bandajat, pe nisip. Cu un ochi înnegrit din pricina cine ştie cărei lovituri primite, Ben Parks stătea lângă Jim, încercând din răsputeri să pară războinic. Băţos în costumul lui elegant, în culori deschise, purtat cu aerul unui om incapabil să se simtă obosit, senatorul Devlin stătea în faţa lor, zâmbind cu rânjetul lui exersat de politician. Pilotul hidroavionului stătea alături de el, cu palma streaşină la ochi pentru a se feri de soare, în vreme ce Rod Hayes aştepta cu un aer oficial în spate, ca un valet, cu un dispozitiv ca un telefon celular legat de încheietura mâinii. Atmosfera părea ciudat de civilizată, iar Thomas se lupta cu un sentiment de stinghereală, ca şi cum ultimele zile fuseseră mai degrabă un soi de coşmar care se evapora pe măsură ce starea de normalitate se reinstala. Doar că nu visase. Din junglă continua să se ridice un nor de fum acolo unde se prăbuşise elicopterul, iar întâlnirea de pe plajă era îndeaproape supravegheată de soldaţi, spioni şi asasini.

Brad – cel căruia îi spuneau *Război* – stătea în dreapta lui Thomas, ţinând lejer în mâini pistolul-mitralieră. Femeia pe care Thomas o cunoscuse drept sora Roberta, acum de nerecunoscut în pantaloni scurţi şi bustieră, şedea lângă coliba arsă, fumând şi urmărind scena prin lentilele fumurii ale ochelarilor de soare, ţinând într-o mână un revolver automat de calibru mare. Cei doi soldaţi care supravieţuiseră, un negru masiv cu un aer de om inteligent şi un tip cu fălci pătrate şi capul ras, ce părea a fi liderul echipei de asalt, stăteau cu spatele la mare şi cu armele pregătite. O vreme, nimeni nu scoase o vorbă.

Soarele continua să se ridice pe cer, colorând încet peisajul din jur. Cerul era deja albastru, nisipul devenise roz-alburiu, iar palmierii se făcuseră de un verde-intens, dar marea care se

spărgea de mal continua să pară mocirloasă.

– Aşadar, rosti Devlin intr-un târziu. Cred că a sosit vremea să lămurim câteva lucruri.

Parks scuipă pe nisip şi Thomas văzu că gura lui era plină de sânge. Toată lumea aştepta.

– Trebuie să fiu sincer, continuă senatorul, uitându-se spre Thomas. Nu mi-e foarte limpede de ce ne aflăm aici. Poate că mă luminezi tu.

– Am găsit ce căuta fratele meu, zise Thomas. Motivul pentru care l-ai ucis şi acum ne vei ucide şi pe noi.

Kumi îi aruncă o privire ascuţită şi cei doi soldaţi schimbară o privire scurtă între ei. Devlin se mulţumi să zâmbească şi să clatine din cap.

– Ed Knight a fost prietenul meu, zise el. Nu ne înghiţeam reciproc în anumite privinţe, dar l-am respectat. Cu siguranţă nu l-am omorât eu.

– Sunt convins că nu tu ai apăsat pe trăgaci sau n-ai aruncat grenada sau ce naiba l-a omorât, replică Thomas, dar de ucis, l-ai ucis. Nu vă înghiţeaţi reciproc? Nu cumva este o descriere prea îndulcită a realităţii?

– Nu cred, zise Devlin.

– Dar nu ţi l-ai dorit în consiliul de administraţie al universităţii, nu-i aşa? Credeai că îţi va sta în coaste, mai ales că era preot. Apoi ai aflat ce gândea el în realitate…

– Chestia cu evoluţia? se miră Devlin. Da, recunosc că am fost surprins. Ba chiar dezamăgit, aş putea spune, şi ai dreptate că ăsta e motivul pentru care nu l-am pus în consiliul de administraţie. Nu era însă vorba de chestiunea aceea în sine. Subiectul este mort, cel puţin deocamdată. Nu aveam chef să îmi pună beţe în roate în alte chestiuni. Aşa că am convenit să nu fim de acord şi i-am retras nominalizarea pentru consiliul şcolii.

Parks pufni.

– Sunteţi cu toţii la fel, zise el. Nişte mincinoşi şi nişte cretini.

Unul dintre soldaţi se încordă şi îşi agită uşor arma, dar Devlin îi aruncă o privire şi omul se calmă.

– Crezi că mă determini să mă răzgândesc, vorbind despre asta? zise Thomas, surprins. După tot ce s-a întâmplat?

Devlin ridică din umeri.

– Ce altceva am de făcut, Thomas?

Hayes păşi în faţă şi îi spuse ceva şefului său la ureche, uitându-se în acelaşi timp la ceas, dar senatorul clătină din cap şi îi făcu

semn să stea liniştit. Hayes se întoarse la locul lui şi-şi coborî privirea.

– Ţi-am spus şi înainte, rosti Devlin spre Thomas, că nu am crezut că fratele tău a fost terorist şi continui să cred asta.